

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bazen tarih de
yanılır...

AH,

kraliçe olmak
zor iş.

SEVGİLİ

tez kellesi
vurula!

KRALIÇE

CYNTHIA HAND

BRODI ASHTON

JODI MEADOWS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PEGASUS

yavaşın

kral EDWARD

İngiltere Kralı'dır. Öte yandan yavaş yavaş ölmektedir ki bu biraz tatsız bir durumdur çünkü Edward on altı yaşındadır ve tahtının kime geçeceğini düşünmeyi değil, ilk öpücüğüne dair hayaller kurmayı tercih etmektedir.

← sıkıcı kitaplar okunur

KUZENİ JANE

romantizme değil, kitaplara düşkündür. Ancak ne yazık ki Edward tahtını sağlama almak için onu bir yabancıyla evlendirmeyi planlamıştır. Üstelik evleneceği Gifford adındaki bu adamın tuhaf bir özelliği vardır...

ona G deyin GIFFORD

bir attır! Yani aslında Eğian adı verilen bir insandır. Her gün şafakta bir küheylana dönüşüp günbatımında ağzında saman tadıyla uyanmaktadır. Soylulara yakışacak bir durum değil, evet, farkındayız.

EDWARD, JANE VE GIFFORD

kendilerini tehlikeli bir komplonun ortasında bulurlar. Krallığın kaderi tehlikedeyken kahramanlarımız da kendi entrikalarını çevirmek zorunda kalacaktır. Ama kelleleri uçurulmadan amaçlarına ulaşabilecekler mi?

AH, SEVGİLİ KRALİÇE

Pegasus Yayınları: 2383

Ah, Sevgili Kraliçe
Cynthia Hand, Brodi Ashton ve Jodi Meadows
Özgün Adı: My Lady Jane

Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Gizem Yeşildal Sarp
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2021
ISBN: 978-625-410-062-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021
Copyright © Cynthia Hand, Brodi Ashton ve Jodi Meadows, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari) Pegasus Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CYNTHIA HAND ★ BRODI ASHTON ★ JODI MEADOWS

AH, SEVGİLİ KRALİÇE

İngilizceden çeviren:
Yelda Rasenfos

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

O kapının üzerinde Leonardo DiCaprio'ya yetecek
kadar yer olduğunu *bilen* herkese.

Ve İngiltere'ye. Tarihimize yapacaklarımız için
şimdiden çok özür diliyoruz.

Tarih, üzerinde anlaşılmış bir masaldan başka nedir?

–Napoleon Bonaparte

Taht benim hakkım değil. Beni memnun etmiyor.

–Leydi Jane Grey

BİRİNCİ BÖLÜM

(Burada Tarihi Biraz
Değiştiriyoruz)

GİRİŞ

Bu hikâyeyi bildiğinizi düşünüyor olabilirsiniz. Şöyle bir şey: Bir zamanlar Jane Grey adında, on altı yaşında bir kız varmış, hiç tanımadığı (adı Lord Guildford ya da Gilford veya Gifford gibi bir şey olan) biriyle evlenmeye zorlanmış ve çok kısa bir süre sonra kendini ülkenin hükümdarı olarak bulmuş. Dokuz gün boyunca kraliçe olmuş. Sonra da deyim yerindeyse kafası gitmiş.

Evet, bu bir trajedi, tabii birinin kafasının bedeninden ayrılmasını trajik kabul ediyorsanız. (Biz sadece anlatıcıyız, okuyucunun neyi trajik bulacağı konusunda tahminde bulunmak istemeyiz.)

Bizim anlatacak bambaşka bir öykümüz var.

Buraya dikkat edin. Önemsiz ayrıntılarla biraz oynadık. Önemli ayrıntıları baştan düzenledik. Bazı isimler, masumları (veya o kadar da masum olmayanları) korumak ya da sadece o ismi berbat bulduğumuz ve başka bir isim daha çok hoşumuza gittiği için değiştirildi. Ve işleri ilginçleştirmek için biraz sihir ekledik. Kısacası her an her şey olabilir.

Biz Jane'in öyküsünün bu şekilde *olması gerektiğini* düşünüyoruz.

İngiltere’de (veya tarihi istediğimiz gibi değiştirdiğimiz için İngiltere’nin alternatif bir versiyonunda) 16. yüzyılın ortalarında başlıyor. Kolay bir dönem değildi, özellikle de Eðian’sanız (terime aşinalığı olmayanlar için, ithiğin diye okunuyor). Eðianlar insan biçiminden hayvan biçimine geçme becerisine sahip olmakla ödüllendirilmiş (ya da bakış açınıza göre lanetlenmiş) insanlardı. Mesela sıradan halkın bazı bireyleri kediye dönüşebiliyordu, bu da ülkenin ton balığı tüketimini büyük ölçüde artırıyordu ancak İngiltere’nin sıçan nüfusunu azaltıyordu. (Ama bazı bireyler de sıçana dönüşebiliyor, bu yüzden kimse bunu tam olarak fark edemiyordu.)

Hayvan sihrinin müthiş olduğunu düşünenler vardı ama bunu derhal kökü kurutulması gereken, nefret edilesi bir şey olarak görenler de. İkinci gruptakiler (Hakikatçi olarak bilinenler) insanların insan olmak dışında başka hiçbir şeyle ilgisi olmaması gerektiğine inanıyordu. Ve Hakikatçiler büyük ölçüde yetki sahibi oldukları için Eðianlar soyları neredeyse tükenene veya gizlenip kendilerini unutturuncaya kadar zulme uğrayıp avlanıyordu.

Bu da bizi İngiliz sarayındaki o unutulmaz öğleden sonrasında, Kral VIII. Henry’nin bir öfke patlaması sırasında büyük bir aslana dönüşerek saray soytarısını midesine indirip izleyenleri keyiflendirdiği güne götürüyor. Soytarının fazla seveni olmadığı için gösteriyi coşkuyla alkışlamışlardı. (Daha sonra saraylılar bunun önceden çalışılmış sanatsal bir gösteri hilesi olmadığını, gerçek bir aslanın soytarını çiğnediğini keşfetmişti. İzleyenler gerçeği anlayınca alkışlamayı bırakmış, “Palyaço bunu hak etmişti,” şeklinde yorumlar yapmıştı.)

Kral Henry, insan biçimine döndüğü o gece hiç vakit kaybetmeden Eðianların aslında sanıldığı gibi kötü olmadıklarını ve bundan sonra Hakikatçilerle aynı hak ve ayrıcalıklara sahip olmaları gerektiğini belirten bir kanun çıkarmıştı. Kadim büyü’nün onaylandığı haberi Avrupa’ya dalgalar halinde

yayıldı. Hakikat Kilisesi'nin başı, Kral Henry'nin kararından memnun olmadı ama Roma ne zaman bu kanuna itiraz etmek için bir temsilci gönderecek olsa Aslan Kral elçiyi yedi.

Elçiye zeval olmaz, deyimi işte buradan gelmektedir.

Henry ölünce tahta tek oğlu Edward geçti. Hikâyemiz Eðianlarla Hakikatçilerin arasındaki düşmanlığın tırmandığı, İngiltere tahtında hâkimiyeti zayıf, ergenlik çağında bir kralın oturduğu ve kaderlerinin çakışacağından haberi olmayan genç bir lord ile leydinin yaşadığı bu gergin dönemin ortasında başlıyor.

Her şey tamamen arzuları dışında gelişecekti.

BİR Edward

Görünüşe göre kral ölüyordu.

“Ne zaman?” diye sordu, kraliyet hekimi Üstat Boubou’ya.
“Ne kadar zamanım kaldı?”

Boubou terli alnını sildi. Soylulara kötü haber vermekten hiç hoşlanmazdı. Onun iş kolunda bunun sonu bazen kazığı boylamaya kadar giderdi. Ya da daha beterine.

“Altı ay, belki bir yıl,” dedi sesi çatlayarak. “En iyi ihtimalle.”

Lanet olsun, diye düşündü Edward. Evet, hastalığı birkaç aydır sürüyordu ama on altı yaşındaydı. Ölüyor olamazdı. Üşütmüştü, hepsi bu, olması gerekenden daha uzun süren bir öksürüktü, belki göğsünde birazcık da sıkışma vardı, tekrarlayan ateş, biraz baş ağrısı, sık sık gelen baş dönmesi nöbetleri, bazen ağzındaki tuhaf tat, tamam, ama ölmek?

“Emin misin?” diye sordu.

Boubou başıyla onayladı. “Üzgünüm Majesteleri. Bu o ‘malum hastalık.’”

Ha. O.

Edward öksürüğünü bastırdı. Bir anda kendini az önceki haline göre çok daha kötü hissetti, sanki ciğerleri kötü haberi

duymuş ve şimdiden çalışmaktan vazgeçmiş gibiydi. Malum hastalığa yakalanmış başkalarıyla karşılaşmıştı, her zaman kan lekeli mendillere kuru kuru öksürür, her an bayılacakmış gibi halsiz ve titrek görünür, sonunda da leydilerin gözünden uzak bir yerde korkunç, hırıltılı bir sonla ölmek için saraydan erkenden ayrılırlardı.

“Bundan... emin misin?” diye sordu tekrar.

Boubou yakasını çekti. “Size ağrı için tonik verebilirim ve sonuna kadar rahat etmenizi sağlayabilirim ama evet. Bundan eminim.”

Son. Kulağa kötücül geliyordu.

“Ama...” Hayatında yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Öncelikle, bir kızı öpmek istiyordu, güzel bir kızı ve tercihen dilini kullanarak. Asillere dans becerilerini sergileyerek gösteriş yapmak için savurganca görkemli balolar tertip etmek istiyordu. Nihayet dövüş ustasını kılıçta yenmek istiyordu çünkü Bash onun kazanmasına izin vermesi gerektiğini unutan tanıdığı tek insandı. Krallığını gezerek keşfetmek, dünyayı dolaşmak istiyordu. Büyük bir hayvan avlamak ve kafasını duvara asmak istiyordu. Scaffell Pike’ın zirvesine tırmanmak, bir insanın İngiltere’de çıkabileceği en yüksek yerden göz alabildiğine uzanan topraklara tepeden bakmak, gördüğü her şeyin kralı olduğunu bilmek istiyordu.

Ancak görünüşe göre bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti.

İnsanlar zamansız sözcüğünü kullanacak, diye düşündü. Çok erken. Trajik. Halk ozanlarının kendisi, yani fazla erken ölen büyük kral hakkında yakacağı ağıtları duyar gibiydi.

Zavallı Kral Edward, boyladı altını toprağın.

Sökülüp gitti öksürmekten ciğeri. Olmadı bulanı.

“İkinci bir görüş istiyorum. Daha iyi bir görüş,” dedi Edward, tahtın kolçağında duran elini yumruk yaparak. Birden ürpererek titredi. Kürk astarlı pelerinine daha sıkı sarındı.

“Elbette,” dedi Boubou gerilerken.

Edward doktorun gözlerinde korku gördü ve aniden onu bir de zindana attırma isteğine kapıldı çünkü o kraldı ve kralların her isteği her zaman yerine getirilirdi ve kral ölmek istemiyordu. Belindeki altın hançeri kavrayınca Boubou bir adım daha geriledi.

“Gerçekten çok üzgünüm, Ekselansları,” diye geveledi yaşlı adam başını yerden kaldırmadan. “Lütfen, elçiye zeval olmaz.”

Edward içini çekti. O babası değildi, o olsa şimdi aslan biçimini almış ve bu felaket haberi getirdiği için adamı bir hamlede yiyip bitirmiş olurdu. Edward’ın içinde gizli bir hayvan yoktu, bildiği kadarıyla. Bu da onu gizliden gizliye düş kırıklığına uğratiyordu.

“Gidebilirsin, Boubou,” dedi.

Doktor gürültüyle soluğunu vererek ok gibi kapıya gidip Edward’ı yaklaşan faniliğiyle yüzleşmek üzere yalnız bıraktı.

“Lanet olsun,” diye söylendi tekrar kendi kendine. “Malum hastalık” bir kralın ölüm nedeni olarak korkunç uygunsuz görünüyordu.

Daha sonra, tacın yakında devredileceğine dair haberler sarayda yayıldığında ablaları onu görmeye geldi. En sevdiği köşesindeydi: Greenwich Sarayı’nın güney kulelerinden birindeki pencerenin pervazından bacaklarını sarkıtarak oturmuş, aşağıdaki avluya girip çıkanları izleyip Thames Nehri’nin sakin akışını dinliyordu. O anda, sonunda Hayatın Anlamı’nı ve Büyük Sır’ı kavradığını düşündü. Şu şekilde özetleyebiliyordu:

Hayat kısa, sonra ölüyorsun.

“Edward,” diye mırıldandı gelip pervazda yanına oturan Bess, dudaklarını şefkatle bükerek. “O kadar üzgünüm ki, kardeşim.”

Ona sırtıtmaya çalıştı. Edward sırtıtmak konusunda ustaydı. Bu onun en ustaca kullandığı kraliyet becerisiydi, gerçekten öyleydi, ama bu kez elinden gönülsüz, acıklı bir yüz buruş-

turmasından fazlası gelmedi. “Demek duydunuz,” dedi sesini gamsız tutmaya çalışarak. “İkinci bir görüş almak niyetindeyim elbette. Ölecekmişim gibi hissetmiyorum.”

“Ah, sevgili Eddie,” diye hıçkırdı Mary dantel kenarlı mendilini gözünün kenarına hafif hafif dokundurarak. “Tatlı, sevgili çocuk. Benim zavallı küçük güvercinim.”

Edward bir an gözlerini kapadı. Ona Eddie denmesinden ve kendisiyle kısa taytlı küçük bir çocukmuş gibi tepeden konuşulmasından da hoşlanmazdı ama bunu yapan Mary olunca tahammül ediyordu. Ablalarına her zaman biraz acımişti, ne de olsa babası onları piç ilan etmişti falan filan. Babasının hayvan biçimini keşfettiği yıl –insanların deyimiyle Aslan Yılı– Kral VIII. Henry aynı zamanda bütün kuralları kralın koymasına karar vermişti. Böylece Mary’nin annesiyle yaptığı evliliği geçersiz kılmış ve onu hayatının geri kalanını geçirmek üzere bir manastıra göndermişti. Bütün bunları saray nedimelerinin en çekicilerinden biri olan Bess’in annesiyle evlenebilmek için yapmıştı. Ama 2 numaralı karısı erkek vâris doğurmayı başaramayınca ve Kraliçe Anne’in her fırsatta şatonun merdivenlerinden gizlice saray ozanının yatak odasına kaçabilmek için siyah bir kediye dönüşen bir Eöian olduğuna dair söylentiler yayılmaya başlayınca kral onun kellesini kestirmişti. 3 numaralı karısı (Edward’ın annesi) her şeyi doğru yapmıştı; şöyle ki, İngiltere’nin gelecekteki kralı olması için doğru cinsel organlara sahip bir çocuk meydana getirmişti ve sonrasında etrafta böbürlenerek dolaşacak türden bir kadının olmadığı için hemen ölmüştü. Kral Henry kendisine üç eş daha alarak yoluna devam etmişti (sırasıyla: ilga edildi, kellesi kesildi ve şanslı olan ondan uzun yaşadı, hah), ama başka çocuğu olmamıştı.

Bu yüzden sadece üçü vardı –Mary, Bess ve Edward–; kraliyet zürriyetinin tamamı bu kadardı ve babalarının muhtemelen kaçık olmasına ve aslan olmadığı zamanlarda bile

kesinlikle tehlikeli olmasına rağmen, annelerinin de ya ölü ya da sürgünde olduğu göz önünde bulundurulursa oldukça uyumsuz ve kendilerine has bir gruptu. Yine de aralarında tacı kimin giyeceğine dair bir rekabet bulunmaması sayesinde her zaman oldukça iyi anlaştıkları söylenebilirdi. Edward bariz olan seçimdi. Doğru organlara sahipti.

Dokuz yaşından beri kraldı. Kral olmadığı zamanları hayal meyal hatırlıyordu hatta bugüne kadar hep monarşinin kendisi için çok uygun olduğunu hissetmişti. Ama kral olmanın faydalarıyla ilgili o büyük palavralar bak şimdi bana ne getirdi, diye düşündü acı acı. Keşke aşağı tabakadan biri olarak doğsaydı, bir nalbandın oğlu olarak mesela. O zaman ahireti boylamadan önce hayatın biraz olsun tadını çıkarmış olabilirdi. En azından bir kızı öpme fırsatı bulmuş olurdu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Mary kasvetli bir tavırla. Mary her şeyi kasvetle söylerdi.

“Hastalıklı gibi,” diye yanıtladı.

Bu Bess’in dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeye neden oldu ama Mary başını kederle sallamakla yetindi. Mary onun şakalarına katiyen gülmezdi. Bess’le ikisi Mary’ye arkasından yıllardır suratsız derdi çünkü o hiçbir konuda kesinlikle coşkulu olmazdı. Mary’nin tek keyifli olduğu zaman bir hainin kellesinin kesildiği veya zavallı bir Eðian’ın kazıkta yakıldığı anlardı. Konu Eðianlar olunca ablası şaşırtıcı derecede kana susamış birine dönüşüyordu.

“Malum hastalık’ annemi aldı, biliyorsun.” Mary mendilini huzursuzca ellerinde buruşturdu.

“Biliyorum.” O her zaman Kraliçe Catherine’in fiziksel bir hastalıktan değil de kalp kırıklığından öldüğünü düşünürdü, kırık bir kalbin hasta bir bedene neden olacağını varsayıyordu.

Kalbinin kırılması şansına bile sahip olamayacağını düşündü ve yeni bir kendine acıma dalgası onu etkisi altına aldı. Hiçbir zaman âşık olamayacaktı.

“Ölmek için berbat bir yol,” diye devam etti Mary. “Öksürüyorsun, öksürüyorsun, sonunda ciğerlerini tükürüp çıkarana kadar öksürüyorsun.”

“Teşekkür ederim. Çok moral verdin,” dedi Edward.

Her zaman karamsar konuşan ablasının aksine sessiz kalmayı tercih eden Bess, Mary’ye sert bir bakış atıp eldivenli elini Edward’ın elinin üzerine koydu. “Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?”

Omzunu silkti. Gözleri yanıyordu ama kendisine bu ölme olayı için kesinlikle ağlamayacağını söyledi çünkü ağlamak zırlak bebeler içindi, krallar için değil, üstelik ağlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Bess elini sıktı.

O da onunkini sıktı, kesinlikle ağlamıyordu ve yeniden pencerenin dışındaki manzara ve Hayatın Anlamı konusunda düşünmeye başladı.

Hayat kısa.

Sonra ölüyorsun.

Kısa süre içinde. Altı ay, en fazla bir yıl. Bu da inanılmaz korkunç kısa bir süre gibi geliyordu. Geçen yaz ünlü bir İtalyan astrolog, Edward’ın yıldız haritasını çıkarmış, ona kralın kırk yıl daha yaşayacağını belirtmişti.

Anlaşılan ünlü İtalyan astrologlar şişman yalancılardan başka bir şey değillerdi.

“Ama en azından sen öldükten sonra her şeyin yolunda gideceğinden emin olabilirsiniz,” dedi Mary ciddiyetle.

Ona bakmak için döndü. “Ne?”

“Krallık için demek istiyorum,” diye ekledi daha da ciddiyetle. “Kraliyet emin ellerde olacak.”

Kraliyet konusunda pek düşünmemişti. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse hiç düşünmemişti. O daha çok öksürmekten ciğerlerini tükürme düşüncesi üzerinde kafa patlatmakla

meşguldü ve sonrasında zaten buna aldırmayacak kadar ölü olacaktı.

“Mary,” dedi Bess azarlar gibi. “Şimdi siyasetten söz etmenin zamanı değil.”

Daha Mary buna itiraz edemeden (ve yüz ifadesine bakılırsa her anın siyaset zamanı olduğunu söyleyerek kesinlikle itiraz edecekti), kapı tıklatıldı. Edward, “Girin,” diye seslendi ve Kraliyet Yüksek Danışma Meclisi Divan Başkanı, Northumberland Dükü, Lord John Dudley kocaman, kartal gagası gibi burnunu odaya uzattı.

“Ah, Majesteleri, sizi burada bulacağımı tahmin etmiştim,” dedi Edward’ı görünce. Bakışları sanki onlara uzun uzun bakmaya ayıracak vakti yokmuş gibi hızla Mary’yle Bess’in üzerinden geçti. “Prenses Mary. Prenses Elizabeth. İkiniz de iyi görünüyorsunuz.” Edward’a döndü. “Majesteleri, sizinle iki kelime konuşabilir miyiz acaba?”

“İkiden fazla kelime de konuşabilirsin,” dedi Edward.

“Özel olarak,” diye vurguladı Lord Dudley. “Konsey odasında.”

Edward ayağa kalkıp pantolonunu eliyle silkti. Ablalarına başıyla selam verdi, onlar da eğilerek saray reveransı yaptılar. Sonra Lord Dudley’nin onu merdivenden indirip uzun koridorlardan oluşan saray labirentinden geçirerek normalde kralın danışmanlarının ülkeyi yönetmek ve bütün kararları almak için uzun saatler geçirip uygun kraliyet evraklarını düzenledikleri kralın konsey odasına götürmesine izin verdi. Kral şahsen o odada asla zaman geçirmezdi, tabii imzasının gerektiği bir belge ya da kişisel dikkatini gerektiren önemli bir konu olmadıkça. Bu da sık olmazdı.

Dudley kapıyı arkalarından kapadı.

Yürüyüş nedeniyle soluk soluğa kalmış olan Edward (genellikle Danışma Meclisi’nin diğer otuz üyesi tarafından işgal edilen) yarım daire şeklinde dizilmiş sandalyelerin baş

kısımındaki fazladan minderli, kırmızı kadife tahtına çöktü. Dudley onun için bir mendil çıkardı ve öksürük nöbetine yakanan Edward onu alıp dudaklarına bastırdı.

Mendili ağzından çektiğinde üzerinde pembe bir leke vardı. Lanet olsun.

Lekeye baktı ve mendili Dudley'ye geri vermeye kalktı ama Dük hemen, "Sizde kalsın, Majesteleri," diyerek hızla odanın diğer tarafına gidip derin düşüncelere daldığı zamanlarda yaptığı gibi sakalını sıvazlamaya başladı.

"Sanırım," diye başladı Dudley sakince, "yapacaklarınız konusunda konuşmamız lazım."

"Yapacaklarım mı? Bu 'malum hastalık.' Tedavisi yok, ölmek dışında yapabileceğim başka bir şey olmadığı ortada."

Dudley anlayışlı bir gülümseme sergilemeyi becerdi ama gülümsemeye alışık olmadığı için yüzünde doğal durmuyordu. "Evet, Majesteleri, bu oldukça doğru, ancak hepimiz bir gün öleceğiz." Sakal sıvazlamaya geri döndü. "Bu talihsiz bir haber elbette ama bu konuda elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Siz ölmeden önce krallık için yapılması gereken pek çok şey var."

Ah, krallık, yine. Her zaman krallık. Edward başıyla onayladı. "Tamam," dedi sesine hissettiğinden daha fazla cesaret yansıtarak. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"İlk olarak taht sırasını belirlemeliyiz. Tahtın vârisini."

Edward kaşlarını kaldırdı. "Benden bir yıldan kısa bir süre içinde evlenmemi ve vâris yapmamı mı istiyorsun?"

Bu eğlenceli olurdu. Kesinlikle dilli öpüşme de içerirdi.

Dudley boğazını temizledi. "Ha... hayır, Majesteleri. Bunun için durumunuz yeterince iyi değil."

Edward buna itiraz etmek istedi ama sonra mendilindeki pembe lekeyi ve sarayda yürümenin bile ona ne kadar yorucu geldiğini anımsadı. Bir kadına kur yapabilecek durumda değildi.

“Peki o halde,” dedi. “Sanırım bu, tahta Mary’nin geçeceği anlamına geliyor.”

“Hayır, Majesteleri,” dedi Lord Dudley ivedilikle. “İngiltere tahtının yanlış ellere geçmesine izin veremeyiz.”

Edward kaşlarını çattı. “Ama o benim ablam. En büyüğümüz. O...”

“O bir Hakikatçi,” diye itiraz etti Dudley. “Mary hayvan büyüsunün şeytani, korkulacak ve yok edilmesi gereken bir şey olduğuna inanacak şekilde yetiştirildi. Eğer o kraliçe olursa ülkeyi Karanlık Çağ’a geri götürür. Hiçbir Eğian güvende olmaz.”

Edward arkasına yaslanıp düşündü. Dük’ün söylediği her şey doğrudu. Mary, Eğianlara acımadı. (Onları daha önce de belirttiğimiz gibi, ekstra gevrek olarak tercih ediyordu.) Üstelik Mary’nin hiç mizah anlayışı yoktu, geri kafalıydı ve hükümdar olarak hiç iyi olmazdı.

“Öyleyse Mary olamaz,” diye onayladı. “Bess de olamaz.” Kraliyet mühürlü yüzüğünü parmağında döndürdü. “Bess kuşkusuz Mary’den daha iyi olurdu ve hem annesi hem babası Eğian’dı, şu kedi şeyine inanıyorsanız tabii ama Hakikatçiler söz konusu olduğunda Bess’in hangi tarafa sadık olacağını bilmiyorum. Bu bakımdan güvenilir biri sayılmaz. Üstelik...” diye sürdürdü biraz daha düşündükten sonra. “Taht bir kadına gidemez.”

Edward’ın biraz cinsiyetçi olduğunu fark etmiş olabilirsiniz. Onu suçlayamazsınız, çünkü hayatı boyunca sırf erkek olarak doğduğu için yüceltilip durmuştu.

Yine de ileri görüşlü bir kral olduğunu düşünmekten hoşlanırdı. Babasına çekip Eğian olmamıştı (en azından şimdiye dek) ama bu onun aile tarihçesinin bir parçasıydı, açıkça görüldüğü gibi ve Eğian meselesine anlayış gösterecek şekilde büyütülmüştü. Son zamanlarda iki grup arasındaki gerginlik kaynama noktasına ulaşmıştı. Bütün ülkede baskınlar yapan

ve Hakikat kiliseleriyle manastırlarını yağmalayan Sürü denilen gizemli bir Eðian grubu hakkında raporlar gelmişti. Aynı zamanda Eðianları ifşa eden ve sonrasında üzerlerinde şiddet uygulayan Hakikatçiler hakkında başka raporlar gelmişti. Sonra Hakikatçilere karşı yapılan intikam saldırıları hakkında raporlar gelmişti. Böyle sürüp gidiyordu.

Dudley haklıydı. Eðianlara yakın duran bir hükümdara ihtiyaç vardı. Huzuru sağlayabilecek birine.

“Öyleyse senin aklında kim var?” Edward kraliyet karar-nameleri uyarınca üzerinde her zaman bir kâse taze, soğutulmuş böğürtlen bulunan sehpaye uzandı. Böğürtlene bayılırdı. Güçlü iyileştirici özellikleri olduğu söyleniyordu, bu yüzden son zamanlarda bol bol tüketiyordu. Bir tanesini ağzına attı.

Lord Dudley’nin âdemelması inip çıktı ve Edward tanıdığından beri ilk kez onun bir parça gergin göründüğünü fark etti. “Leydi Jane Grey’in ilk doğan oğlu, Majesteleri.”

Böğürtlen Edward’ın boğazına kaçtı.

“Jane’in bir oğlu mu var?” dedi ağzından tükürükler saçarak. “Böyle bir şey olsa kulağıma geleceğinden eminim.”

“Henüz bir oğlu yok,” diye açıkladı Dudley sabırla. “Ama olacak. Ve Mary’yle Elizabeth’i atlarsanız sırada Grey’ler var.”

Demek Dudley, Jane’in evlenip bir veliaht doğurmasını istiyordu.

Edward kuzini Jane’i bir koca ve bir çocukla hayal edemiyordu, kız on altı yaşında olsa ve o günlerin standartlarında on altı yaşındaki kızlar neredeyse evde kalmış sayılsa da. Jane’in büyük aşkı kitaplardı: çoğunlukla tarih, felsefe ve din ama aslında eline ne geçerse. Hatta Platon’u Yunanca orijinalinden okumaktan keyif alırdı, üstelik bunu zevk için yapardı, özel öğretmenleri zorladığı için değil. Bütün destanları ezbere bilir, istediği bölümünü istediği zaman ezbere okuyabilirdi. Ama en önemlisi, Eðianlar ve onların hayvan maceralarıyla ilgili hikâyelere bayılırdı.

Jane'in Eğianları destekleyeceğine hiç şüphe yoktu.

Jane'in annesinin Eğian olduğuyula ilgili yaygın bir söylenti vardı ancak hangi biçimi aldığını bilen yoktu. Çocukken Edward'la Jane'in en sevdiği oyun büyüdüklerinde hangi hayvan olacaklarını hayal etmekte. Edward her zaman güçlü ve vahşi bir hayvan olacağını düşünmüştü, mesela kurt. Büyük bir ayı. Kaplan.

Jane en çok tercih ettiği Eğian biçimine bir türlü karar verememişti; hatırladığı kadarıyla vaşakla şahin arasında kalmıştı.

Onun çimenli tepeciğin üzerinde sırtüstü uzanmış, geçen bulutların şekillerini bir şeylere benzetirlerken on yağındaki sesiyle kulağına, "Bir düşünsene, Edward," diye fısıldayışını anımsadı. "Orada olabilirdim, rüzgâra binerdim, kimse bana dik oturmamı söyleyemez, dikişimden şikâyet edemezdi. Özgür olurdum."

"Kuş gibi özgür," diye eklemiştii o da.

"Kuş gibi özgür!" Kız kahkaha atarak ayağı fırlamış, uzun kıvıl saçları arkasında uçuşurken kollarını uçar gibi iki yana açarak tepeden aşağı koşmuştu.

Birkaç yıl sonra bütün bir öğleden sonralarını birbirlerine hakaret ederek geçirmişlerdi çünkü Jane bir kitapta Eğianların hayvan biçimlerini kızgın olduklarında ortaya çıkardıklarını okumuştii. Birbirlerine küfredip yüzlerini tokatlamışlardı, Jane bir ara Edward'a taş atacak kadar ileri gitmişti ve bu onu aslında gerçekten çok kızdırmıştı ama bütün bu işkence boyunca inatla insan biçimlerini korumuşlardı.

İkisi için de büyük bir hayal kırıklığı olmuştu.

"Majesteleri?" diye üsteledi Lord Dudley.

Edward anılardan sıyrıldı. "Jane'in evlenmesini istiyorsun," diye tahmin yürüttü. "Aklında biri var mı?"

Bu düşünceyle şiddetli bir üzüntüye kapıldı. Jane kesinlikle bu dünyada en çok sevdiği insandı. Onu çocukken Katherine

Parr'ın (Kral Henry'nin 6 numaralı karısı) yanında yaşaması için göndermişlerdi ve bu sayede Jane'le Edward birlikte uzun saatler geçirebilmişti hatta özel öğretmenlerinin çoğu ortaktı. O günlerde hemen arkadaş olmuşlardı. Jane, Edward'ın kendisini tam olarak anladığını hissettiği, ona kraliyetten olduğu için farklı bir türmüş gibi davranmayan tek insandı. Aklının bir köşesinde belki bir gün Jane'le evlenecek kişinin kendisi olabileceği fikrine tutunuyordu.

O zamanlar birisi kuzeniyle evlendiğinde kaşların daha az kalktığı dönemlerdi.

“Evet, Majesteleri. Mükemmel bir adayım var.” Dudley odada sakalını sıvazlayarak ileri geri yürümeye başladı. “İyi bir soydan, saygıdeğer bir aileden gelen biri.”

“Tabii tabii. Kim?” diye sordu Edward.

“İnkâr edilemez şekilde Eðian büyüüne sahip biri.”

“Evet. Kim?”

“Kızıl saça aldırış etmeyecek biri.”

“Jane'in saçları o kadar da kötü değil,” diye itiraz etti Edward. “Bazı ışıklarda birazcık daha az kırmızı oluyor ve oldukça hoş sayıla...”

“Onu hizada tutabilecek biri,” diye sürdürdü Dudley.

Neyse, aslında bu mantıklı, diye düşündü Edward. Jane'in başına buyrukluğu dillere destandı. Diğer soylu kızlar gibi saray çevresinde havalı havalı gezinmeyi reddeder, saray toplantılarına katılırken yanında kitap getirerek annesine açıkça meydan okur, zamanını dans etmek veya kendine müstakbel bir koca bulmayı garantilemek yerine bir köşede okuyarak geçirirdi.

“Kim?” diye sordu.

“Güvenilir biri.”

Bu oldukça uzun bir listeye benzemeye başlamıştı. “Kim o?” Edward sesini yükseltti. Aynı soruyu bir kereden fazla sormak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmazdı ve bu dördüncüydü.

Üstelik Dudley'nin volta atması biraz midesini bulandırmaya başlamıştı. Edward yumruğunu yanındaki sehpaye indirdi. "Kim bu? Söylesene artık Northumberland, çıkar ağzındaki baklayı."

Dük durdu. Boğazını temizledi. "Gifford Dudley," dedi geveleyerek.

Edward gözlerini kırptırdı. "Gifford kim?"

"Küçük oğlum."

Edward bu bilgiyi sindirmek için bir dakika durdu, Dudley'nin ona saydığı bütün kriterleri birleştirdi: saygıdeğer bir aileden: tamam; güvenilir biri: tamam; yadsınamayacak şekilde Eðian büyüüne sahip biri...

"John," diye patladı. "Senin ailede Eðian büyüü mü var?"

Lord Dudley gözlerini indirdi. Eðian kanını itiraf etmek tehlikeli bir şeydi; bunun yüzünden direğe bağlanıp yakılmadığınız, daha uygar çağda bile. Eðian olmak artık teknik açıdan yasadışı sayılmasa da krallıkta Mary'nin görüşünü paylaşarak en iyi Eðian'ın ölü bir Eðian olduğunu düşünen pek çok insan vardı.

"Ben Eðian değilim," dedi Dudley uzun bir sessizlikten sonra. "Ama oğlum öyle."

Bir Eðian! Bu fazla iyiydi. Edward bir dakika boyunca öleceğini ve en iyi arkadaşını siyasi bir strateji uğruna evlen-direceğini unuttu. "Hangi yaratığa dönüşüyor?"

Dudley kızardı. "O günlerini şey olarak..." Doğru sözcüğü oluşturmaya çalışırken dudakları kıpırdadı ama başarılı olamadı.

Edward öne eğildi. "Evet?"

Dudley sözcükleri telaffuz etmekte zorlandı. "O bir... Her gün o... o..."

"Haydi ama yeter artık!" diye zorladı Edward. "Söyle!"

Dudley dudaklarını ıslattı. "O... binek sınıfının bir üyesi."

"Neye dönüşüyor?"

"Küheylana, Majesteleri."

“Küheylan mı?”

“O bir... at.”

Edward arkasına yaslanırken ağzı birkaç saniye açık kaldı. “Bir at. Oğlun günlerini at olarak geçiriyor,” diye tekrarlardı doğru anladığından emin olmak için.

Dudley sefilce başıyla onayladı.

“Onu sarayda görmememe şaşmamalı. Ben senin Stan’den başka oğlun olduğunu neredeyse unutmuştum! Bize diğer oğlunun yarım akıllı olduğunu, bu yüzden sosyal etkinliklere katılmasını uygun bulmadığını söylememiş miydin?”

“Her şeyin gerçeğin kendisinden daha iyi olacağını düşündük,” diye itiraf etti Dudley.

Edward dökülen böğürtlenlerden birini sehpadan alıp yedi. “Bu ne zaman oldu? Nasıl oldu?”

“Altı yıl önce,” diye yanıtladı Dudley. “Nasıl olduğu kısmını bilmiyorum. Bir an küçük bir öfke nöbeti geçiren on üç yaşında bir oğlandı. Bir an sonra...” Sözcüğü tekrar söylemedi. “Onun Jane için uygun bir aday olduğuna inanıyorum, Majesteleri ve sırf benim oğlum olduğu için de değil. O sağlam bir oğlan—kusursuz bir kemik yapısı var, güçlü kuvvetli, yeterince zeki, kesinlikle yarım akıllı değil— ve amaçlarımıza uygun olacak kadar itaatkâr.”

Edward birkaç dakika bunun üzerinde düşündü. Jane Edianlarla ilgili her şeye bayılırdı. Onlardan biriyle evlenmeyi sorun etmezdi. Ama...

“Her gününü at olarak mı geçiriyor?” diye sordu Edward.

“Her gününü. Gündoğumundan günbatımına kadar.”

“Değişimini kontrol edemiyor mu?”

Dudley, VIII. Henry’nin büyük bir portresinin asılı olduğu karşı duvara baktı ve Edward bunun kulağa ne kadar delice geldiğini anladı. Babası hiçbir zaman aslan biçimini kontrol etmeyi başaramamıştı. Öfke onu etkisi altına alır, sonra da dişleri çıkıverirdi, gerçek dişler hem de ve öfkesi yatışana dek

aslan olarak kalırdı, bu da genellikle saatler sürerdi. Hatta bazen günlerce. Bunu izlemek ona hep rahatsızlık verirdi. Özellikle de kral birini diş kaşıma oyuncağı olarak kullanmaya karar verdiğinde.

“Pekâlâ, demek bunu kontrol edemiyor,” diye kabullendi Edward. “Ama bu Jane’in sadece geceleri bir kocaya sahip olacağı anlamına gelir. Bu ne biçim bir evlilik olur ki?”

“Bazı insanlar böyle bir düzenlemeyi tercih eder. Mesela ben karımın yanına sadece alacakaranlıktan şafağa kadar gidebilecek olsam hayatımın çok daha basit olacağını biliyorum,” dedi Dudley cılız bir kahkahayla.

Ama bu evlilik sayılmaz bile, diye düşündü Edward. Yine de Jane gibi biri için bu tür bir evlilik ona alışık olduğu mahremiyeti ve özgürlüğü sağlayabilirdi.

Bu durum ideal olabilirdi.

“Yakışıklı mı?” diye sordu. Dudley’nin diğer oğlu babasının kartal burnunu miras almanın talihsizliğinden mustarıpti. Edward, Jane’i öyle bir burunla evlendirme fikrinden nefret etti.

Dudley’nin ince dudakları gerildi. “Korkarım Gifford kendisi için iyi olmayacak kadar bakışları üzerine çeken biri. Onun... hanımların ilgisini toplamaya eğilimi var.”

Edward ani bir kıskançlığa kapıldı. Gözlerini bir kez daha babasının portresine kaldırdı. Henry’ye benziyordu, bunu biliyordu. Aynı kızılımsı sarı saçlara ve aynı düz, heybetli buruna, küçüğümsü kulaklarla vurgulanan aynı gri gözlere sahiplerdi. Edward bir zamanlar yakışıklı kabul edilirdi ama şimdi zayıf ve solgundu, hastalığı gösterişini alıp götürmüştü.

“...ama sadık olacak, bu kadarını size garanti ederim.” Dudley boş boş konuşmayı sürdürüyordu. “Ve Jane’le ikisi bir oğul yaptıkları zaman Eðian veliahdınıza sahip olacaksınız. Sorun çözüldü.”

İşte bu kadar. Sorun çözüldü.

Edward alnını ovuşturdu. “Peki, bu düğün ne zaman yapılmalı?”

“Cumartesi sanırım,” diye yanıtladı Dudley. “Bu izdivacı onayladığınızı varsayarsak.”

Edward öksürük krizine tutuldu.

Bugün pazartesiydi.

“O kadar çabuk mu?” dedi yeniden soluk alabildiğinde hırıldayarak.

“Ne kadar erken o kadar iyi,” dedi Dudley. “Vârise ihtiyacımız var.”

Doğru. Edward boğazını temizledi. “Pekâlâ, o zaman. İzdivacı onaylıyorum. Ama cumartesi...” Korkunç yakın geliyordu. “Cumartesi güncü programımı hiç bilmiyorum. En iyisi ben bir...”

“Ben çoktan kontrol ettim, Majesteleri. Müsaitsiniz. Zaten törenin günbatımından sonra yapılması gerekecek,” diye ekledi Dudley.

“Doğru. Çünkü gündüzleri o...” Edward hafif bir kişneme sesi çıkardı.

“Evet.” Dudley bir parşömen rulosu çıkarıp bütün resmi saray evraklarının imzalanıp mühürlendiği masanın üzerinde açtı.

“Samana bir servet harcadığınıza bahse girerim,” dedi Edward sonunda sırtacak bir şey bularak. Kıvrık kâğıdı inceledi. Suffolk’lı Leydi Jane’in bu cumartesi gününden itibaren Kuzey-Umberland’lı Lord Gifford Dudley ile evli sayılabileceğini gösteren bir krallık kararnamesi... teknik konuşmak gerekirse bu konuda kendisinin izniydi.

Sırtışı silindi.

Jane.

Elbette Jane ile kendisinin evlenebileceği düşüncesi bir fanteziden başka bir şey değildi. Onun siyasi sermaye olarak çok az şeyi vardı... zengin bir aile, şüphesiz, bir unvan, evet,

ama krallıktaki konumunu gerçekten güçlendiren hiçbir şeyi yoktu. Edward kendisi için değil, İngiltere için evlenmesi gerekeceğini başından beri biliyordu. Bütün hayatı boyunca yabancı elçilerin çeşitli Avrupa krallıklarından kızların portrelerini kendisine incelemesi için teşhir ettiği sürekli bir akın olurdu. O bir prensesle evlenmeliydi. Kitapları ve büyük fikirleri olan küçük Jane'le değil.

Dudley tüy kalem eline tutuşturdu. "Ülkenin iyiliğini düşünmeliyiz, Majesteleri. Ben bu gece Dudley Şatosu'na gidip onu getiririm."

Edward tüy kalem mürekkebe batırdı ama sonra durdu. "Bana onun ona iyi davranacağına dair yemin etmeni istiyorum."

"Yemin ederim, Majesteleri. Örnek bir koca olacak."

Edward tekrar Dudley'nin kendisine verdiği mendile öksürdü. Ağzında tuhaf bir tat vardı, böğürtlenin tadına karışan rahatsız edecek kadar tatlı bir şey.

"Kuzinimi bir atla evlendiriyorum," diye söylendi.

Sonra tüy kalem kâğıda götürüp içini çekti ve adını yazarak imzaladı.

Jane İki

“Kutsal tören cumartesi gecesi gerçekleşecek.”

Leydi Jane Grey gözlerini bir an kitaptan kaldırdı. Annesi Leydi Frances Brandon Grey konuşuyordu. “Cumartesi gecesi ne olacak?”

“Kıpırdama, tatlım.” Leydi Frances, Jane’in kolunu çimdikledi. “Ölçülerin kusursuz alındığından emin olmalıyız. Tadilat için vakit olmayacak.”

Jane zaten kitabını olabildiğince hareketsiz, hem de kol uzaklığında tutuyordu. Bu, parmaklarıyla kendi üst kolunu çepeçevre kavrayabilen biri için büyük bir güç gösterisiydi.

“Göğüs çevresinin bir milim bile değişmediğini not al,” dedi terzi yardımcısına. “Böyle giderse muhtemelen değişmeyecek demektir.”

Jane bir beceri daha, kendine hâkim olma becerisi sergileyerek elindeki kitabı kadının kafasına indirmede. Çünkü kitap eski ve değerliydi: İngiltere’nin Pancar Tarihçesi, Kısıltılmamış Haliyle: Beşinci Cilt. Kitaba zarar vermek istemezdi. “Tamam da cumartesi gecesi ne var?”

“Şimdi kollar aşağı,” dedi terzi.

Jane kitapta kaldığı yeri parmağıyla işaretleyerek kollarını indirdi.

Annesi pancar hakkındaki değerli cildi elinden kapıp yatağa fırlattı ve Jane'in omuzlarını düzeltti. "Düz dur. Bu elbisenin eteklerinin aynı boyda olmasını istersin. Ne de olsa düğünde elinde kitap tutamayacaksın."

"Düğün mü?" Terzinin arkasından annesine bakmak için eğilirken sesine hafif bir merak karışmıştı. "Kim evleniyor?"

"Jane!"

Jane bir anda tekrar dikleşti.

Terzi, Jane'in kalçasının son ölçüsünü not aldı, (çocuk doğurmak için uygunsuzdu... Jane'in bir kusuru daha) ve malzemelerini topladı. "İşimiz bitti. Size iyi bir öğleden sonra dilerim!" Oturma odasından bir kumaş ve iğne karmaşasıyla birlikte kaçtı.

Leydi Frances, Jane'in omzunu çimdikledi. "Sen evleniyorsun, tatlım. Biraz ilgi göster."

Jane'in kalbi bir anda hızlandı ama kendine endişelenmemesini söyledi. Bu yalnızca nişandı nasıl olsa. Daha önce de nişanlanmıştı. Tam olarak söylemek gerekirse dört kez hem de.

"Bu kez kiminle nişanlanıyorum?" diye sordu.

Leydi Frances, Jane'in tepkisini yanlış anlayıp teslimiyet olarak yorumladığı için gülümsedi. "Gifford Dudley'yle."

"Gifford kim?"

Gülümseme kaş çatmaya döndü. "Northumberland Dükü Lord John Dudley'nin küçük oğlu. Gifford."

Neyse, Jane, Dudley'leri tanıyordu. Yetiştirip sattıkları ödüllü atlarla tanınan aile asil haneler arasında oldukça önemsiz sayılsa da başka ilginç bir gerçek vardı: John Dudley Kraliyet Danışma Meclisi Başkanı, kralın sağ kolu, güvenilir bir danışman ve belki de İngiltere'nin en güçlü adamıydı, Edward'ın kendisi hariç. Ve bu noktaya da itiraz edenler olabilirdi.

“Anladım,” dedi sonunda, bu Gifford denen delikanlıyla sarayda hiç karşılaşmamış olmasına rağmen. Bu biraz şüphe uyandıran bir durumdu. “Peki, eminim o da diğer nişanlılarım kadar harika olacaktır.”

“Sormak istediğin bir şey var mı?”

Jane başını salladı. “Duymak istediğim her şeyi duydum. Nasıl olsa sadece nişan.”

“Düğün cumartesi, tatlım.” Annesi gergin görünüyordu. “Dudley’lerin Londra’daki evinde. Yarın sabah yola çıkıyoruz.”

Cumartesi. Ama bu... çok erkendi. Tahmin ettiğinden çok daha erken. Elbette cumartesi dendiğini daha önce de duymuştu ama bunun aslında ne kadar yakın olduğunu düşünmemiş, kendisi için ne anlama gelebileceğini idrak edememişti.

Bu düğün gerçekten de olabilirdi. Kalp atışları yeniden hızlandı.

“Fazla yaşlanmadan evlenip mutlu olman benim en büyük dileğim.” Leydi Frances’in “fazla yaşlı olma” kısmında mutlu olmayı mı yoksa evli olmayı mı kastettiği açık değildi. “Neyse, bu seferkinin hoşuna gideceğini düşünüyorum. Yakışıklı olduğunu duydum.”

Demek Leydi Frances de onu görmemişti. Jane ürperdi. Bir de o Dudley burnunu miras alma ihtimalinin yüksekliği hesaba katılınca...

Jane terzinin göğsü hakkında yaptığı yorumu anımsadı. Bir de göze hoş gelmeyen kızıl saçları olduğu gerçeği ve bazen çocuk sanılmasına neden olan ufak tefek yapısı vardı. Belki de yargılamamalıydı. Ne de olsa görünüş bir insanın değeri konusunda belirleyici olmamalıydı. Ama o felaket burun...

“Beni uyardığın için teşekkür ederim, anne,” diye seslendi annesi eteklerini sürüyerek hızla odadan çıkarken.

Annesi buna elbette yanıt vermedi. Cumartesi gününden önce yapması gereken onca iş vardı.

Cumartesi. Dört gün kalmıştı.

Jane çabucak giyindi. Sonra pancarlar hakkındaki kitabını kaptı, ilkinin bitirme ihtimaline karşı ikinci ve üçüncü kitaplarını seçti (*Eğianlar: Tarihleri ve Çöküşleri ve Saraylılar İçin Vahşi Yaşamda Hayatta Kalma Rehberi*) ve ahıra yöneldi. Şu Gifford denilen adam kocası olacaksa (tabii şimdiyle cumartesi arasında pek çok şey olabilir diye anımsattı kendine), o zaman kendini tam olarak nasıl bir işin içine soktuğunu bilmeye hakkı vardı.

Yıllar içinde Jane İngiltere'nin bütün haritalarını incelemişti, hem tarihi hem güncel olanları ve buna krallığın daha bölgesel haritaları da dahildi. Bu sayede Dudley'lerin Londra'da olmadıkları zaman yaşadıkları Dudley Şatosu'nun Jane'in Bradgate'teki evine atla yarım günden birazcık daha uzak mesafede olduğunu biliyordu. Atına atlayıp Dudley Şatosu'na hemen gidebilirdi ama krallıkta şiddet olayları artmıştı ve söylentilere göre kırsal kesimler son zamanlarda tek başına, yanında koruma olmadan seyahat etmek için tehlikeliydi. (Evdeki çalışanlar bu kargaşadan Eğianların –Sürü denilen bir grubun– sorumlu olduğunu söylüyordu ama Jane bu korkunç dedikodulara inanmayı reddediyordu.) Yine de bu ani evlilik duyurusunun üstüne ihtiyacı olan son şey kendini bir itiş kakışın ortasında bulmaktı. Bu yüzden güvenlik açısından (ve annesini kızdırmamak için) onu Dudley'lerin evine götürmesi için bir araba hazırlattı.

Tek istediği şu burun durumunu bir kontrol etmekti.

Güzel bir gündü. Bradgate'i çevreleyen tepeler adeta yazı müjdeler gibi parlaktı. Ağaçlar tomurcuklanmıştı. Güneş ışınları yolun kenarında şırıldayan derecikte yansıyor. Küçük bir tepeciğin arkasından görünen kırmızı tuğla malikâne davetkârca ışıldıyordu. Bir geyik zıplayarak uzaklaşırken at arabası tıngır mıngır ilerliyor, kuşlar güzel şarkılar söylüyordu.

Jane Londra'yı severdi; orada kalmanın iyi tarafları vardı tabii, bir tanesi kuzeni Edward'a yakın olmaktı. Ama Bradgate Parkı onun eviydi. Temiz havasını, mavi gökyüzünü, uzak tepeciklerin üzerindeki yaşlı meşe ağaçlarını seviyordu. Büyükbabasının niyeti parkın bütün İngiltere'nin en iyi ge-yik avlama arazisi olmasını sağlamaktı... öyle de olmuştu, bu nedenle sık sık kraliyetten prestijli ziyaretçileri olurdu ama bunun Jane için pek önemi yoktu. (O ava çıkmazdı fakat Edward'ın bu konuda oldukça iyi olduğunu duymuştu.) Jane için Bradgate Parkı'nda yürüyüşe çıkmak Gerçek Hayat'ın sorunlarından kaçmanın en iyi ikinci yoluydu.

Birincisi kuşkusuz kitaplardı. Bu nedenle Bradgate'i ar-dında bırakırken kendini büyük bir keyifle pancarların kı-saltılmamış tarihçesine kaptırmaktan çekinmedi. (Pancarı yeşil kısımları için değil de kökü için ilk yetiştirenlerin eski Romalılar olduğunu biliyor muydunuz?)

Jane, daha önce de belirttiğimiz gibi kitaplara bayılırdı. Elinde büyük bir kitap cildinin ağırlığını hissetmekten daha fazla hoşuna giden bir şey yoktu, her bilgi dolu güzel kitap diğerinden daha nadir, daha harikulade, daha büyüleyiciydi. Mürekkebin kokusu, parmaklarının arasında hissettiği kâğıdın kalın dokusu, harika sayfaların hışırtısı, gözlerinin önündeki harflerin şekilleri onu mutlu ediyordu. En çok da kitapların onu onlarsız sıradan ve boğucu olabilecek hayatından uzak-laştırmasını, yüzlerce değişik yaşam deneyimi sunmasını seviyordu. Kitaplar aracılığıyla dünyayı görebiliyordu.

Annesinin bunu asla anlayamayacağını düşündü Jane son sayfasını bitirdiği pancar kitabını içini çekerek kaparken. Lord Grey hayattayken eğitimini desteklediği halde Leydi Frances, Jane'in öğrenmeye olan açlığını asla kabullenmemişti. Genç bir leydinin bilmesi gereken ne olabilir ki, derdi sık sık, tabii kendine koca bulmayı garantilemek dışında. Jane'in annesinin tek önem verdiği şey nüfuz ve servetti. İnsanlara kraliyet

kanından olduğunu hatırlatmaktan daha çok hoşuna giden bir şey yoktu... Bıkmadan usanmadan, “Benim büyükannem kraliçeydi,” demeye bayılırdı. Kral Henry’nin yıllar önce Leydi Frances’i taht sırasından çıkarması yazık olmuştu. Bunun nedeni onun bu tavrından hoşlanmamış olması olabilirdi.

Güç ve para. Leydi Frances’in önem verdiği tek şey buydu. Ve şimdi de kendi kızını ödüllü bir kırsağı takas edermiş gibi satıyordu. Hem de kendisine sormadan.

Tam da ondan bekleneceği gibi.

Jane annesine karşı hissettiği o tanıdık içерlemeyi aklından çıkarmaya çalışarak kitabı kenara koyarken muhtemelen Leydi Frances elinden kapıp yatağa fırlattığı zaman kıvrılan köşesini görünce yüzünü buruşturdu. Zavallı kitap. Sırf Jane evlenmek zorunda olduğu için zarar görmeyi hak etmiyordu.

Evlilik. Iyy.

Keşke insanlar onu evlendirmeye çalışmaktan vazgeçseydi. O kadar sinir bozucuydu ki.

Jane’in ilk nişanlısı bir ipek tüccarının oğluydu. Adı Humphrey Hangrot’tu ve Hangrot İpek İngiltere’nin tek ipek tüccarı olduğu için fiyatları onlar belirliyordu. Humphrey’nin annesiyle babası Grey ailesine heyecan verici yeni servetlerini anımsatmaktan hiç çekinmiyordu. Bunu en çarpıcı biçimde, sırık gibi oğullarını var olan en pahalı broker kumaşlarla kat kat donatarak yapıyorlardı. Jane, Hangrot’ların aile konutunda verilen katılmaya zorlandığı baloların sayısını unutmuştu; onlara her zaman elinde bir kitap olması sayesinde katlanabilmişti.

Humphrey’ye gelince, o kendisini “müstakbel kral... ipek kralı,” olarak tanıtıyor ve ondan giysisinin koluna dokunmasını istiyordu. Yok, gerçekten dokun. Onu hisset. Daha önce bu kadar ince bir kumaşa hiç dokunmuş muydun? Jane ona ipeğin hammaddesini elde etmek için tırtılların kendi kozalarının içindeyken kaynatıldığını hiç düşünüp düşünmediğini

sormuştu ve o da bundan sonra kendisiyle bir daha konuşmamıştı. Nişan ülkeye aniden ikinci bir ipek tüccarının gelişinde feshedilmişti. Hangrot İpek'in fiyatlarını kırarak bütün işleri kapmışlardı ve bu da ailenin hemen gözden düşmesine yol açmıştı. Anlaşılan kimse Hangrot İpek'in fahiş fiyatlarını ödemek istemiyordu ve aile taşrada küçük bir eve çekilerek kendilerini unutturmuştu.

İkinci nişanlısı Fransa'dan gelen bir keman virtüözü olan Theodore Tagler'di. Ailesi Londra'ya ziyarete geldiğinde Oceanous Orkestrası'yla İngiltere turnesi yapmaktaydı. Birçok soylu aile Tagler'lerin oğullarına bir eş, seçkin bir zevke sahip ve iyi bir aileden gelen, ayrıca turneler sırasında kendisine eşlik etmemeyi seçmesi halinde kocasının uzun süreli yokluğuna aldırmayacak bir leydi bulma arzusunu duymuştu. Lord ve Leydi Grey derhal Jane'i önermişti –Hangrot skandalından sonra hâlâ kendilerine gelmeye çalışıyorlardı– ve bu izdivaç onaylanmıştı.

Jane'in oldukça iyi bir müzik kulağı vardı ve sonatların, minüetlerin ve senfonilerin çoğundan keyif alırdı. Hata nadi-ren operaları bile severdi –en sevdikleri, küçük bir merhamet gösterisi bahanesiyle sonunda iki âşığın da öldüğü trajedilerdi– ama yeni nişanlısının çalma tarzına çok da bayılmıyor, oldukça kaba buluyordu. Theodore'un da oldukça kaba olduğu ortaya çıktı. Akla “züccaciye dükkânındaki fil” deyimini getiriyordu. Bu kadar narin bir enstrümanı nasıl idare ettiği Jane için her zaman bir gizem olmuştu ve bu nişanın da bir önceki kadar hızlı iptaline neden olan da bu enstrüman olmuştu.

Merhum keman ustası Beaufort Belmoor'un yaptığı eş benzeri olmayan Belmoorus keman çalınmıştı. Aşırılmıştı. Yürütülmüştü. Beaufort Belmoor'un çocuklarının yaşadığı evdeki yerinden alınmıştı. İzi bütün Fransa'da ve bütün İspanya'da, oradan da ta İngiltere'ye kadar sürülmüştü. Kemanı Theodore Tagler'e –müzisyen olmayan enstrüman sahiplerinin,

sahip oldukları müzik aletinin düzenli olarak çalınmasını sağlamak için her zaman yaptığı gibi— ödünç veren “sahibi” tutuklanmış ve Theodore’un bu konudaki bütün masumiyetine rağmen o ve ailesi derhal gözden düşmüştü.

Üçüncü nişan ünlü ama inzivaya çekilmiş bir mucidin torunu olan Walter Williamson’laydı, ancak adamın icat ettiği şeyin devlet sırrı olduğu söyleniyordu. Bütün şu evlilik meselesi olmasaydı Jane, Walter’ı o kadar da kötü bulmayabilirdi; zeki ve okumuş görünüyordu ve sık sık büyükbabasının bıraktığı isimden söz ediyordu. Onun da bir şeyler icat etme hevesi vardı. Herhangi bir yaratıcılık belirtisi göstermemiş olsa da bunun kanında olduğunu söylüyordu.

Daha nişanlanalı ancak bir ay olmuşken Walter’ın büyükbabasının hırsız olduğuna ve on beş yıldır hapiste olduğuna dair haberler çıkmıştı. Williamson ailesinin itibarı yerle bir oldu ve (tahmin edebileceğiniz gibi) sonuç derhal gözden düşme oldu.

Ve dördüncü nişanda... şey, genç adamın aslında var olmadığı anlaşıldı. Jane’in annesinin eline (çünkü Jane’in babası üçüncüyle dördüncü nişan arasında ölmüştü) yakışıklı bir delikanlının minyatür bir tablosu geçmiş ve bunun bir model çalışması... ressamın kabiliyetini göstermesi için bir tanıtım olduğunu anlayamamıştı. Jane’in annesi normalde zeki bir kadın olmasına rağmen, çaresizce Jane’i bir an önce biriyle evlendirmeye çalıştığından minyatüre ilâştirilen notu yanlış anlamıştı. “Size ancak Leydi Jane’in konumundaki birine yakışacak bir fırsat sunuyorum” sözleriyle kastedilen aslında ressamın yeteneğiydi, tablodaki hayali —ancak inanılmaz yakışıklı— delikanlı değildi. Daha ressam, Jane’in portresini yapmak için çıkacağı yolculuk hakkında bilgi isteyip alacağı ücretin iadesinin olmayacağını yazmadan önce annesi teklifi kabul ettiğini açıklamıştı.

Bir öfke ve utanç nöbetiyle Leydi Frances hikâyeyi değiştirerek herkese acımasız bir şakanın kurbanı olduğunu

anlatmıştı... hem de kocasının trajik ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra. Bu kez derhal itibar kaybına uğrayan ve gözden düşen ressam olmuştu.

Görünüşe göre Leydi Jane'le evlenmeyi kabul etmek oldukça riskli bir girişimdi.

Nişanlılarla ilgili sabıka kaydı referans alınacak olursa Gifford Dudley'nin günleri –ve ailesinin saygınlığı– sayılıydı.

Onun için neredeyse üzülecekti.

Jane, Eğianlar hakkında olan kitabı aldı, sözcükleri işaretparmağıyla takip etti. Bir hayvan biçimine sahip olmak için neler vermezdi. Kimsenin evlendirmeye zahmet etmeyeceğı veya evlenmeye zorlayamayacağı bir şey, mesela bir ayı. Ancak Eğian olmak pek çok insanın ısrarla söylediğı gibi irsiyse o zaman bu özellik onu atlamıştı. (Kimsenin bilmemesi gerekiyordu ama Jane bir keresinde annesiyle babasının, annesinin Eğian büyüğü konusunda tartıştıklarına kulak misafiri olmuştu.) Eğer bu özel armağan onu hak edenlere bağışlanıyorsa (diğer popüler ama daha az bilimsel olan hipoteze göre), layık olmak için harcadığı onca çaba hüznölü bir şekilde yetersiz kalmıştı.

Uzakta, dik bir yamacın tepesinde gökyüzünü delen şato göründü. Yamacına kurulu, yerleşim birimlerinin dip dibe olduğı hareketli köyün halkı şehrin kapısından çıkıp yavaş yavaş tırmanışa geçen atlı arabayı ağızları açık izliyordu. Jane güzel beyaz taşları ve dar, mazgallı pencereleriyle şatonun kuleli yapısına (mimari tarihçesini biliyorsa ki elbette biliyordu, on birinci yüzyılda inşa edilmişti) hayran kaldı. Oldukça iyi savunulabilir bir yer gibi görünüyor, diye düşündü, hatta neredeyse kötölük habercisi gibiydi. Sahipleri sanki her an saldırıya uğramayı bekliyordu.

Ana avluya varmadan önce atlı araba üç kapıdan ve bir hendekten geçmek zorunda kaldı, sonunda sürücü şık şato dairelerinin önünde durdu. Bunlar sivri çatıları ve çok sayıda pencereleriyle belli ki yeni ve daha modern ek binalardı. Burası

“bak ama sakın dokunma” türünden bir yer gibi görünüyordu. Kusursuz tasarlanmış ve asla tadı çıkarılmamış bir yer.

Jane bir kıpırtı görebilmek amacıyla ondan fazla pence-reyi gözleriyle taradı ama hepsi hareketsizdi, şatonun uzak tarafındaki geniş çayırda gezinen atlar hariç.

Demek Lord Dudley’nin sürekli böbürlenip hava attığı ödüllü atlar bunlardı.

Arabadan atlayıp onları yakından görmek için kapıya doğru yürüdü.

Atların hepsi ipek gibi tüyleri ve incecik bacaklarıyla zarif yaratıklardı. Ama içlerinde en güzeli çayırın diğer ucundaki aygırdı. Dimdik duran başı ve kalkık kulaklarıyla otların üzerinde yıldırım hızıyla koşarken kasları dalgalanıyordu. Başını oynattıkça yelesi rüzgârda uçuşuyor, güneş kestane rengi tüylerini parlatıyordu. Tam anlamıyla muhteşemdi. Bununla birlikte Jane’in atlarla deneyimi bir leydiye uygun olan yumuşak başlı beygirlerle sınırlıydı. Jane bundan daha fazla böbürlenilmeye değer bir at görmemiş olduğunu düşündü.

At olarak yaşamak ne kadar müthiş olurdu, diye düşündü sonra. Böyle koşma becerisine sahip olmak, bu güçlü bacaklarla toprakta uçmak. Kimse dırdır edemez, onu çimdikleyemez, ne kadar küçük ve önemsiz biri olduğu yorumları yapamazdı.

Ata dönüşme becerisine sahip olmak ve bunu sadece evlilikten değil, hayatında kötü giden her şeyden kaçmakta kullanmak için neler vermezdi

“Leydim,” dedi bir erkek sesi arkasından. “Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?”

Jane dönüp boynunu uzattı ve ilk olarak yanında duran adamın şık giyinmiş bir beyefendi olduğunu fark etti. Sonra bakışlarını yukarı çıkararak devam etti.

İşte oradaydı.

Burun.

Gerçekten kocamandı, kanca gibi kartal burnu bir odaya kendisinden tam beş saniye önce girecek boydaydı. (O zamandan onlarca yıl sonra ortaya çıkacak olan uzun burunlu veba maskesini anımsamak okurlara yardımcı olabilir. Kanca burunlu maskelerin tasarımında aslında Dudley burnundan esinlenildiği söylenirdi, tabii bu söylenti Dudley vârislerinin kulağına hiç gitmedi.)

Aman Tanrım! Ya bu Gifford'sa?

“Buraya Lord Gifford Dudley'yi ziyaret etmek için geldim,” dedi çekinerek ve elinde olmadan buruna hitap ederek. Ama tam tepesinde duruyordu. Kaçınmak zordu. Gözlerine denk gelmeyi umarak ölçülü bir adımla geriledi.

“Ya.” Adam imalı imalı gülümsedi. “Kardeşimi ziyarete gelmişsiniz.”

Ohh. Bu burun –daha ziyade bu adam– Gifford değil, Stan Dudley'ydi, sarayda zaman zaman babasına eşlik eden büyük çocuk. (Jane'in sarayda etrafına dikkat ettiğinden değil, onun her zaman okuyacak bir sürü kitabı olurdu.) Peki, ama ya Gifford'ın burnu daha beterse?

Kitaplarını karnına bastırıp bir an dua etmeyi düşündü. Normal boyda bir burun için dua etmek kutsala saygısızlık sayılır mıydı acaba?

“Evet. Gifford'ı görmek istiyorum, hemen.”

“Korkarım kendisi müsait değil. O, şey, atlarla meşgul.” Stan çayıra baktı ama Gifford oradaysa bile Jane onu göremiyordu. Oradaki tek canlılar otlağın başka bir bölgesine ilerlemiş olan atlardı.

“Beni görmeyecek mi?”

“Şimdi olmaz.”

Bu çok sinir bozucuydu. Evlenmeden önce en azından nişanlısına bir göz atmak istemişti. Çok mu şey istiyordu?

Stan başını çevirince bir anlığına burnuyla güneşi kapadı. “Bozulduğunuzu görebiliyorum. Bunun için üzgünüm

ama kardeşimin hava kararmadan önce leydilere zaman ayırmadığını bilmelisiniz.”

Leydiler... çoğul mu?

Sör Burun devam etti: “Siz... Anne miydiniz? Frederica mı? Janette?”

Jane ona gözlerini kırpıştırarak baktı. “Affedersiniz? Kim?”

Stan kollarını kavuşturup onu daha yakından inceledi. “Kızıl saçlar. Bu alışılmadık. Kardeşimin leydilerinden birinin kızıl saçlı olduğundan söz ettiğini hatırlamıyorum.”

“Leydilerinden biri mi?” demeyi başarabildi ciyaklar gibi.

“Herhalde bir tek kendinizin olduğunu sanmamışsınızdır. Ben onun genellikle esmerleri tercih ettiğini sanıyordum. Daha uzun. Ve daha... kıvrımlı.”

Jane’in ağzı açık kaldı. Bu kabul edilecek gibi değildi. Stan denen adam kendini ne sanıyordu acaba? Jane kraliyet kanındandı (ne de olsa büyük büyükannesi kraliçeydi), VI. Edward kuzeni ve arkadaşıydı. Kral kendisine kulak verirdi ve bu kaba, saygısız, küstah, kof adamı duyması fazla gecikmeyecekti.

Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemediğini fark etti. Bunun yerine Dudley burnunun altında kalan ağız onun ismini tahmin etmeye çalışırken ağzı bir karış açık orada duruyordu. O kadar çok isim saydı ki. En azından alfabenin her harfi için birer tane vardı. Gifford’ın bütün bu kadınlarla ilişkisi var mıydı? Yoksa Stan sadece hainlik mi ediyordu?

“Pekâlâ,” dedi Stan. “Pes ediyorum. Bana kim olduğunuzu söylerseniz uğradığınızı iletirim.”

Elinden gelen en güçlü ses tonunu kullanmaya çalıştı. “Ben Leydi Jane Grey. Nişanlısıyım.”

Stan bir an sessiz kaldı, sonra telaşla eğilerek selam verdi. “Ah, anladım. Leydim. Çok özür dilerim. Düşünemedim. Bütün o şeyleri söylememeliydim. Sadece soylu kandan birine göre o kadar kızıl saçlarınız var ki. Yani... asla diğer leydilerden

söz etmezdim. Çünkü burada başka leydi yok. Hiçbir yerde yok. Benim karım hariç. Ve siz. Gifford size sadık ve bağlı bir koca olacak. Köpek gibi! Yani köpek gibi değil.” İcini çekti. “Özür dilerim, hiçbir şey söylememem gerekirdi...”

Jane ona ters ters baktı. Yani burnuna. Başka bir şey görmek zordu.

“Lütfen en içten özürlerimi kabul ediniz, Leydim.” Stan Dudley durumu düzeltmek için saçma birkaç girişimde bulundu, onu kendi düşünceleriyle baş başa bırakmak hakkında bir şeyler geveledi –bu düşünceler en bakire ağacın en beyaz tomurcukları kadar saf olmalıydı–, sonra da gitti.

Demek öyle. Müstakbel kocası demek zamparaydı. Kur yapan biriydi. Baştan çıkarıcıydı. Hovardaydı. Fingirdekti. (Jane üzgünken yürüyen bir sözlük gibi olurdu, fazla okumanın yan etkilerinden biri.) Gün boyu atlarla –iddialara göre– geceleri de sürtükleriyle meşgul olan bu ahlaksız çapkını kimsenin görmemiş olmasına şaşmamalıydı.

Bu kabul edilebilir bir şey değildi.

Jane sert adımlarla arabasına döndü. Gifford’a, Edward’a, annesine ve onun için bu evliliği ayarlayan başka kim varsa ona söyleyebileceği her şeyi düşündü. Kötü kötü şeyler.

O bu evliliğin Gifford’ın hayatını mahvedeceğini düşünmüştü. Ama (belki de hayatı boyunca) ilk kez yanılmıştı: Lord Gifford Dudley’le evliliği kendi hayatını mahvedecekti. Bu duruma derhal bir son vermezse.

Jane duruşunu dikleştirdi. Gifford Dudley’le evlenmeyecekti. (Hem Gifford Dudley nasıl bir isimdi öyle? Yok artık!) Cumartesi olmayacaktı. Asla olmayacaktı.

ÜÇ

Gifford
(ona G deyin!)

Güneş battıktan sonra uyanmanın en kötü tarafı ağızındaki belirgin, otsu, saman tadıydı... ağızda gerçekten saman olmasının talihsiz yan etkisi. Ama istenmeyen-ağızda-saman-itis rahatsızlığı (ya da başkalarının ağız kokusu olarak niteleyeceği ve annesinin dediği gibi “saman-ağız”) her gününü ehlileştirilmemiş bir at olarak bitiren ve her geceye ehlileştirilmemiş bir insan olarak başlayan biri için kaçınılmazdı.

Neredeyse insan, derdi annesi olsa. On dokuz yaşında, neredeyse insandı. Ve kesinlikle ehlileştirilmemişti.

Kendisini çömelme pozisyonu almaya, oradan da ayağa kalkmaya zorlayan G (lütfen ona G deyin ve ondan kendisine verilen o korkunç isimle söz etmekten kaçının, Northumberland Dükü Lord John Dudley’nin ikinci –ve bu nedenle de önemsiz olan– oğlu Gifford Dudley) artık kaçıları olan sağrısını gerdi.

Sabah kırlarda yaptığı gezintiyi düşündü. Bu kez kuzeybatı yönüne gitmiş, yeşil tepelerle gür ormanlarda son sürat eşkin gidişyle su bulması gerekene kadar saatlerce koşturmuştu. Sınırlamalar ve sınırlar olmadan, saçları rüzgârda uçuşurken yaşamının verdiği hisle yarışacak hiçbir şey yok, diye düşündü. *Yeleleri* uçuşurken.

Bu gücü kendisi istememişti. (Kendisi istemiş olsaydı, yanında kesinlikle onu kontrol edebilme yeteneği de isterdi, tabii açma-kapama düğmesi olan bir lanet tam olarak lanet sayılmazdı.) Yine de bu durumun iyi bir yanı vardı. Kimseye ait değildi. (Yarı at/yarı insan olan birini kim isterdi?) Haritadan bir nokta seçip bir sonraki günbatımında oraya gidebilirdi. (At beyninin yolu hatırlaması şartıyla. G –insanken kendi giysi dolabının içinde kaybolabilme ihtimalinin yüksekliğine rağmen– atların yön duygusu olmamasıyla tanındığı iddiasına karşı çıkabilirdi.) Ama en iyisi, insanımsı sorumluluklarının olmamasıydı.

Gün boyu özgürlüğün tadını çıkardıktan sonra geceleri genellikle biraz hayal kırıklığı oluyordu. G uşağın kendisi için her zaman köşeye bıraktığı su kovasını aradı, görünce dörtünela yanına gitti (tabii insan gibi ama muhtemelen bunu yaparken diğer insanların olacağından daha fazla ata benziyordu) ve ağzına bir kepçe dolusu su aldı.

Değişim onu her zaman susatırdı ve bu gece aklının başında olmasına ihtiyacı vardı. Sadece geceleri var oluşu nedeniyle insan-G'nin katılabileceği çok az etkinlik vardı. G'nin küstah konuşma tarzı ve delişmen tavırları yüzünden annesiyle babasının insan saatlerini saygınlığı tartışmalı kadınların yatak odalarında ya da genelevlerde kafayı çekerek geçirdiğini düşünmesi kolay bir tahmin olmuştu. Leydi Dudley'nin sık sık, "Ah şu oğlan ve flörtleri... bununla ne yapacağız biz?" şeklinde yakındığı duyulabilirdi.

G de onların buna inanmasına izin veriyordu; hatta sık sık bunu desteklemek için değişik leydilerin gönlünü kazanmasıyla övünüyor. Casanova gibi bir şey olduğunu düşünüyorlardı (tabii onu gerçek Casanova'yla kıyaslayamıyorlardı çünkü onun doğmasına daha iki yüz yıl vardı) ve bu G'ye canının istediği gibi davranma özgürlüğü veriyordu. Üstelik gecelerini aslında nasıl geçirdiği bundan çok daha utanç

vericiydi. Annesiyle babasının leydilerle içki âlemi yaptığına inanmasını tercih ederdi.

Ahırın kapısı sertçe vuruldu.

“Lordum?” diye seslendi Billingsly kapının dışından.

“Evet,” dedi G, kişnemesini başka birinin sabahları boğazını temizlerken çıkaracağı sese benzetmeye çalışarak.

“Pantolonunuz.”

Ahır kapısı mavi uşak üniformalı bir kolun sığıp bir pantolon uzatabileceğı kadar aralandı.

“Teşekkür ederim, Billingsly.” G pantolonu üzerine geçirirken Billingsly genç lordun giysilerine saman bulaşmaması için kıyafetinin geri kalanını tahta bir taburenin üzerine bıraktı.

“Lordum, bir de babanız uygun bir şekilde giyindiğinizde sizinle biraz konuşmak istiyor.”

“Babam mı?” dedi G telaşlanarak. “Şatoya mı döndü?”

“Evet, Lordum,” dedi Billingsly.

G ceketinin düğmelerini ilikledi ve uzun deri çizmelerini giydi. “Lütfen babama başka meşguliyetlerim olduğunu söyle. Benim... planlarım var.”

Billingsly boğazını temizledi. “Lordum, korkarım babanız oldukça ısrarcıydı. Sanırım... başka bir zamana ertelemeniz gerekecek şu...”

“Billingsly!” Yanakları kızarmaya başlayan G uşağının sözünü kesti. “O şeyden... o mekân dışında asla söz etmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Affedersiniz, Lordum. Ama onun yerine kullandığımız gizli sözcük aklıma gelmedi.”

G gözlerini kapayıp ofladı. Billingsly, G’nin gizemli gece gezmelerinin gerçek içeriğini öğreneli çok olmamıştı ve annesiyle babasına söylememesi için (çaktırmayın ama rüşvet verilerek) ikna edilmişti. “Flörtler, Billingsly. Flörtlerim.”

“Doğru, Lordum. Flörtleriniz beklemek zorunda kalacak çünkü katılmanızı anneniz de istedi. O da kabul odasında babanızın yanında.”

Babası ve annesi burada, şatoda, hem de aynı odadaydı ve onu çağırtmışlardı, öyle mi? Ciddi bir durum gibi görünüyordu. Evet, babası geleceği, binek hayvanı laneti ve miras (ya da ikinci çocuk olduğu göz önünde bulundurulursa mirasının olmayışı), daha konforlu bir toynak koruyucu ve çenesini kapalı tutacak bir nalbant isteği gibi konularda tartışmak üzere ara sıra G'nin eşliğini talep ederdi. Ancak annesi bu tartışmalara nadiren katılırdı. Annesi kendini terbiye verici rolünde daha rahat hissediyordu, terzilik tavsiyelerinde bulunarak ve saçını (ya da güneşin gökyüzündeki konumuna bağlı olarak yelesini) düzelterek.

G, Billingsly'ye baktı. “Noel gelmedi, değil mi?”

“Mayıs ayındayız, Lordum.”

“Birinin doğum günü mü?”

“Hayır, Lordum.”

“Biri mi öldü?” Bir an kendine, kusursuz ağabeyi Stan'in arkasında kusursuz karısı ve kusursuz oğlunu bırakarak ölmüş olabileceğini sanma hakkı verdi ama sonra Stan'in asla hata yapmadığını hatırladı, zamansız bir ölümle geride bir aile bırakmak kesinlikle kötü sayılacak bir hata olurdu. Üstelik bu durumda G evlenmek ve vâris yapmaktan sorumlu olurdu. G bu düşünceyle ürperdi.

“Bildiğim kadarıyla öyle bir şey yok, Lordum,” diye yanıtladı Billingsly.

G soylu dudaklarını kapayıp üfledi, çıkan tam bir at sesiydi.

“Bundan bu davete katılacağınız anlamını çıkarabilir miyim?”

G gözlerini kapadı. “Evet.”

“Çok iyi, Lordum.”

G o anda istediğinde ata dönüşme becerisine sahip olmak için neler vermezdi. O zaman kendisiyle babasının burnu arasına yüz kilometre mesafe koyabilirdi. (Muhtemelen o kilometrelerden doksan dokuzunu sırf onun koklama organından uzaklaşmak için kullanması gerekecekti.)

Alacakaranlık koyu gece karanlığına dönüşürken G ahır-dan şatonun daire bölümüne doğru ağır yürüyüşüne başladı. Annesiyle babasının kendisiyle ne konuşacağını düşünürken akli dörtnala çalışıyordu.

Yemek masasında oturacak yaşa geldiğinden beri ailesinin alt seviyesindeki konumunun farkındaydı. Stan'e her zaman... hem ana yemeklerde hem bütün yan yemeklerde, G'den önce servis yapılırdı. Babaları ikisini birine tanıtırken her zaman şöyle olurdu: "Bu, Dudley servetinin vârisi, Northumberland Dükü, Stan." Uzun bir duraksama. "Ha, bu da diğer oğlum, Stan'in kardeşi."

Burada anlatıcılarınız Northumberland Dükü'nün ikinci oğluya ilgili utancına katkısı olan iki gerçeğe dikkat çekmek istiyor. Bir: Eðian gücü çoğunluk tarafından irsi olarak bilinirdi ve ne Dük ne de iddialara göre sadık kabul edilen karısı bu büyüye sahipti. İki: Dük destansı, ölçüleriyle efsane olan bir buruna sahipti; Gifford'ın burnu ise kusursuz bir boydaydı ve şekli sonelere ilham verebilirdi.

Bu iki ayrıntının birleşimi Dük'ün sık sık karısına ters ters bakmasına ve Gifford'a da orada yokmuş gibi davranmasına neden oluyordu.

Zaten bu yüzden Gifford on üç yaşına gelince isminin G olarak kısaltılmasını talep etmişti, adının ne olduğuna kimse aldırmıyordu nasıl olsa.

Billingsly, G'yi yan girişten sokarak üçüncü kattaki ana koridora çıkardı, G'nin gözüne duvara asılı aynadan yansıması ilişti ve kestane rengi saçlarına takılmış saman çöpünü almak için duraksadı. Annesinin şatonun içindeyken çok katı nezaket

kuralları vardı, en önemlisi de buydu. “Atsal kaçamaklarla ilgili bütün izler ait oldukları yer olan ahırda bırakılacak.”

Annesi onun lanetine, günlerini dört ayak üzerinde geçirmeyi G istemiş gibi yaklaşırdı. Sanki ergenlik çağındaki ayrıcalıklı bir oğlanın asilik etme yollarından biriymiş gibi. Annesi onun bu lanete sahip olmayı istemediğini ve kontrol etmenin bir yolunu bulabilecek olsa bu bilgi karşılığında Billingsly’nin sağ kolunu verebileceğini sık sık unutturdu.

G’nin düşüncelerini duymuş gibi Billingsly sağ kolunu önüne alıp G’nin görüş açısından kaçırırdı.

“Buradalar, Lordum,” dedi kabul odasının kapısını sol kolunu kullanarak itip açarken.

Odada babası oymalı ahşap çalışma masasının arkasında oturuyor, annesi Gertrude onun arkasında ayakta duruyordu. Eli sanki bir portre için poz veriyormuş gibi Lord Dudley’nin omzundaydı. Kız kardeşi Temperance kanepede şövalye ve leydi bebek setiyle oynuyordu.

“Giffy!” dedi odaya girdiğini görünce. Tempie dünyada ona Giffy demesinde sakınca olmayan tek insandı.

“Merhaba, Kıvırcık,” diye karşılık verdi G çünkü Tempie İngiltere’nin en kıvırcık sarı buklelerine sahipti.

“Oğlum,” dedi Lord Dudley. Köşede dikilen kadına, Tempie’nin dadısına işaret etti, o da hemen küçük kızın eline yapışıp onu odadan çıkardı. Tempie bir yandan bebeklerini düşürmemeye çalışıp bir yandan da dadısını elini tutarken ona beceriksizce el salladı. “Bize bu kadar kısa sürede katıldığın için teşekkür ederim.”

“Baba,” diye yanıtladı G hafif bir baş selamıyla, artık kötü bir şey olduğunu biliyordu çünkü “bu kadar kısa sürede katıldığın için” babasının son iki yıl boyunca ona söylediği en güzel sözdü. (Bundan bir önceki iltifatı İspanya elçisi Rafael Amador’un ziyareti sırasında “arka planda kalmayı” başarmasını takdir ediydi.)

“Senin için mükemmel havadislerimiz var,” diye devam etti babası. Bu sözler üzerine Gertrude biraz daha dikleşti. “Gelecekteki mutluluğun için de.”

Eyvah, diye düşündü G. Gelecekteki mutluluk şeyden söz ederken kullanılırdı...

“Artık büyüüp hoş bir genç adam ve güçlü, dayanıklı bir, şey, bir aygır oldun,” dedi babası. “Bineksel durumunun kontrol yöntemini bulamamış olabiliriz ama bu insanlıktan önemsiz günlük sapış seni kısmen normal bir yaşam sürmekten alıkoymuyor, asıl bir erkeğin sahip olduğu hak ve ayrıcalıklardan mahrum etmiyor.”

Öncelikle, G’nin annesinin ve babasının olduğu gibi söyleyip “at laneti,” demek yerine olaya “bineksel durumun” ya da “insanlıktan önemsiz günlük sapış” veya bunun gibi saçma benzetmeler kullanarak yaklaşmasına canı sıkılmıştı. Ama asıl kaygı verici kısmı babasının konuşmasındaki “asıl bir erkeğin sahip olduğu hak ve ayrıcalıklar” kısmıydı. Çünkü bunun tek bir anlamı olabilirdi...

“Evlilik, oğlum,” dedi Lord Dudley. “Muayeneden geçmiş ve –önceden deneme imkânı olmadan yapılabilecek en iyi tahmine göre– doğurgan genç bir leydiyle, mükemmel bir soydan gelen ve aynı derecede kanıtlanabilir aile bağları olan biriyle evlilik.”

G’nin en büyük korkusu gerçek oluyordu. “Vay canına, baba. Doğurgan ve muayeneden geçmiş biri mi? Ne kadar da romantik anlattın.”

Bu noktada Leydi Gertrude elini kocasının omzundan çekip ensesine yerleştirdi, sıcak yakınlıkların anlaşmalı evliliklerde de mümkün olabileceğini göstermek ister gibiydi. “Sevgili oğlum, senin keyfine bırakırsak hiçbir zaman evlenmeyeceğinden korkuyorum.”

“Bu gerçeğin çoktan kabul edilip üzerinde anlaşıldığını sanıyordum,” dedi G. İlk ata dönüşmesinden bir ay sonra an-

nesinin babasına kendisine saygısı olan hiçbir leydinin bir yarı atı koca olarak istemeyeceğini söyleyerek hayıflandığını duymuştu. Sonra da babası bütün gün ve gece boyunca at olarak insan kısmından tamamen vazgeçmesi halinde şansının daha yüksek olacağını söylemişti. O zaman belki annesiyle babası onu satarak zahmetlerinin karşılığını alabilirdi.

G bunun üzerine dışarı çıkmış ve ahırda uyumaya başlamıştı.

Konuk odasında Lord Dudley silkinip yapışkan bir böcekten kurtulmaya çalışmış gibi karısının elini ensesinden attı. “Bütün çocuklarımla evlenmesi benim arzumdur.”

“Neden? Benden gelecek vârise ihtiyacın yok,” dedi G. “Ben ikinci oğlum.”

“İşte ben de bu son iki haftayı senin mutluluğunu garanti altına almak için girişimlerde bulunarak geçirdim...”

“Beni hiç tanımadığımı biriyle evlendirmek için plan yaptığını söylemek istiyorsun yani,” diye araya girdi G. “Pekâlâ, teşekkür ederim, zahmet etmişsin ama istemiyorum, baba.”

Lord Dudley’nin alnında G’nin daha önce hiç görmediği bir damar kabardı. “Mutluluğunu sağlıyorum, böylece geleceğini ve kendi mülkünü ve Dudley erkeklerinin gelecek nesillerinin servetini garanti altına alıyorum ve evleneceksin ve sonsuza dek bir ata dönüşmeden önce bir veya iki ya da yedi tane erkek evlat babası olacaksın, anlaşıldı mı?”

G kısmen Lord Dudley’nin giderek daha fazla havada uçmaya başlayan tükürük zerreciklerinden kaçınmak kısmen de kalıcı olarak ata dönüşmenin bir ihtimal olduğunu bilmediği için bir adım geriledi. Aslında oradan dörtlüye uzaklaşmanın ve Cornwall bölgesindeki vahşi atların arasına karışmanın vereceği özgürlüğün yaklaşan düğüne göre kulağa daha çekici geldiğini itiraf etmek zorundaydı. Hayatının geri kalanını yapayalnız geçirmek istiyor değildi. Evliliğin de yararları vardır, diye tahmin yürüttü. Ama kendisinden nasıl bir koca olurdu?

Annesiyle babasının evliliği ona başlangıçta büyük bir aşk yoksa yakınlaşmanın ancak daha fazla hoşgörüsüzlüğe neden olduğunu öğretmişti.

Üstelik gerçeği öğrendikten sonra hangi kadın onunla evlenirdi?

“Ama baba...”

“Evleneceksin yoksa seni hadım ettiririm, o yüzden bana yardımcı ol, yoksa bunu gerçekten yaparım,” diye tehdit etti Lord Dudley.

“Sevgili nişanlımın adı nedir acaba?” diye sordu G.

Bu yanıtı Lord Dudley’yi bir nebze yatıştırmış gibiydi. “Leydi Jane Grey.”

“Leydi Jane Grey mi?” G babasını yanlış duymuş olmayı diledi. Yıllardır sarayda bulunmamıştı ama Jane’i biliyordu. Şöhreti kendisini aşmıştı.

Kitap kurdu.

“Leydi Jane Grey. Leydi Frances Brandon Grey’in kızı. Kardeş torunu olarak Kral Edward’ın kuzeni.”

Leydi Gertrude öne eğildi. “Ne düşünüyorsun oğlum?”

G derin bir soluk alıp yavaşça verdi. “Pek çok şey düşünüyorum. Mesela genellikle kitaba gömülü olduğu için Leydi Jane’in yüzünün nadiren görüldüğünü.”

“Daha önce leydilerin eğitimi olmasına karşı değildin,” dedi annesi.

“Hâlâ karşı değilim. Ama ya İngiltere’nin Siyasi Tarihi’nin İkinci Cilt’ini yüzündeki çirkin kusurları gizlemek için kullanıyorsa?”

“Gifford!” dedi babası.

Adını duyunca G’nin ağzı bir anda kapandı.

“Keskin alaycılığın seni bir yere götürmez.” Lord Dudley burun deliklerini açıp soluğunu verdi... bu hareketi neredeyse bir fırtınaya yol açacaktı. “Oğlum. Çoktan kararlaştırılmış bu birleşmenin sadece bir öneri olduğunu sanma yanlışsındasın.”

Kızgın olduğu zamanlardaki gibi Lord Dudley'nin dudakları sakalının altında kayboldu. "Bu izdivacın arkasındaki anlaşmaların çok zahmetli ve hassas olduğuna inanabilirsin, senin o romantik ömür boyu bekâr kalma hayalin hoşgörülle karşılanmayacak." Ayağa kalkıp yumruk yaptığı elini çalışma masasına dayadı, başının tepesi duvara asılı, doldurulmuş ayı ölüsünün kükremesinin ortasında yakalanmış ağız kısmına denk geliyordu. "Senin için tekrar ediyorum. LEYDİ JANE GREY İLE EVLENİYORSUN!"

Sesi duvarlarda yankılandı. Canavarı daha fazla tahrik etmekten korkarak kimse kıpırdamadı.

Lord Dudley yumruğunu açıp G'ye doğru yürüdü. "Yaklaşan düğünün için tebrik ederim oğlum. Çok mutlu olacağından eminim."

"Teşekkür ederim, baba," dedi G sıkılı dişlerinin arasından. "Son bir şey. Acaba Leydi Jane'in haberi var mı şu... bineksel durumdan?" G babasının kullanacağı türden bir cümleye başvurduğuna inanamıyordu, sanki yaklaşan düğün lanetinden aniden daha fazla utanmasına neden olmuş gibiydi.

Lord Dudley kolunu oğlunun beline koydu ama bunu sadece onu odadan çıkarabilmek için yapmıştı.

"Bunun önemi yok," dedi ve kapıyı G'nin suratına kapadı.

Bunun önemi yok. Bu ne anlama geliyordu acaba? Bildiği ama aldırmadığı anlamına mı? Yoksa bilmediği ve yeminlerini güneş doğmadan tamamladıkları takdirde bir önemi olmayacağı anlamına mı?

Billingsly, G'yi büyük şatonun yan girişinin yakınında bekliyordu.

"Üstlüğünüz, Lordum. Atınızı sizi şeye götürmesi için hazırlattım... Flörtlerinize."

G gözlerini devirdi. Billingsly flörtler parolasını her kullandığında kulağa daha şüpheli geliyordu. Belki de başka bir

sözcük bulmalıydı. Ancak flörtler sözcüğünde bir ses uyumu vardı. Üzerinde iyice düşünürse bunu akşamki gösterisine ekleyebileceğinden emindi.

Flörtler. Flörtler. Flört sözcüğüyle kafiyeli ne vardı? G sol ayağını üzengiye koyup kendini yükselterek atı Westley'nin sırtına binerken konsantre oldu. Dertler?.. Mertler?

Kendi aklının içinde kaybolmuş, kafiye arayarak şato yolundan aşağı inerken yanından Stan geçti.

"Kardeşim," dedi Stan onu selamlamak için.

G, Stan'den kendisine Gifford yerine G demesini istediğinde Stan çareyi ona daha genelleyici bulduğu "kardeşim" sözcüğüyle hitap etmekte bulmuştu.

"İyi akşamlar, Stan," dedi G.

"Nereye gidiyorsun böyle?"

G'nin kalbi hızlandı. Ağabeyi, G'nin gidiş gelişleriyle nadiren ilgilenirdi. Belki Stan evlilik olayını biliyordu, bu G'yi Stan'in gözünde daha önemli yapardı. Ya da belki laf olsun diye sormuştu. Ne olursa olsun denetlenmek işine gelmezdi.

"Hımm... şeye gidiyorum... flört etmeye."

Stan başını yana eğdi.

"Flört etmeye." Aman Tanrım. Daha önce bu sözcüğün nasıl kullanıldığını hiç ilgilenmemişti ve daha önce sadece ya annesinin ya babasının ya da ikisinin birden şöyle şeyler söylediği zamanlarda duymuştu: "İşte yine gidiyor. Şu çocuk ve bitmeyen flörtleri..."

"Planlarım var," dedi G. "Bunlara flörtleşmeler dahil olabilir de olmayabilir de."

Stan başıyla onayladı. "Belki bu kez kızıl saçlı bir kız olur. Kısa boylu. Kahverengi gözlü. Böyle bir kız hoşuna gider miydi?"

"Genel olarak seçici biri değilimdir," diye yanıtladı G dikkatle. "Ne de olsa sadece flört."

"Doğru. Neyse sen işine bak."

“Teşekkür ederim,” dedi G. “İyi geceler, Stan.”

Başını indirip atını yumuşak bir eşkine yönlendirdi. Bu noktada daha fazla gecikme ve aksilik kaldıramazdı. Lambasını elinden geldiğince düz tutmaya çalışıyordu ama bu yolculuk için ışığa ihtiyacı yoktu. Sadece sağa dönüş, sonra sola, sonra iki kere sağa, sonra hafifçe sağa, sonra keskin bir dönüşle sola, tam sağa, sonra tepeden yukarı, sonra köprünün üstünden, sonra keskin bir sola dönüş ve işte oradasınız. G bunu gözü kapalı yapabiliirdi.

G atını Köpekbalığı Yüzgeci Hanı’nın önüne bağladığında ay tepedeydi. Şimdiden içerideki gürültücü kalabalığın tezahüratını, ısıklıklarını, bağırarak edilen küfürleri ve kadeh şingirtisini duyabiliyordu. Barcının yanına gidip kayıt için John Billingsly adını kullanarak imza attı, sonra da şimdiden bir sürü birayı mideye indirdikleri açıkça belli olan dört adamın oturduğu masada bir tabureye oturdu.

“Daha fazlası için geri mi döndün yoksa?” dedi en gür sakallı olan adam.

G ona aldırmadı ve son eseri, “Yeşillik Yemenin Büyük Coşkusu”nun orada olduğundan emin olmak için elini yelek cebine götürdü. Sonra elini aşağıya indirip kalçasındaki hancere dokundu.

Halka şiir okumak zor bir iş olarak bilinirdi, özellikle de yeni bir malzeme sunacağınız zaman. Bir adam gururundan çok daha fazlasını kaybedebilirdi.

DÖRT

Edward

Edward öleceğiniz zaman insanların canınız ne isterse yapmanıza izin verdiğini kısa sürede keşfetmişti. Böylece bazı resmi olmayan yeni kararname maddeleri çıkardı:

1. Kral'ın dilediği kadar uyuma hakkı vardır.

2. Kral artık yedi kat süslü, mücevher işli giysiler giymek zorunda değildir. Tüylü aptal şapkalar da. Balkabağına benzeyen pantolonlar da. Taytlar da. Şu andan itibaren özel bir durum olmadığı sürece sade bir gömlek ve pantolon giymesi yeterli olacaktır.

3. Önce tatlı servis edilecektir. Tercihen böğürtlenli turta. Üzerinde krem şantiyle.

4. Kral bundan sonra sıkıcı eğitimlere katılmayacaktır. Kaliteli özel öğretmenleri kafasını iki yaşam boyu yetecek kadar tarih, siyaset ve felsefeyle doldurdu ve bir yaşam süresinin yarısına bile ulaşacağı şüpheli olduğuna göre daha fazla eğitim gerekmemektedir. Artık derse gerek olmadığına karar vermiştir. Kitaplara da. Özel öğretmenlerin kötü bakışlarına da.

5. Kral bundan sonra pencere pervazında oturup nehri istediği kadar izleyebileceği güneydoğu kulesinde ikamet edecektir.

6. Saray erkânından kimsenin sayılan bu sözcükleri kullanma izni yoktur: *hastalık, illet, rahatsızlık, ıstırap, maraz, sıkıntı, dert, bozuk sağlık, nekahet, felaket, ağrı, bela, salgın, kötülük, sakatlık, keyifsizlik, halsizlik, kırıklık, güçsüzlük, teessür, elem, kaygı, yetmezlik, kusur, öldürücü hastalık, kötü durum ya da sizin durumunuzda*. Ama en önemlisi kimsenin *ölüyor* sözcüğünü kullanma izni yoktur.

Son (ve belki de hikâyemizin iyiliği açısından en önemli) madde,

7. Artık köpekler sarayın içine girebilecektir. Özellikle de kendi köpeği.

Edward köpekleri çok severdi. Köpekler karmaşık değildi. Sizi beklentisiz severlerdi. Gönülden bağlı ve sadıklardı, kral olduğunuz ve hoşunuza gitmezlerse kafalarını kestirebileceğiniz için değil doğaları öyle olduğu için. Çoğu zaman köpeklerin eşliğini insanların eşliğine daha fazla tercih ederdi.

Edward'ın en sevdiği köpeğinin adı Pet'ti, Petunya'nın kısaltmasıydı. En iyi cins köpeklerdendi, buğday rengi uçuşan tüyleri ve uzun, ipek gibi kulakları olan büyük bir Afgan tazısıydı. Pet sıcak, yumuşak ve şapşaldı, her zaman neşe verirdi. Ve son birkaç günde sırf Edward öyle söylediği için Pet taht odasına, yemek salonuna, konsey dairelerine ve kuledeki yeni düzenlenmiş odasına girebiliyordu. Kral nereye giderse Pet de gidiyordu.

Ablası Mary, kayıtlara geçmesi açısından belirtelim, köpeklerin şatoya girmesini onaylamıyordu. Bu soylular için uygunsuzdu. Sağlıklı değildi.

Bess'in alerjisi vardı. (Bir de o daha çok kediciydi.)

Ama ikisi de pek itiraz edemedi çünkü kardeşleri ölüyordu ve ölen bir kralın arzusuna kim karşı çıkabilirdi?

Böylece, cuma sabahı, böğürtlenli turta ve krem şantili kahvaltısının ardından Edward gömleği ve pantolonuyla, başında tacı bile olmadan, kafasını kucığına dayamış Pet'le tahtında keyif yapıyordu. İpek gibi kulaklarından birinin arkasını kaşırken Pet'in arka ayaklarından biri ona uyararak kıpırdıyordu çünkü kendini tutamıyordu. Mary köşede, pireler hakkında söyleniyordu. Bess elinde mendille burnunu çekiyordu. Oğlunu getirmek için gittiği taşra mülkünden yeni dönmüş olan Lord Dudley, Edward'ın sağındaki çok daha küçük sandalyede oturuyor, resmi görünümlü bazı belgeleri okuyordu, gözünde burnunun geniş manzarasının üzerine tünemiş gözlüğü (ya da bizim gözlük olarak tanımladığımız ilk atalarından biri) vardı.

Edward koridorun taş zemininde yankılanan öfkeli ayak seslerini ve, "Hayır, kralla konuşmam gerekiyor, hemen şimdi, lütfen," diyen kararlı ince sesi o zaman duydu ama uşak daha birisi kralın huzuruna çıkmadan önce protokol kuralları gereği, "Leydi Jane Grey, Majesteleri," diyerek onun gelişini haber verme fırsatı bulamadan taht odasının kapısı ardına kadar açıldı ve Jane hışımla içeri girdi.

Belirttiğimiz gibi cumaydı. Her şey Lord Dudley'nin planına göre giderse Jane ve oğlu Gifford ertesi gece kutsal bağla bağlanacaktı.

Edward onu gördüğüne sevinerek gülümsedi. Hastalığı yüzünden son zamanlarda pek görüşmemişlerdi ama yolculuk nedeniyle biraz yorgun olması dışında her zaman hatırladığı gibiydi.

Bununla birlikte Jane onu gördüğüne sevinmiş görünmüyordu. Sanki Bradgate'ten oraya kadar bütün yolu koşarak gelmiş gibi yanaklarında iki parlak pembe leke vardı ve kızıl saç tutamları terli alnına yapışmıştı. Suratı da asıktı.

"Merhaba kuzen," dedi Edward. "İyi görünüyorsun. Oturmak ve güzel bir fincan..."

Çay teklif edecekti. Çünkü o İngiliz'di ve stres altındayken İngilizlerin yaptığı buydu: çay içmek.

"Çay istemem," diye sözünü kesti Jane, bir elinde çaydanlık, diğerinde çay fincanı ve tabağıyla yaklaşan kraliyet çay ikramcısını elini sallayarak savuşturarak. "Seninle konuşmam gerekiyor, Edward. Acilen."

Saray mensuplarıyla dolu taht odasında birkaç saniye sessizlik oldu, sonra skandalın etkisiyle mırıldanmalar başladı ancak lordlarla leydiler için Jane'in bu kadar rahat bir tavırla Edward'a ilk adını kullanarak hitap etmesi mi yoksa çay ikramını bu kadar kabaca reddetmesi mi daha büyük bir skandaldı bilemiyoruz. Lord Dudley boğazını temizledi.

"Tamam," dedi Edward biraz gergince.

Jane'in bakışları etrafta kendilerini izleyenler olduğunu o anda fark etmiş gibi taht odasında dolaştı. Yüzü daha da kızardı. "Seninle şey konusunu konuşmak istiyordum, şey... Kral İkinci Edward Plantagenet dönemini. İngiliz tarihinin o dönemi hakkında çok önemli bir kitap okuyordum ve bu konuda görüşünü almak istedim."

Yalnız, diyordu gözleri. Hemen.

Evlilik hakkındaydı elbette.

Edward bir süre konuşmadan Jane'le yalnız kalabileceği bir yer bulmaya çalıştı.

"Bunun tarihi önemi çok büyük!" diye ısrar etti Jane.

"Ya... evet," dedi Edward kekeleyerek. "Peki. Seninle bu konu hakkında görüş alışverişi yapmaktan ziyadesiyle memnun olurum, hükümdarlık dönemi... Kral..."

"Edward Plantagenet," diye yardım etti Jane.

"Birinci."

"İkinci," diye düzeltti Jane.

"Evet, elbette. Yürüyüşe çıksak ve bana her şeyi anlatsan nasıl olur?"

Rahatlayan Jane'in küçük omuzları gevşedi. "Teşekkür ederim."

Edward ayağa kalktı. Dudley'le göz göze geldi. Dük bunu kesin bir tavırla onaylamaz görünüyordu ama Edward aldırmadı.

"Leydi Jane'le meyve bahçesinde yürümeye gidiyorum," diye belirtti Edward. "Bensiz devam edin."

"Ama Majesteleri," diye itiraz etti Bayan Penne telaşla öne çıkarak. Dadısıydı, bebekliğinde ona bakan tombul, şefkatli yüzlü kadın Edward bu yılın başında hastalandığında yanına geri çağırılmıştı. Son zamanlarda başından hiç ayrılmıyor, yeterince kalın giyinmediğinde endişeleniyor, en ufak bir çabasının artık hassas olan bünyesine ağır gelmesinden kaygılanıyordu. "Bunun akıllıca olacağından emin misiniz, sizin durumunuzda?"

Bu yasaklanan sözcüklerden biriydi ama Edward, Bayan Penne'nin söylemesine izin vermeye karar vermişti çünkü ateşlendiği zaman başucunda oturup alnına soğuk bezler koyan, saçını okşayan hatta bazen ona şarkı bile söyleyen oydu.

"Evet, Majesteleri, belki de dinlenmelisiniz," diye onayladı Dudley.

Edward onları eliyle geçiştirdi. "Daha kötü ne olabilir? Öldürücü bir hastalık mı kaparım?"

Bütün bunlarla yüzleşirken cesur ve neşeli olmaya çalışıyordu ama bunda başarısız olduğu açıktı. Dudley ona hüsrarla baktı. Mary her zaman olduğundan daha ciddi görünüyordu. Bayan Penne eliyle buruşuk dudaklarını kapadı ve eteklerini hışırdatıp burnunu çekerek uzaklaştı.

Harika, diye düşündü. Gerçekten harika. Acaba ölen insanların da özür dilemesi gerekir miydi?

Jane ona baktı, bir anda sade giysilerini, taçsız oluşunu ve kuyruk sallayarak yanında duran köpeği fark etti. "Edward? Neler oluyor?" diye sordu.

“Gel,” dedi Edward tahtından inip Jane’e kolunu uzatarak.
“Buradan çıkalım.”

Köpek, kız ve Kral bu şekilde yürüdü, saraydan çıkıp bahçeyi geçti ve meyve bahçesini boydan boyaya yürüyüp bir elma ağacının beyaz tomurcuklarının altına yerleştiler.

“Pekâlâ,” dedi saray erkânından kimsenin duyamayacağı kadar uzaklaştıkları kesinleşince. “Sorun ne, Jane?”

“Ben yarın evlenemem,” dedi bir anda, kendini tutamadan.
“Bunu iptal etmelisin.”

“Ama neden?” Edward, Pet’in kulaklarının arkasını kaşımaya devam etti, o da mutlu bir ses çıkardı.

“Onunla evlenemem o kadar. Onunla olmaz.”

“Ama çok hoş bir genç olduğunu duydum, Jane,” dedi Edward. “Lord Dudley, Gifford’ın örnek bir koca olacağına dair bana garanti verdi.”

Tabii kırlarda dörtnala koşmakla meşgul olmadığı zamanlarda, diye düşündü Edward bir parça suçlulukla.

Jane elbisesinin işlemesiyle oynadı. “Herkes öyle söylüyor, değil mi? Hoş bir genç adam. İyi bir izdivaç. Ne kadar da talihliyim. Neyse. Birkaç gün önce Dudley Şatosu’na gittim çünkü evlenmeden önce onu görme veya konuşma fırsatı bulacağımı düşündüm ve...”

Ah, Gifford’ı atımsı biçimindeyken görmüş olmalıydı. Bu da oldukça büyük bir şok olurdu tabii kimse önceden Gifford’ın Eğian olduğunu söylememişse. “Peki, ne oldu?” diye sordu.

“Korkunçtu. Meğer Gifford Dudley bir... o bir...” Cümlesini tamamlayamıyordu bile. “Lütfen, Edward,” derken sesinin titreyip çatlaması Edward’ın dehşete kapılmasına neden oldu. “Anlamıyorsun. O çok hızlı bir...”

“Biliyorum,” dedi Edward.

Kız ona baktı. “Biliyor muydun?”

“Evet. Lord Dudley söylemişti.”

“Peki, o zaman bu evliliği neden onayladın?” İçerleyerek yüzünü buruşturdu. “Benim böyle biriyle evlenmemi nasıl arzulayabilirsin, o bir...”

“Buna aldıracağını düşünmedim,” dedi Edward.

Kızın kahverengi gözleri büyüdü. “Ne?”

“Bu durumunun ilginç kekeceğini düşündüm.”

“Hayır, seni temin ederim ki onunla ilgili hiçbir şey ilgimi çekmiyor.” Jane’in burnu tiksintiyle kıvrıldı. “Ve ben bunu bir durum olarak niteleyemem doğrusu.”

“Başka nasıl nitelenebilir?” Edward bir şeyi gözden çıkarıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

“O hızlı bir çapkın!” diye bağırdı. “Kadın avcısı, zampara, gönül çelen!”

Ah.

Demek Gifford’ın küheylanlık durumunu bilmiyordu.

“Neyse, Janey,” dedi öksürerek. “Bu pek de şaşırtıcı sayılmaz, öyle değil mi? Çok yakışıklı olduğunu söylüyorlar.”

“Söylüyorlar demek, öyle mi?” dedi Jane histerinin eşiğinde. “Böyle mi söylüyorlar?”

“Evet,” diye onayladı Edward. “Ve zengin, yakışıklı, unvan sahibi genç erkekler genellikle leydilerin gözünde caziptir.”

Tabii öksürük sorunu olan ergenlik çağında bir kral değilseniz.

Jane dudaklarını büzdü. “Onunla evlenemem. Lütfen, Edward, bunu durdurmalısın.”

Edward bu evliliği durduramazdı, bunu biliyordu, ülkenin siyasi ortamında olmazdı. Ama aceleye getirilen bu evliliğinin gerçek sebebini (o öldükten sonra İngiltere tahtına geçmesi için acilen erkek bir vâris doğurmasını sağlamak için aceleleri olduğunu) açıklarsa bunun onu daha fazla üzmemekten başka bir şeye yaramayacağını da hissediyordu. Bunun yerine onu yatıştıracak bir şey bulmaya çalıştı ama aklına özellikle yatıştırıcı hiçbir şey gelmedi.

“Üzgünüm, Jane,” diye çabaladı. “Bunu yapamam. Ben...”

“Bana biraz olsun değer veriyorsan,” dedi sonra, “beni onunla evlenmeye zorlamazsın.”

Edward göğsünün sıkıştığını hissetti. Gözünün önünde mor benekler uçuşmaya başlayıncaya kadar mendiline öksürdü. Pet başını kucağından kaldırıp Jane’e doğru suçlayıcı bir bakış attı.

“Sén iyi misin?” diye mırıldandı Jane. “Edward. Yoksa sen... hasta mısın?”

“Ölüyorum,” diye itiraf etti.

Kızın yüzündeki kanın çekilmesini izledi.

“Ben sadece üşüttüğünü sanıyordum,” diye mırıldandı Jane.

“Hayır.”

“‘Malum hastalık’ değil, değil mi?” diye tahmin yürüttü ve Edward’ın üzgün üzgün bakmakla yetindiğini görünce gözlerini kapadı.

“İkinci bir görüş almak niyetindeyim,” dedi. “Daha iyi bir görüş.”

“Ne zaman?” diye sordu ince bir sesle. “Ne zaman olacağını düşünüyorlar...”

“Yakında.” Kızın mürekkep lekeli küçük elini eline aldı. “Bu evliliğin senin istediğin gibi bir şey olmadığını biliyorum. İnan bana, anlıyorum. Benim İskoçya Kraliçesi Mary’yle nişanlandığım zamanı hatırlıyor musun?” Ürpermişti. “Ama bir gün birisiyle evlenmen gerekecek, Janey çünkü soylu leydiler böyle yapar: evlenir. Sonsuza dek kitapların arkasına gizlenemezsin.”

Jane başını eğdi. Kaçak bir tutam kıvrık saç yüzüne düştü. “Biliyorum. Ama neden o?” diye sordu. “Neden şimdi?”

“Çünkü ben Lord Dudley’e güveniyorum,” dedi sadece. “Ve fazla zamanım kalmadı. Seninle ilgilenileceğini bilmek zorundayım. Ben öldükten sonra seni kim bilir kiminle evlendirirler? Genç, yakışıklı ve zengin biriyle olmaktan çok daha kötü kaderler var.”

“Sanırım öyle,” dedi.

Ona at durumundan söz etmesi gerektiğini biliyordu. Bu onun haberdar olması gereken bir ayrıntıydı. Ama gereken doğru sözcükleri bulamıyordu. *Ha bu arada, evleneceğin adam bir aygır. Hem de kelimenin tam anlamıyla bir aygır.*

Ona söylemesi gerekiyordu.

Birinin bunu ona söylemesini sağlamalıydı.

“Bunu benim için yap, Jane,” dedi nazikçe. “Lütfen. Bunu senden sadece kralın olarak değil arkadaşın olarak da istiyorum.”

Kız sessiz kaldı, kucagında birleşen ellerine bakıyordu ama yüz ifadesinde bir değişiklik vardı. Kabullenme belirtilerini görebiliyordu. Göğsü yeniden sıkıştı.

“Her şey güzel olacak, göreceksin.” Kızın elini sıktı. “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa şu Gifford denilen delikanlıyla âlemcilik sorunu hakkında konuşurum. Onun bir sadakat tablosu olacağına yemin ettireceğim. Onu işkenceyle filan tehdit ederim.”

Kız ona baktı. “Bunu yapabilir misin?”

Edward sırtıttı. “Ben kralım. Ona yapmamı istediğin bir şey var mı? Ceza boyunduruğu? Dokuz kamçılı kırbaç? Parmak vidası? İspanyol işkencesi?”

Kızın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gölgesi görmek içini rahatlattı.

“Peki,” dedi kız düşünceli bir tavırla, elini onun elinden çekip Pet’in ensesine kaydırarak tüylerinin arasına gömdü. “İyi bir ayak kızartmasına ihtiyacı olabilir.”

“Anlaştık,” diye onayladı.

Kız hafifçe içini çekti. “Sanırım benim için yapabileceğin bir şey daha var, kuzen,” dedi kısa bir süre sonra.

“Ne dilersen,” dedi. “Söylemen yeter.”

Kızın sıcak kahverengi bakışları gözleriyle buluştu. “Beni damada sen verir misin?”

Kalbi yeniden sıkıştı. “Elbette,” dedi. “Benim için büyük bir zevk olur.”

Onu arabasına bindirip (Grey ailesinin Londra’da oldukları zaman yaşadıkları) Chelsea’ye gönderdikten sonra Edward aradığı Lord Dudley’i konsey dairesinde, kendini Bayan Penne’yle çok ciddi görünen bir sohbeta kaptırmış halde buldu. Konunun bozulan sağlığı olduğuna hiç şüphe yoktu.

“Pekâlâ,” dedi Dük, Edward yanına geldiğinde. “Onu ikna edebildiniz mi?”

Bayan Penne elinin tersiyle Edward’ın alnına dokundu. Yanında duran Pet hafifçe hırılınca dadı elini çekti.

“Ben iyiyim,” dedi Edward.

Dadı önceki kabalığını hâlâ affetmemiş gibi gücenerek bakıp eteklerini hışırdatarak çekildi. Edward kapının onun arkasından çarparak kapanmasını izledi. Sonra kırmızı minderli koltuğuna çöktü ve böğürtlen kâsesine uzandı.

“Majesteleri,” diye başladı Lord Dudley. “Dikkatli olmalısınız...”

Pet uzun burnunu böğürtlenlerin için sokup kokladı, kâseyi şingirtıyla yere düşürdü ve böğürtlenler her tarafa saçıldı.

Uşaklar pisliği temizlemek için telaşla koşuştururken Edward köpeğe sert sert baktı.

“Kötü köpek,” dedi.

Köpek kuyruğunu salladı.

“Majesteleri, kendinizi fazla zorlamamalısınız,” dedi Dudley.

“Ben iyiyim,” diye ısrar etti Edward. “Temiz hava iyi geldi. Ve evet, Jane oğlunla evlenmeye razı oldu. Ama neden kimse ona at... durumunu söylemedi?”

Dudley bu konunun hiçbir önemi yokmuş gibi başını salladı. “Ben kadınların bunun gibi önemsiz ayrıntılarla meşgul edilmemesi gerektiği fikrine vardım.”

Tabii, bu gayet mantıklı, diye düşündü Edward. “Öyle bile olsa oğlunla konuşmak isterim.”

Dudley’nin ağzı sakalının içinde kayboldu. “Oğlum Gifford’la mı?” diye sordu Edward’ın nedensiz bir şekilde Stan’le görüşmek isteyebileceğini umar gibi.

“Evet. Onu hemen yanıma gönder.”

“Korkarım bu olanaksız, Ekselansları.” Dudley batı yönünden güneş ışınlarının içeri süzüldüğü pencereyi işaret etti. Güneşin batmasına saatler vardı.

“Ah. Doğru,” dedi Edward. “Neyse, o zaman hava kararır kararmaz.”

Dudley yine de huzursuz görünüyordu. “Majesteleri, yarınki törenden önce tamamlanması gereken o kadar çok hazırlık var ki. Oğlumu o işlerden alıkoymak zor olacak...”

“Onunla konuşmayı arzu ediyorum,” dedi Edward ben-kralım ses tonuyla. “Onunla bu gece konuşacağım.”

“Evet, Majesteleri,” dedi Dudley kabul etmek zorunda kalarak. “Güneş batar batmaz.”

Edward birden kendini yorgun hissetti, hem de çok yorgun. Koltuğunun sırt kısmına güçsüzce yaslandı. Pet inleyip elini yaladı.

“İyi misiniz, Ekselansları?” diye sordu Dudley.

“Ben. Çok. İyiyim.” Edward doğruldu. “Dairemde olacağım,” dedi merdivenden çıkmayı nasıl başaracağı hakkında hiçbir fikri olmasa da. “Gelir gelmez Gifford’ı gönder.”

“Evet, Majesteleri,” dedi Dük gergince, sonra da Edward’ı soluklanması için bırakıp gitti.

Edward’ın odasının kapısı beklenildiği üzere tıklatıldığında güneş batalı bir saatten az olmuştu. Pet havlamaya başladıysa da Gifford Dudley içeri adım attığı anda havlamayı kesti.

İki genç durup birbirlerini süzdü. Gifford tahmin edildiği gibi uzun boylu ve geniş omuzluydu, kemikli bir çenesi vardı.

Babasının söylediği gibi yakışıklıydı ve Edward bu kadar güçlü kuvvetli görüldüğü için bir an ondan gerçekten nefret etti. Sonra Gifford eğilerek selam verdi ve Edward kral olduğunu hatırladı.

“Beni mi görmek istediniz, Majesteleri?” diye mırıldandı Gifford.

“Evet. Otur lütfen.” İkisi de rahatsızca oturdu. “Jane konusunda görüşmeyi arzu ediyordum.”

“Jane mi?” Edward, Gifford’ın bunu bir açıklama olarak mı söylediğini yoksa soru mu sorduğunu anlayamadı hatta kimden söz ettiğini anladığından bile emin olamadı.

“Müstakbel karın.”

Gifford başıyla onaylayıp boynunun yan tarafını kaşırken yüzünde bugün Jane’in yüzünde olan ifadenin oldukça benzeri vardı: bir-felaketle-yüz-yüzeyim ifadesi.

“Jane benim için özel biri,” diye başladı Edward. “O...”

Hiçbir sözcük Jane’i gerçekten tanımlamaya yetecek kadar iyi değildi.

“Onunla henüz tanışmadım,” dedi Gifford kibarca. “Ama çok şey olduğundan eminim... özel biri.”

“Öyledir.” Edward koltuğunda öne eğildi. “Beni endişelendiren şey şu, Gifford...”

“Lütfen bana G deyin,” diye araya girdi Gifford.

Edward kaşlarını çattı. “Beni endişelendiren, şey... G, son yıllarda sarayda bulunmadın ve ben bunun nedenini anlayabiliyor olsam da,” Gifford’a, bütün o at olaylarını biliyorum der gibi imalı bir bakış attı, “ve ailenin son derece saygıdeğer ve... kuzenim Jane kadar özel birine layık olduğunu bilsem de seni tanımadığımı hissediyorum.”

Bir dakika kadar konuşmayı kesti çünkü Pet kuyruk sallayarak kendini Gifford’ın koltuğunun tam yanında yere atmıştı –Gifford’ın, Edward’ın değil, dikkatinizi çekeriz– ve başını kaldırmış, hayran hayran genç lorda bakıyordu. Gifford

ona bakıp gülümsedi ve elini uzatıp Edward'ın en doğru yer olduğunu bildiği, Pet'in çenesinin altındaki noktayı kaşdı.

Köpek içini çekip başını onun dizine dayadı.

O bile bu delikanlının cazibesine karşı koyamıyordu.

Edward öksürmeye başladı, sonra biraz daha öksürdü ve sonra biraz daha öksürdü, o kadar çok öksürdü ki gözleri sulandı. Kasılmaları yatıştığında Pet de Gifford da kaygıyla ona bakıyordu.

“Her neyse,” dedi Edward hırıldayarak. “Bilmek istediğim şey şu G, kocası olarak sevgili kuzenimle ilgileneneğinden emin olmak.”

“Elbette,” dedi Gifford hemen.

“Hayır,” diye açıkladı Edward. “Demek istiyorum ki ilgileneneğin başka kimse olmayacak. Asla. Sadece Jane.”

Gifford'ın bakışlarından yavaş yavaş ne olduğunu anladığı belli oluyordu.

“Jane sadık ve erdemli bir kocayı hak ediyor,” diye devam etti Edward. “Bu nedenle sadık ve erdemli bir koca olacaksın. Bunun aksi yönde tek bir fısıltı duyarsam çok mutsuz olurum. Ve beni mutsuz görmek hoşuna gitmez.”

Gifford'ın açıkça telaşlanmış görünmesi Edward'ın hoşuna gitti. Artık güçlü olmayabilirdi ama hâlâ güç sahibiydi. Gülümsedi. “Anladın mı?”

“Evet,” dedi Gifford. “Anladım, Majesteleri.”

“İyi,” dedi Edward. “Çekilebilirsin.”

Gifford ayağa kalkmış ve neredeyse kapıya gitmişti ki Edward arkasından seslendi. “Ha, bir şey daha var.”

Gifford donmuş gibi durdu, sonra döndü. “Evet, Majesteleri?”

“Jane'in senin durumundan haberi yok. Senin...”

Gifford gürültüyle içini çekti. “At laneti. Benim at lanetim.”

“Evet. Henüz kimse bilgilendirmemiş. Bunu ona senin söylemeni istiyorum.”

Gifford'ın gözleri paniğe benzer bir duyguyla parladı. "Benim mi?"

"Bunu kocasından duymayı hak ediyor," dedi Edward. Sözleri kulağına oldukça bilge gelmişti. Krallara yaraşır bir fikir. İlham verici. "Onu tahmin ettiğim kadarıyla düğünden önce göremeyeceksin ama gece sona ermeden yani sen ve o, şey yapmadan önce..." Durdu. Bu cümlenin sonunu düşünmek istemiyordu. "Ona söylemelisin."

İşte yine karşısındaydı, o felakete uğramış gibi bakış Gifford'ın fazla yakışıklı olan yüzündeydi. "Başka şansım var mı, Majesteleri?"

"Konu kader olduğunda hangimizin seçme şansı var ki?"

Gifford başını eğdi. "İnsan kralı yiyen solucanla balık tutabilir ve o solucanı yiyen balığı yiyebilir," dedi sesi duyguyla giderek daha da yoğunlaşarak.

Edward uzun bir süre genç lorda baktı. "Bundan ona söyleyeceğin anlamını çıkarıyorum."

"Evet, Majesteleri," diye söylendi genç lord ve iznini istedi.

Edward pencereden aşağıdaki avluyu ve Gifford'ın atına atlayıp saray topraklarında dörtnala uzaklaşmasını izledi. Edward konuşmanın gidişinden memnun kalmıştı. Sonra yatağına yürüyüp kendini üzerine attı.

Pet gelip yüzünü yaladı.

"Git başımdan seni hain köpek," diyerek şakayla ittikten sonra ona yer açmak için kenara çekildi, o da hemen yanına atladı.

Jane BEŞ

Düğün günü gelip çatmıştı.

Tören Dudley'lerin Londra'daki konutu olan Durham Malikânesi'nde yapılacaktı, bu da Jane'in cumartesi günü öğleden sonra, yanında annesi, terzisi ve nedimesi Adella'yla birlikte arabayla alınıp şehrin diğer ucuna götürülerek giyinme odası olarak kullanılacak Dudley'lerin aile kütüphanesine bırakılması anlamına geliyordu. (Ancak düğün hazırlıklarının telaşıyla boşaltıldığı bu haliyle kütüphaneden çok kullanılmayan bir sandık odasına benziyordu.) İçeri hava girmesi için ardına kadar açılmış pencerelerden bol ışık geliyordu. Kitap rafları (Jane onların kendisini çağırdığını duyar gibiydi), üst üste istiflenmiş ahşap sandıklar ve tel bir askıda bekleyen gelinlik vardı.

"O kadar heyecanlı ki," diye cıvıladı Adella güneşin aydınlattığı odada hoplayıp zıplayarak sanki hepsi şans getirecek şeylermiş gibi gördüğü her şeye dokunurken. Parmaklarından etrafa toz bulutları uçtu. "Nihayet evleniyorsun!"

"Nihayet," dedi Jane gelinliğe bakarak. Altın ve gümüş sırmalı, elmas ve inci işlemeliydi. (Bunların Kraliçe Victoria'nın herkes tarafından bilindiği gibi düğününde beyaz bir tuvalet

giyerek düğün modasını sonsuza dek değiştirmesinden önceki günler olduğunu hatırlayın.) Hoş bir tasarımdı ve pahalı olduğuna hiç şüphe yoktu. Hatta bu izdivaca itiraz etmeye devam ederse ne kadar pahalı olduğunu da öğrenebilirdi.

Ama bunu ondan Edward istemişti ve onun için yapacaktı. Edward'ı düşününce midesi düğümlendi.

Bir keresinde, Katherine Parr'ın yanında yaşadığı dönemde, o ve Edward sık sık yaptıkları gibi bütün öğleden sonralarını Sudeley Şatosu'ndaki kütüphanenin arka tarafında gizlenerek geçirmişlerdi. Bir ara, sık sık yaptığı gibi çok sayıdaki korkunç nişanlarından yakınmaya başlamıştı, Edward da kaburgasını dürtüp, "Ne kadar yüksek standartların var, Jane. Neyse, sanırım yine de benimle evlenebilirsin," demişti.

Ama o zamanlar evlilik ona şimdi hissettiği gibi kapatılacağı bir kafes gibi gelmek yerine aptal bir oyun gibi geliyordu. "Benimle nişanlanırsan oldukça büyük bir risk almış olursun," diye karşılık vermişti. "Damat adaylarıma felaket getirdiğimi biliyorsun. Üstelik kraliçe olmanın hoşuma gideceğini sanmıyorum. Çok fazla kural var."

"Ah, yapma ama, o kadar da kötü olmaz." Edward onun kalkık burnuna hafifçe vurarak gülümsemişti. "Birlikte çok keyifli zamanlar geçirirdik."

Bu bir şakaymış gibi ikisi de gülmüş ve üzerinde daha fazla konuşmamıştı ama Jane daha sonra bu konuyu düşünmüştü. Bunu gerçekten kastetmiş olabilir miydi? Bir süre Thomas Seymour'la annesinin onu eğitim alması ve görgü kuralları konusunda eğitilmesi üzere varlıklı dul kraliçenin yanında yaşamaya gönderirken bunu küçük bir ihtimal de olsa bir gün Edward'la evlenip kraliçe olması ümidiyle planladıklarından şüphelenmişti.

Edward haksız sayılmazdı. O kadar da kötü olmazdı, Edward'ı arkadaştan öte biri olarak düşünmesi güç olsa da. Romantizm hakkında okumuştı, sevdiği kişinin yanındayken

kalbinin hızla atması gerektiğini, soluğunun kesileceğini vs. vs. fakat Edward'ın yanındayken hiç böyle şeyler hissetmiyordu. Yine de aklına en yakın arkadaşıyla evlenmekten çok daha kötü şeyler geliyordu. Çok daha kötü şeyler.

Ama sonra Katherine Parr doğum yaparken ölmüş ve Thomas Seymour ihanet suçuyla kellesini kaybetmişti. Jane Bradgate'e geri gönderilmiş, annesi de yeniden uygun koca arayışlarına başlamıştı.

Şimdiyse Edward ölüyordu ve Jane bu gece evleniyordu. Muhtemelen.

Bir çeşit mucize olmazsa.

Öğleden sonra akşama döndü, Dudley ailesinin başına korkunç bir felaket gelme ve Jane'i kaderinden kurtarma olasılığı giderek azalıyordu. Gelinlik giyildi, yeşil kadife baş süsü takıldı ve Jane'in ümitleri suya düştü.

En kötü tarafı mı?

Kitap olmamasıydı.

Saç örmelerin ve elbise düzeltmelerin arasında Jane fırsat buldukça parmaklarını kütüphane raflarındaki kitap ciltlerinde gezdiriyordu. Tarih, felsefe ve bilim: en sevdiği şeyler. Düşün sıkıcı olursa onu kurtaracak şeyler.

"Kitap yok." Leydi Frances, Jane'in eline vurup yaldızlı harflerden uzaklaştırdı. "Kızımın yeminini eski ve tozlu bir kitabın arkasından etmesine izin vermeyeceğim."

"Dudley ailesi onlara özen gösterseydi bu kadar tozlu olmazdı." Jane yazınsal bolluğa hevesle baktı. Gerçekten tozluymuş ama kesinlikle yüzlerce kez daha okunabilecek kadar iyi durumdaydı. "Herhalde örgümü getirmiş olmamı tercih ederdin."

"Konuşmana dikkat et. Kimse alaycı bir karısı olsun istemez." Leydi Frances'in kahverengi saçlarının bir tutamı büyü yapılmış gibi beyazlamıştı. (Gerçek büyü değil, dikkatinizi çekeriz, kız çocukların anneleri üzerindeki etkisinin

büyüsüyle. Ama hepimizin bildiği gibi gerçek olan tek büyü Eðian büyüsydü.)

En azından evlenmek Jane'in artık annesiyle yaşamaya-
cağı anlamına geliyordu.

Bir parça daha çekiştirme, döndürme ve Jane'in göğsünün
düzlüğü konusunda yaşanan sıkıntılardan sonra kütüphane
kapısı tıklatıldı. "Zamanı geldi."

Kapıdan göz atınca akşam karanlığının çöktüğünü gördü.
Gece olmuştu.

"Ne tür bir erkek karanlık çöktükten sonra evlenmekte
ısrar eder?" diye söylendi odadan dışarı sürüklenirken. Kaba
saba hödüğün teki, diye düşündü Jane. Ancak öyle biri işte.

İhmal edilmiş kitaplara son kez istekle baktı. Belki en
azından kocasıyla birlikte gelirlerdi. Bir pazarlık yapabiliirdi.
Kitaplara karşılık... Neyse, onun ne istediğini öğrenirdi nasıl
olsa. Kadınlar dışında. Edward onunla konuşacağını söylemişti.
Gifford gibi biri bile kralına hayır diyemezdi.

Jane'in soluğu kesilmişti. (Ve bunun tek nedeni korsesi-
nin çok sıkı olması değildi, öyle olmasına rağmen. Hem de
fazlasıyla.)

Evlenmek zorunda kalacağını her zaman biliyordu elbette.
Gözden düşen eski nişanlı serisi sonsuza kadar süremezdi.

Ama düzinelerce –belki yüzlerce– kadınla vakit geçir-
miş biriyle nasıl başa çıkabiliirdi? Gifford için herhangi bir
kadından ve zamparalığının sona ermesinden başka bir şey
olabilir miydi? Her gün evlendiğine pişman olacaktı ve bunun
tek nedeni onun dar (ve çocuk doğurmaya uygun olmayan)
kalçalarıyla tuhaf kızıl saçları olmayacaktı.

Jane büyük salona yürürken ayaklarını sürümeye ça-
lıştı ama annesi onu çekiştiriyordu ve beklediğinden çok daha
kısa sürede müzik ve konuşma seslerinin rahatça duyulduğu,
ardına kadar açılmış iki kanatlı büyük kapıya gelmişlerdi.
Titreşen mum ışıklarından onu bekleyen Edward'ın üzerine

uğursuz bir parıltı yansiyordu. Gülümsedi ve Jane'in geldiğini görünce koltuğundan destek alarak ayağa kalktı. "Güzel görünüyorsun, Jane."

"Sen de..." Jane düşüncesini tamamlamadı. Edward bugün süslü kraliyet tören giysilerini giymişti, taç, pelerin ve altın hançerden oluşan, kuzenini mihrapta damada verecek bir kral için gerekli olan modanın bütün gerekleri vardı ama kat kat brokar ve kürkün altında hâlâ zayıf görünüyordu. Hasta gibi. Ölüyormuş gibi.

"Biliyorum." Beyaz eldivenli parmaklarıyla kürk kenarlı pelerinini çekiştirip düzeltti. "Her zamanki gibi yakışıklı ve kral gibi görünüyorum. Ama öyle bakıp durma. Beni utan-dıracaksın."

Jane gülümsemeyi denedi.

"Haydi, Jane," dedi Leydi Frances krala karşı yapılması gereken bütün zorunlu selamlamalar ve diz çökmeler tamamlandıktan sonra, "mutlu olmaya çalış. Bu senin düğün günün!"

Jane, Edward'la bakıştı ve annesiyle saray nedimleri yerlerini almak üzere büyük salona giderlerken gözlerini devirdi. Jane konukların görüş açısının dışında kalmaya dikkat etti. Görüldüğü anda insanlar ondan müstakbel eşine doğru yapacağı uzun ve yavaş yürüyüşüne başlamasını bekleyecekti.

"Jane," dedi Edward yalnız kaldıklarında. "Önemli olmasaydı senden bunu istemezdim."

"Biliyorum." Önceki günün konuşmasının tekrarını duymaya ihtiyacı yoktu.

"Onunla konuştum," dedi Edward. "Âlem geceleri bitti artık."

"Şimdiye kadar yaşanmış âlem gecelerinin geri dönüşü yok ama." Kollarını kavuşturmayı denediyse de işlenmiş mücevherler birbirine takılınca kollarını iki yanına sarkıttı. Daha yeminini edemeden gelinliği mahvederse annesi bunu unutmamasına izin vermezdi. "O ahlaksız bir adam, yoldan çıkmış biri, bir..."

Aklına başka eşanlamlı sözcük gelmiyordu. Bu moral bozucuydu.

“Janey...” Edward şimdiden pembe beneklerle lekelenmiş mendiline öksürdü.

Bir an yardım etmesi veya ona bu konu hakkında bir şey söylemesi gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışarak bekledi ama mendilini cebine tıktı, yüzü zorlanma veya utanma veya ikisinin nedeniyle kızarmıştı. Bu yüzden Jane de akıllarını hastalıktan uzaklaştıracak sonraki konuya atladı. “Demek Gifford’ı gördün. Beni hazırla: burun ne kadar kötü?”

Büyük odanın genelinde heyecanlı bir kıpırdanma oldu ve Jane düğün konuklarının görüş açısına girdiklerini fark etti.

Edward kaşlarını kaldırdı. “Sanırım bunu öğrenmek üzeresin.”

Jane içini çekerek gelin buketini –Beyaz York gülleri ve çuha çiçekleri– kavradı ve kralın yanında yerini aldı. Kol kola büyük salona girdiler, tıklım tıklımdı ve herkes ona bakıyordu. Arkasına saklanabileceği bir kitap için neler vermezdi. Edward için de yedek bir kitap getirebilirdi ama o herhalde dikkat çekmeye daha alıştı, ne de olsa kraldı.

Büyük salonu yüzlerce mum aydınlatıyordu, rahiple damadın beklediği mihraba giden yol boyunca bir sıra mum diziliydi. Hatta onların arkasında bile mumlar vardı ve müstakbel kocasını tam olarak görmesini olanaksız kılıyordu.

Jane ve Edward birlikte, yavaş ve gösterişli bir yürüyüşle kralın hasta gibi görüldüğü, gelinliğin saçlarını saray soy-tarısı kırmızısı gibi gösterdiği, bu düğünün ne kadar tuhaf olduğu ve aceleye getirildiği hakkındaki mırıldanmalara al-dırmadan koridorda ilerledi. Jane küçülüp gelinliğinin içinde kaybolmaya çalışıyordu.

Sonra, fazla kısa sürede mihraba ulaşılar ve Edward, Jane’in elini tuttu. “Sana, Lord Gifford Dudley, kuzenim ve en değerli arkadaşım Leydi Jane Grey’i veriyorum.” Jane’in eli

bir erkekten diğerine geçmeden önce Edward'ın elini hafifçe sıktı ve gözlerinde toplanan yaşları kırıpştırarak geçiştirdi. Bu gerçekten oluyor olamazdı. Gerçek olamazdı.

“Teşekkür ederim.” Gifford'ın sesi kalındı ama ses tonu Jane'in elini tutup sonunda karşısında durabileceği şekilde basamaktan çıkmasına yardım ederken tamamen duygusuzdu.

Jane görmek için başını kaldırdı. Daha çok kaldırdı. Ve neredeyse gelin çiçeğini eziyordu.

Gifford Dudley insafsız bir yakışıklılığa sahipti: boyunun uzunluğu etkileyiciydi, biçimli boynu ve omuzlarıyla, kısa bir atkuyruğuyla toplanmış kestane rengi parlak saçlarıyla ve anlamlı bakan kahverengi gözleriyle dikkat çekiciydi. Ve burnuna gelince. Burnu. Biçimi kusursuzdu: ne çok uzun ne çok kısaydı, ne çok etli ne çok inceydi, hatta gözenekleri bile görünmüyordu. Dudley Burun Laneti'nden eser yoktu.

Bütün tanrılara ve azizlere şükürler olsun ki Lord Gifford Dudley talihsiz bir isme sahip olsa da o burnu almamıştı. Jane şarkı söylemek istedi. Arkasını dönüp Edward'ın ön taraftaki yerine bakmak ve ona Gifford'ın kusursuz burnundan söz etmek istiyordu.

Bu bir mucizeydi. Olağanüstü bir şeydi. Ferahlatıcıydı. Ne de olsa törenin sonunda ondan bu adamı öpmesi beklenecekti ve istediği son şey bir gözünü kaybetmekti. Yine de onun bu lanetten nasibini almadığını önceden tahmin edebilirdi çünkü aksi takdirde İngiltere'de bir sürü tek gözlü kadın olması gerekirdi.

Coşkusu azaldı.

Yani, demek yakışıklıydı. Aferin ona. Sanki dünyada başka yakışıklı erkek yoktu... her gecesini başka kadınlarla geçirmeyen erkekler. Mükemmel burnu ahlaksız davranışlarının bahanesi olamazdı.

Onun tarafına gelecek olursak, Gifford onu o kadar da çarpıcı bulmuşa benzemiyordu. Elbette bulmayacaktı. Çok az insan bulurdu, saçından söz etmiyorlarsa tabii.

Düğün devam etti ve Jane konuklara göz atmaya cesaret etti. Edward koltuğunda dimdik oturuyordu, dudakları sanki acı çekiyormuş gibi gergindi. Annesi damadın ailesiyle birlikte oturuyordu; Jane birbirinden olabildiğince uzak durmaya çalışarak oturan Lord Dudley ve karısını tanıdı, bu da Gifford'ın gözlemleyerek büyüdüğü evlilik konusunda pek hayra alamet değildi. Leydi Dudley'nin yanında küçük bir kız oturuyordu, bir eliyle oyuncak bebeğine sarılmıştı, diğer eliyle utangaç bir selam verdi. Sonra Stan ve karısı vardı, ikisi de dik duruşlu ve kibirli tiplerdi, ortalarında küçük bir çocuk vardı, kilise oturağında emekleyen bir bebek. Stan geçen gün Jane için yaptığı aptalca tahminleri anımsıyorsa bile kendini ele vermiyordu ama rahip kutsal evlilik bağının mucizelerini açıklamaya başlarken Jane ona gözlerini kısarak bakma hakkını kendinde buldu.

Birincisi, gerçek aşk. Bunda tehlike yoktu. Gifford onun omzunun üzerinden bir yere bakıyordu, yüzünde sıkılmış hatta rahatsız olmuş gibi bir ifade vardı. Hâlâ Edward'la konuştukları konu yüzünden keyfi kaçık olmalıydı, haliyle.

İkincisi erdem. Jane alayla gülünce bakışların hedefi oldu. Özellikle de yeni beyaz saç telleri üretmiş olan annesinin.

Üçüncüsü, üreme. Jane rengi solarak ürperdi. Evliliğin bu kısmını neredeyse unutmayı başarmıştı. Çocuklar. Onları yapmak. Ondan çocuk yapması beklenecekti. Çocuklar. Çoğul. Ne de olsa Jane'in erkek kardeşi yoktu ve bu durum Grey servetine varis yapma işini onun görevi yapıyordu. Kadınların sık sık doğum yaparken veya hemen ardından öldüğü gerçeği—bu dünyadan ayrılmadan önce ancak birkaç gün yaşayabilmiş olan Edward'ın annesini düşünüyordu— yeterince panikleticiyken birden fazla çocuk sahibi olmak kadere birden fazla

defa meydan okumak olurdu. Özellikle de çocuk doğurmak için ideal kalçalardan mahrum olduğu dikkate alındığında.

Ama bu bile daha sonra endişelenilecek bir şeydi. Çünkü rahip monoton bir sesle çocuk sahibi olmanın neşesinden, her çocuğun annesiyle babası arasındaki bağı güçlendirdiğinden söz edip dururken Jane birden bu gece bir de...

Bu gece, şey, o... onlar... şey yapmak...

Gifford da oldukça sıkıntılı görünüyordu sanki ikisinin bir arada olması düşüncesi... soylarının devamını sağlamaları düşüncesi onun da daha önce aklına gelmemiş gibiydi.

Jane çenesini sıktı. Tabii, kendisinin kızıl saçları vardı ve o esmerleri tercih ediyordu. Âlemci Gifford gibi erdemliliği tartışmalı birinin bile şey yapmak istemeyeceği kadar... bunu düşünemiyordu bile, çekicilikten nasibini almamış biri miydi? Şimdi bunun sırası değildi. Annesi o işi nasıl adlandırmıştı?

Çok özel kucaklaşma.

Humphrey Hangrot'la nişanlandığında annesi onu düğün gecesine hazırlamaya çalışmıştı.

"O çok özel kucaklaşma hoş olmayabilir," demişti Leydi Frances. "Ama düğün gecesinin ve birinin karısı olarak görevlerinin bir parçası. Becerebildiğin kadar çok vâris yapmalısın. En azından olayın kendisi çabucak bitiyor. Bu konuyu fazla düşünme."

Jane annesine sadece bakabilmişti, dehşete kapılmış ve daha sonra yazılmış bütün anatomi kitaplarını bulmuştu. Erkek vücuduyla kadın vücudu arasında herkesin görebileceği bariz farklar vardı. Ve sonra, o kadar da bariz olmayan farkları keşfetmişti. Neyin ne tarafa gittiğini ve bu çok özel kucaklaşmanın bir kadın için ne kadar korkunç olabileceğini anlaması uzun sürmedi.

Ve şimdi rahip yeminlere sıra geldiğini duyurduğunda Jane'in midesi düğümlendi ve buketi terli ellerinden kaydı.

Kendi bölümünü söylerken Gifford'ın sesi kâğıt kadar kuruydu. "Ben Gifford Dudley, burada sana bağlılığımı ifade

ediyorum. Seni seveceğime, koruyacağıma, sana sadık kalacağıma ve seni dünyanın en mesut kadını yapacağıma yemin ediyorum. Sana olan aşkım okyanus kadar derin ve güneş kadar parlak. Seni bütün tehlikelerden koruyacağım. Gözüm senden başka kadın görmeyecek. Senin saadetin kalbimde en yüce yerde olacak.”

Konukların ön sırasından Gifford'ın annesi mendilini hafif darbelerle dokundurarak gözlerini kuruladı ve küçük kız kıkırtılara boğuldu. Edward metanetli duruyordu, parmaklarının arasında buruşturduğu kan lekeli mendili vardı.

Gifford, Jane'in hafifçe terlemiş elini tutup parmağına bir yüzük geçirdi. “Kendimi sana veriyorum.”

“Seni kabul ediyorum.” Sesi neredeyse gıdaklar gibi çıkmıştı. “Ve ben, Jane Grey, burada sana bağlılığımı beyan ediyorum. Seni seveceğime, sohbet edeceğime, sana sadık kalacağıma ve seni dünyanın en mutlu erkeği yapacağıma yemin ederim.”

Yeminin annesinin önerdiği özgün halinde “sana itaat edeceğime” diyordu ama bunun olması söz konusu değildi. Jane'in araya “sana karşı bir çeşit duygu besleyeceğime,” sözlerini sıkıştırmak yerine *sevmek* sözcüğünün kalmasına razı olması bile büyük bir şeydi ama itaat etmek konusunda taviz veremezdi. Karar verileceği zaman ona danışabilirdi. Ama sonrasında onu dinlemek zorunda değildi. Ve sadık olacaktı. Hatta onu mutlu etmeyi bile deneyebilirdi, tabii mantıksız davranmakta ısrar etmediği takdirde.

Devam etti: “Sana olan aşkımın yanında rüzgâr hafif bir soluk, deniz küçük bir damla kalır. Bilgiliğine başvuracağım. Kulaklarım günahın çağrısına karşı sağır olacak. Senin mutluluğun yolumu aydınlatan yıldızım olacak.” Onun elini tuttu ve buketini elinde sıkarak beceriksizce yüzüğü parmağına geçirdi. “Kendimi sana veriyorum.” Ağzından bu sözlerin çıkacağını hayal bile etmemişti.

“Seni kabul ediyorum.” En azından o da onun kadar sefil görünüyordu.

Rahibin yüzü aydınlandı. “Bu birleşmeye itirazı olan var mı?”

Lütfen lütfen lütfen. Jane yerinden hiç kıpırdamamış Edward’a bir göz atma riskine girdi. Bir son saniye kurtuluşu olmayacaktı. Korkunç bir tesadüf olmayacaktı. Bu işin daha ileri gitmesine hiçbir şey engel olmayacaktı.

“O zaman,” diye belirtti rahip, “ben de sizi karı koca ilan ediyorum. Öpüşebilirsiniz.”

Jane gözlerini sımsıkı yumup bekledi. Saniyeler geçti ve sonra, sıcak bir dokunuşla çenesinin kalktığını hissetti, gözlelerini ayakkabılarına indirmişti. Öpücük hemen geldi. Dudakların dudaklarına değmesinden başka bir şey değildi, o kadar hafifti ki aslında hiç olmamış da olabilirdi. Ama konuklar coşkuluydu ve Gifford’la birlikte yüzlerini onlara döndüklerinde Edward’ın gözleri parlıyor, annesi zafer kazanmış gibi gülümsüyor ve Gifford’ın annesiyle babasının yanındaki kız oyuncak bebeğini öpüyordu.

“Ziyafete katılanması kaldı.” Gifford’ın sesi alçaktı hatta belki sözler kendisine yönelik bile değildi ama karşılaştıklarından beri ağzından çıkan ilk gerçek sözcüklerdi.

“Belki zaman geçirmene yardımcı olacak dolgun kalçalı bir hizmetkâr olur,” diye tersledi Jane hiç düşünmeden.

Gifford soğuk soğuk onun gözlerine baktı. “Belki senin de içine gömülüp yüzünü saklayacağın bir kitap olur.”

Düğün ziyafetine doğru yol göstermek üzere birlikte koridorda yürürlerken içindeki son umut kırıntısı da parçalanıp yok oldu. O beklediği kadar korkunçtu ve yaşamının geri kalanını onunla geçirecekti.

Bir anda, evlilik yatağıyla ve çocuklarla ve birbirlerini ancak çok gerekli olduğunda görmeleriyle yaşamının geri kalanı gözünde canlandı ve ona fazlasıyla uzun bir zaman gibi göründü.

ALTI Gifford

Belki biraz kaba davranmıştı.

Ancak adil olmak gerekirse onun da kendi sebepleri vardı. Tek bir sebep. O da şuydu: mihrapta karşısına çıkan kızın güzelliğine hazırlıklı olmaması.

Törene kadar laf olsun diye Jane'in yüzünün çirkinliğini gizlemek için kitapların arkasına saklandığına dair uluorta şakalar yapmıştı. Ama içinden bunun doğru olmasını umuyordu. Çünkü bu ona at laneti hakkındaki gerçeği söylemesini kolaylaştırırdı. Daha az çekici biri olsaydı o zaman belki yarı at yarı insan olan bir erkek onun bulabileceği en iyi şey olabilirdi. Ama Jane Grey kesinlikle Gifford'dan daha iyisini bulabilirdi.

Alımlı bir yaratık olduğundan değil. Ateş kırmızısı saçları vardı ne de olsa. Ama G yirmi erkekten birinin bile onu çirkin bulmayacağını kabul etmek zorundaydı. İçinde koyu maun benekler olan cilalı meşe rengi, çevresindeki her şeyi içine çeker gibi keskin bakışlı gözleri vardı. Teni süt beyazı ve pürüzsüzdü. Vücudunda olması gerekenlerin hepsi ideal boylarda mevcuttu. Ama asıl şiirlere ilham olacak şey dudaklarında beliren –ve tören boyunca bol bol belirmişti– oyuncu kıvrımdı.

Kirazları öpmek gibi, diye düşündü ama bu çok iyi bir benzetme değildi.

Ve şimdi, o dudaklara laneti söylemek zorundaydı. Kral'a söz vermişti, geline bu haberi... şeyden önce... onunla... onlar... bunun resmi terimi neydi ki?

Öff. Gerdek, diye düşündü G. Bir evliliğin bu şekilde tamamina erdirilmesi gerektiği konusundaki bu saplantının ne gereği vardı? Sanki “kabul ediyorum”lar yeterli değilmiş gibi. Neyse ki İngiltere soylu sınıfı artık bu olaya canlı canlı şahit olunmasını şart koşmuyordu.

Ama şu anda, düğün yemeğinde daha büyük bir sorun ortaya çıkmıştı. G ne zaman büyük haberi söylemeye niyetlense bir kupa birayı mideye indiriyordu. Ve sık sık niyetleniyordu. Yeni karısına her baktığında. Ve ona çok sık bakıyordu.

Ek bilgi olarak söyleyelim, kaşlarını çatmasının şiirlere ilham kaynağı olmadığına karar verdi. Çünkü ortaya şöyle bir şiir çıkardı: Kaşlarını öyle bir çatıyordu ki keşke yabancı olarak kalsalardı.

Hem Jane'le Kral arasında ne tür bir ilişki vardı? Edward, G'yi huzuruna özellikle Jane'in ne kadar “özel” olduğunu söylemek için çağırtmıştı, Gifford belirgin bir şekilde Kral'ın Jane'i kendisine almayı tercih edebileceği izlenimi edinmişti. Evet, o Edward'ın kuzeniydi ama birlikte koridorda yürürlerken Jane'in onun koluna yapışmasına bakılırsa belki onlar “öpüşen kuzenler”di. Tören sırasında sürekli Edward'ın olduğu tarafa dönüp durması da vardı.

Belki karısı başka bir erkeğe âşıktı.

Bu düşünce ağzında kötü bir tat bıraktı. Biraz daha birayla o tadı geçirdi.

Dönüp kalabalığı taradı. Billingsly masaların arasından yolunu bularak yaklaşıyordu. “Lordum,” diye fısıldadı G'nin kulağına. “Babanız acilen nazik bir şekilde biradan elma sırasına geçmenizi sağlamamı istedi.”

“Billingsssssly,” dedi G, bir yandan Billingsly’nin ismindeki s harfini bu kadar uzatabilmesine hayran kalarak. Belki sandığından daha fazla bira tüketmişti. “Billingsssssssssssssssssly.” Eğilerek karısından biraz uzaklaştı. “Benim için bir iyilik yapar mıydın acaba diye düşünüyorum.”

“Evet, Lordum.”

“Acaba Leydi Jane’e şu şey olayını sen söyleyebilir misin...”
G, “At olayıyla ilgili boşlukları sen dolduruver işte,” dermiş gibi eliyle havada bir daire çizdi.

Billingsly, Jane’e baktıktan sonra bakışlarını tekrar G’ye çevirdi. “Lordum, başka şartlar altında size seve seve yardımcı olurdum. Ama Leydi’nin böyle bir haberi sizin ağzınızdan duymak isteyeceğini düşünüyorum.”

“Korkak.” G bira kupasını onun gözlerinin önünde kafasına dikti. Bugünlerde hizmetçilerin onuru nerede kalmıştı? Yeni gelininden sert bir bakış geldi, gözlerinin kısıklığına bakınca bira tüketimini onaylamadığını tahmin etti. Keşke onaylamayacağı tek şey bira tüketimi olsaydı.

G kadehini ona doğru kaldırarak yüksek sesle, “Güzel karımın şerefine!” dedi.

Buna karşılık bütün toplantı odasındakiler kadehlerini kaldırdı. “Leydi Jane’e!” dediler bir ağızdan.

G büyük bir yudum daha aldı ve atlarla ilgili haberi vermenin en iyi yolunu düşündü.

Hayatım, şu karada yaşayan dört ayaklı görkemli hayvanlar var ya? Eh, sen onlardan biriyle evlisin!

Hayır. Bu doğru yaklaşım olmazdı.

Tatlım, insanlar mı yoksa hayvanlar mı diye kararsız kaldığın, seçmekte zorlandığın oldu mu hiç? Eh, artık buna gerek kalmadı!

Bunun da en iyi taktik olmayacağını düşündü.

Tatlı Leydim, bazılarımız yatarak, bazılarımız ayakta uyur. Ben ikisini de yapabiliyorum.

Hayır.

Bazı erkekler kıllı, hayvani bir tarafları olduğunu iddia eder ya?

Hiç sevdiğin birinin sadece iki bacağı olduğu için lanet ettiğin olmuş muydu?

Atlasın mükemmel bir dengeleri olduğunu biliyor muydun?

Hey! Oradaki de ne öyle? Sonra dörtlüye uzaklaşıp gözden kaybolurdu.

G başını salladı, neredeyse biranın beyninin içinde çalkalanışını duyacaktı. O anda toplantı salonunun karısına ikinci kişiliğinden bahsetmenin yeri olmadığı kanısına vardı. Çok fazla insan vardı.

Saatler sonra, G resmen bira banyosu yaparken, yatak odalarına giden yolun da karısına bundan bahsetmenin yeri olmadığı sonucuna vardı. Duvarlara asılmış çok fazla geyik kafası vardı.

Dakikalar sonra, karısı ayaklarını yere vura vura yatak odalarına yürüyüp G de bir erkeğin bir kadını eşikten kucağında geçirmesinin taklidini yaparken yatak odasının da sırrını ifşa etmek için uygun bir yer olmadığına karar verdi. Çok fazla sessizdi.

Bundan sonraki ona söylemesi için tek uygun zaman çizimlerini çıkarmaya çalışmasıyla yüz üstü yere çakılması arasındaki birkaç saniyeydi ve o anda ona memnuniyetle söyleyebilirdi ancak daha sözcükler ağzından çıkamadan dudakları ahşap döşeme tahtalarına çarptı.

Ama krala Jane'e söyleyeceğine dair söz vermişti ve söz sözdü. Bu yüzden dünyası kararmadan hemen önce parkelere hitaben konuştu, "Ajjkm? Benbi aaaaatım."

"Anlamadım?" Jane'in sesi gözkapaklarının ardındaki siyah bulutların arasında bir yerden geliyordu.

Sözlerini tekrarlayamadı. Üstelik karısının açıkça dile getirilmiş bir cümleyi anlayamaması onun suçu değildi.

★ ★ ★

G onu neyin uyandırdığından emin olamadı. Belki uzaklardan gelen, mutfakta kahvaltı hazırlığına başlayan hizmetçilerin sesleriydi. Hep bu kadar erken başlarlardı.

Ya da tepesindeki yataktan gelen hafif soluk sesleriydi. G yatak odasını biriyle paylaşmaya alışık değildi, üstelik o anda dumanlı beyni nedeniyle kim olduğunu da tam olarak çıkaramamıştı.

Belki yaklaşan şafağın gri tonlarıydı.

Şafak.

ŞAFAK!

G üzerini örten battaniyeden kurtuldu (yeni karısı gece bir ara üzerini örtmüş olmalıydı) ve yatak başı örtüsünün sarkan püskülüne tutunarak kendini yukarı çekti.

Jane uyuyordu, kırmızı saçları ateşten bir hale gibi yastığa yayılmıştı. G bir an durup yanaklarını hayranlıkla izledi ve boynunun omuzlarıyla birleştiği yerdeki çok zarif ve kendine özgü kıvrımı daha önce nasıl fark etmediğini merak etti. Onun kuşlarını çatışı hakkındaki şiirine vücudunun özellikle bu bölgesini de dahil etmek zorundaydı.

Şafak, diye anımsattı kendine. Saniyeler kalmıştı.

G uzanıp onu omzundan dürttü. Değişim o kadar yakındı ki hissedebiliyordu. Jane inleyip silkinerek elini üzerinden attı.

"Leydim, uyanın!" Kız karşılık vermedi. "Jane!" diye bağırdı daha yüksek sesle ve sertçe dürterek.

Kız sese doğru döndü, gözkapakları titreyordu. "Daha uyanık olmadı," dedi.

Evet, oldu. Şuradaki pencereden giren ışık ne sizce? Sizi bu konuda uyarmam gerekiyor ve bu olağanüstü derecede kayda değer bir şey olmasa da bu konuda hazırlıklı değilseniz oldukça tehlikeli olabilir..." Neden bu kadar fazla sözcük kullanıyordu ki? Neden konuşmasını önceden hazırlamamıştı? Daha ona neredeyse üst üste iki kelime bile söylememişken şimdi ani-

den *bütün sözcüklerini* bir arada kullanıyordu. “Bazılarının güzel bulduğu o atalarımızdan gelen eski büyüü daha önce duymuş muydunuz...” Eyvah. Artık çok geçti. Bir anda onun tepesinde durmaya başladı, bir az önce olduğundan çok daha yüksekte bakarak.

Jane’in gözleri kocaman açıldı. Yatağın en uzak köşesine kadar sürünerek kaçtı ve elini ağzına götürdü. “Nee?..”

G geriledi, arka tarafı duvara çarptı. Bu yatak odası kesinlikle (hem de düşün gecesinde olan) bir ata göre tasarlanmamıştı. Normalde atlarla ilgili haberini şafaktan önce nazikçe iznini isteyeceği ve sonrasında hızla ahıra yürüyebileceği şekilde vermeyi planlamıştı. Elbette bu plan büyük ölçüde daha az bira içmesini gerektiriyordu.

Jane kaşlarını çatı. “Gifford?”

Adım G, diye düşündü ama sonra kendisine G demesini söylemek için zamanı ve gerekli zekâ keskinliği olmadığını anımsadı. Başını geriye atıp onaylamaya benzemesini umarak tekrar indirdi.

Kız elini yavaşça ona doğru kaldırdı. G başını eğip avucunun içini, sonra parmaklarının kıvrımını kokladı, atsal güdülerini öne çıkıyordu. Bileğinde hafif bir şarap kokusu yakaladı, önceki gecedan kalmış olmalıydı, at dudaklarını kullanarak kalıntıları ağzına çekmeye çalıştı.

Yo, olamaz, diye düşündü. Az önce bileğini dişledim. Ama kendini tutamıyordu. Dün geceki şarabın özel bir aroması vardı. (Hangi yılın mahsulünü servis ettiklerini uşaklardan öğrenmeliydi.) Ama başka bir şey yapmadan önce kendini onun bileğini kemirmeyi bırakmaya zorlamalıydı. Aklını şarabın kokusundan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı vardı, o yüzden başını yatağın yanındaki masaya indirdi ve bir anda gelin buketini yedi. Tamam. Bu bir süreliğine kemirme isteğini tatmin ederdi.

Bitirdiğinde Jane içini çekti ve bir zamanlar Beyaz York gülleriyle bir düzine çuha çiçeğinden oluşan bir buket olan kopuk çiçek saplarını topladı. G bunu anımsıyordu çünkü annesi G'nin babasıyla evlenirken sadakat yemini ettiğinde buna benzer bir buket tuttuğu için onları özellikle toplamıştı.

“Sen Eğian mısın?” Jane'in yüzünde şaşkınlıkla hayranlık arası bir ifade vardı.

G elinden gelen en iyi şekilde başıyla onayladı.

Jane çiçek saplarını masaya bırakıp tekrar G'ye döndü. “Bana her şeyi anlatman lazım. Bu büyüye nasıl sahip oldun? İlk olarak ne zaman ortaya çıktı?”

G sorularını takip etmeye çalışıyordu ama yatak odasını duyularını okşayan bir koku sardı, büyük burun deliklerini doldurup ağzını sulandırdı.

Gürültüyle havayı koklayıp kişnedi.

“Gifford? Sen beni dinliyor musun?” Jane'in sesi koklama duyusuyla olan meşguliyetinin arasına girmişti.

Onu elbette dinlemediği yanıtını vermek istiyordu. Kokunun kaynağı belli ki o değildi.

Leydinin basit at işaretlerini anlayabileceğini umarak sağ toynağını tahta döşemeye vurdu.

“Benimle konuşmak için tekrar değiş,” dedi Jane. “Lütfen.”

Ama G sadece havadaki kokuya odaklanabildiği için bu sözler kulağına la la la ve la la la gibi geliyordu.

Elma, diye düşündü G.

Gözlerini kapayıp yelesini salladı.

Yanında da bir porsiyon... saman.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak bir santim kadar aralandı ve aroma yoğunlaştı. G ağzının kıpırdadığına bakılırsa hâlâ konuşmakta olan leydisine arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi.

“Leydi Jane?” İçeri gelen ses Billingsly'ye aitti.

Jane yatak örtüsünü boğazına kadar çekti. “Evet?”

“Ben Billingsly, Leydim. Lord G hâlâ odada sanırım? Yardım etmeye geldim.”

“Lütfen içeri gelin,” dedi Jane.

Billingsly bir elinde elma ve diğerinden sarkan saman saplarıyla içeri girdi. G manzarayı gördüğü anda tam bir kışneme sesi çıkardı.

Billingsly elmayı uzatınca G onu dişleriyle yakaladı, lezzetli suları diline damlıyordu.

“Aferin oğluma,” dedi Billingsly, G’nin boynunu kaşıyarak.

Bunun Jane’e nasıl görüneceğini düşünme fırsatı bulamadan G karşılık olarak burnunu Billingsly’nin yanağına sürttü. Hemen geri çekildi ve yelesini salladı ve bunu çok asil görüneceğini umduğu bir tavırla yaptı. Evet, o bir attı ama bir erkekti de. Anatomik olarak olmaması dışında. Ve buna uygun olarak kendisine saygı gösterilmesi gerekiyordu.

“Al oğlum,” dedi Billingsly samanı G’nin burnunun dibinde salladıktan sonra yığını odanın en uzak köşesine doğru fırlatarak. “Yakala!”

G sallana sallana köşeye yürüyüp çiğnemeye başladı.

“Benimle konuşmak için ondan tekrar değişmesini istedim ama yapmadı,” dedi Jane. “Yatak odasında at olarak kalmanın saygısız bir davranış olduğunu düşünüyorum.”

Bunun muazzam bir şok olduğu göz önünde bulundurulursa onun at haberini oldukça iyi karşıladığı söylenebilirdi.

“Leydim, Lord G istediği zaman değişme becerisine sahip değil. Gündoğumundan günbatımına kadar at olur.”

“Beceriye sahip mi değil? Eğianların ilk değişimlerini büyük duygu patlamaları sırasında yaşadıklarını okumuştum ama kontrol etme becerisi sıkı bir çalışmayla öğrenilebiliyormuş. Tek gereken kararlılık ve disiplin. Belki Gifford’ın eksikliği budur ama ben memnuniyetle yardım ederim. Eğianlar hakkında oldukça fazla bilgim var.”

Ve bütün iyi hisler uçup gitti. G ona doğru hoşnutsuzca dil çıkardı ve kız ürkerek gözlerini kısıtı.

“Özür dilerim, hayvanı gücendirdim mi?” dedi Jane.

“Leydim, bugünlük odayı Lord G’ye bırakmayı düşünebilirsiniz sanırım.”

Kız dudaklarını sıktı. “Neden gitmesi gereken ben oluyorum?”

“Çünkü Lord G şu anki haliyle kapıdan geçemez.”

(Bu doğrudu, o günlerde ortalama insan boyu günümüzdekinden daha kısaydı ve kapı çerçeveleri de bunu yansıtıyordu.)

Bunun üzerine G çılgınca kaçma seçeneklerini değerlendirdi. Pencere içinden atlayıp geçebileceği kadar büyük görünüyordu ancak yerden en az yirmi metre yüksektydiler ve atlar yirmi metrelik düşüşlere dayanabilme yetenekleriyle tanınmazdı.

G saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi toynağıyla tahta döşemeleri kazıdı. Tek sorun gidecek hiçbir yerinin olmamasıydı. Burnundan soludu. Koşacak yer olmayınca bu lanet hissetmeye alışık olduğu özgürlükten çok neredeyse hapiste olmak gibiydi.

“Leydim, Lord G’nin bu durumdayken güçlü bir koşma isteği vardır. Ama şimdi gün boyu buraya tıkalı kalacak ve yemek de yedi...”

Jane elini kaldırdı. “Sakın. Başka bir şey söyleme, Billingsly.” Ata doğru döndü. “Lord Gifford. Dün geceki davranışlarınız göz önünde bulundurulursa bugünlük odanızda kapalı kalmanız uygun bir durum gibi görünüyor. Belki de kısıtlanmanız sizi armağanınızı kontrol etme yeteneği geliştirmeniz için teşvik edecek itici bir güç olur.”

Armağan. G’nin burun delikleri genişledi. *Bunu kontrol etmenin imkânı yok, diye düşündü. Ve bana G de!*

Bütün günü odayı adımlayarak geçirdi. Bu durumun geçici olduğunu ve sonsuza dek kapalı kalmayacağını biliyordu ama

G için kırlarda koşmak, hiçbir yere bağlı olmamak ruhunun en önemli gereksinimleri idi. Sık sık bunun o lanete sahip olmasının nedeni olup olmadığını merak ederdi. İçindeki bir şey koşmayı, ailesinin ona karşı sergilediği hayal kırıklığına uğramış tavırlardan kaçıp uzaklaşmayı çok arzu ederdi. Sadece ikinci ve bu nedenle önemsiz –ve o kayda değer buruna sahip olmayan– oğul olduğu için değil, aynı zamanda büyürken sürekli şiir ve tiyatro eserleri okuyarak “zamanını harcadığı” için. Boş saçmalıklar, diyordu babası onlara. On üç yaşında bir oğlanken kitap okumak için eskrim dersinden kaçıp Durham Malikânesi’nin arkasındaki bir ağacın altına oturmuştu. Babası onu yakalayıp ağır bir ceza vermekle tehdit ettiğinde G çayırda koşmaya başlamış, Londra’dan uzaklara giden yolda ilerlemiş ve karanlık ormanın kenarına gelinceye kadar durmamıştı.

G koşmak için yaşırdı. Ve yaşamak için de koşardı.

Ama şimdi, yeni gelinin karşısında ata dönüşmenin utancı yetmiyormuş gibi bir de kafese kapatılmış bir... *hayvan* gibi, evet, karısının kullandığı sözcük buydu, odada tıkılıp kalmıştı. Karısı onun için sadece hayal kırıklığına uğratacağı bir kişi daha oluyordu.

Ve söylenenlere göre bu, sonsuza dek mutlu olacakları yaşamının ilk günü olduğuna göre evliliğin dört sağlam duvar, içinden geçemeyeceği darlıkta bir kapı ve atlayamayacağı kadar yüksek bir pencere anlamına geldiği sonucuna varabilirdi.

Şiirin dizeleri kafasında oluştu.

*Boğucu hava, nemli, küflü, salmak gerekiyor,
At, hareketsiz ve sıkışmış, rahatlamak istiyor,
Sığmıyor bedeni fazla küçük kapıdan,
Sığsa bile bu sefer geçemez koridordan...
En iyi eseri değildi.*

YEDİ

Edward

“Edward, tatlım,” dedi Bayan Penne yatağının yanındaki sandalyeden. “Çorbanı iç.”

Kadın kaşığı dudaklarına yaklaştırınca Edward kendisini birkaç yudum beslemesine izin verdi ama sonra başını çevirdi.

“İki lokmacık daha,” dedi kadın tatlı tatlı ikna etmeye çalışarak.

“Aç değilim.” Ona kendisinin kral olduğunu, başında patronluk taslayabileceği küçük bir çocuk olmadığını hatırlatmak isterdi ama bütün bu sözcükleri ağzından çıkarmak büyük bir çaba gerektirecekti. Bunun yerine yeniden arkasındaki yastıklara dayandı ve yanında yayılarak yatan Pet’in her zaman sıcacık olan vücuduna biraz daha sokuldu. Köpeğin sallanan kuyruğu battaniyelere çarpıyordu. Yalanarak ona yemeğini yemek istemiyorsa seve bu görevi üstlenebileceğini ifade eden acıklı bir bakışla baktı.

Ama ona yemek veremeyecek kadar yorgundu.

“Majesteleri,” diyerek yeniden denedi dadı. “Gücünüzü yeniden kazanmak istiyorsanız yemelisiniz.”

Bunun doğru olması daha az küçük düşürücü olmasını sağlamıyordu. Önceki geceyi düşündükçe utanıyordu. Dügün

ziyafetinden sonra arabaya yürürken birden bacaklarının dermansız kalıp büküldüğü ve çamura yığıldığı anları. Uşaklardan birinin kralın bir kadından daha fazla ağırlığı yokmuş gibi onu kolayca kollarına alıp yolun geri kalanında taşımamasını. Yatak odasına kadar kucakta çıkarılması gerektiğini ve o zamandan beri bütün zamanını yatakta geçirmesini. Bütün geceyi ve sabahın büyük bir bölümünü uyuyarak geçirmişti ama sanki hiç gözünü kırpmamış gibi kemiklerine kadar işleyen bir bitkinlikle uyanmıştı. Ve şimdi bebek gibi kaşıkla beslenmek zorundaydı.

Ölüyordu, bunu sonunda kendisi de kabul etmişti.

Bunu daha önce de biliyordu tabii ama şimdi bu fikir gerçek gibi geliyordu. Gücü onu terk etmişti ve bir daha geri döneceğinden şüpheliydi. Öksürük krizleri daha sık geliyordu ve omurgasıyla eklemlerinde hiç geçmeyen bir ağrı vardı. Zihnini sanki düşünceleri kendisine ulaşmak için yoğun bir bulut tabakasından geçerek geliyormuş gibi yavaşlamış hissediyordu.

Ölüyordu.

Şimdiden.

Üstat Boubou kendisine altı ay ömür biçeli daha bir haftadan az olmamış mıydı? En iyi ihtimalle bir yıl demişti.

Ölüyorum, diye düşündü uyuşuk bir halde. Görünüşe göre beklenenden de erken. Çorbanın bir önemi yoktu.

“Majesteleri,” diye ısrar etti dadı.

“Beni rahat bırak,” diye söylendi, kadın yeterince hızlı çekilmeyince havlar gibi bağırdı: “Beni rahat bırak!” Sonra da Pet başını kaldırıp yaşlı kadına dişlerini gösterdi.

Bayan Penne telaşla uzaklaştı. Edward, Pet'i elini başının tepesine koyup okşayarak sakinleştirdi. Kuyruk yeniden sallanmaya başladı. Edward gözlerini kapadı.

Gözkapaklarının ardından Jane'in düğününü gözünde canlandırdı. Onun orada düğün elbisesiyle, altınlar, gümüşler ve mücevherler içinde, kızıl saçları parlayarak nasıl durduğunu

hatırladı. Jane yaklaşırken Gifford'ın onun üzerinde gezinen bakışlarını, sonrasında her ne kadar kendini zorlayarak yüzüne kusursuz boşlukta bir bakış oturtmuş olsa da bir an gözünde beliren, kesinlikle ilgisini yansıtan şaşkın ışıltıyı anımsadı.

Edward o ışıltıyı gördüğünde Jane için umut hissetmişti. Belki bu evlilik bir gün ayarlanmış bir evlilik olmanın ötesine geçebilirmiş gibi. Belki aşkı bulurmuş gibi.

Ben hiçbir zaman aşkı bulamayacağım, diye düşündü.

Jane'in onunla yürürken dirseğinin içinden geçirdiği küçük, soğuk elinin temasını anımsadı.

Ben hiçbir zaman bir kadının dokunuşunu hissedemeyeceğim, diye düşündü.

Gifford öpmek için çenesinden tutup kaldırdığında Jane'in yanaklarının nasıl kızardığını hatırladı.

İçini çekti. Pet yatakta doğrulup çenesini yaladı. Köpeğin başını itip uzaklaştırdı ama kulağının arkasını okşamaya devam etti.

Jane'le geçirdiği son an gecenin sonundaydı, Lord Dudley genç çiftin onun deyimiyle “odalarına çekilme” zamanının geldiğini ilan etmesinden sonra, Jane vedalaşmak için yanına geldiği zaman. Gözündeki karanlık parıltıdan ve neyin sırasının geldiğini anlamış olması nedeniyle sopa gibi dimdik duruşundan hem dehşete kapılmış hem de öfkeli olduğunu anlamıştı.

Gerdek.

“Jane,” demişti kulağına fısıldamak için ona doğru eğilerek. “Endişelenme. İyi olacaksın.”

“O sarhoş,” demişti dişlerinin arasından. “Yani artık çekici taraflarının listesine ‘ayyaş’ sıfatını da ekleyebiliriz. İçkici. Sarhoş. Akşamcı. Kafa çeken.”

“Onda hoşuna giden bir şey bulursun,” diye karşılık vererek yanağından öptü. “Mutlu ol, kuzen. Benim için.”

Sonra Gifford ona yolu göstermişti. Yatak odalarına giden yolu.

Ben hiçbir şeyi tamamına erdiremeyeceğim. Bakir olarak öleceğim, diye düşündü Edward.

Ve kendisine daha da çok acıdı.

Yatağının yanında döşeme çıkırdayınca gözlerini açtı. Üstat Boubou üzerine eğilmişti ve Edward onun arkasından Lord Dudley'nin burnunun hatlarını seçebiliyordu.

Doktor, Edward'ın elini tutup nabzına baktı, sonra yüzünü buruşturdu.

“Demek haberler iyi, öyle mi?” Edward kendi esprisine gülümser gülümsemez öksürüğe boğuldu.

“Korkarım öyle değil, Majesteleri,” dedi Boubou, öksürüğü azalınca. “Kötü yola girmiş gibi görünüyorsunuz. Kalbiniz çok güçsüz. Belki de düğün size fazla ağır geldi.”

Edward işler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin Jane'in düğününde onun için yanında bulunmaktan asla ama asla pişman olmadığına karar verdi. “Peki, bu durumda yapılacak bir şey var mı?”

“Bir tonik getirdim.” Boubou, Edward'ın oturmasına yardım ederken Lord Dudley ona tadı da en az rezeneyle tatlandırılmış çürük yaprak kadar kötü olan, koyu renk sıvıyla dolu bir kadeh uzattı. Ama tonik diline değdiği anda biraz daha iyi, zihnini daha berrak ve kendini daha az bitkin hissetti.

“Sizi bir noktada kanatmam gerekecek sanırım,” diye devam etti Boubou nazıkçe, Edward toniği görev gibi içip bitirirken.

Edward yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Daha önce bir kere kanatılmıştı, ilk hastalandığında. Kanatılmanın bilakis kendisini daha güçsüz hissettirdiğini düşünmüştü. Üstelik kanının kâselere akmasını izlemek rahatsız ediciydi.

“Hayır,” dedi. “Kanatma yok.”

Boubou itiraz etmedi ama doktor artık kendisinden korkuyormuş gibi görünmüyordu ve bu Edward'ı hayal kırıklığına uğrattı.

Lord Dudley elinde taşıdığı yazı tepsisiyle ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve onu özenle Edward'ın kucağına yer-

leştirdi. Sonra büyük bir parşömen rulosu çıkarıp tepsinin üzerine yaydı.

Düzeltilmiş Tahta Çıkış Sırası, yazıyordu belgede, arkasından gelen küçük harflerle yazılmış uzun açıklamalar Edward'ın gözlerinin önünde uçuşuyordu.

“Nedir bu?” diye sordu Edward.

“Kral'ın vasiyeti, Ekselansları,” dedi Dük, eliyle Boubou'ya kalemle mürekkep hokkasını getirmesini işaret ederek. “Halefiniz olarak Jane Grey'in erkek vârisini göstereceğiniz konusunu sizinle tartışmıştık. Hatırladınız mı?”

Edward hayal meyal böyle bir şey anımsıyordu.

“Ama sağlığınızdaki bu son gelişme göz önünde bulundurulunca,” diye devam etti Dudley, “tahta çıkış sırasını yeniden düzenlemenin daha ihtiyatlı olacağını düşündüm.”

Bir an Edward'ın aklı karıştı. Sonra idrak etti. “Çünkü Jane'in bir oğlu olana kadar yaşayacağımı düşünmüyorsun.”

Dudley bir şey söylemedi, bakışları parşömente geziniyordu. Edward gösterişli bir kaligrafiyle yazılmış yazılara gözlerini kısarak baktı. Tepede unvanı yazıyordu: Tanrı'nın lütfuyla İngiltere, İrlanda ve Fransa Kralı Altıncı Edward.

(O zamanlar İngiliz monarşisi, Fransa'nın kendine ait son derece münasip bir kralı olmasına rağmen Fransa'ya sahip olduğunu iddia etmekten hoşlanıyordu. Bunun sonucu olarak iki ülke arasındaki ilişkiler haliyle gergindi.)

“Bedensel yetersizliğim nedeniyle,” diye okudu, sonra soluk almak için durdu. “Ölümümün vuku bulmasından sonra krallığımı, yetkilerimi ve ayrıcalıklarımı Leydi Jane Grey'e ve soyunu sürdürecekt olan erkek vârislerine miras bırakıyorum.” Başını kaldırıp Dudley'e baktı. “Benden Jane'in kendisini kraliçe yapmamı mı istiyorsun?”

Dudley ciddiyetle başıyla onayladı, koca burnunun üstünden gözleri parlıyordu.

Edward bu habere neden şaşırdığını anlamadı.

“Ama o bir kadın,” diye mırıldandı. “Taht bir kadına geçemez, öyle değil mi?”

“Jane’in yanında onu idare edecek oğlum olacak,” dedi Dudley. “Tabii ben de.”

Neyse, bu mantıklı, diye düşündü Edward. Lord Dudley yıllar boyunca onun en sadık ve güvenilir danışmanlarından biri olmuştu. Dük onu hiçbir zaman yanlış yönlendirmemişti.

Dudley kalemi uzattı.

Edward tereddüt etti. Dudley’nin itirazlarına aldırmadı ve titrekçe yataktan kalkıp avluya bakmak için pencereye gitti. Bir an gerçekten aşağıda güneşi yansıtan altın elbisesi ve parlayan kıvıll saçlarıyla Jane’i gördüğünü sandı. Ama tekrar baktığında gitmişti.

Jane balayında, dedi kendine. Burada olamaz.

Sonra bir an Jane’i gözünde gerçekten kraliçe olarak değerlendirdi. Küçük, inatçı, kitap düşkünü, son derece tatlı kuzeni Jane. İngiltere Kraliçesi.

Bu onun hiç hoşuna gitmeyecekti. Hatta daha önce söylemişti. Çok fazla kural vardı.

Ama alternatifi neydi? Mary hâlâ bir Hakikatçi ve eski kafalı bir kraliyetçiydi. Bess’in Eöianlar konusunda nerede durduğu hâlâ belirsizdi. Kraliyet soyundan uygun tercih olarak geriye bir tek Jane kalıyordu, tabii İskoç Kraliçesi Mary seçeneği dikkate alınmazsa.

Ürperdi.

“Kraliçe Jane,” diye fısıldadı kendi kendine. “Kraliçe Jane.”

Kulağa güzel geliyor, diye düşündü. Jane iyi bir kraliçe olurdu, orası kesindi. Eğitilmişti... hatta bazılarının bir kadının için fazla eğitilmiş olduğunu söyleyeceği ölçüde. Zekiydi. Sağlam bir karakteri vardı, bütün kararları danışmanlarının almasına izin vermezdi. İyi bir hükümdar olurdu hatta mükemmel bir hükümdar olurdu, kadın olmasıyla ilgili o büyük sorun dışında. Jane’i duygusal olarak sarayda hayal etmek için

kendine izin verdi, dairelerinde yaşarken, yemeklerini onun masasında yer, kendi kütüphanesindeki kitapları okurken.

Tacını takarken.

“Bir sorun mu var, Majesteleri?” diye sıkıştırdı Dudley.
“Uzanmanız mı gerekiyor?”

“Belgeyi bana uzat,” dedi Edward. Dudley parşömeni yakınındaki bir sehpa üzerine koydu ve Edward özenle adını yazarak imzaladı. Dük onun üzerinden eğilip kâğıdın altına balmumunu damlattı ve Edward’ın balmumuna kraliyet mühürlü yüzüğünü bastırmasına yardım etti. Bu işlem bittikten sonra Dudley belgeye Üstat Boubou’yla birlikte şahit olarak imzasını attı. Sonra Dudley parşömeni kıvırdı ve hemen ortadan kaldırdı.

Edward yeniden kendini bitkin hissetti ve yatağa döndü, gereğinden fazla sayıdaki yastıkların içine gömüldü. Gözlerini kapadı.

Az önce Jane’i İngiltere’nin en güçlü kadını yapmıştı.

Bu fikir hoşuna gitti ama içini kemiren bir şey vardı. Bir şüphe. Bir endişe fısıltısı.

Bunu göz ardı etmeye çalıştı. Midesi buruldu ve bütün kaygılarının kendini bu kadar kof ve tükenmiş hissetmesinden kaynaklandığına karar verdi. Gerçekten de bir şeyler yemem gerekiyor, diye düşündü. Keşke Bayan Penne çorbayı bırakmış olsaydı.

Dudley’den onu göndermesini istemek için gözlerini açtı ama Dük’le doktorun birbirine sokulmuş, az önce önünde durduğu pencereden dışarı baktığını görünce sesini çıkarmadı.

“Bu iş tamam,” dedi Dük alçak sesle.

“Tamam,” diye onayladı Boubou neredeyse kederle. “Ve söz verdiğim gibi o iş de tamamlanacak.”

Edward’ın belkemiği boyunca bir ürperti yayıldı. Bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü iki adam ona bakmak için döndü. Edward hemen gözünü kapayıp düzenli soluk almaya çalıştı.

“Fazla zamanı kalmadı,” dediğini duydu Boubou’nun odasının diğer tarafından, sonra kapının menteşeleri gıcırdadı. “En çok bir veya iki gün.”

Edward üzerine bir gölgenin düştüğünü hissetti. “İyi uyular, Majesteleri,” dedi Lord Dudley’nin neredeyse şefkatli sesi ve nemli, soğuk parmakları Edward’ın ateşli alnına döken bir tutam saç oradan çekti. Edward kıpırdamadı ama yanında Pet’in bedeninin gerildiğini hissetti, göğsünde bir hırlamanın başlangıcı yükseliyordu.

Kürküne gömülü parmaklarını sıkarak onu rahatlatmaya çalıştı.

Lord Dudley dönüp telaşla dışarı çıktı, merdivende aceleci ayak sesleri duyuluyordu. Edward gözlerini açtı. Pet hafifçe, öfkeli bir havlamayla havladı.

“Sorun yok kızım,” dedi Pet’e.

Kız karnını okşatmak için sırtüstü döndü. Edward dalgınca onun istediğini yaparken zihnini az önce duyduklarını yorumlayabilecek kadar açmaya çalıştı.

Bu iş tamam. Yani, belgeyi imzalamıştı, herhalde bunu kastetmişti.

Ama sonra Boubou bir işten bahsederek şöyle söylemişti: *o iş de tamamlanacak.* Edward’ın onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve sonra, en rahatsız edici olan: *Fazla zamanı kalmadı. En çok bir veya iki gün.*

Fazla zamanı kalmadı.

Bu sözlerdeki gerçekleşmesine fazla zaman kalmayan şeyin ölümü olduğundan oldukça emindi.

Dadısı birkaç saat sonra dönünceye kadar uyudu. Kadının elindeki tabakta bu kez üzeri krem şantiyle tamamen kaplı bir böğürtlenli turta vardı.

Edward’ın ağzı sulandı.

Elindeki çatalla çok lezzetli görünen turtanın bir lokmasını tam ağzına götürmek üzereyken Pet hırladı. Homurdanmadı. Havlamadı. Hırladı. Sonra turtanın üzerine atladı.

Edward o kadar şaşırmıştı ki çatalını düşürdü.

Bayan Penne o kadar şaşırmıştı ki tabağı düşürdü. Gü-rültüyle yere yuvarlandı.

Pet'in turtayı yalamak için yere atlamasını bekliyordu (gerçekten de ona önceki çorbadan biraz av eti vermeliydi), ama köpek yiyeceğe tamamen ilgisiz kaldı. Yere atlayıp Bayan Penne'yle Edward'ın arasında durdu, dişlerini gösteriyordu, ense tüyleri dikilmiş, bütün tüyleri kabarmıştı. Boğazından çıkan sesler çok daha iri bir hayvandan geliyormuş gibiydi.

Dadının gözleri yuvalarından fırladı. "Köpek delirdi," dedi dehşetle.

Edward bu konuda ona katılma eğilimindeydi. Pet ger-çekten çok korkutucu görünüyordu.

"Yavaşça geri geri çık," diye tavsiyede bulundu. "Kapıya varınca koşmaya başla ve gidip Peter Bannister'ı bul. O usta köpek yetiştiricisi. Onu buraya gönder. O ne yapılacağını bilir."

"Sizi burada bırakamam."

"Pet bana zarar vermez," dedi Edward hissettiğinden daha fazla bir güvenle. Pet'in ona zarar vermeyeceğinden yaklaşık yüzde yetmiş beş emindi.

Bu Bayan Penne'yi tatmin etmeye yeterli olmuştu. Telaşla üç adım attı, sonra gözden kayboldu.

Pet'in hırlaması durdu. Oturdu. Hâlâ turtaya karşı en ufak bir ilgisi yoktu. Pür dikkat, tüyleri kabarmış, başı dik ve kulakları önde duran haliyle Edward'a babasının kraliyet bahçesi için sipariş ettiği taş aslan heykelini anımsatıyordu.

Köpek beni koruyor, diye düşündü Edward. Ama kimden? Bayan Penne'den mi?

Kısa süre sonra merdivende yeniden ayak sesleri duydu ve Pet kuyruğunu sallayarak yerinden kalktı.

Peter Bannister telaşla odaya daldı. Gözleri önce Edward'a gitti, hükümdarın buruşuk yatak giysilerine, solgun ve gergin yüzüne baktı ve krala zarar gelmediğini anlayınca Pet'in yanına diz çöktü. Köpek yüzünü yaladı, sonra boğazının derinliklerinden bir inilti çıkararak tekrar Edward'ın ayakucuna oturdu.

"Haydi, kızım, tamam artık." Peter onu kaba köylü aksanıyla sakinleştirdi. "Sorun yok. Çıkabilirsin."

Çıkabilirsin mi? diye düşündü Edward. *Nereden çıkabilirsin?* Pet yeniden inledi.

Peter kapıya gidip içeriden kilitledi ve köpeğin yanına döndü. "Tamam. Haydi artık."

"Ondan yapmasını istediğin şey nedir?" diye sordu Edward soluk soluğa. "Patisini vermesi mi?"

Pet homurdandı.

"Sana sarayda kesinlikle olmaz dediğimi biliyorum," dedi Peter, sanki Edward'ın köpeğiyle karşılıklı bir konuşma yapıyorlarmış gibi. "Ama şimdi bunu yapmanda sakınca olmadığını söylüyorum."

Bir inilti daha.

"Petunya," dedi Peter azarlayarak. "Odaklan."

Pet ayağa kalktı, sonra ön patilerini Edward'ın yatağının kenarına koyup başını geriniyormuş gibi geriye attı. Bir ışık patlaması oldu, sanki Edward yanlışlıkla güneşe bakmış gibi acı vericiydi, Edward gözlerini kapadı.

Gözlerini yeniden açtığı anda yatağının ayakucunda çıplak bir kız duruyordu.

Edward'ın ağzı bir karış açık kaldı.

Peter tek kelime etmeden Edward'ın yatağındaki kürk battaniyeyi alıp kendisi de biraz şaşkın görünen kızın üzerine örttü.

"Ona bir dakika verin," dedi Peter.

Edward'ın ağzı hâlâ açıktı.

"Hep biraz zaman alır, değişimden sonra," diye açıkladı Peter, sanki Edward'ın neden söz ettiğini bilmesi gerekiyormuş

gibi. “Özellikle de insan biçimi dışında bu kadar uzun zaman geçirdikten sonra.”

Kız aklını toplamaya çalışıyormuş gibi başını sallarken uzun sarı saçları şelale gibi omuzlarına döküldü. Sonra konuştu. “İkinci bir görüş ne demek?” diye sordu her sözcüğü özenle seçiyormuş gibi yavaşça.

“İkinci bir görüş mü?” diye tekrarladı Peter.

Kız yumuşak kahverengi gözleriyle Edward’a bakmak için döndü ve Edward o anda bu kızın su götürmez bir biçimde Pet olduğunu anladı. Köpeği Pet. Bir kızdı. Bir Eğian’dı. Çıplak bir Eğian kız.

Ağzını kapadı.

“İkinci bir görüş ne demek?” diye sordu kız yeniden, biraz daha sokularak. Yalnızca kürk battaniyeyle örtülü olmaktan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Az önce göbeğini okşadım senin,” dedi Edward kendini tutamadan.

Kız başını yana eğdi. “Göbeğimi okşamak mı istiyorsunuz?”

“Bir süredir insan biçiminde değil.” Peter’ın yüzü kızarmıştı.

“İkinci bir görüş alacağınızı söyleyip duruyorsunuz,” dedi kız-Pet.

Edward onu dinlemiyordu. Daha çok düşünmekle meşguldü. *Ben bir haftadır bu köpekle uyuyorum. Bedeni bedenime değiyor. Köpeğim aslında çıplak bir kız. Çıplak. Kız. Çıplak.*

“İkinci bir görüş, doktorlar sana kötü bir şey söylediği zaman ne düşündüğünü söylemesi için başka bir doktor bulmaya denir. İlk doktorun haklı olduğundan emin olmak için,” dedi Peter.

Pet başıyla onayladı. Birkaç saniye bekledikten sonra konuştuğunda hâlâ temkinliydi: “Benim fikrime göre Majesteleri zehirleniyor.”

Bunun şaşkınlığı Edward’ı benim-köpeğim-çıplak-bir-kız hayalinden çıkardı.

Kız yerdeki turtadan almak için eğildi ve bir eliyle battaniyeyi bedenine sarılı tutarken diğer avucunu turtayla doldurdu. Yüzüne yaklaştırıp kokladı.

“Kötü bir koku var,” dedi. “Böğürtlenlerde. Fena bir koku.”

Avucundaki turtayı Peter’a uzatınca o da koklayıp yüzünü buruşturdu.

“Evet,” dedi Peter. “Normal kokmuyor. Aferin sana kızım.”

Kız-Pet gülümsedi, Edward’ın kuyruk sallamanın karşılığı olduğunu hissettiği bir gülümsemeydi. Rüya gördüğünü düşünmeye başlıyordu, o zamana kadar gördüğü en tuhaf ve en uygunsuz rüyayı.

“Demek birinin böğürtlenli turtama zehir koyduğunu söylüyorsun,” dedi.

“Biri değil,” dedi kız-Pet kesin bir tavırla. “Dadı.”

“Bayan Penne mi?”

Kız başıyla onayladı. “Vücudu yalan söylediği için gergindi. Her tarafında korku kokusu vardı. Onu gözetledim. Majestelerinin bütün böğürtlenlerine kötü koku koyuyor.”

Alt bezlerini değiştiren, uflarını öpen, ninni söyleyerek uyutan kadını böğürtlenlerine zehir koymakla itham ediyordu. Bu inanılmazdı ama Edward yine de inandı. Pet’e inandı. Belki ancak bu kadar düz konuşabilen bir yaratığın yalan söylemeyi becerebileceğine inanmadığı için.

“Ama bunu neden yapsın?”

“Çünkü kötü adam ona para veriyor,” diye yanıtladı Pet.

“Hangi kötü adam?” Peter kaşlarını çattı.

“Koklayıcısı büyük olan.”

Edward gözlerini ovuşturdu. Lord Dudley. Bu muhtemelen doktorun da işin içinde olduğu anlamına geliyordu. Her şey yerine oturuyordu. Konuştukları buydu. Onu öldürmek. Jane kraliçe olabilsin ve sonra da Dudley krallığı yönetebilsin diye.

İçini çekti. Biraz fazla klişeydi doğrusu. O zamanlar için bile tanıdık bir hikâyeydi. Güce susamış, hain bir dük tahtı ele geçiriyor. Kötü adam.

Bu da Edward'ı saf, hiçbir şeyden şüphelenmeyen budala yapıyordu.

Ve Jane'i kötü adamın oğluyla evlendirmişti.

İkisi de siyasi bir oyunun piyonlarıydı.

Ayağa kalkmak istedi. Odada ileri geri yürüyüp bağırmak ve bir şeyler kırmak istedi. Birini zindana attırmak istedi. İşkence yapmak. Cellat kütüğü. Aslan olup kükreyerek merdivenden inmek ve Dük'ün gırtlığına atlamak istedi. Ama bunların düşüncesi bile onu yordu ve bütün bunları yapmak yerine sanki bedeni ona güçsüz son halini anımsatmak istermiş gibi şiddetli bir öksürük krizine yakalandı, o kadar uzun sürdü ki gözleri karardı ve bayılacağından korktu.

"Majesteleri hâlâ soluk alıyor mu?" dedi kız-Pet usulca, kendi gürültüsü dışında bir şey duyabilecek kadar kendine geldiğinde. Kızın elinin omzunda, bedeninin kendisinininkine sokulmuş olduğunu, diğer biçimindeyken yaptığı gibi onu rahatlatmaya çalıştığını hissetti. Hâlâ köpek gibi kokuyordu: soluğu teninden yayılan toprağımsı misk kokusuyla kendi kokusu olduğunu anladığı kokunun karışımıydı.

Doğrulup oturmaya çalıştı. "Ben iyiyim."

Kız ondan biraz uzaklaşıp gülümsedi. "İyi. Evet. Siz iyi bir insansınız. En sevdiğim."

Peter boğazını temizledi. "Kızımın kusuruna bakmayın, Majesteleri. Dedğim gibi, çok uzun zamandır insan biçiminde değildi." Kız-Pet'i tutup çekerek yataktan çıkardı.

Kız kaşlarını çattı. "Majesteleri'ni gücendirdim mi?"

"Hayır, Pet." Edward, Peter'a döndü. "O senin kızın mı?"

Peter başıyla onayladı.

"Kulübelerimdeki bütün köpekler Eğian mı?" Edward bunu bilmek istiyordu.

"Hayır, Majesteleri. Kulübede üç oğlum ve iki kızım var, hepsi bu kadar."

“Ah, demek bu kadarcık, öyle mi?” dedi Edward alayla ama kendini sırtıtmaktan alamadı.

“Ailem nesillerdir ailenize bu şekilde hizmet ediyor,” dedi Peter. “Saraylarınızı ve arazilerinizi koruduk. Ayağınızın dibinde oturduk. Sizi avda ve evde koruduk.”

Babasının bu sözleriyle kız-Pet’in göğsü kabardı (Edward’ın onun göğsüne dikkat ettiğinden değil), sanki adam eski bir yemini tekrarlıyordu.

“Bilmiyordum,” dedi Edward. “Neden kimse bana bunu söylemedi?”

Görünüşe göre pek çok şeyden habersizdi.

Peter başını salladı. “Kimse bilmiyordu, Majesteleri. Babanız bile.”

Kız-Pet yeniden Edward’a gülümsedi. “Majesteleri hepsinin arasından sarayın içine almak için beni seçti. Majesteleri en çok beni seviyor.”

“Gerçekten öyle,” diye onayladı halsizce. Bütün bunlar ona fazla gelmeye başlamıştı. Başının döndüğünü hissetti. Düşünceleri yeniden bulutlanmaya başlamıştı. Yastıkların üzerine sırtüstü yığıldı ve birkaç derin soluk aldı. Midesi gürültüyle guruldadı. Hâlâ açtı ama bundan sonra ona sunulan şeylere nasıl güvenilebilirdi? Bayan Penne. Dudley. Boubou. Hayatta en çok güvendiği insanlar onu öldürmeye çalışıyordu.

Kızgındı tabii ama daha önemlisi bunun duygularını incitmiş olmasıydı.

Gözleri yandı. “Ben ne yapacağım?” diye mırıldandı.

Kız-Pet’in elini omzunda hissetti. “Ben Majesteleri’ni korurum,” dedi kız.

Yüzünde sıcak bir esinti hisseder gibi oldu ve baktığında Pet tekrar köpek olmuştu. Yatağının ayakucuna atlayıp ayaklarının dibine uzandı.

Edward buna itiraz etsin mi etmesin mi karar veremedi.

Jane SEKİZ

Demek kocası bir attı.

Ve kimse bunu ona söylememişti.

Ne annesi ne Edward ne de Gifford. Olduğu anda öğrenmek ve ayrıntıları uşaktan duymak zorunda kalmıştı. Rezalet.

Jane, Gifford'ın yatak odasının koridorunda ileri geri yürüyor, içeriden gelen gürültülü at seslerini dinliyordu. Parçalanmış zavallı buketinden geriye kalan kopuk çiçek saplarını elinde sıktı. Bir Edian'la evlenmeye itirazı yoktu. Aksine, bunu oldukça ilgi çekici bulmuştu. Ama Gifford'ın ondan hoşlanmıyormuş gibi görünmesi küçük bir sorundu ve tabii kimsenin ona söylememiş olması daha büyük bir sorundu.

Annesinin kocasının bu at yönünü bildiğinden emin olamazdı ve Gifford ayyaş bir serseri olduğu için ondan gerçeği söylemesi beklenemezdi. Ama Edward! Edward biliyordu. Ona Gifford'ın durumunun onun ilgisini çekeceğini düşündüğünü söylemişti ama o zaman onun Gifford'ın kadınlı gece alışkanlığını kastettiğini varsaymıştı, şimdise Gifford'ın gündelik at geçmişinden söz ettiğini biliyordu.

Diğerlerinin bu konudaki ihmali affedilebilirdi çünkü onlar onu kendi planları ve siyaset için kullanmak istemişti. Ama

Edward en yakın arkadaşıydı. Kendisi kuzeninden hiç sır saklamamıştı ve onun bu konudaki sessizliği bağışlanamazdı.

Ve bunu bilmeyi hak ediyordu.

Gifford'ın yatak odasından gelen nal sesleri durakladı ve yere düşen kesinlikle ıslak bir şeyin sesi geldi. Odadan dışarı ekşi bir koku yayıldı.

Bu kabul edilemezdi.

Jane çiçek sapı buketini kapıya fırlatıp uzun adımlarla Durham Malikânesi'nden çıkarak onu saraya götürmesi için bir araba istetti.

Oraya kadar olan bütün yolculuk süresince içinden Edward'a ne söyleyeceğini tekrarladı. Önüne sereceği noktalar şunlardı: güven suistimali, düş kırıklığı, kırılma ve kendisinden bunu o istediği için o atla evlenmiş olduğunun hatırlatılması.

Ama sarayın merdivenlerini gürültüyle çıkarken saygın ve soylu saray halkının kalkan kaşlarına maruz kalınca üzerinde hâlâ gelinliğinin ve düğün kıyafetinin olduğunu fark etti. Gelinlik göğüs ve bel kısmında çarpık duruyordu, duvağı bir kenara kaymıştı. Saç örgüleri uyurken çözülmüştü.

Yani tabii, düğün bitinceye kadar çok geç olmuştu ve o sefil odada kendisi için başka kıyafet hatta bir gecelik bile yoktu. Herhalde odasında o at çocuk varken çıplak uyuyacak değildi.

"Leydim." Bir burun belirdi, Lord Dudley de hemen arkasından göründü. "Sizi gördüğüme şaşırdım."

Dük ona yaklaşırken kız saçlarını eliyle düzeltti. "Yeni kocamın şu anda uygun durumda olmadığını tahmin ettiğinizden kuşku yok."

Lord Dudley yüzünü buruşturdu. "Ah, evet. Elbette. Oğlumun... durumundan haberdar olmuşsunuz." Adamın yüzü utançtan kızardı ve Jane onun herhangi biriyle oğlunun atsal hastalığını tartışmaya alışık olmadığı hissine kapıldı, bu nedenle bu konu hakkındaki hislerini gizlemeye de alışık değildi.

Jane öfkesini birinden çıkarmak için sabırsızlanıp gülümseyerek omuzlarını geriye attı. “Elbette haberdarım. Oldukça gösterişli bir yaratık, sizce de öyle değil mi? Çok güçlü. Krallara layık. Onun için sadece en iyi kalite saman aldığınızı tahmin ediyorum. Böyle bir hayvan ne tür bir diyetle beslenmeli acaba? Atlar otoburdur yanılmıyorsa. İnsanlar oldukça etobur sayılır. Bu durumda et diyeti uygulamanın at midesi üzerindeki etkilerini yıllar önce dikkate almış olduğunuzu varsayıyorum. Bu araştırmanızı görmek çok ilgimi çeker, Lordum.”

Kocasının babasının rengi soldu.

“Biliyor musunuz, ben de bir at edinmek niyetindeydim. Daha sık dışarı çıkıp biraz egzersiz yapmaktan zevk alacağımı düşündüm. Bütün emirlerinizi gerçekten anlayan ve olası tehlikeleri, hem de sadece içgüdüsel olarak değil, insan seviyesinde sezen bir ata binmenin faydalarını düşünebiliyor musunuz? Artık ne saman arabalarından ne de diğer zararsız şeylerden korkmak var.”

Dük’ün çatık kaşları öfkeli bakışlara döndü. “Gifford benim oğlumdur, bir hayvan değil.”

“Eğian varoluşu ve seçici olmayan gece faaliyetleri göz önünde bulundurulursa, oğlunuz olmasının onu aynı zamanda bir hayvan olmaktan alıkoymadığını sizin de uzun zaman önce anlamış olduğunuzu tahmin ediyorum. Bu iki durum bir arada var olamayacak şeyler değil.”

Beklenmedik bir şekilde Lord Dudley daha çok sineceği yerde yılışık bir gülümseme sergiledi. “Seçici olmayabilir, Leydim, siz bu deneyimin faydalarının tadını iyice çıkarmış gibi görünüyorsunuz.”

Jane bir anda kıpkırmızı kesildi.

“Yakında mutlu bir haber bekleyebilir miyiz? Daha fazla torun sahibi olmak için hevesleniyorum.”

Jane'in yüzü ateş gibiydi, Dük kendini üstün gören bir ifadeyle arkasını dönünce arkasından seslendi: "Şimdiden yüz tane olmamasına şaşırdım!"

Sonra sokmak istediği lafın bu olmaması gerektiğini fark etti, hatta kendini bu sözlü tartışmanın kaybeden tarafı olmaya daha fazla itmişti. Dük köşeyi dönüp gözden kaybolurken kollarını kavuşturup yolunu değiştirerek görünüşünü biraz düzeltmek üzere küçük bir tuvalet odasına yöneldi... Edward'ın nasıl görüldüğüne aldıracağından değil, saraydakilerin yeni kocasıyla hareketli bir gece geçirdiğini varsaymaması içindi.

Gelinliğini elinden geldiğince düzeltmek için birkaç dakika harcadı, sonra saçına geçti ve önce özenle baş süsünü çıkardı. Darmadağın saçlarının düğümlerini açması kolay olmadı, ardından parmaklarıyla taradı ve sonra da saçını aşağıdan topuz yaparak tokalarla tutturdu.

Kendini gümüş çerçeveli aynada inceledikten sonra Edward'ın son günlerde bütün zamanını geçirdiği kule odasına yöneldi.

Merdivenin başında bir çift muhafız bekliyordu.

"Kralı görmek için geldim," diye belirtti.

İki adam birbirine baktı, sonra kalın ve bol tüylü uzun tek bir kaşı olan konuştu, "Majesteleri uyuyorlar. Kütüphanede beklerseniz sizi kabul etmeye hazır olduğunda yanınıza gelip haber verirler."

Jane kaşlarını çattı. Edward daha önce hiç geç saatlere kadar uyuyan biri olmamıştı. Ama tabii daha önce onda "malum hastalık" da yoktu. Dün gece o kadar solgun ve bitkin görünüyordu ki ziyafetin sonuna kadar dik oturmayı başarması bile şaşırtıcıydı.

Neyse, beklemek için kütüphaneden çok daha kötü yerler vardı.

"Kral uyanır uyanmaz beni haberdar edin. Müsait olduğunda bunu öğrenmek istiyorum."

“Elbette, Leydim.” Muhafız tekrar nöbet duruşuna geçti ve onu görmüyormuş gibi bakmaya devam etti.

Jane kütüphaneye yöneldi, Edward’la geçirdiği zamanların anılarıyla dolu tanıdık bir yerdi. Sık sık bir konu seçerler, bir saatin sonunda hangisi konuyla ilgili daha fazla bilgi sunabilirse kazanırdı. (Jane çok fazla kazanmıştı, bu Edward’a anımsatmayı sevdiği bir gerçektir. Kaybettiği nadir birkaç sefer de hâlâ kâbuslarına giriyordu.) Eğianlar hakkında yüzyıllar boyunca nasıl zulme uğradıkları ve bu armağanın genellikle aileden geçtiği gibi ilk bilgilerini burada edinmişti ancak ne o ne Edward bir hayvan biçimiyle kutsanmıştı. Edward ve diğerleri babasının ikinci biçiminden korkuyor olabilirdi ama Jane her zaman annesinin (çok gizli) büyüsunü kıskanmıştı.

Leydi Frances, Gifford’ı *biliyor muydu?* O Eğianlara olan nefretini (kendisi de onlardan olmasına rağmen) her ortamda dile getirirdi, belki öğrenirse izdivacı onaylamayabileceği için kimse ona söylememişti. (Çok az insan Leydi Frances’in kızını evlendirmek için ne kadar çaresiz olduğunu biliyordu. Yasal olsa Jane’i bir ağaç kütüğüyle bile evlendirirdi.)

Jane içini çekip atlar hakkında yazılmış kitapların olduğu bölüme yürüdü: beslenmesi, bakımı, tarihi, anatomisi, olası hastalıkları ve kuyruk örme şekilleri.

Toynaktan ve naldan çivi geçirme işlemini tasvir eden, at dostluğunun önemini anlatan ve sadece gövde, yele ve kuyruklarını tüylerinin bakımını yapmak değil aynı zamanda toynaklardaki taşları da çıkarmak gerektiğini belirten eski metinlerde kaybolarak saatler geçirdi. Hatta toynak yarılırsa ne yapılması gerektiği bile anlatılıyordu.

Neyse ki bütün bunlardan Billingsly sorumlu olmalıydı ve belki Gifford’ın nala ihtiyacı yoktu, ne de olsa her akşam dönüştüğünde çıplak ayaklarına demir çakılmasını istemezdi. Bunu sorması gerekecekti.

Öğlen olduğunda Edward dairesinden çıkmamış ve Jane acıkmaya başlamıştı. Kitapları kenara koyup merdivene döndü. Aynı iki muhafız görev başındaydı. “Kral uyandı mı?” diye sordu.

“Korkarım Majesteleri bugün ziyaretçi kabul etmiyorlar.” Tekkaş Muhafız duruşunu bozmadı.

Jane somurttu. “Beni görecektir. Ona Leydi Jane’in...” Durdu. Artık adı Leydi Jane Dudley’ydi. Jane Dudley. Korkunç. Güçlkle yutkundu. “Ona kuzeni Jane’in kendisiyle konuşmak istediğini söyleyin.”

“Bugün kimseyi görmeyeceği emri verildi.”

“Yukarı çıkıp ondan beni görmesini isteyin. Çünkü görecektir.” Jane kollarını kavuşturup ağırlığını kalçasına verdi. “Burada bekliyorum.”

“Bugün kimsenin kralı görme izni yok, Leydim. Eğer sizi görmek isterse çağırır.”

Jane sinirlendi. “Bu çok saçma. Hemen onunla görüşmeme izin vermelisiniz. Hiç sorun olmayacak, görürsünüz.”

“Leydim, ısrar etmeyi sürdürürseniz size saraydan çıkana kadar eşlik etmek üzere birini çağırmamız gerekecek.”

Jane’in yüzü öfkeden yanıyordu. Onun kuzenini görmesine engel olmaya ne hakla cüret edebilirlerdi?

Yoksa...

Yoksa Edward kötüleşiyordu ve yalnız bırakılmayı mı emretmişti? Ama neden kendini ondan uzak tutmak istesindi ki?

Saraydan –yanında eşlikçi olmadan– ayrılırken ona mektup yazmaya karar verdi.

Arabaya binmeden önce durup kulenin tepesine baktı.

Üst kat penceresini bir an bir gölge doldurdu. Edward mıydı o? Bradgate Parkı’na dönmeden önceki zamanlarda olsa kuzenini nerede görse tanırdı ama artık o kadar zayıflamıştı ki gölgenin o olup olmadığını anlayamamıştı.

Arabaya binip oradan uzaklaştı.

Jane öğleden sonrayı Chelsea'de, Adella'yla bir grup hizmetçi balayı için eşyalarını toplarken annesinin sorularından kaçınarak geçirdi. Birkaç not yazmış, Edward'a mektubunu göndermiş, sonra taşraya yanında götürüleceği elli kitabı seçmesi bir saat sürmüştü. Orada haftalarca kalacaklardı ve bol bol kaliteli yalnız zaman geçirmek için hazırlıklı olmak istiyordu. Görünüşe göre Gifford günlerini at olarak geçirecekti ve eşlikçi olarak pek işe yaramayacaktı.

Belki bu kötü olmazdı.

Alacakaranlıktan biraz önce Durham Malikânesi'ne dönmek için arabaya binerek Gifford'ın yatak odasına döndü. Hâlâ at biçimindeydi ve anlayabildiği kadarıyla uyuyordu. Yatak bir kenara çekilmişti ve köşede büyük bir hayvanın bütün bir gün bir odada kapalı kalmasından beklenebilecek bir sonuç olarak büyük, soğuk bir yığın vardı. Burnuna mendil bastırıp kokunun dışarı çıkması için pencereyi açtı, sonra dolaba gidip bir gömlekle pantolon buldu.

Birkaç mum yaktı, sonra güneşin ufukta tamamen batmasını beklemek üzere yatağa oturdu.

Önceki sefer değişim çok aniydi, sadece beklemediği bir ışık patlaması olmuş ve ışık benekleri nedeniyle gözlerini kırıştırmaması bittiğinde kocası ata dönüşmüştü.

Şimdi at ayakta uyuyor, parlak kürkü güneşin son ışıklarıyla parlıyordu. O incecik bacakların bütün bedeni taşıması inanılmazdı, hatta sadece taşımak için değil, koşmak, atlamak ve zıplamak için yaratılmışlardı. Lord Dudley'e oğlunun gösterişli bir yaratık olduğunu söylerken abartmıyordu. Ah bir de bunu kontrol edebilseydi. Neyse, onunla evlenmesi aslında iyi olmuştu çünkü Eğianlar hakkında oldukça fazla şey biliyordu. Onun bu armağanı yönetmesine yardım edebilecek biri varsa o da Jane'di. Ve kitapları.

Sonra oluverdi. Işık yayıldı ve ayakta uyuyan at yerde çırılçıplak uyuyan bir adama dönüştü.

Gözkapakları titreşti, kendi pisliğinin kokusuyla burnunu buruşturdu. Jane yatağın kenarından eğilerek pantolonunu burnunun ucunda salladı.

“Teşekkür ederim, Billingsly.” Sesi uykuluydu.

“Bir şey değil.”

Gifford gözlerini kocaman açılarak pantolonu kaptı ve kumaş yığınının alt bölgelerinin üzerine çekti. Kocasını telaşla ayağa fırlarken Jane yatakta doğrulup oturdu.

“Leydim, lütfen! Uygun değilim.”

“Değilsin zaten,” diye onayladı Jane. “Bunun dışında giyinik olmadığın gerçeğinden söz etmiyorum bile.” Ondan ve çıplaklığından tabii bir de hoş olmayan koku yığınınından kaçarak yatağın diğer tarafına kayd. “Gifford, acaba bana durumundan söz etmemenin bir nedeni var mı?”

“Lütfen bana G de.” Elindeki pantolonu sanki üzerine giymiş gibi paçaları önünde sarkacak şekilde tuttu. İdare ederdi. “Herkes bana G der.”

“Ben kimsenin sana G dediğini duymadım. Billingsly dışında ama o da bir hizmetkâr. Emredersen sana Josephina bile der. Neyse, bana düğün gecemi leş gibi bira kokan bir ayyaşla, ertesi sabahı da yatak odamı bir atla paylaşarak geçirmemle ilgili bir açıklama yapmadın.”

“Yani, tabii bu şekilde ortaya koyarsan...”

“Affedersen ama sen olsan ortaya nasıl koyardın?” Jane onun bu rahatsızlığı çok keyifli gelse de sırtıma dürtüsünü bastırdı. Hem Lord Dudley hem de muhafızlarla yaşadığı büyük aşağılanmadan sonra üzerindeki yeni güç hissinin keyfine vardı. Bir şeyin de onun istediği gibi gitmesinin zamanı gelmişti.

“Ben olsam erdemli olduğu aşikâr bir leydiyi... şey yapmaya... zorlamak istemeyen sevimli, çakırkeyif bir centilmenle geçirdiğini söyledim.”

Ha. Böyle demek.

Jane kızarıp pencereden kalabalık sokağa baktı. İlgi çekici bulmak için aşağıdan geçen elma dolu bir at arabasını seçti ama o da hızla uzaklaştı.

“Hem bu atlarla ilgili aydınlanmanın kötü bir yanını görmekte zorlanıyorum.”

“Beni kimsenin uyarmadığı şeyle ilgili olarak mı? Aslında bana açılacak bir konu gibi geldi. Mesela, ‘Ha bu arada, müstakbel kocanız her sabah güneş doğar doğmaz ata dönüşüyor.’”

G omuz silkti.

“Kontrol etmeyi hiç denedin mi bari?”

“Bu bir lanet, Leydim. Kontrol etmek amacına aykırı olur.”

“Peki, amacı neymiş bunun acaba?” Belki doğasını bilirse ona bu can sıkıcı sorunu çözmek için daha fazla yardımı dokunabilirdi.

“Bilmiyorum.”

“Gifford, asla gün ışığını göremiyorsun.” Ve hâlâ bunun kötü bir tarafını görmeyi *başaramıyordu*. “Ben de iyi bir tarafını görmeyi *başaramıyorum*, tabii bir gün acilen kaçmam gerekmesi olasılığı dışında, o zaman hızlı bir ata sahip olmak faydalı olabilir.”

Gifford homurdandı. “Ata binmek yok! Hatta bence bu evlilik için bazı önemli kurallar koymamız için uygun bir zaman.”

“Ne gibi? Saman tercihleri gibi mi?”

“1. Madde.” Rakamı işaretparmağıyla göstermek istedi ve pantolonunu düşürdü. Jane o anı hayran kalmış gibi tavana bakarak geçirdi. Sonra Gifford pantolonu yerden aldı ve görsel destek olmadan devam etti. “1. Madde: Ata binmek yok. 2. Madde: Atı dizginlenmek yok. 3. Madde: Atı eyerlemek yok.”

“Eh o zaman at sahibi olmanın ne anlamı kalır ki?”

“Sen benim sahibim değilsin!” Gözlerini kapayıp yavaşça soluğunu verdi. “Leydim, giyinmem için odadan çıkabilir misiniz acaba?”

Jane başını yana eğdi. “Hayır, çıkacağımı sanmıyorum çünkü benim de bazı kurallarım var.”

G’nin sanki biraz suratı asılmıştı. “Pekâlâ.”

“1. Madde: Kitaplarıma dokunmak yok. 2. Madde: Kitaplarımı çiğnemek yok.”

Alaylı bir kızgınlıkla protesto etti. “Ben asla kitap çiğnemem.”

“Düğün çiçeğimi yedin.”

Şaşırmış görünüyordu, bunu unutmuş gibiydi. Sonra başıyla onayladı. “Yedim demek. Devam et.”

“3. Madde: Kitaplarımda asla saman görmeyeceğim.”

“Bütün kuralların kitaplarla mı ilgili? Sanırım nedenini anlıyorum, sosyal eksikliklerin en yakın arkadaşlarının kitaplar olduğunu gösteriyor.” Bu ani kabalığına kendisi de şaşırmış gibiydi.

Jane gözlerini kıstı. “Gerçek Eğian biçiminin eşek olduğundan emin misin?”

“Çok komik, Leydim. Ve bu da aklıma şunu getirdi,” ona doğru parmağını salladı, “at esprisi yok.”

Kendisi kaşınıyordu ama. “Ah, Lordum, o zaman kuyruk sallamayacaktınız.”

“Yeter!” Odada etrafına çılgın gibi bakınıp komodinin üzerinden bir kitap kaptı. Kitabı sertçe açıp elinden sarkıtırken pantolonu tehlikeli bir şekilde yana kaydı. “Kitapları kıvırmamakla ilgili bir şey söylediğini hatırlamıyorum.”

Jane paniğe kapıldı. “Kitabı hemen bırak.” Pantolonu yerinde tutmayı unutmuş görüldüğü için Jane başka tarafa bakmak istiyor ama gözlerini kitaptan ayıramıyordu. Ya ona bir zarar verirse? Ya tehdidini gerçekleştirirse?

“At esprisi yok,” dedi.

“Lordum, at esprileri için özür dilerim. Eğer kitabı –zarar vermeden!– bırakırsanız size havuç veririm.”

Gifford kitabı ona doğru salladı. “Bu at esprisi miydi yoksa yine?”

“Brrrr. Yok canım.”

“*Bu* at esprisi miydi?”

Daha Jane yanıt veremeden hizmetçi kız çarşafı düzeltmek için odaya daldı ama karşısında pantolonunu eliyle önünde tutan Gifford’la yüzü kızarmış Jane’i ve yerde (sabahki değişimden kalan) yırtık giysi yığınının gördü. Hizmetçi elini ağzına götürdü, sonra utanmış bir çığlıkla odadan kaçtı.

Gifford’ın dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. “Tamamına erdirdiğimizi sandı.”

Jane’in yüzü kitabı ondan kapıp kollarının arasında kururken adeta yanıyordu. “Lordum, düzgünce giyinebilmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Bizi balayımıza götürmek üzere bir at arabası bekliyor.” (Balayı sözcüğü tarihin o döneminde henüz yeniydi ve yeni evliler için romantik bir kaçıştan ziyade aslında bir aylık bal likörü tedariki anlamına geliyordu ama narin hassasiyetlerin hatırına biz balayının anlamı şimdiki gibiymiş gibi yapacağız.)

Gifford pantolonunu bir kez daha kalçalarının üzerinde tuttu. “Kitaplarının da bizi beklediğini tahmin ediyorum.”

“Merak etme. Sana da yer kaldı.” Kitabını alıp kaçtı.

Jane, Gifford’ın eşyalarını ne zaman topladığını ya da bunu onun için yapanın Billingsly mi olduğunu bilmiyordu ama yeni kocasının sandıkları arabanın tepesindeki yük kısmındaydı. Yukarıda kitapları için yer olmadığından dini, bilimsel ve felsefi metinlerden kendisiyle Gifford’ın arasına küçük bir duvar inşa etmek zorunda kalmıştı.

“Bütün bunlar gerçekten gerekli mi?” diye sordu Gifford gelip onun kitap kalesini fark ettiğinde.

“Bizi gönderdikleri şu kır evi Dudley'lere ait olduğu ve ailenin kitaplara nasıl davrandığını gördüğüm için gün içinde kendimi meşgul etmeye yetecek kadar kitap olacağından emin olamadım.” En yakın kitabın cildini okşadı: *Eðianlara Dair Bir İnceleme, Resimleri ve Toplum Üzerindeki Etkileri: Üçüncü Cilt.*

“Oraya varana kadar bunlardan kaç tanesini bitirmiş olursun?” Sanki kitaplar bir bilgi ordusuymuş gibi onları ihtiyatla süzdü. Jane bazılarının köşelerinin oldukça sivri olduğunu kabul edebilirdi.

“Hiç.” Burnunu çekip lambayı işaret etti, arabanın kendisinin oturduğu tarafına ancak hafif bir ışık veriyordu. “Okuyacak kadar aydınlık değil ve gözlerimi bozmaya niyetim yok. Bunun yerine bir arabanın içine tıklıp kaldığıma aldırmayacak kadar yoruluncaya dek örgü öreceğim. Benim bütün gün uyuma lüksüm yok. Gerçekten sevimli ve çakırkeyif bir centilmen olsaydın bu gece dinlenmemiz ve yolculuğu sabah yapmamız için ısrar ederdin.”

“Ama o zaman at olurdum.”

“Ve bu da arabayı çekmek için son derece faydalı olurdu.”

“Bu da 2. Madde'yi ihlal ederdi: Atı dizginlemek yok.”

“Araba atlarına koşum takılır.”

“Bunu kitaptan mı öğrendin?”

Araba ileri atıldı ve uzun yolculuklarına koyuldular. “Gözlemci olduğum için öğrendim.” Bu istediğinin yarısı kadar bile etkili bir laf sokma olmamıştı ama zaten ona pek dikkat etmiyordu. (Bu da sözlerini kanıtlıyordu.) Gifford saçını atkuyruğu şeklinde topladı ve başını uzun arkalıklı koltuğa yasladı. Sokak fenerlerinin yanından geçerken profilinin gölgesi yansıyordu: dudaklarının yumuşak hatlarıyla lanetten nasibini almamış burnunun keskin hatları kusursuz bir bileşimdi. Gözlerini açarken haksızlık olacak kadar uzun kirpiklerinin gölgeleri oynasıyordu. Jane'e baktı.

Jane akışlarını kucağındaki örgüye indirerek yüzünün kızarıklığını önüne peçe gibi düşen saçlarıyla gizledi. Çok çekiciydi. Onun kocasıydı. Bakabilirdi. *Bakmalıydı.*

Tabii o bunu bilmediği sürece. İsteddiği son şey egosunun daha da büyümesiydi.

O örerken sessizce yol aldılar ama sonunda eserini havaya kaldırdığında kaşkol, kaşkol olmaktan çok uzaktı. Yünden yapılmış felaket hem kısaydı hem de yanlış bölgelerinden in-celmişti. Neredeyse şişman bir kemirgene benziyordu.

“Bunun ne olduğunu sorabilir miyim?” diye sordu Gifford elişine gözlerini kısarak bakarken.

“Seni ilgilendirmez.” Çalışmasını indirip bütün bir ilmek sırasını teker teker, yarattığından çok daha büyük bir zarafetle sökmeye başladı. (Bir şeyleri sökmekte oldukça deneyimliydi. Bütün bir elbise dolabını sökebilirdi. Sökmek konusunda bu kadar pratik yapmanın örmek konusunda da pratik yapmak –ve gelişmek– sayılacağını düşünebilirsiniz ama hayal gücünüz Jane’i hesaba katmayı unutmuş olmalı.)

Jane tekrar denedi, bu kez ilmekleri saydığından ve her bir ilmeği örgünün içinden geçirdiğinden emin oldu. Sıranın sonuna doğru kaşkol daha da genişlemişti ve küçük ilmeklerden on iki tane bağlantısız iplik halkası çıkıyordu. “Bence ilerleme kaydediyorsun.” Gifford dirseğini kitaplara dayadı. “Ne olması gerektiğini hâlâ anlayamadım ama birkaç dakika önce olduğundan daha fazla bir şeye benziyor.”

Jane surat asıp boş şişinin ucunu onun dirseğine sapladı. “Kitaplarıma dokunmak yok, unuttun mu?”

Gifford çekildi, Jane de örgüsünü yanına bıraktı.

“Demek iyi olmadığın bir şey var,” dedi Gifford alayla. “Sen bir konuda hemen mükemmel olmazsan o işe devam edecek birine pek benzemiyorsun, bu yüzden neden örüyorsun?”

“Üzerinde çalıştıkça insan gelişir,” diye karşılık verdi Jane ciddi bir tavırla. “Hem Edward için bir şey yapmak istiyorum. Bazen üşütüyor, hele bu aralar...”

Gifford kaşlarını çatmıştı. “Anladığım kadarıyla Kral’la çok yakınsınız,” dedi sakince.

“Evet. Oldukça.”

“Burada nasıl bir yakınlıktan söz ediyoruz? Eski çocukluk arkadaşları gibi mi, eski âşıklar gibi mi yoksa birbiri olmadan yaşayamayanlar gibi mi...”

Jane’in onun nereye varmaya çalıştığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Neyse ki ileriden duyulan çığlık sesleri onu bunu anlamaya çalışma zahmetinden kurtardı.

“Bu da ne?” Jane avucunun içini sertçe arabanın yan tarafına indirdi. “Sürücü, dur!”

“Çığlıklar tehlike demektir, Leydim.” Gifford ona doğru uzandı ama kitap duvarı ona engel oldu, sonra da araba hareket etmeyi kesti ve Jane dışarı çıkıp gecenin karanlığına karıştı.

Elbisesinin eteklerini toplayıp çiftlik arazisinin engebeli toprağında sendeleyerek sese doğru koştu.

“Leydim!” diye seslenen sürücüyü Gifford’ın sesi izledi.

Ancak Jane arabadan iyice uzaklaşana kadar koşmayı bırakmadı ve dehşetle böğüren tek bir ineğin olduğu büyük araziye tepeden bakan bir çıkıntıda durdu.

Tepedeki dolunay arazinin eteklerinde gelişen olayları aydınlatmak için yeterliydi: bir avuç insan ellerindeki sopaları, tırmıkları ve çeşitli çiftlik aletlerini savurarak bir kurt sürüsünün yolunu kesmeye çalışıyordu.

“Jane, ne yapıyorsun?” Gifford ona yetişmişti ve gördüğünü gördü. “Aman Tanrım.”

“Gifford, bir şeyler yapmalısın.”

“Ne gibi?” Ay ışığında yüzü gergin ve solgundu. Gözlerini aşağıdaki kurtlardan ayıramıyordu.

“O insanları kurtar. Kurtlar ineklerine saldırıyor!” Çoğu kadın ve erkek yetişkindi ama birkaç tanesi on iki-on üç yaşından büyük değildi. “Kurtlar ineğe ulaşmak için insanların arasından geçecek.”

“Peki, bu kahramanca eylemi nasıl gerçekleştirmemi önerirsin? Kurtların kafasına kitap mı fırlatayım? İneği kurtarmak için kendimi önüne mi atayım?” Çocuklardan birinin bağırarak kurtlardan kaçmasını endişeyle izledi. Sürü lideri kesik kesik havladı ve sürüsünden iki arkadaşı yerde top şeklinde büzülüp başıyla boynunu korumaya çalışan çocuğun kollarını ısirmaya başladı. Bir adam ablukayı yarıp çocuğun yardımına koşunca kurtlar bu kargaşadan faydalandı. Bir çift kurt grubun üzerine atılarak onları kendilerini korumaya zorlarken sürünün geri kalanı etraflarındaki daireyi küçülterek möleyen ineğe giderek yaklaştı.

“Sen onlara yardım etmeyeceksen ben ederim!” Jane sendeleye tökezleye yola dönerek inebileceği dik olmayan bir bölge bulmak için etrafı taradı ama üzerindeki sivri taşlara basabileceği kayalık dışında kolay bir yer yoktu.

Gifford peşinden koşuyor, sürücü arabayı geride bırakmanın iyi bir fikir olacağından emin görünmüyordu.

Jane kaya çıkıntısının üzerinden ayağını koyabileceği bir yer aramak için bacağını uzattı. Aşağıda kurtlar arazinin uzak tarafına ulaşmıştı. İneğin böğürtüsü geceye yayıldı. Bir adam bağırdı: “Bizim gibilere bulaşırsanız başınıza bunlar gelir!” Jane onun çiftçilerden biri değil, kurtlarla yan yana koşan daha iyi giyimli bir adam olduğunu fark etti. Yanında üç adam daha vardı, kılıçlarla ve oklarla silahlanmışlardı.

Ama neden kurtların yanında *insanlar* vardı? Bunun hiç anlamı yoktu.

Ayağı nihayet ilk kayaya temas eder ve yengeç gibi tutuna tutuna aşağıya inmeye başlarken Jane’in gözleri yaşlarla

doldu. Ama fazla uzağa gidemedi iki güçlü el onu koltuk altlarından kavradı ve yukarı çekip görevinden uzaklaştırdı.

Köylüler hâlâ bağırıyordu ama kurtlar çocukla diğer çiftçileri bırakmıştı. İnek ölmüştü. Kurtların yanındaki dört adam onu sürükleyerek götürüyordu.

“Bitti, Jane.” Gifford onu bırakmadı; kızın kaburgalarındaki elleri sıcacıktı.

Köylülerin bir araya toplanıp birbirini teselli ettiği yere doğru omzunun üstünden baktı. Sesleri bulundukları yere kadar yükseliyordu. “Bu hafta üçüncü inek,” dedi biri.

“Onları avlamazsak Sürü her şeyi alacak,” diye karşılık verdi bir adam. “Çocuklar açlıktan ölecek.”

Jane’den acıklı, hafif bir çığlık koptu. Zavallı çocuklar.

“İyileşecek mi?” diye seslendi biri, saldırıya uğrayan çocuğu çevreleyen kalabalığa bakarak. Jane soluğunu tuttu. Gifford bile dinlemek için o tarafa döndü.

“Isırıklar derin değil. İltihaplanmazsa...” Konuşmalar Jane’in duyamayacağı kadar alçaldı.

Gifford bir adım gerileyerek kızı tutan parmaklarını gevşetti. “Bu taraftan, Leydim. Arabaya geri dönelim.”

“Ama onlara yardım etmemiz gerekiyor...”

“Artık bitti. Onlar için ne yapabilirsin? Onlar birbirlerine bakar.” Sürücünün ağırlığını bir bacağından diğerine geçirerek yanında beklediği arabayı işaret etti. “Senin bitirmen gereken çirkin bir kaşkol yok muydu?”

Böyle bir zamanda nasıl şaka yapabiliyordu? Gifford Dudley’nin ne sorumluluk duygusu ne de onuru olduğu apaçık ortadaydı.

Jane kollarını bedenine sarıp bir kez daha çiftçilerin olduğu tarafa döndü. Bazıları yaralı çocuğu taşıyor, bazıları geride kalmış, arazilerini nasıl daha güvenli hale getirebileceklerini tartışıyor. Gifford’ın sorusu aslında mantıklıydı: Onlar için

ne yapabilirdi? Saldırı sonuçlanmıştı. Kurtlar ve tuhaf adamlar uzaklaşıyor, inek ölüsü bir arabaya yükleniyordu.

“Öyle olsun.”

“Teşekkür ederim.” Gifford sanki gerçekten centilmen olduğunu düşünüyormuş gibi ona kolunu uzattı. Jane silkinip kurtuldu ve tek başına yürüdü ancak bütün bedeni o çocuğun ölümüne bu kadar yaklaşmış olması ve köylülerin aç kalması nedeniyle panik ve adrenalinle titriyordu.

Sıcak arabanın içinde, etrafı kitaplarıyla sarılı, yanında acınası örgüsüyle oturduğunda hissettiği tek şey soğuktu.

O insanların başı beladaydı. Yardıma ihtiyaçları vardı. Ve Gifford hiçbir şey yapmamıştı.

DOKUZ

Gifford

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Durdurmamış olsa Jane'e bir şey olabilirdi. G güçlü bir erkekti, en azından öyle olduğunu düşünüyordu ama hiçbir koşulda bir kurt sürüsünü alt edebilecek beceriye sahip değildi.

Hem bunlar sıradan kurtlar değildi. Eðian Sürüsü'nün bir parçasıydı, G bundan emindi.

Onların karşısında hiç şansı olmazdı. Sürü bütün İngiltere'de ünlüydü. Eðianların gözünde onlar bir çeşit Robin Hood figürünü temsil ediyor, kendilerinden uzun zamandan beri esirgenenleri geri alıyordu. Ülkenin geri kalanına göreyse dehşet saçan haydutlardı. Acımasızlardı. Kurnazlardı. Üstelik G bir şekilde hayatta kalmayı başarak bu saldırıyı önleyebilmiş olsa bile küçük bir köyü kurtarmasının aklıktan ölecek durumda ve çaresiz olanların sayısını azaltmaya faydası olmazdı.

İçini çekip araba penceresinin altın varaklı pervazını kazıdı, eline ince altın kaplamanın tozu bulaştı. O köylüler bir avuç parlak metal için neler yapmazdı. Ama G'nin babası ve onun gibi olan diğer asiller için altın bir süs malzemesinden ibaretti. G açlığı gerçek anlamda hiç tatmamıştı ama gör-

müştü. At olarak bütün taşrayı dolaşmıştı, görünüşe göre bütün krallık açlıkla karşı karşıyaydı. Ama bir kişi bunun için ne yapabilirdi?

Hiçbir şey, diye düşündü. Bir kişi hiçbir şey yapamazdı. Bu yüzden bu konuda asil davranışlar sergilemeye gerek yoktu. Sürücü bir tümseğe çarpınca Jane'in kitaplarından biri devrildi. G düşen cilt için dramatik bir kurtarış sergilemesini bekleyerek Jane'e göz attı ama kızın yüzü boş bir maske gibiydi. Göğsü inip kalkıyordu, belki hâlâ saldırının heyecanının etkisindeydi. Teni tam köprücük kemiğinin altında kızarmış ve lekelenmişti.

G su matarasıyla bir mendili ıslatarak ona uzattı.

Kız bir an tereddütle baktıktan sonra alıp narin boynuna, köprücük kemiğine ve ensesinde saçlarının bittiği noktaya bastırdı. Bunu o kadar zarif yapmıştı ki G onun dudak bükmesi ve boynunun kıvrımı hakkındaki şiirine bu hareketinin tasvirini de dahil etmeye karar verdi.

Ah, o elindeki mendil olsaydım da boynuna dokunsaydım...

"Teşekkür ederim," dedi Jane mendili geri verirken.

Ay ışığıyla aydınlanan pencereye vuran gölgesi çok hoştu. Bu varlık benim karım, diye düşündü yeniden bir tür inanmazlıkla ve Jane (yanlış) bakış açısıyla bunu nasıl yorumlarsa yorumlasın Gifford onu orada kurtarmıştı. O anda, kendisini ona doğru iten bir çekim ve onu her zaman koruma arzusu hissetti. Çok kısa bir an G mendili gizlice gömleğinin içine, kalbinin üstüne koymak gibi romantik bir düşünceye kapıldı. Farkında olmadan ona doğru hafifçe eğildiğini fark etti.

Jane yanakları kızarak ona döndü. "Lordum, koltuğun kendine ait yarısında kalma nezaketini gösterebilirseniz iyi olur. Kitaplarım zaten ezilmiş durumda."

Ah. Buyurun işte. Soğuk ve hayal kırıklığına uğramış leydi. G içinden kendini yanağı kıpkırmızı oluncaya ve döve döve bütün romantik fikirleri aklından çıkarana kadar tokat-

ladı. Kitaplarından kurtulsa oturacak daha fazla yeri olacağını söylemek istedi ama bu durum bir anneye çocuklarından kurtulursa daha fazla yeri olacağını söylemek gibi olurdu herhalde.

Sonunda bunu yapmak yerine mendili aldı, leydisine tatlı tatlı gülümsedi ve camdan dışarı uzatıp uçarak gitmesine izin verdi.

Araba sayfiye evinin önünde dururken Sürü konusundaki endişeleri yerini geçici olarak Leydi Jane'e olan öfkesine bırakmıştı.

Ev halkı mutlu çifti karşılamak üzere oradaydı, onlara eşlik ederek oturma odasına götürdüler ve suyla şarap ikram ettiler... artık G'ye bira yoktu. Çok sayıdaki sandıklarının içeri taşındılar, sonra da balayındakilere hizmet etme geleneklerine göre (özellikle de kulaklarına ulaşan gerdek odasının yerlerine saçılmış yırtık giysi haberlerinden sonra) çifti baş başa bırakarak ortadan kayboldular. Yeni evliler geceleri ne yaparsa onu yapmaları için. Balayındayken.

Bu da Jane'in davranışlarına bakılacak olursa camdan dışarı bakıp yıldızları saymaktan ibaretti.

Kendini kurtların üzerine atmaya kalktığında ona engel olduğu için G'yi henüz affetmemişti ama yani, onun saldırı planı bu muydu? Onları iç etekleriyle mi boğacaktı? O çok kalın *Kuzey İskoçya Yöresine Özgü Otlar ve Baharatlar: İkinci Cilt* kitabındaki bilgilerle mi ezecekti? Belki de geceyi burada sonlandırmaları gerekiyordu. Konuk odasına gitmek üzere odadan çıkmak için kapıyı açtı ve karşısına iki hizmetçi çıktı.

"Yatak odanız hazırlanıyor," dedi uşaklardan biri.

Uşak kapıyı suratına kapatırken G gözlerini devirdi. Belki de babası çalışanlara çiftin birlikte olabildiğince çok zaman geçirmesinin sağlanması talimatı vermişti. Babasının, "Sakın birinin yanında diğeri de olmadan odadan çıkmasına izin vermeyin," dediğini gözünde canlandırabiliyordu.

Jane hâlâ pencereden bakıyordu. Odadan kaçmaya kalkıştığını fark ettiğinden bile emin değildi. G bu noktada onu yatak odasına gitmeye ikna etmenin bir yolu olmadığından oldukça emindi ama bu evde bir ay geçireceklerdi ve bu balayını atlatmalarının tek yolu şimdiki gibi alaycı atışmalar yerine uyumlu bir arkadaşlık kurmaktı. Bu nedenle nazik olmayı denedi.

“Size bir şey getirebilir miyim, Leydim?”

Jane dönüp bakmadı bile. “Bunun için hizmetkârlar var.”

G gürültüyle iç çekip kanepeye çöktü. “Ben sana tam olarak ne yaptım acaba? Senin için hoş olmayan var oluşum ve seninle evlenmeye zorlanmam dışında?”

Jane ona döndü. “Bu iki sıkıntı senin kontrolünün dışında ve ben seni asla kontrolünün dışında olan şeyler için suçlamam.”

“Ne o zaman? Zatiâlinizi gücendirecek ne yaptım?” dedi Gifford alaycı bir resmiyetle.

Jane yumruğunu o kadar sıkımişti ki kemiklerinin üstü beyazlaştı. “Sen ayyaş bir çapkınsın... sen... atını ahırda tutmayı beceremiyorsun!”

G başını yana eğdi. “Dürüst olmam gerekirse, ben atımı zaten ahırda tutmuyorum.”

“İnkâr etmeye çalışma!” dedi Jane. “Stan’den duydum, yanlışlıkla beni şey sandı... flörtlerinden biri sandı.”

G bir elini kaldırdı. “Leydim, çok rica ediyorum, lütfen suçlamaları teker teker ele alalım.” Bir sandalyeyi işaret etti. Jane kollarını kavuşturdu. “Lütfen,” diye ekledi.

Jane oturdu ama onun gösterdiği sandalyeye değil.

Gerçeklere dayanan bir açıklama yapmak şu anda izlenecek en iyi yoldu. “İlk olarak, ayyaşlık suçlaması. Kutsanmış birleşmemizin gecesinde sarhoş olduğumu itiraf ediyorum ama bu tek olay –ya da olağanüstü durum diyelim–, hakkında çok şey duyduğum ancak tanımadığım bir leydiyle yaşamımı birleştirmek konusunda tereddütlü olmam gerçeğine dayanıyordu.”

“Ve ‘yaşamını birleştirmek’ gece hayatına engel olacaktı, değil mi?”

“Bu da bizi ikinci suçlamaya götürüyor. Benim çapkın olduğum konusuna.” G duraksayıp ona şiir konusundaki gerçikleri söyleyip söylememeyi düşündü, sonra söylememenin daha iyi olacağına karar verdi. Şimdiden yeterince aşağılayıcı at esprisine ve gücünü kontrol etme becerisinden yoksun olduğu için küçümsenmeye maruz kalmıştı. Eğer o “çapkın”ın günlerini aklında şiirler ve oyunlar oluşturarak, gecelerini de onları yazıp oynayarak geçirdiğini duysa ne kahkahalar atardı kim bilir. “Evet, leydilerin eşliğinden keyif alıyordum.”

“Ha!” Jane parmağını sanki sözel zekâsıyla Büyük İskender’e aşırı hırslı olduğunu itiraf ettirmeyi başarmış gibi salladı.

“Tamam, tamam,” dedi G onu yatıştırarak. “Sert bakışlarının altında ezildim. Devam edebilir miyim?”

Jane zaferle başını salladı.

“Günlerimi at olarak geçiriyorum. Yıllardır saraya gitmedim. O kadar zamandır güneşi tenimde hissetmedim. Bir koca olmak için hiçbir zaman uygun olup olmayacağımı bilmiyorum çünkü yarım bir hayat yaşıyorum ve yaşadığım yarısında insanların çoğu uykuda oluyor. Bunun ne kadar yalnız hissettirdiğini tahmin edemezsin. Bu yüzden evet, kutsal birleşmemizin gecesine kadar teselliyi... geçici heveslerde buldum.”

“Diğer adıyla fahişelerde,” diye araya girdi Jane.

“Maddiyata dayalı hisler sunan hanımlarla olan geçmişiime rağmen kralınıza sonsuza dek sadık bir koca olacağıma dair söz verdim.”

Jane’in yüzü biraz yumuşar gibi olmuştu.

“Bu sözümü de tuttum.”

Jane kaşlarını kaldırdı. “Tam iki gün boyunca.”

“Evet. Bak, ben yalnız bir yaşam sürdürdüm. Arkadaş edinmem zordu. Ve Aslan Kral’ın bütün çabalarına rağmen hâlâ Eğianlardan korkuluyor ve onlara kötü davranılıyor.”

Jane'in yüzü yine gerildi. "Bunu tartışabiliriz. Atalardan geçen ve aramızdaki seçkin kişilere bağışlanan bu büyüü yeteneğe, bu eski onura sahipsin. Ve bunu hâlâ lanet olarak adlandırıyorsun."

"Leydim, Eðianlar konusunda bariz bir şekilde saf ve umutsuzca iyimser bir görüşe sahipsiniz."

"Saf değil," dedi Jane. "Benim görüşüm yıllar boyu süren incelemeler sonucunda oluşmuştur."

"Efsaneleri yücelten hikâyeleri incelemeniz sonucunda."

Jane dudaklarını sıkıp başını salladı. "Hayatın boyunca onlarla ilgili tek bir kitap bile okudun mu?"

"Hayır." O bilgi veren kitaplardansa daha çok şiirleri ve kurgusal eserleri tercih ediyordu. Ama bunu itiraf edecek değildi. Ayağa kalkıp yanına giderek tepesinde dikildi. "Bu konuda kitap okumama gerek yok. Ben o hayatı yaşadım. Bana söyler misiniz Leydim, sevgili kitaplarınız bu akşam o zavallı köylülere saldıran Eðianlar hakkında ne diyor? Birkaç parça et için bütün bir topluluğu parçalamanın neresinde onur ve şan var? O değerli kitaplarınızda bu hikâyeler de yer alıyor mu?"

"Onlar Eðian değildi," dedi Jane sakince.

"Kesinlikle öyleydi," dedi G. "Gerçek kurtlar vahşi köpekleri aralarına sokmaz, köylere baskın yaparken insanlarla birlikte çalışmaz. O, ünlü Sürü'ydü."

Jane suratını astı. "Sürü bir söylenti sadece. Eðianlar asla öyle alçakça şeyler yapmaz."

"Yanılıyorsun. Böyle düşünmek saflıktır."

"Seni anlamıyorum. Sen Eðian'sın, yine de Eðianlardan neredeyse Hakikatçiler kadar nefretle söz ediyorsun."

G sehpa duraan sürahiden iki kadehe su doldurdu. Karısıyla sohbet etmenin verdiği genel rahatsızlığa rağmen soğukkanlılığını korumaya kararlıydı.

Kadehlerden birini ona uzattı. “Onlardan nefret etmiyorum. Ben sadece tesadüfi büyülu becerilerinin bir erkeği onurlu yapmayacağına inanıyorum.”

“Ya da bir kadını,” diye düzelitti Jane.

Gifford gözlerini kapayıp derin bir soluk aldı. “Ya da bir kadını,” diye kabul etti. “Ne olacağımlı ben seçmedim. Bir an babamla kavga ediyor ve uzaklara kaçma hayali kuruyordum. Bir an sonraysa at olmuştum ve gerçekten uzaklara kaçıyordum. O zamandan beri güneş varken atım. Güneş yokken insanım. Bu bir armağansa hak etmiyorum. Bu bir lanetse hak etmiyorum.”

Suyundan bir yudum alıp devam etti. “Hakikatçilerin arasında iyi niyetliler olacağı gibi Eğianların arasında da kötü niyetliler olacaktır. Eğianların zulümden korunmayı hak ettiğine inanıyorum. Terazinin keferleri eşit olmalı. Diğer türlü olsaydı ve Hakikatçiler zulme uğrasaydı ben yine de eşitlik için mücadele ederdim. Üstünlük için değil. Üstünlük zorbalığa götürür.”

Odada uzun bir sessizlik oldu.

“Bu konuda bu kadar derin hislerin olduğunu bilmiyordum, G,” dedi Jane.

Ona G demişti. Bu en azından iyi bir işaretti. Ve dolgun dudakları belli belirsiz kıvrılmıştı.

“Ben de senin bu konuda bu kadar güçlü hislerin olduğunu bilmiyordum,” dedi. Ve bu doğrudu.

Jane ağırbaşlı bir tavırla etrafına bakındı. “Belki insan saatlerini içmekle ve oynamakla ziyan etmeseydin bu konu üzerinde daha fazla düşünürdün.”

G elini alnına götürüp sertçe ovaladı. Ona şair olduğunu söylemeyi tekrar düşündü. Ama sonra elini indirdi ve onun gülümseğini gördü. Sonra gülümsemesi arttı. Ve kızıl saçları az önce kıvrılarak birbirine sokulmuş yılanlardan oluşan bir

yuvaya benzerken şimdi güneşin kızgın merkezinden etrafa yayılan güneş ışınları gibiydi. Işık saçıyordu.

“Balayımızın ilk gecesini nasıl geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum, biliyor musun?” dedi sakın, yumuşak bir sesle.

İzdivaçlarının ilanından beri ilk kez G geceyi nasıl geçirmek istediğini tam olarak biliyordu. Midesinde gergin ve hevesli bir düğüm oldu. Beklentiyle kaşını kaldırdı.

Jane’in gözleri sanki bu mümkünmüş gibi daha da çok parlıyordu. “Bence kilerimizi talan edip bu akşam saldırıya uğrayan o köylülere biraz kurutulmuş et götürmeliyiz!”

G hayal kırıklığının yüzünden belli olmaması için çok zorlandı. “Leydim, aklımı okudunuz,” dedi leydisinin akıl okuyamadığına şükrederek.

Erzak dolabından aldıkları ete, kuru meyveye ve peynire ilave olarak G ve Jane bitki karışımları, kumaş şeritleri ve çay yaprakları da topladı.

Çünkü Jane şöyle söylemişti: “Civanperçemi çayı ağrıya iyi gelir. *Güller Savaşı’nda Savaş Alanı’ndaki Yaralanmaların Doğru Tedavisi: Bir Tarih* kitabında okumuştum.”

G onun havanla tokmak kullanarak üç değişik otları iki baharatı karıştırıp öğütüşünü hayranlıkla izledi. Jane daha sonra kilerin dip duvarındaki hiç dikkati çekmeyen bir tahtayı kaldırıp elini içeri uzatarak mantarlı bir şişe çıkardı.

“Bu likör mü, Leydim?” G bir kaşını kaldırdı.

“Önden mesaj gönderip hizmetçilerin saklamasını istemiştin,” dedi sanki güçlü evliliklerin içkileri saklamakla başladığına inanıyormuş gibi. Herhalde bunu da kitaplarda okumuştun.

G etkilenmesi mi yoksa ciddi ciddi bozulması mı gerektiğini bilemedi. İki türlü de içki içmenin tam zamanı olduğunu kabul ediyordu. Ancak Jane şişedekinden beş yüz gram kadarını havana boşalttıktan sonra şişenin mantarını yeniden kapadı ve gizli yerine geri koydu.

G kalkan tahtanın yerini aklına not etti.

Jane içkiyi tozla karıştırdıktan sonra bir kavanoza boşaltıp kapağını sıkıca kapadı. “Bu alkollü karışımı sekiz gün boyunca dinlenmesi için bekletebilirler, sonra iyileşmesi güç yaralara yardımı dokunur.”

G söylediğinin çok azını anlayarak başıyla onayladı. Soylu gibi görünmemek için en sade giysilerini giydiler ve omuzlarına en sıradan pelerinlerini örttüler. G malzemeleri bir çarşafa sarıp omzuna attı.

“Gidelim mi?” dedi.

Jane bir fener yakıp yukarıda tuttu. “Gidelim.”

Hizmetkârları ve araba sürücüsünü ayrıntılarla rahatsız etmek istemediler, bu da ikisinin o güne kadar yaptığı en yasadışı sayılabilecek ve muhtemelen en heyecan verici şeyi yapacakları anlamına geliyordu.

G seysis çocuğa planlarını anlattı, böylece o da tek bir atla bir vagon hazırlamalarına yardım etti. Jane’in kendini son derece leydilikten uzak bir hareketle yukarı çekmesi G’yi gülümsetti, sonra yola çıktılar.

Köyün girişinde onları durduracak veya arayacak muhafız yoktu. G atla vagonu küçük köyün merkezine, pencerelerinde ışık olan en büyük binaya doğru sürdü. Vagon dururken yarahıların hafif iniltileri kulaklarına ulaştı.

G aşağı indi. “Burada bekle,” dedi Jane’e.

Belli ki, “burada bekle” sözleri Jane için “hemen peşimden gel” anlamına geliyordu çünkü daha G bir adım atmadan arabadan aşağı atlamıştı bile.

Kapıyı tıklattı ve açmaya gelen olmayınca kolunu kendisi çevirdi.

“Kimsiniz?” dedi yorgun görünen bir erkek.

“Başınıza gelenleri duyan bir karı kocayız ve size yiyecek ile yaralarınızı sarmak için malzeme getirdik.”

Adam şüpheyle gözlerini kıstı.

Jane öne çıkıp adamın elini usulca elinin içine aldı, çevirip avucunu açarak içine bir parça ekmek koydu. “Efendim, ekmegim, kuru etim ve bal likörüm var.”

G karısına baktı. “Bal likörünü nereden buldun?”

Jane ona aldırmadı. “Lütfen size yardım etmemize izin verin.”

Bir oğlanın bacağına tedavi eden şişman bir kadın öne çıktı. “Bunun için size minnettar kalırız, Leydim.”

“Ah, ben leydi değilim,” dedi Jane, oysa zarif tavırlarını ve konuşmasını gizleyemiyordu.

Kadın itiraz etmedi. “Bırak gelsinler, seni inatçı adam seni,” dedi.

G ve Jane yiyecekleri, kumaş şeritlerini, alkol karışımlarını ve merhemleri dağıtırken yaşlı adam kenarda bekledi. G bal likörü şişesini kaptıysa da Jane onun dağıtımından kendisinin sorumlu olacağını söyleyerek elinden aldı.

O iki dakikanın sonunda Gifford karısının muhteşem olduğunu düşünmeye başladı. Kan temizlemekten korkmuyor, köylülere sabırla yara sarmayı ve alkollü karışım hazırlamayı öğretiyordu.

“Biraz et fena olmaz,” dedi yaşlı adam, G’ye.

“Sessiz ol, lütfen,” dedi G. “Leydiyi izliyorum.” (Bu açık bir şekilde G’nin yardıma ihtiyacı olanlara ya da kendisinden başka birilerine ilk kez yardım etme girişimiydi, bu nedenle hizmet kurallarına alışık değildi.)

“Sence daha önce şifacı olarak çalışmış mıdır?” diye sordu G.

“Bilmiyorum. O senin karın,” dedi yaşlı adam.

Jane başını kaldırıncı G’yi kendisine bakarken yakaladı. Gülümseyerek ona birkaç kumaş şerit fırlattı. “İş başına,” dedi.

İkisi sarıp temizleyip yıkayıp besleyip rahatlatırken şikâyetçi söylenmeler duymaya başladılar ama bu yakınmalar kendileri hakkında değildi. Kral hakkındaydı.

“Sürü güçleniyor ve kral hiçbir şey yapmıyor.”

“Önceki kral işlerin bu noktaya varmasına asla izin vermezdi.”

“Önceki kral aslandı. Kral Edward fare.”

Bunun üzerine Jane derinden kırılmış gibi göründü ve G onun krala karşı olan duygularının niteliğini bir kez daha merak etti.

Mırıltılar devam etti. “Hepsi o pis Eğianların suçu.”

“Onlar bu kadar zeki yaratıklara dönüşürken kendimizi nasıl koruyabiliriz? Hepsinin yakalanıp bir yere kapatılması lazım, ülkemizin güvenliği için.”

Jane, G’ye endişeli bir bakış attı. G rahatlatıcı olacağını umduğu bir şekilde ona gülümsedi ve temiz birkaç sargı attı.

İki saat kadar sonra bütün yaralar örtülmüş, bütün kesikler yıkanmış, temizlenmiş ve sarılmıştı. Jane ve G çıkarken minnettar dudaklar iki gizemli hayırseverin ellerini öpüyordu.

İnsanların Eğianlar ve kral hakkında söylenmelerini duyduktan sonra Jane’in keyfi bir daha yerine gelmemişti bu yüzden G ülkeyi kendisi yönetseydi neler yapacağını anlatarak onu neşelendirmeye çalıştı, sonunda Jane de ona ayak uydurdu. Kısa bir süre sonra bağırarak İngiltere hükümdarı olsalar çıkaracakları kanun maddelerini sayıyorlardı.

“Aç insan kalmayacak!” dedi Jane.

“Herkes için bol ilaç! Dinlenen alkollü karşımalar da dahil! Ve daha da çok dinlenecek alkollü karışım!” dedi G.

“Zayıfların üzerinden beslenenlere ceza!” dedi Jane.

“Hiç bitmeyen bedava bira çeşmeleri!” dedi G.

Jane bunun üzerine kaşlarını çattı.

“Ve... kadınlara daha yüksek eğitim için kaynak!” dedi G.

Bu leydisini şimdilik tatmin etmiş gibiydi.

Eve vardıklarında G’nin at olmasına iki saat kalmıştı. Yatak odalarında Jane yatağın yanına, yere bir yastıkla bir battaniye yerleştirdi.

“Jane, senin yerde yatmana izin veremem,” dedi G kibarca.

Jane gülümsedi. “Yastıkla battaniye senin için, Lordum.”
“Ah. Tabii ya.”

G tahta zemine uzandı, Jane de yatağa tırmandı ve mum-
ları üfleyerek örtüleri sıkıca üzerine çekti.

İkisi de tek kelime etmedi. Ama ikisi de birbirinin soluk
seslerini dinleyerek uyuyakaldı.

ON

Edward

Sevgili Edward,

Bu sabah seni ziyaret etmeyi ummuştum ama saraya gelince ziyaretçi kabul etmediğin bilgisi verildi. Beni bile görmeyeceğine şaşırdığımı ve hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmek zorundayım ama iyi bir nedeni olması gerektiğini biliyorum ve kendi isteğiyle inzivaya çekilmenin hastalığının etkisini göstermeye başladığı anlamına gelmesinden korkuyorum. Bunun için çok ama çok üzgünüm kuzen, keşke yeniden iyi olmanı sağlamak için yapabileceğim bir şey olsaydı.

Eminim bu sabah, düşünümünden sadece birkaç saat sonra seni neden görmeye geldiğimi merak ediyorsundur. Sevgili kuzenim, zaten evliliğim tam olarak seninle konuşmak istediğim konuydu. Ya da daha ziyade, yeni edindiğim kocam.

Gifford bir at.

“Durumu” üzerine yaptığın göndermelere ve bunu ilgi çekici bulacağım konusundaki tahminine bakılırsa bunu bildiğinden eminim. Ancak anlamlandıramadığım kısmı, bunu bana söylememeyi neden tercih ettiğin.

Biz her zaman birbirimize her şeyi söylemez miydik? Seni en güvenilir sırdaşım, en değerli ve en sevdiğim arkadaşım olarak görüyordum. O zaman neden bu kadar önemli bir ayrıntıyı belirtmeyi ihmal ettin? Hiç anlam veremiyorum.

Ama şimdi düşünüyorum da, belki bu konuda da iyi bir nedenin olduğunu hissetmişsindir.

Umarım taşradaki balayımdan döndüğümde bu konu hakkında daha fazla konuşma fırsatımız olur.

Bütün sevgimle,

Jane

Edward içini çekti. Mektubu özenle katladı ve başucuna koydu. Son üç gün içinde Jane'in mektubunu en az yüz kere okumuştı ve her seferinde sanki yanında oturmuş, onu azarlıyormuş gibi hissetmişti.

Gözlerini kapadı ve aklından Jane'e cevap olarak bir mektup yazdı. Şöyle bir şeydi:

Sevgili Jane,

Seni bir atla evlendirdiğim için özür dilerim. Kayınpederin beni öldürmeye çalışıyor.

Yardım gönder.

Ama Edward, Jane'den yardım bekleyemeyeceğini biliyordu. Ona durumu hakkında bilgi vermek veya Lord Dudley'nin hem Jane hem de krallık üzerine sinsi planları konusunda onu uyarmak için yazacağı her mesajın yolu Dük tarafından kesinlikle kesilecekti. Mesaj bir şekilde saraydan çıkabilse bile muhtemelen Gifford'ın eline geçecekti ve Edward, Jane'in kocasının haliyle babasıyla işbirliği içinde olduğunu varsayabilirdi.

Kısacası kralın başı beladaydı.

Tekrar içini çekti. Pet'in kızı dönüştüğü gece Edward ve Peter Bannister (tabii Pet de ama onun strateji konusunda pek yardımcı olmamıştı, canı sağ olsun) Edward'ı saraydan

çıkarmak için bir plan yapmışlardı. İyi bir plandı. Öncelikle Edward zehir almayı durduracaktı. Sonra, şimdiye dek farkında olmadan aldığı zehir bedeninden atıldığında ve gücünü yeniden kazandığında, en azından yürüyebilecek kadar iyi olduğunda, temiz hava almak için bahçeye çıkarılmayı talep edecekti. (Çünkü temiz havanın sihirli iyileştirme güçleri olduğu bilinen bir gerçektir.) Sonra, bahçedeki bu yürüyüşlerden birinde Peter Bannister tesadüfen bir atla orada olacak ve Edward'ın söz konusu ata binmesine yardım edecekti. Sonra da Edward kaçabilecekti.

Ama işler plana göre gitmiyordu.

Son üç günde Edward, Pet'in koklama denetiminden geçmeyen hiçbir şey yememişti. Bu da zor oluyordu çünkü Pet'e koklama denetimi yaptırabilmek için birinin tepesinde beklemediği bir anı yakalamak gerekiyordu (ki bu da son günlerde oldukça zorlaşmıştı), sonra çabucak tabağı yatağının yanında yere indirip (artık Pet'in yatağında yatmasına izin vermiyordu çünkü, şey, bu uygun olmazdı) sonra da kuyruğunu sallamasını beklemesi gerekiyordu. Bu şu anlama geliyordu: bunda tuhaf koku yok; rahatça midene indirebilirsin.

Başlarda zehir ancak günde bir kez, böğürtlenlerle ve böğürtlenli tatlılarla sunuluyordu ama sonra Bayan Penne kralın böğürtlen tutkusunu yitirmiş görüldüğünü fark etti ve kötü koku diğer yiyeceklere de bulaşmaya başladı. Sonra da şaraba.

Bu yüzden artık suya ve Peter Bannister'in ara sıra gizlice getirdiği birkaç parça ekmek ve peynire kalmıştı. Bu hızla giderse zehirden ölmezse açlıktan ölecekti.

Açlıktan ölmek deyimi Edward için bambaşka bir anlama gelmeye başlamıştı. Artık rüyalarının çoğunda kendini etli böreklerle, kızarmış kuzu bacaklarıyla, kâse kâse tatlı, olgun böğürtlenle tıka basa dolu masalarda otururken görüyordu.

Ah, canı nasıl da böğürtlen çekiyordu.

Ancak üç günden fazladır boğazından tek bir damla bile zehir geçmemiş olmasına rağmen Edward iyiye gitmiyordu. Değil yürümek, kendi kendine ayakta bile zor duruyor, lazımlığını kullanmak için yardıma ihtiyaç duyuyordu. Öksürüğü de azalmamıştı; hatta kötüleştiği bile söylenebilirdi. Artık mendili beyazdan çok pembeydi. Düşünceleri de çoğunlukla dumanlıydı.

Ve Dudley şüphelenmeye başlamıştı. “Yemelisiniz, Majesteleri,” diye uyarıyordu onu tam da o sırada Bayan Penne’nin getirdiği tavuk çorbasını Edward eliyle iterken. Neyse ki tavuk çorbası onun için o kadar da cazip değildi ama o yağlı kahverengi madde bile ağzını sulandırıyor. Edward kendine hâkim olamayıp açlığına yenilerek kâseyi kapmamak ve zehirli olsun olmasın sonuna kadar içmemek için kokusunu almamaya çabalıyordu.

“En azından bir tadına bakın, Majesteleri,” dedi Dudley.

Öfkesini bastırmaya çalışırken Edward dişlerini sıkıca kenetledi. “Neden tadına bakmam gerekiyor?” diye karşılık verdi. “Bu tavuk suyu çorbası ölmemi mi engelleyecek?”

Dudley’nin dudakları inceldi. “Hayır, Majesteleri.”

“O zaman ne önemi var?” Edward hafifçe doğruldu. “O değerli evrakını imzalattın nasıl olsa, değil mi? Artık bana ihtiyacın yok. Bu yüzden öleceksem kendi istediğim şekilde öleceğim.”

Bu siyasi bir oyunsa elini gösterdiğini fark etti. Daha dikkatli olmalıydı ama umurunda değildi. Kendini çaresiz hissetmekten yorulmuştu.

Dük gözlerini kısarak Edward’ı süzdü. Sonra soğuk bir sesle konuştu: “Nasıl arzu ederseniz, Majesteleri,” dedi ve sessizce çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Hâlâ çorba kâsesini elinde tutan Bayan Penne dilini şaklatarak kınadığını belli etti.

Edward sıkı bedeni işkence sehpasından sarkarken dadının ağzına zehirli böğürtlenler tıktığını hayal etti.

Yatağın yanından Pet hafifçe hırladı. Bayan Penne ona çekinerek baktıktan sonra odadan çıktı, çorbayı da yanında götürdü.

Edward'ın midesi guruldadı. Homurdandı.

Pet inleyip elini yaladı. Edward onu okşamak konusunda pek rahat değildi.

Jane'in mektubunu alıp tekrar okudu.

"Sırdaşım," diye mırıldandı kendi kendine. "En sevdiğim arkadaşım."

Onu bir daha görebilecek miydi acaba?

O öğleden sonra ablaları ziyaretine geldi, yanlarında Dudley veya Bayan Penne hatta onlara eşlik eden bir hizmetkâr bile olmadan.

Bu kadar talihli olduğuna inanamıyordu. Bütün bu karışık ablaalarını neredeyse unutmuştu ama işte karşısındaydılar. Mary ve Bess odasındaydı, ikisinin elinde de birer kutu vardı, bir çeşit hediye getirmişlerdi, ikisi de onun ne kadar korkunç bir halde olduğunu görmeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kaçırıyordu.

Sonunda yardım geldi, diye düşündü.

Ablalarının, özellikle de Mary'nin bağlantıları vardı. Mary'nin dayısı Büyük Roma İmparatoru'ydu, Edward genellikle onu biraz düşman gibi görse de çaresiz zamanlarda çaresiz çözümlere başvurulurdu. Mary onun için bir ordu, hiç değilse birkaç asker toplayabilirdi. İş oraya gelirse Lord Dudley'yi saf dışı bırakabilirdi. Ama Bess olağanüstü zekiydi. Onun otlar ve ilaçlarla ilgili kitaplar üzerinde çalıştığını hatırlıyor gibiydi. Belki bir panzehir bulabilirdi.

"İkinizi de gördüğüme sevindim," dedi güçsüzce gülümseyerek soluk soluğa.

“Ah, Eddie, başına bunların gelmesine çok üzüldük.” Mary kutusunu köşedeki masanın üzerine bırakıp yatağın kenarına oturmak için yanına geldi, kabarık etekleri Pet’in telaşla yolundan çekilmesine neden oldu.

Mary köpeğe aldırış etmedi. Edward’ın ellerini ellerine alıp ciddiyetle ona eğildi. Soluğu şarap kokuyordu. “İngiltere’ye iyi bakacağımı bilmeni isterim,” dedi sesini kalabalık bir topluluğa konuşma yapıyormuş gibi yükselterek. “Ülkemizi eski görkemine kavuşturacağım. Babamızın kendi günahkâr yaşam tarzını haklı göstermek için yaydığı o kâfir düzenlemeler kalkacak. Eğian istilasının kökünü kazıyacağız, o herkesin sözünü ettiği korkunç Sürü’den başlayarak hem de. Hepsinin yakılmasını sağlayacağım. Babamın iffetsizliği yüzünden karışan soyundan arınacağız. Yemin ederim.”

Demek Dudley bu konuda haklıymış, diye düşündü Edward. Mary Eğianlardan nefret ediyordu. Ama şu anda daha büyük sorunları vardı.

Kendisine dikkatle bakmakta olan Bess’e, sonra tekrar Mary’ye baktı. “İkiniz de dinleyin.” Derin bir soluk aldı. “Bende ‘malum hastalık’ yok. Lord Dudley beni zehirliyormuş.”

Mary silkinerek Edward’dan uzaklaştı.

“Eddie,” dedi yatıştırmaya çabalayarak. “Kimse sana zarar vermeye çalışmıyor. Hele Lord Dudley hiç.”

Edward güçlükle oturdu. “Hayır! Zehirliyor! Onu tutuklatmalısınız!”

Mary’nin alnı kırıştı. “Eddie, kıymetli çocuğum. Dük yıllardır senin en güvenilir danışmanın oldu.”

“Ülkeyi ele geçirmek istiyor,” diye ısrar etti Edward. “Ölmemi istiyor.”

Ağır bir sessizlik oldu.

“Neden Lord Dudley’nin seni zehirlemeye çalıştığını düşünüyorsun, Edward?” diye sorguladı Bess daha sonra usulca.

“Köpeğim,” dedi Edward soluk soluğa, bütün bu konuşmanın heyecanıyla soluğu tıkanarak. “Köpeğim böğürtlenlerimdeki zehrin kokusunu alabiliyor.”

İki leydi de dönüp odanın köşesinde arka ayaklarının üzerinde oturan Pet’e baktı. Köpek kararsızca ayağa kalktı.

Mary aşağılar gibi burun büktü. “Eddie, lütfen. Şakanın sırası değil.”

“Şaka yapmıyorum,” diye itiraz etti. “Hayatım boyunca hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Köpeğim size söyler. Öyle değil mi, Pet?”

Yalvararak Pet’e baktı.

Köpek soru sorar gibi başını yana eğdi.

“Haydi, Pet. Sorun yok. Göster onlara,” diye üsteledi.

Hepsi köpeğe bakıyordu.

“Sen köpeğinin konuşabildiğini mi sanıyorsun?” dedi Bess yavaşça.

“Evet. O bir...” Tam Eğian demek üzereydi ki sözcük dudaklarında söndü. Mary daha biraz önce ülkeyi Eğianlardan temizlemek istediğinden söz etmişti.

Pet inleyip yere uzandı, kahverengi bakışları endişeliydi.

Mary başını salladı. “Edward,” dedi her zaman olduğundan daha ciddi bir tavırla. “Sen iyi değilsin.” Ayağa kalkıp kutuyu bıraktığı masaya gitti. Kurdelesini çözüp açtı. “Lord Dudley seni oğlu gibi görür, biliyorsun. Sana olanlar yüzünden yıkılmış durumda.”

Edward hayretler içinde arkasına yaslandı. Onları ikna etmek için söyleyecek bir şey bulamıyordu.

“Senin yemek yemediğini söyledi,” dedi Mary sanki Edward’ın bütün bu patlaması unutulmuş gibi. “Bu yüzden ben de sana bir şeyler getirdim.”

Kutunun içine uzanıp içinden... böğürtlenli bir tatlı çıkardı.

“En sevdiğin,” dedi keyifle.

Böğürtlenin tatlı kokusu Edward'ın burun deliklerinden içeri doldu. Midesi buruldu. "Söylediğim hiçbir şeyi mi duymadın?" dedi soluk soluğa.

"Haydi ama Eddie, zorluk çıkarma." Mary bir yerlerden küçük gümüş bir bıçakla porselen bir tabak çıkarıp onun için kocaman bir dilim kesti. Yanına oturup çatalı ağzına götürdü.

"Bir lokma al, Eddie," dedi. "Benim için."

Gözleri buluştu, onunkiler korkutucu bir kararlılıkla parlıyor, kendisinininkiler yaşlarla ışıldıyordu. O anda gerçeği anladı.

Mary de bu işe dahildi.

"İyi bir çocuk ol, Eddie." Çatalı ağzına yaklaştırdı.

"Bana Eddie deme," diye tersledi Edward alçak sesle. Bütün gücünü toplayıp çatalı almak için uzandı. Şüpheli tatlı parçasını dengeleyerek yavaşça çevirdi. Eli titredi, sallandı ama çatalın dişlerini onun dudaklarına kadar götürmeyi başardı. "Önce sen, abla."

Bu ihanet kalbini acıttı. Onun ablasıydı. Korkunç, mizah anlayışı olmayan, hain, kana susamış, evde kalmış, rüküş bir kadındı, ondan yirmi yaş büyüktü ama yine de onun ablasıydı. Kendi canından ve kanındandı.

Sessizlik.

Mary ona baktı. Bess donmuş gibi odanın köşesinde ayakta duruyordu, yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

Mary gülümseyerek çatalı hemen Edward'dan alıp tabağa bıraktı. "Maalesef," dedi. "Görünüşüme dikkat ediyorum."

"Neyin görünüşüne dikkat ediyorsun?" diye sordu Edward.

Mary bir anlığına gözlerini kapadı. Sonra gergince tekrar gülümsedi. "Ah, Edward, hep böyle şakacısın, değil mi?" Ayağa kalkıp eteğindeki hayali kırıntıları eliyle süpürdü. "En azından hastalığın mizah anlayışını kaybettirmemiş."

Ona tahtı Jane'e bıraktığını söyleyip bunu da komik bulup bulmayacağını görmek istedi. Dük'ün planının bu kısmını bilse Mary'nin Lord Dudley'yle suç ortaklığı yapacağını sanmıyordu.

Ama Mary'ye düzeltilmiş taht sırasını söylemek sadece Jane'i tehlikeye atardı. Bunun yerine şöyle dedi: "Dük sana da ihanet edecek, biliyorsun. Benimle işi biter bitmez."

Mary gerildi. "Senin aklın karışmış, kardeşim. Düzgün düşünemiyorsun. Ve senin için üzgünüm." Bu konuda samimiymiş gibi omzuna dokundu. "Üzgünüm."

Edward dikkatini Bess'e çevirmeden önce onun gitmesini bekledi. Diğer ablasının yüzünü hiç bu kadar solgun, bu kadar gergin görmemişti. Burnunun üzerindeki çiller belirginleşmişti. Küçükken bir keresinde çillerini saymasına izin verdiğini anımsadı. Yirmi iki tane, diye düşündü.

"Sen de mi aklımın karıştığını düşünüyorsun, Bess?" diye sordu.

Kız neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını iki yana salladı. Gri gözleri öfkeyle parlıyordu. Babasının gözlerinin aynısı. Kendi gözlerinin aynısı.

Ona getirdiği armağanı bırakmak için başucu masasına yürüdü, sonra eğilerek yanağından öptü.

"Ben sana inanıyorum," diye fısıldadı kulağına. "Sana yardım edeceğim. Bana güven, Edward."

"Dinlen, kardeşim," dedi daha sonra yüksek sesle, sanki odada başka biri varmış gibi.

O gidince Edward hediyesini açtı. Mary'ninkinden daha küçük bir kutuydu ama içinde bir kavanoz bala batırılmış kayısıyla bir matara soğuk su vardı.

Bana güven, demişti.

Babasının öldüğü gün, haberi aldıklarında o ve Bess birlikte oturuyorlardı. Edward dokuz yaşında bir oğlandı ve Elizabeth on üç yaşındaydı ama ikisi de her şeyin değiştiği o anın kesinlikle bilincindeydi. "Kral öldü. Yaşasın yeni kral," diye duyurmuştu Edward'ın kral olduğunu belirtmek için dayısı Seymour, bu Edward'ın kral olduğu anlamına geliyordu. Edward üzüntü ve korkunun etkisiyle ağlamaya başlamıştı.

“İstemiyorum,” demişti tir tir titreyerek. “Ben kral olmak istemiyorum, Bess. Ben babam gibi değilim. Kral olmama izin verme.”

Elizabeth ona dönüp elini öpmüştü.

“Her şey yolunda gidecek,” diye fısıldamıştı Bess. “Bana güven.”

Bana güven.

Edward hiç tereddüt etmeden kayışları yiyip suyu içti. Bess de onu zehirliyorsa artık seve seve ölürdü. Bitirdiğinde kendisini haftalardır olmadığı kadar tazelenmiş hissetti, doğrulup oturacak ve Bess’in kutusunu inceleyip gösterişli el yazısıyla yazılmış küçük bir parşömen parçasını bulacak kadar iyiydi. *Tehlikedesin. Bu gece tekrar geleceğim.*

Ne kadar büyük bir belanın içinde olsa da kendini daha iyi hissetti. Çünkü hâlâ güvenebileceği biri vardı.

Gecenin bir yarısında Pet’in hırlamasıyla uyandı. Daha tam olarak uyanamadan üzerinde kaba eller hissetti, acıtarak kollarını tutuyorlardı. Kukuletalı adamlar yatağının etrafını sarmıştı. Bir tanesi bileğini yatak direğine bağladı. Tekmeleyip mücadele ediyor ama işe yaramıyordu... darbeleri güçlü ve etkili değildi.

Bununla birlikte Pet’e sahipti. Pet adamın üzerine atladı. Boğuk bir küfür, ardından adamlardan biri köpeği kenara savururken bir darbe sesi ve kesik kesik, acılı bir ciyaklama duyuldu. Sonra kınından çıkan bir kılıcın sesi geldi.

Pet’i öldüreceklerdi.

Edward debelenmeyi bıraktı. “Durun!” diye seslendi. “Teslim oluyorum.” Bir dakika kadar öksürdü. Perişan ciğerlerine hava çekemiyordu. “Teslim oluyorum,” dedi yeniden, soluk soluğa. “Köpeğime zarar vermeyin.”

Pet inledi. Adamlardan biri Pet'i boynundan yakalayıp boğazına bir ip bağladı. Köpek ani bir hamleyle ileri atılıp yüzünü Edward'ın omzuna gömdü.

Edward serbest elini ona uzatıp uzun, ipeksi kulağına fısıldadı. "Beni merak etme, Pet. Jane'i bul. Jane'e olanları anlat."

Köpek yeniden inledi, adam ipin diğer ucuna asılıp çekti ve onu yerde sürükleyerek odadan çıkardı.

Edward'ın kalbi kulaklarında gümürdüyordu. Tekrar öksürdü, bu kez havaya öksürdü çünkü boştaki diğer eli de artık karyolanın diğer direğine bağlanıyordu. Elinde mum olan bir adam yatağa yaklaştı. Boubou. Edward çevresini saran diğer karaltıları görmek için etrafına bakındı.

"Merak ediyorum," demeyi başardı gıcırtılı bir sesle. "Beni zapt etmek için üç silahlı adama mı ihtiyacın vardı? Ben zaten ölüyorum."

Bileğini bağlayan adam homurdanıp ipi çekerek sıktı.

"Ha," dedi Edward birden zihni berraklaşarak. "Yoksa aslana dönüşüp hepinizi yutmamdan mı korkuyorsunuz?"

Ah keşke bunu yapabilseydi.

Sıkıca bağlanınca adamlar gölgelere karışarak Boubou'yla ikisini yalnız bıraktı. Yaşlı doktor yorgun ve aksi görünüyordu, bu saatte uyandırılmaya alışık değilmiş ve bundan hoşlanmamış gibiydi. Feneri yere indirdi ve sırtına asılı koyu renk deri heybeyi öne alıp açarak içinde bir dizi keskin görünen bıçağın dizili olduğu ruloyu açtı.

Edward kolları kesilip kanı kalaylı büyük bir kâseye akıtılırken acısını hissetmedi bile. Neredeyse hissizdi, huzurlu bir bilinçsizlikle adeta bedeninin dışında havada süzülüyormuş gibi hissederken kapı gıcırdadı ve Edward yarı aralık gözkapaklarının arasından Lord Dudley'nin burnunu gördü. Yarı sayıklamalı haliyle bu ona birden çok gülünç geldi.

“Mükemmel,” dedi dili dolaşarak. “Bize katılabildiğin için çok memnun oldum, John.”

“Hep böyle huysuzdun zaten,” diye karşılık verdi Dük. “Aptal çocuk.”

Şimdi de Boubou ağzına bir kadeh tutuyordu. Ona vasiyetini değiştirmeden önce, son kez verdiği toniğin aksine bu o kadar tathydı ki dişlerini acıttı.

Çok iyiymiş, diye düşündü.

Yutmamaya çalıştı ama Boubou başını arkaya yatırıp yutkunmak zorunda kalıncaya kadar zehri boğazına acımasızca dökmeye devam etti. Doktor, Edward’ın dudaklarını peçeteyle sildi.

“Demek buraya kadarmış,” demek için gereken gücü Edward zor buldu. “Bravo, Boubou. Kral katili olmayı başardın.”

Boubou’nun gözlerinin kenarı kırıştı. “Size hizmet etmek benim için zevkti, Majesteleri.”

Edward güldü. Bedeninin dışında süzülüyordu. Boubou ellerini çözüyordu ama o bunu hissetmiyordu. Işıklar karanlığın arasında gidip geliyordu. Tamamen kayıp gitmeden önce hatırladığı son şey kapanan kapının sesi ve kilitte dönen anahtar oldu.

Kapıda bir tırmalama sesi vardı. Bir kez, sonra tekrar. Edward ciğerlerini havayla doldurdu. Hayattaydı. Nasıl hayatta olabilirdi?

Tırmalama sesi yeniden duyuldu, bu kez daha ısrarcıydı.

“Pet?” diye seslendi boğuk bir sesle.

Şimdi de kapının olduğu taraftan keskin, canlı bir ses duyuldu. Bir kedi miyavlaması. Bu hiç mantıklı değildi.

Doğrulup oturdu. Kollarından kanı akıtılırken açılan yaralar zonkladı ama zihni dikkat çekecek kadar berraktı. Örtüleri üzerinden atıp bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Gücünü denedi.

Belki kalkabilirdi.

Denedi. Sendeleyerek kapıya kadar gidip açmayı denedi. Kilitliydi.

Miyavlama yeniden duyuldu. Kapının altından bir ışık patlaması sızdı.

Sallandı ve dengesini sağlamak için sağlam meşe kapıya elini koydu.

“Kim o?” diye fısıldadı.

“Edward,” dedi ince, tanıdık bir ses kapının diğer tarafından.

“Bess,” dedi soluk soluğa.

“Kalamayacağım,” dedi, ama o kadar alçak sesle söylemişti ki Edward güç duydu. “Geri gelecekler. Şimdiye dek ölmüş olacağını tahmin ediyorlar ama kontrol etmek için geri gelecekler. Malum hastalıktan ölmüş gibi görünmeni istiyorlar ama seni canlı bulurlarsa, Edward...”

“Beni buradan çıkar.”

“Yapamam. Anahtarım yok. Pencereden çıkmak zorundasın.”

“Bess, burası yerden en az yirmi metre yüksek.”

“Tutunarak aşağı inebilirsin,” diye akıl verdi. “Küçükken o kadar iyi tırmanırdın ki. Asla yüksekte korkmazdın.”

Edward alayla güldü. Doğru. Tutunarak inmek. Dikkatle, çekine çekine adım atarak pencereye yürüyüp perdeyi çekti. Sabah olmuştu, güneş saray duvarlarına yeni yeni ulaşıyordu. Altında, çok aşağıda, avlu nehre doğru uzanıyordu. Düzensiz aralıklarla bekleyen muhafızlar vardı.

İyi değildi.

“Bess?” diye mırıldandı.

“Buradayım.”

“Tutunarak inemem. Başka bir yolu olmalı.”

Yanıt gelmedi.

Kapıya geri dönüp yaslandı. Kendini şimdi biraz daha güçlü hissediyordu ama aynı zamanda o kadar yorgundu ki ayakta zor duruyordu.

“Sana kayısıların içinde zehrin etkisini yok edecek bir ilaç verdim ama etkisi fazla uzun sürmez,” diye fısıldadı Bess. “Oradan çıkman gerekiyor, Edward. Sonra kuzeye git. Helmsley’ye, büyükannenin yanına. O sana yardım edebilir. Başarabilirsem ben de yanına gelirim.”

“Bu gece yanıma geleceklerini nasıl bildin?” Dizleri gevşedi ama ayakta kalmak için direndi.

“Açıklayacak zaman yok,” dedi. “Gitmen lazım. Hemen.”

“Çok isterdim,” dedi. “Tek bir sorun var. Bir kulede kilitli bulunmaktayım.”

Bess içini çekti. “Tutunarak inmen gere...”

“Çok güçsüzüm,” dedi. “Burası çok yüksek.”

“...ya da değişmen gerekecek. Kendi hayvan biçimini bulman lazım.”

Aslında gülerdi ama bu fikir onu fazla şaşırtmıştı. “Hayvan biçimimi. Yani Eðian olduğumu söylüyorsun.”

“Baban Eðian’dı,” dedi Bess gerçekçi bir tavırla.

“Evet. Hatırlıyorum.” Kapıya dayanan elini yumruk yaptı. “Ben babam değilim.”

“Annen de Eðian’dı.”

Soluğu kesildi. “Annem mi?” Onun sadece açık tenli, altın saçlı ve bir sırrı varmış gibi gülümsediği bir tablosunu görmüştü.

“Bir keresinde onun değiştiğini görmüştüm,” dedi Bess ona. “Çocuktum ama hiç unutmadım. Kuşa dönüşebiliyordu, Edward. Güzel beyaz bir kuşa.”

Öksürüğünü tuttu. “Annem.”

“Bu senin kanında var, kardeşim. Hem annen hem baban Eðian’dı, sen de öylesin.”

Bunun doğru olmasını ne kadar isterdi. Ama daha önce hiç olmamıştı. Ne kadar çok isterse istesin. “Nereden biliyorsun?”

“Zaman yok,” dedi tıslar gibi. “Geliyorlar. Yap gitsin, Edward. Onu içinde bul. Gitmek zorundayım.”

Yeniden bir ışık oldu, kapının altındaki aralıktan sızdı.
“Bess?” diye fısıldadı Edward.

Cevap gelmedi.

Merdivenin başından ağır ayak sesleri duyuldu.

“Lanet olsun,” diye söylendi Edward kendi kendine.

Sendeleyerek yeniden pencereye gitti. Ufukta gökyüzü pembeydi, her geçen an parlaklığı artıyordu. Yüzüne bir esinti üfledi, saçlarını uçurdu, acıyan ciğerlerini serin havayla doldurdu. Edward gözlerini kapadı.

Dönüşebilirim, diye düşündü.

Aslan değildi. Bunu derinden hissediyordu. Bunu her zaman biliyordu.

Ayak sesleri yaklaşıyordu.

Aklına ani bir düşünce geldi. Çabucak başucu masasına gidip tüylü kalemle mürekkebi aldı ve Jane’in mektubunun arkasına bir not karaladı.

Jane onun öldüğünü sanacaktı.

Belki de ölmüş olurdu.

Arkasından kilide bir anahtar sokuldu.

Pencereye döndü.

Bu kez onu öldüreceklerdi. Bundan emin olacaktı.

Gitmek zorundaydı.

Kürk pelerinin omzundan kaymasına ve yere düşmesine izin verdi. Pencerenin pervazına tırmandı.

Onu içinde bul, demişti Bess.

Gözlerini tekrar yumdu. Jane’le ikisinin değişmeye çalıştığı, içlerindeki hayvanı bulmaya çalıştığı ama hiçbir işe yaramadığı onca zamanı düşündü.

Annesini düşündü, güzel, beyaz bir kuştu. Kendisine dair hiçbir anıya sahip olmadığı annesi. Ama belki de kanında onun için bir armağan bırakmıştı.

Belki bir kuş olabilirdi.

★ AH, SEVGİLİ KRALİÇE ★

Kapı çarparak açıldı ama o bunu duymadı. Dudley'nin odaya daldığını görmedi. Dük'ün bağıırışını duymadı.

Çünkü düşüyordu.

Ve sonra uçuyordu.

Ve sonra rüzgâr onu yakaladı ve kanatlarını doldurdu ve sarayı ardında bıraktı.

Jane ON BİR

Jane yalnızdı. En azından Gifford'la geçirdiği oldukça olaylı sayılabilecek geceden sonra sabah uyandığında onun soluk seslerini duymuyordu. Ne at nefesi olarak ne de diğer türlü.

Yatağın yanını kontrol edince battaniyeden yaptığı yuvasının boş olduğunu gördü. Şafaktan hemen önce sessizce dışarı çıkmış olmalıydı.

Sırtını yastıklara yaslayıp gözlerini kapadı, paylaştıkları macerayı, tanık oldukları minneti ve kahkahalarını düşündü. Onu güldürmüştü. O da onu güldürmüştü. Ve şimdiye kadarki ilişkilerinin küçük keskin sözleri neredeyse arkadaşça bir nitelik kazanmıştı.

Dışarıdan toynak tıkırtıları duyuldu. Karşılık olarak kalbi heyecanla hızlandı. Önceki gece çok... Doğru sözcüğü aradı. Büyülü değildi. Eğlenceli değildi.

Tatmin ediciydi. Bir şeyler yapmışlardı. O insanlara yardım etmişlerdi. Ama şimdi hava aydınlanmış ve Gifford yeniden at olmuştu. Dün gecenin büyüğü (tamam belki birazcık büyüğü olmuştu) geçmişti, güneşin ısıyla yanmıştı.

Jane yataktan kalktığında sandıklarının açılıp boşaltıldığını gördü. Elbiseleri dolaba asılmış, hepsi kusursuzca

yerleştirilmişti. Bir an yardım etmesi için bir hizmetçi çağırılmayı düşündü ama fikrini değiştirdi ve o gün giymek için sade bir elbise seçti. Düzgün bir görüntüye sahip olunca bir kitap –*Dağların Oluşumu ve Vadilerle Elde Edilen Denge: Sıradan Dünyada Eöian Büyüsü Hakkında Bir Teori*– ve dışarıya götürmek için kahvaltı atıştırmalıklarıyla dolu küçük bir bohça aldı.

Gifford çayırdaki koşuyordu, başını geriye atmıştı ve yeleli rüzgârda uçuşuyordu. Koyu renk, parlak kuyruğu yazın ilk günlerinde dalgalanıyordu. Hareket halindeyken tam bir güzellik abidesiydi: bacakları açılıyor, onu kaldırıyor, çimenli topraklarda taşıyordu.

Jane geniş gövdeli bir elma ağacına yaklaşırken Gifford yön değiştirdi ve burnundan soluyarak tırıs tırıs yanına geldi. Jane kitabıyla kahvaltısını büyük bir ağaç köküne yerleştirmek için eğildi, doğrulduğunda Gifford birkaç adım ötesinde durmuş, koyu renk at gözleriyle ona bakıyordu.

“Günaydın.” Elini uzatarak ona yaklaştı.

Gifford yumuşak bıyıkları avucunu gıdıklayarak onu koklarken yumuşak, düz yanağını okşamasına izin verdi. Atken ona dokunmak daha kolaydı. Atken laf yetiştiremiyordu ve daha az insan gibi görünüyordu, bu nedenle de daha az göz korkutucuydu. Onu bu haldeyken tercih etmesi evli oldukları göz önünde bulundurulunca biraz tuhaf olsa da herhangi bir tercihi olması bile doğru yönde atılmış bir adım sayılabilirdi.

“Sana söylemek istediğim bir şey var.”

Gifford onun kulaklarının arasını okşayabileceği şekilde yerleşti, sonra kaşınmasını ister gibi hafifçe başını salladı.

Jane istediğini yaptı. “Dün geceki Eöian saldırısını ve senin hareketini düşünüyordum. Ya da daha çok hareket etmemen olarak algıladığım tavrını.”

Gifford başının açısını tek kulağının dibini kaşıyabileceği şekilde ayarladı. Dinliyor muydu ki? Dinleyebilir miydi bu biçimdeyken?

Bu devam etmesini kolaylaştırdı.

“Başı belada olan o insanları görünce onlara yardım etmek istedim. Ama ne yaptığımı bilmiyordum. Sürüyle savaşılamazdım. İneklerini kurtaramazdım. Ve senin ortaya koyduğun şekilde, yanlarına soylu biri gibi gitseydim bundan rahatsız olabilirlerdi. Ben bunu akıl edememiştim ama sen ettin.

“Benim bir şeyler yapmamı engellemeye çalıştığını sandım ama gerçekte sen beni kendimden koruyordun. Hiç işimin olmadığı kayalıklardan inmeme engel oldun, durduracak gücümün olmadığı Eğianların karşısına çıkmama engel oldun.”

Gifford dinlemiyor gibiydi. Kulağının kaşınmasından sıkılınca ağır ağır kahvaltıya doğru yürüyüp burnunu bohçaya soktu.

Jane içini çekti. “Yaptığını takdir ettiğimi söylemeye çalışıyorum ama bunu bir daha söylememi sakın bekleme. Umarım dikkatini bana veriyorsundur.”

Aygır zaferle burnundan soluyarak bir elma aldı, kırmızı meyveyi dişlerinin arasına kısıtırmıştı. Havaya atıp yakaladı ve tamamını saniyeler içinde yuttu.

“Ben onu yiyecektim,” dedi Jane ama Gifford suçlu görünmeye bile zahmet etmedi. Jane onu kovaladı –“Git koş”–, sonra okumak ve kahvaltı etmek için kütüğe oturdu ancak Gifford uzaklaşmak yerine yanına uzanmak için çömelip ön bacaklarını kıvrarak yan yattı. Jane kitabı dizine koyup kırıntıların üzerine gelmemesine dikkat ederek okumaya başlarken onu izliyordu.

Gifford çevirdiği sayfanın köşesini kemirdiğinde Jane *Dağların Oluşumu ve Vadilerle Elde Edilen Denge: Sıradan Dünyada Eğian Büyüsü Hakkında Bir Teori* kitabının yarısına gelmişti.

“Kitap çiğnemek yok,” diye anımsattı ve bir elma daha ikram etti, o da bir lokmada yuttu. Ama okumak için başını yeniden önüne indirdiğinde Gifford kitabı burnuyla itip ona baktı. Jane başını kaldırdı. “Ne var? Sözcük kullan.”

Gifford göz kırıp tekrar kitabı kemirdi.

“Sana... kitap okumamı mı istiyorsun?”

Burnuyla kitabı itti.

Jane’in göğsüne bir sıcaklık yayıldı. “Tamam. Ama dikkatini ver. Kaçırırsan baştan okumam.”

Gifford kulaklarını çayırın ötesinde ciyaklayan bir kuşun sesiyle geriye attı ama Jane yüksek sesle okumaya başlayınca tekrar ona döndü. Bir süre sonra çenesini onun yanındaki bir ağaç kütüğüne yasladı, Jane bir eliyle kitabı açık tutarken diğerini de onun burnuna koymuş, ara sıra yumuşak tüylerini okşuyordu.

Birkaç gün bu şekilde geçti, güneş yukarıdayken Jane, Gifford’a kitap okuyor, geceleri de ikisi yakın köylere yiyecek ve ilaç dağıtıyordu. Çalışanlar lordla leydinin yiyecek stokunu alışılmıştan daha hızlı tükettiğini fark emişse bile asla yakınmadı.

Güneş tam ufka değdiğinde Jane oturma odasında Dünyanın Mücevherleri: İnsan Yapımı Harikalar ve Nasıl İnşa Edildikleri kitabının son sayfalarını okumayı bitirdi. Gökyüzünün büyük pencerelerde parlayarak turuncu ve kırmızı renklerle yanmasını izledi. Dışarıda at-Gifford koşmayı bıraktı ve insan biçimine döndü. İnsani hislerini yeniden kazandığı anda akşam yemeği-kahvaltı için içeri gelecekti. Jane beklentiyle doldu.

Kitabı rafa koyup meşgul görünmek için birkaç dakika odada oradan oraya gezinerek mumları yaktı.

Alacakaranlık giderek çökerken sonunda kapı açıldı ve Gifford Jane’in onun için çıkardığı giysileri giymiş olarak içeri girdi. Saçları taranmış ve yine atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı, her zamanki havalı yürüyüşüne bakılırsa günün yarısında

koşmak onu hiç etkilememiş gibiydi. “İyi akşamlar, Leydim. Bugün kaç kitap okudun? Atlar hakkında bir şey var mıydı?”

“Saçında saman var.”

Gifford elini saçlarında gezdirirken Jane’in güldüğünü fark etti. “At esprisi yok.”

“Asla! Ama bir şey soracaktım: Üşüttün mü yoksa? Sesin kışner gibi geldi.”

Gifford burnundan soluyup oturma odasının kapısını arkasından kapadı. “Sen de kızarmışsın. Umarım güneşte yanmamışsındır.”

“Bütün günlerimi dışarıda aklında ona vereceğim elmalardan başka bir şey olmayan bir ata kitap okuyarak geçirmeseydim...”

“Ben senden hiçbir zaman ağaca tırmanıp elma toplamanı istemedim. Hazır bu konu açılmışken, ben atım, merdiven değil.”

“Bunu da kurallara ekleyecek misin?”

“Ekleyeyim de kitapların hakkında bir kural daha mı gelsin? Sanmıyorum.” Yanına gelirken eli farkında olmadan atkuyruğunda saman arıyordu. “Leydim, konuşmak istediğim bir şey var.”

Sesi değişmişti, her zamanki oyuncu tonu daha ciddi bir hal almıştı. Eğian olmakla ilgili duygularını ifade ettiğinde ve terazinin kefelerinin hem Eğianlar hem Hakikatçiler için “eşit olacak şekilde” ayarlanması gerektiğine inandığını açıkladığında kullandığı ses tonuydu.

“Tamam.” Gerçekten de o geceki konuşması sırasında gözüne çok daha yakışıklı görünmüştü. Aklında kadınlardan, biradan ve rüzgârda uçuşan yelesinden daha fazlası olduğunu düşündüğü ilk zamandı.

“Sana söyleyip söylemeyeceğime karar veremedim.” Gözlerini kapayıp yüzünü az önce yaktığı mumdan kaçırdı. “Söylediklerini anlayacak bir kavrayışa sahip olmadığımı düşünmen senin

için daha kolay olabilir ama bunun üzerinde çok düşündüm ve bilmeni istediğime karar verdim.”

Jane ona baktı.

“Geçen gün çayıra gelip bana Eğian saldırısında yaptığımı takdir ettiğini söylediğinde bunu duydum. Anladım.”

Demek at gibi davranmayı sırf daha rahat hissetmesi için sürdürmüştü. Bu ne kadar da ondan beklenmeyecek bir incelikti.

“Aynı zamanda yapmaya çalıştığın şeyin... düşüncesizce olmasına rağmen çok onurlu bir davranış olduğunu düşündüğümü de bilmeni istiyorum. Sürü konusunu uzun zamandır araştırdığım için bir şey yapmayı düşünmedim, yapacak bir şeyim olmadığına zaten karar vermiştim. Ve o aptal cesaret girişimini engellediğim için asla pişman olmasam da hiçbir şey denemeye kalkışmadığım için pişmanım.”

Jane bir şey söylemedi. Sözler güzeldi ama bu, kadınlara kur yapmaya alışık bir adamdı. Yatağa götürmeye yarayacak taraflarına hitap etmek konusunda ustaydı. Evli olsun olmasın, Jane bu kadar kolay etkilenmeyi reddediyordu. Kanıt görmesi gerekiyordu.

Gifford’ın gözleri hâlâ kapalı, yüzü hâlâ gölgedeydi. Jane onun çenesini tutup kendisine bakana kadar yüzünü çevirdi. Gifford samimi ve ciddiye.

“Kusurlarımdan birini daha öğrenmen bana acı verse de,” dedi, “o gün söylediğin her sözcüğü duyduğumu, o günden beri de söylediğin her şeyi duyduğumu bilmeni istedim. Ağacın altında seninle oturmak, okumanı dinlemek günümün en güzel saatleri oldu.”

“Elmadan sonra mı?”

Gifford’ın omuzlarındaki gerginlik azaldı. “Sende elmadan çok daha fazlası olduğunu biliyorum.”

Jane kızarak konuştu. “Kitaplarımı seninle paylaşmak benim de günlerimin en güzel saatleri oldu.”

Bakışları onun üzerinde duruyordu ve birbirlerine çok yakın olsalar da ikisi de kıpırdamadı.

Gifford onu öpecek miydi? Jane'in bir parçası öyle yapmasını umdu. Hatta büyük bir parçası. Birden çok parçası: kelebeklerin uçtuğu midesi, hızla çarpan kalbi ve düğünleri sırasında o nazik öpücüğün soluğunu anımsayan dudakları. O zaman tatlı olmasını değil, sadece çabuk olmasını dilemişti ama artık çok yumuşak olabileceği kanıtlanmıştı.

Ona sokuldu. "G..."

"Leydim?" Gifford onun koluna dokundu ve istediği şekilde hitap etmiş olmasına şaşırırmışsa da bunu belli etmedi. Konuşurken sesinde umutlu bir ifade vardı. "Jane?"

Kapı tıklatıldı ve bir hizmetçi izin beklemeden içeri girdi. Jane ve G kaçamak bir şey yaparken yakalanmış gibi sıçrayarak birbirinden uzaklaştı. Zaten yapmak üzereydiler ama evli oldukları için buna izin vardı.

Jane'in kalbi hızla çarpıyor, soluklarını kontrol edemiyordu, bununla birlikte G'nin toparlanması çok daha kolay göründü. Belki bu şekilde basılmaya daha çok alıştı... ya da daha kötüsüne.

"Evet?" Gifford'ın sesi boğuktu; belki görüldüğü kadar toparlanamamıştı. "Bu da ne demek oluyor?"

Hizmetçi yana çekilerek kraliyet üniformalı iriyarı iki muhafıza yol verdi. "Leydi Jane'in derhal Londra'ya dönmesi gerekiyor." Bu Tekkaş Muhafız'dı, Londra'dan ayrıldığı gün Edward'ı görmesini engelleyen adamın ta kendisiydi.

Jane buz kesti. Gece yarısı iyi haber gelmezdi. "Sorun ne?"

"Bunu söyleme yetkimiz yok, Leydim, ama bizimle gelmelisiniz. Eşyalarınız arkanızdan gönderilecek. Araba bekliyor."

"Belki de önce ondan ne istediğinizi söylemelisiniz," dedi G, Jane'e yaklaşarak. "Onu merakta bırakmaya gerek yok."

"Korkarım Leydi Jane'i Londra Kulesi'ne götürmekten başka hiçbir şey yapmamak için emir aldık."

“Kimden emir aldınız?” diye üsteledi G.

“Babanızdan.” Muhafız hizmetçiye döndü. “Eşyaları topla ve hepsini bu gece gönder. Lord ve Leydi’nin yanında yolda yiyecek bir şeyler olmasını da sağla...”

Muhafızlar emir yağdırmayı sürdürürken ve Jane evden çıkarılırken hızla düşünüyordu. Neden Kule’de olması gerekiyordu? Edward orada mıydı? Onu o mu çağırtmıştı? Hastalığı mı kötüleşmişti?

Daha ne olduğunu anlayamadan eline bir kitap tutuşturulup arabaya bindirildi. G rahatlatıcı olması gereken bir şeyler mırıldanarak yanına oturdu ama Jane’in tek düşünebildiği Edward’dı: Düğünde ne kadar solgun görüldüğünü, gözlerinin altındaki halkaları, hatta krala uygun günlük kıyafetini giymeyi bırakmış oluşunu düşündü.

Tekkaş Muhafız, Jane’le arabada oturdu, konuşmayı tek bilen oymuş gibi görünüyordu, ancak endişesini yatıştırmaya yarayacak bir şey söylemedi. Araba sarsılarak harekete geçtikten sonra Jane diğer muhafızları fark etti: at sırtında neredeyse yirmi kadar adam, yolda sarsıla sarsıla ilerlerken onunla Gifford’a eşlik ediyordu. Kılıçlarla silahlanmışlardı ve hepsinin üzerinde Dudley arması vardı.

“Lütfen,” diye denedi tekrar. “Bunun nedeni nedir?”

“Oraya varır varmaz öğreneceksiniz.”

Bu adam tam bir kapalı kutuydu.

Yan gözle G’ye baktı. Çenesini sıkıldığını ve kucağında duran elleriyle oynadığını gördü.

Suçluluk mu endişe mi?

Gifford bunu tahmin etmiş olamazdı, değil mi? Tabii önceden babasıyla birlikte bir şey planlamadıysa ama ne niyetle? Lord Dudley, Jane’den pek hoşlanıyormuş gibi görünmese de balayını kısa kesmesinden bir çıkarı olamazdı.

Belki Jane sadece burnundan hoşlanmadığı için Dudley’den şüpheleniyordu.

Belki burnundan *hoşlandığı için* G'den şüpheleniyordu.

Belki Edward iyileşmişti ve onunla mektubu hakkında yüz yüze konuşmak istiyordu. Belki onu yanına özür dilemek için çağırtmıştı. Kimsenin malum hastalıktan kurtulmamış olması onun ilk olamayacağı anlamına gelmiyordu.

Jane gözlerini elindeki kitaba indirdi. *On Dördüncü Yüzyıl İngilteresi'nin Ünlü Küheylanları*.

"Bir kitaba ihtiyacın varmış gibi görünüyordun," dedi G. "Bu da yığının en üstündeydi."

"Teşekkür ederim." Ama sözcükleri otomatikti ve Jane yolculuğun kalanını midesinde kocaman bir düğümle pence-reten dışarı bakarak geçirdi.

Londra'nın dış mahallelerine geldiklerinde geç olmuştu, bu yüzden bir uyku sakinliği olması beklenirdi. Ama bu gece, ya gizemli çağrıyla aynı nedenden ya da şehirde gerçekten tuhaf bir şey olmasından sokaklarda adeta bir durgunluk vardı. Sanki bir tabloymuş gibi. Rüzgâr bile durmuştu.

Arabaları yolda ilerlerken doğal olmayacak kadar gürültü çıkarıyordu. Birkaç kişi kapı eşiklerinde belirip onları izledi.

Londra Kulesi bile oraya vardıklarında aynı durgunluk-taydı. Tutulmuş bir soluk gibi bir histi.

(Bu fırsattan, isminin aksine Londra Kulesi'nin aslında pek çok kulesi olan bir şato olduğunu belirtmek için istifa edecegiz. Beyaz Kule, Kanlı Kule, Taş Kule... Hepsi çok etkileyici.)

Jane'in gece yarısı kuleye götürülmesini açıklayabilecek birkaç neden vardı ama hiçbirini iyi değildi.

"Bu hayra alamet değil," diye söylendi G asma köprü'nün kapısı kaldırılırken araba sarsılarak durunca. Atlardan biri kişneyip başını arkaya attı. "Arkadaşım da aynı fikirde."

Yeniden hareket etmeye başladılar, hendeğin üzerindeki köprüyü geçiyorlardı. Pis su birikintisinden kötü bir koku yükseliyordu ama Jane buna aldırmadı, burnunu tıkamaya

hatta Gifford'a Londra Kulesi'nin hendeğinin etkileyici –ya da iğrenç– tarihçesini anlatmaya bile zahmet etmedi.

İkinci asma kapı kaldırılınca dış avluya doğru ilerlediler ve başka bir asma kapının altından geçtiler (*ne kadar çok asma kapı varmış, diye düşündü Jane*) sonra görkemli Beyaz Kule'ye yöneldiler.

Araba iç kale kapısının önünde durdu. Jane Yeşil Kule'ye, küçük kilisenin olduğu tarafa baktı. Duvarlarda meşaleler yanıyordu ama tepelerinde dolaşan kuzgunların kanat hışırtısı dışında hareket yoktu. “Lütfen bana neler olduğunu söyleyin,” dedi.

Ama muhafız sadece kitabını alıp koltuğa koydu. Jane konsey üyelerinin toplanıp beklediği büyük salona götürüldü, yanında kocası ve bir muhafız grubuyla içeri girdiğinde herkes dönüp ona baksa da neredeyse kimse konuşmadı.

Jane, Edward'ı görmek için tahta baktı ama kuzeni orada değildi. “Bütün bunlar niye?” diye sordu tekrar. “Neden buraya getirildim? Edward nerede?”

Lord Dudley öne çıktı, burnu doğruca onu işaret eden bir ok gibiydi. “Leydi Jane. Bu kadar çabuk dönebildiğiniz için çok rahatladım.”

Sanki başka şansı varmış gibi.

“Haberler var.”

Orası kesindi.

Jane, G'ye baktı, babasının ortaya çıkışıyla yüzünde duygularını belli etmeyen bir ifade belirmişti. “Lütfen,” dedi Jane sonunda. “Söyleyin bana.”

Lord Dudley'nin sesi ciddiydi ama taht odasında gonk gibi yankılandı. “Kral Altıncı Edward öldü. Yaşasın Kraliçe Jane.”

ON İKİ

Gifford

“Kraliçe Jane” sözleri G’nin kulaklarında çınliyordu ama daha önemli olan, karısının yüzündeki ani ve korkutucu solgunluktu. Sürü saldırısı sırasında ortaya çıkan o tanıdık koruma dürtüsünü hissetti.

“Edward öldü mü?” dedi Jane, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

Doğru ya, diye düşündü. Kral’ın ölümü en önemli konu olmalıydı. Onu, Evet, Leydim ama ikinci kısmını hiç mi duymadın? Senin kraliçe olmanla ilgili kısmı? demekten alıkoyan tek şey Jane’in Kral’la olan yakın ilişkisiydi.

Lord Dudley ciddiyetle başını salladı. “Bu sabah malum hastalığa yenik düştü.”

Jane’in bakışları dalgınlaştı. Bir süre boşluğa baktı. G ona yaklaşacak gibi oldu, sonra geriledi, ne yapacağını bilemiyordu. Yoksa Jane bayılacak mıydı? Yoksa bunu bir kadın için klişe bir davranış olarak mı görürdü? O anda onu teselli etmeyi o kadar çok istiyordu ki neredeyse, *Çabuk, derhal birisi ona bir kitap getirsin! Hangi kitap olursa!* diye bağıracaktı. Ama karşısındaki, “Bunun için hizmetkârlar var,” diyen inatçı Jane miydi yoksa o gün az kalsın öpeceği Jane miydi emin

olamıyordu ve karısına yardım etme girişimi karşılığında saray erkânı önünde azar işiterek aşağılanmak istemiyordu.

Özellikle de kraliçe olacaksa.

Taht odasının diğer tarafında kısa süreli bir hareketlilik oldu ve Jane'in annesi içeri girdi.

"Sevgili Jane," dedi, etekleri yerleri süpürerek kızının yanına gidip onu kollarına alırken. "Sevgili arkadaşın ve kuzenin kral için o kadar üzgünüm ki."

Gereğinden yüksek sesle konuşmuştu, G onun herkesin kendisini duymasını istediğinden şüphelendi.

Jane annesinin sarılmasına isteksizce karşılık verdi, sonra taht odasının tıklım tıklım olduğunu ve orada bulunan bütün yüzlerin kendisine odaklanmış olduğunu bir anda fark etmiş gibi göründü.

"Sanırım kısa bir süre için izninizi isteyeceğim," dedi biraz daha yüksek sesle ve belli birine hitap etmeden. "Eminim sizlerin de yas tutmak için biraz zamana ihtiyacınız vardır."

G, Jane'in bu açıklamasına şaşırmış görünen Lord Dudley'ye baktı.

"Hımm... üzgünüm Leydim ama taç giyme töreni için kalmanız gerekiyor," dedi Dük.

"Aa?" dedi Jane. "Yeni kralın hemen taç giymesi mi gerekiyor?"

Lord Dudley kaşlarını çattı. "Hayır. Yeni kraliçenin."

"Ha," dedi. "Prenses Mary'nin mi?"

"Hayır. Sizin, Leydim." Lord Dudley ona başıyla selam verdi.

Jane soluna döndü, sonra sağına döndü, sözü edilen leydiyi arıyormuş gibiydi.

Sonra yüzünden idrak ettiği anlaşıldı.

Dudakları hafifçe aralandı. "Ama... ama... ben kraliçe olmak istemiyorum. Benim hakkım değil. Yasal vâris Mary."

Bir kâtip öne çıkıp bir kâğıt rulosunu açtı. “Majesteleri Kral Edward’ın kraliyet kararnamesine göre Düzeltilmiş Taht Sırası. ‘Ölümümden sonra krallığımı, yetkilerimi ve ayrıcalıklarımı Leydi Jane Grey’e ve soyunu sürdürecektir erkek vârislerine miras bırakıyorum.”

Lord Dudley dirseğini uzattı. “Taç törenini başlatmak üzere size tahta kadar eşlik edebilir miyim?”

“Bu kadar çabuk mu?” Jane bir adım geriledi.

“Bir kraliçeye ihtiyacımız var. Hemen, Leydim,” dedi Lord Dudley.

Jane’in annesi önünde yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. G, Jane’in yüz ifadesinden bu hareketin onun belki de alabileceği en rahatsız edici destek göstergesi olduğunu anlayabiliyordu. Çatılan kaşları neredeyse birleşmiş, ellerini iki yanına yapıştırmış, yalvararak G’ye bakıyordu. Gifford onun Kahverengi Karpat Boğası’na dönüşebilse ortalığı yıkarak şatodan çıkıp bir daha asla geri dönmeyeceğinden emindi.

At, dedi Jane dudak hareketleriyle. Gifford onun kendisinden ata dönüşmesini ve onu sırtına alıp uzaklara kaçırmasını istediğini anladı. G bunu yapabilecek beceriye sahip olmayı çok isterdi.

Karşısında leydisi duruyordu, saray erkânının her bir bireyinin ağır bakışları altında tir tir titriyordu. Parlak kıvılcıklar ve ışık saçan yüzüyle o Jane’di. Her şey onun kontrolündeymiş gibi davranmayan Jane’di. Önünde bir kitap olmasına alışık Jane’di, bir insan değil. Bir oda dolusu insan değil. Ülkeyi yönetmenin ne kadar muhteşem bir görev olduğunun farkında olsa da o fırsat sunulduğunda bunun üzerine atlayacak biri değil.

Onun leydisiydi. Karısı. Ve G onu koruyacaktı.

G öne çıktı, Jane’in elini tuttu ve kolunun üstüne koydu. Ayakta durdular, burun buruna, uzun bir an boyunca taht

odasındaki fısıldaşmalar azalarak yerini neredeyse tam bir sessizliğe bırakmıştı.

“Bunu yapabilirsin,” diye fısıldadı G.

Jane’in sesi titredi. “Yapamam.”

Gifford omzunu silkti. “Tamam, onlara ülkeyi yönetmek için bu kadar nazık bir teklifte bulundukları için teşekkür edelim, ama hayır, teşekkür ederim diyelim. Kuzenim kralın dileklerini onurlandırmayı arzulamıyorum. Peki, nerede benim şu lanet kitaplarım?”

Jane’in yüzünde ufacık bir gülümseme belirdi. “Bu kulağa daha doğru geliyor.”

“Ya da belki alternatif olarak, bu sadece bir öneriden ibaret tabii,” G parmaklarını hafifçe onun el kemiklerinin üzerinde gezdirdi, “tahtı kabul edersin ve bir gün ülkeyi yönetecek olsan yapacağını söylediğin her şey yaparsın.”

Jane ona baktı. Gifford yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Yardım ettiğimiz insanları hatırlıyor musun? Şimdi bütün krallığa, en asil olanlara yeni bir görüş açısı kazandırıp en yoksul köylülere yardım edebilirsin. Onlara yardım edebiliriz, birlikte. Her zaman yanında olacağım. Tabii... dışarıda olmam gereken zamanlar hariç. Ama senin yanımdayım, Jane.”

“Bu mümkün mü?” dedi Jane. “Başkalarına hem yardım etmemiz hem de onları yönetmemiz?”

G ona sonsuz bir iyimserlikle baktı. “Hiç bitmeyen bedava bira çeşmelerini de unutmayalım.”

Jane’in kollarını G’nin boynuna dolaması hem onu hem de bütün saray halkını şaşırttı. Taht odasının en tutucu leydi-leri dantel mendillerini zarifçe kızaran yanaklarına götürdü. Hazır bulunan hizmetkârlar, Böyle cüretkâr bir leydiyle gerdek odasında yırtık giysiler olmasına şaşmamalı, dermiş gibi bilmiş bilmiş bakıştı.

Diğer taraftan Lord Dudley’nin yüzü sanki çift hemen oracıkta bir erkek vâris yapıyormuş gibi aydınlanmıştı.

Babasının gülümsediğini görünce G'nin sırtına bir ürperti yayıldı. Babası asla gülmezdi. Bu G'nin, babasının neyin peşinde olduğunu merak etmesine neden oldu.

Lord Dudley, Jane'i tahta yönlendirdi ama o G'nin elini bırakmamıştı. Hatta Canterbury Başpiskoposu tacı başına yerleştirirken Gifford yüzünü buruşturana kadar baskısını artırarak parmaklarını sıktı. Yalnızca saltanatın son sembolleri olan kraliyet asasıyla küresini tutmak için bıraktı.

Küreyi tutan eli titriyordu. Jane'in gözleri, G'nin onun küreyi Lord Dudley'nin kartal burnuna indirebileceğini sanmasına neden olacak kadar kısılmıştı. Oldukça tahrik edici bir hedef oluşturduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ama Jane kendine hâkim oldu ve küreyle asayı minderine üzerine geri koydu.

"Yaşasın Kraliçe Jane!" diye ilan etti Lord Dudley.

"Yaşasın kraliçe!" diye karşılık verdi saray halkı.

Ve sona erdi. Bu kadar. Daha birkaç saat önce sayfiye evinde yalnızlardı ve neredeyse öpüşeceklerdi, şimdiyse Jane kraliçeydi. G sarayın son birkaç yılını kaçırdığı için kraliyet protokollerindeki değişikliklerden haberdar olmasa da Kral Edward'ın taç giyme töreninin ne kadar farklı olduğunu kesinlikle anımsıyordu. Hadisenin öncesinde hazırlık olarak üç gün süren kutlamalar düzenlenmiş ve sadece taç giyme töreni saatler sürmüştü. Üstelik gösterişli Westminster Katedrali'nde gerçekleştirilmişti, bu çok daha az resmi olan taht odasında değil. Kral Edward o tarihte dokuz yaşındaydı ve taçla kraliyet giysilerinin ağırlığının altında güçlkle ayakta duruyormuş gibi görünüyordu.

Ama Jane'in taç giymesi on dakika sürmüştü. Yeni kraliçeyi karşılamak için sokak kutlamaları yoktu. Taç giymeye eşlik eden görkemli, gösterişli geçit törenlerinin hiçbirisi yoktu. Şimdi bile, G taht odasında etrafına bakınırken yüzlerdeki

ifadeler zoraki gülümsemelerle endişeli bakışlar arasında çeşitlilik gösteriyordu, Kraliçe'nin annesi ve G'nin hâlâ tuhaf bir şekilde mutluluk saçan babasının yüzleri hariç.

Lord Dudley tahtın yanında durdu, G'nin değerlendirmesine göre biraz erken sahiplenilmiş bir yetki pozisyonuydu. Kraliçe'yi kabul etmek ve bağlılık yemini etmek için bir sıra oluştu ama G artık kuyrukla ilgilenmiyordu. Bunun yerine dikkatini girişteki hareketlenme çekti. Odaya bir haberci girmişti... Aslan Kral'ın hükümdarlığından sonra bütün haberlerin yaptığı gibi tedbirli bir şekilde yürüyerek.

Lord Dudley haberciyi görünce sakın bir tavırla tahtın yanından inip delikanlının yanına gitti ve uzattığı mühürlü zarfı aldı. G oldukça şişman bir saray nedimesinin arkasından görebilmek için başını yana eğdi. Lord Dudley kırmadan önce G mektubun kırmızı mum mühründeki kraliyet armasını görmeyi başarmıştı.

Parşömeni okurken Dük'ün kaşları çatıldı, sonra daha da çatıldı. Mektubu katladı, cebine tıkip ortadan kaldırarak telaşla uzaklaştı.

Başka kimse bu olaya dikkat etmemişti. Jane'in çevresinde biraz önce güvensiz olan ortam yerini yavaş yavaş yeni İngiltere Kraliçesi için duyulan heyecana bırakmıştı.

G, Jane'in kulağına fısıldamak için eğildi. "Majesteleri."

Jane'in gözleri öfkeyle yandı. "Sakın bana 'Majesteleri' demeye cüret etme."

Gifford gülümsedi. "Leydim, bana biraz izin verin, lütfen."

Jane'in gözleri endişeyle parladı ama başıyla onayladı. "Çabuk dön."

G hızla ve sessizce babasını salonun diğer tarafına kadar takip etti. Lord Dudley en güvendiği danışmanını duvardaki küçük bir girintiye çekmişti. Zarfı çıkarıp ona uzattı. Danışman yazıyı okudu, kaşlarını çatı ve mektubu tutan eli yanında sarktı.

“Korktuğum gibi,” dedi Lord Dudley. “Bütün çabalarımıza rağmen Jane’in tahta çıkış haberi henüz adamlarımız onu yakalayamadan Mary’nin kulağına gitmiş. Biri onu uyarmış olmalı.”

G bir sütunun arkasına iyice gizlendi.

“Neredeymiş?” diye sordu danışmanı.

“Bilmiyorlar. Büyük olasılıkla Kenninghall’a kaçmıştır. Ama en önemlisi Jane’i yasal kraliçe olarak tanımayı reddediyor.”

G bu haberle kalbinin kaburgalarında çarptığını hissetti. Ama babasının söyleyeceği şey daha da korkutucuydu.

“Onu bulun. Tutuklayın. Bunu yarın hava kararmadan önce yapın. Başaramazsak Mary ordunun desteğini arkasına alır. Sonra tahtı kaybederiz.”

Danışman, Lord Dudley’nin emirlerini yerine getirmek üzere hızla çıkışa ilerlerken G’nin teni buz kesti. Nasıl olur da Mary’nin düzeltilmiş tahta çıkış sırasından haberi olmazdı? Belki Kral ablalarına danışmaya gerek görmemişti ama kuşkusuz ölmeden önce onlara en azından isteklerinden söz etmiş olmalıydı. Bunu yapmamış mıydı yoksa?

G babasının ceketinin eteklerini çekiştirip sırtını dikleştirmesini, bir yandan yüzündeki gergin ifadenin yerine çok çalışılmış o her şey yolundaymış ifadesini yerleştirmesini izledi. G babasının yanına yürüdü.

“Baba,” dedi.

Lord Dudley irkildiyse de çabuk toparlandı. “Gifford, senin kraliçenin yanında olman gerekiyor.”

“Baba, haberciyi gördüm.”

Dük elini sallayarak geçiştirdi. “Ha, önemli bir şey değildi. Yeni daireniz hakkında önemsiz ayrıntılar. Düzenlenecek o kadar çok şey var ki.”

G derin bir soluk aldı, kulak misafiri olduğunu açıklamakta kararsızdı ama daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. “Danışmanına söylediklerini duydum. Mary hakkındakileri.”

Lord Dudley, G'yi kolundan tutup tavandan sarkan gösterişli kraliyet bayraklarından birinin arkasına çekti.

"Dikkatli ol, oğlum. Bu tür şeylerden bahsetme. Seni ilgilendirmiyor."

"Karım için bir tehdit oluşturuyorsa pekâlâ beni ilgilendirir," dedi G sesini yükseltmemek için zorlanarak.

"Aynı görüşte değilim. Bir kraliçeyle kocasını krallık yönetimindeki bütün küçük ayrıntılardan haberdar etmeye lüzum yoktur. Zaten bu sayede benim bir işim var."

"Küçük ayrıntı mı? Ne söylediğini duydum..." G yüksek sesle konuşunca babası keskin bir bakışla onu durdurdu.

"Diyordun ki," diye devam etti G alçak sesle, "sen... yani biz Mary yakalanmazsa tahtı kaybedebilirmişiz."

Dük elini sertçe G'nin omzuna koyup burnunu havaya dikerek keskin bir soluk aldı. G bu sırada bütün salonu içine çekmemesine şaşırıldı.

"Oğlum, bunu sana sadece bir kez açıklayacağım. Karın kraliçe. Merhum Kral Edward onun tahta geçmesini sağladı ve Danışma Meclisi'nin otuz bir üyesi imzalarıyla bunu onayladı. Sen kraliçenin eşisin ve pek yakında güçlü bir kral olacaksın."

G? Kral?

Evet, bu korkutucu bir haberdir ama o ve Jane ülkeyi yönetirlerse neler yapacakları konusunu uzun uzun konuşmuşlardı. Birlikte bir fark yaratabilirlerdi. Üstelik taç onda çok güzel dururdu.

"Yine de daha öğrenecek çok şeyin var," diye devam etti G'nin babası. "Bu işleri bana bırak. Güven bana, ayak direyen gayri meşru bir cadalozun yoluma çıkmasına izin vermem!"

"Yani kraliçenin yoluna çıkmasına demek istiyorsun," dedi G yavaşça. "Değil mi, baba? Kraliçenin yoluna?"

"Evet, evet, kraliçenin yoluna," dedi Lord Dudley önemsemeden.

“Ama Mary biraz eski kafalı olsa da halkın gözünde oldukça popüler. Eğer destek toplarsa...”

G'nin babası elini kaldırdı. “Gifford, senin geleceğini garanti altına almak için büyük çaba harcadım, tabii ülkemizin geleceğini de. Senin asla yapacak cesareti gösteremeyeceğin şeyler yaptım. Sen kral olmaya odaklan. O zamana kadar uzman görüşlerini anladığın şeylerle sınırlı tut. Elmalarla mesela.”

Babası bunu söyledikten sonra bayrağın arkasından çıkarak G'yi yüzünde ancak babasının sertçe paylaşması nedeniyle oluşabilecek, yıkılmış bir ifadeyle orada bıraktı. G küçük kiliseden çıktı. Jane onu gördüğünde gülümsemedi. Belki de babası haklıydı. Kral olarak taç giyene dek onu ilgilendirmeyen konular için endişelenmemeliydi.

ON ÜÇ

Edward

Kral (gerçek kral demek istiyoruz), kendi suçu olmasa da kaybolmuştu.

Yeni sahip olduğu Edian biçiminde geçen ilk birkaç saatte ancak bir kuş hevesi olarak nitelenebilecek bir şeye kapılmıştı... tatlı, yoğun bir uçuş coşkusu, rüzgâra binme, kanatlarının gücünü test etme, bu kadar tepeden görünen dünyanın sessiz dinginliğinin onu sarması. Bu iyi hissettiren duyguların ve artık... ölmeyecek olmasının etkisinde kalarak kendini kaybetmişti.

Edward o sırada bunu bilmiyordu çünkü kendisine bakıp gerçekte ne tür bir kuş olduğunu anlamasının bir yolu yoktu ama o bir kerkeneze dönüşmüştü, kuş meraklısı olmayan okuyucularımız için söyleyelim, bu kuş –Falco tinnunculus–, yakışıklı, kahverengi benekli tüyleri olan küçük bir şahindir. Edward yalnızca kanatları, gagası ve kuş pençeleriyle sonlanan iki bacağı olduğunu biliyordu ve bu da onu bir çeşit kuş yapıyordu. Ve orada, yukarıda, gökyüzündeysen daha önce hayal bile edemeyeceği kadar özgür olduğunu biliyordu.

Ama bir süre sonra –ne kadar olduğunu kim bilebilir, kerkenezler zamanın çetelesini tutabilme yetenekleriyle ta-

nınmaz— beyninin gerilerinde bir yerde bir düşünce onu kemirmeye başladı, şöyle bir şeydi:

Bir şey yapmam gerekiyordu.

Bu da onu buna götürdü: *Bir yere gitmem gerekiyordu.*

Daha fazlasını hatırlamak için kendini zorladı. *Bir yere gitmem gerekmiyordu, birine gitmem gerekiyordu,* diye düşündü. *Bana yardım edecek biriydi.*

Sonra sadece bir kuş değil, bir kral olduğunu anımsadı, biri onu öldürmeye ve tahtını çalmaya kalkışmıştı ve Bess adında bir ablası vardı ve ona demişti ki... ona ne söylemişti? Annesinin de bir kuş olduğunu, güzel, beyaz bir kuş olduğunu ve kuş olmak muhteşem bir şey değil miydi, havaya hükmetmek, dalmak sonra yükselmek, havada süzülme ve kuş çöküşü onu yeniden etkisine aldı.

Bir süre sonra tekrar düşündü, Hayır, Bess'in bana tek söylediği bu değildi. Bana büyükanneye git dedi. Büyükanne... Yaşlı leydiyi yıllardır görmemişti.

Helmsley'ye. Orası terk edilmiş, yarı yıkılmış, eski bir şatoymdu.

Kuzeyde bir yerlerde.

Peki, ama kuzey ne taraftaydı ki acaba?

On altı yaşında insan bir oğlan olarak Edward hiçbir zaman iyi bir yön duygusuna sahip olmamıştı, ne de olsa bir yere gitmek istediğinde arabayla götürülür, sürücülükle ilgili bir şey yapmazdı. Ancak birkaç saattir kuş olduğu için de kuzeyi bilmiyordu. Bir tarafta bir nehir, başka bir yönde bir sıra alçak tepe ve altında da uçsuz bucaksız yeşil araziler olduğunu biliyordu ve bir şekilde, o alanda az önce deliğinden çıkmış küçük kahverengi bir tarla faresi olduğunu da biliyordu. Vücudu hiç kendisine danışmadan savunmasız yaratığa doğru dalışa geçti, kuş-Edward kanatlarını içeri alıp pençelerini uzatarak fareye inanılmaz bir güçle çarpıp, onu yeryüzünden koparıp alana kadar alçaldı. Zavallı şey korkunç bir ciyıklama

çıkardı, tabii bu oldukça anlaşılabilir bir tepkiydi, sonra sesi kesildi. Kuş-Edward yakınlardaki bir ağaç dalına doğru kanat çırpıp, hâlâ fareyi tutuyordu ve sonra insan-Edward'ın bütün dehşetine rağmen... onu yedi, kemikleri, tüyleri ve her şeyiyle.

Edward bir süre ağaçta kaldı, bir yandan kendinden iğreniyor, diğer yandan gidip başka bir lezzetli fare ya da belki lezzetli bir çizgili yılan bulmak istiyordu. Gelişen bir kuş, yemek zorundaydı. Ama kuş dürtülerini kontrol etmesi gerektiğine karar verdi. Harekete geçmeliydi. Güneş alçalıyordu. Daha yeni sabah olmamış mıydı?

Kuzey. *Kuzey yönünü bulmam gerekiyor*, dedi kendine sertçe.

Peki ama kuzey ne taraftaydı?

Güneş batıdan batar, diye anımsadı hayal meyal. Hemen ardından kendini buna bağlı olarak kuzey olması gereken tarafa yönlendirdi. Ama havalanır havalanmaz, ancak birkaç dakika geçmişken rüzgâr onu yeniden büyüledi ve kuş coşkusu onu ele geçirdi ve tekrar kendine geldiğinde saatler geçmiş, hava kararmıştı ve o zamana kadar hangi yönde uçtuğunu, hangi yöne doğru devam etmesi gerektiğini bilmesinin bir yolu kalmamıştı.

Yani, daha önce de söylediğimiz gibi kral kaybolmuştu.

Bir süre, yolda ağır ağır ilerleyen bir arabayı takip etti. Araba önemli birini taşıyor olmalı sonucuna vardı çünkü etrafını onunla birlikte ilerleyen atlı muhafızlar sarmıştı. Sonra bu kadar çok –belki yirmi tane– adamı olan birinin Londra'ya gidiyor olması gerektiğini tahmin etti ve orası gitmek istediği en son yerdi, bu yüzden dönüp ters yöne uçmaya başladı.

Yol onu perişan görünen bir köye götürdü. Küçük bina kümesinin dış tarafında büyük bir meşe ağacı vardı, üst dallardan birine yerleşip çevresine bakındı. Görüşünün karanlıkta oldukça muhteşem olduğunu düşündü.

Köy, saman çatılı, dağınık kır evlerinden oluşuyordu, nalbantın olduğunu tahmin ettiği bacası tüten bir bina, kü-

çük bir ahır ve ortada diğerlerinin üstüne devrilecekmiş gibi duran köhne, ahşap bir bina vardı, pencereleri ışıklıydı ve kapısında üzerine bir at kafası kazınmış bir tabela asılıydı. İçeriden gelen kaba müziğin, gülen ve yüksek sesle konuşan erkeklerin sesini duyabiliyordu. Bir han.

Yeniden insan olabilir ve içeri girebilirdi. İnsanlar kuşkusuz onu tanırdı... ne de olsa yüzü sikkelerinin üzerine basılıydı. Halkı onu severdi, öyle değil mi? Tanrı tarafından hükümdarları olmak üzere bahşedilmiş sevgili krallarıydı. Ona her zaman söylenen buydu.

Acaba kuş biçiminden insana nasıl dönüliyordu tam olarak? Bildiği kadarıyla değişmek için sihirli sözcükler, yapılması gereken hareket dizileri, büyüler yoktu. İnsan biçiminden kuş biçimine nasıl geçmeyi başardığını da tam olarak bilmiyordu. Sadece pencereden atlamış, kanatları olmasını dilemiş, ölmemeyi ummuştu.

Tekrar hana baktı. Hanlarda yiyecek olurdu. Gerçek yiyecek, fare değil. Akşam yemeği. Ve kocaman bardaklarda bira. Bunların zehirli olmayacağı da kesin sayılırdı.

Yahni de olurdu... belki tavşan yahnisi, o kadar yumuşak olurdu ki neredeyse ağzında erirdi, soğanlı, biraz da havuç ve patatesli, hiç değilse boş midesini ısıtırdı.

Bөгürtlen bile olabilirdi.

Edward ağaçtan düştü. En üst dallarda olduğu için düşüşü kayda değer bir gürültü çıkardı, dalların kırılması, Edward'ın küfürleri, sonra yere sertçe çarparken çıkan gümbürtü. Sol ayak bileğinin üzerine düştü, bu da onu yeniden ayak bilekleri olduğu konusunda uyarmış oldu. Bir şekilde başarmıştı. İnsan yemeği yiyen bir insan olmayı dilemiş ve işte olmuştu.

En yakın kır evinin kapısı sertçe açıldı, dışarı üzerinde önlük olan şişman, kırmızı suratlı bir kadın çıktı. Elinde oklava vardı. Arkasından gelen fırında pişen ekmeğin kokusuyla Edward'ın midesi guruldamaya, ağzı sulanmaya başladı.

Tanrım, o kadar açtı ki.

Güçlkle ayağa kalktı. Bileği o kadar acıyordu ki gözü yaşardı.

“Hanımefendi,” dedi hırıltıyla soluyarak.

Kadın onu tepeden tırnağa süzdü, Edward ancak o anda kendisiyle ilgili ikinci en önemli bilgiden haberdar oldu.

O, görünüşe göre, çıplaktı.

Edward bu küçük düşürücü duruma olabildiğince kralca bir tepki vermeye çalıştı. Krallar sıradan insanlar gibi elleriyle özel bölgelerini kapayarak ezilip büzülmezdi. Dimdik durdu. Kadının gözlerinin içine bakmaya çalıştı.

“Şey... hanımefendi, bunun nasıl göründüğünü biliyorum... çok hoş bir durum değil ama açıklayabilirim. Ben...”

“Sapık!” diye haykırdı kadın.

“Hayır, hayır, tamamen yanlış anladınız.”

“Sen de şu pis Eðianlardansın, değil mi?” diye bağırdı, yüzü kırmızının daha da koyu bir tonunu alırken.

Belki de tamamen yanlış anlamamıştı.

“Burası namuslu bir köydü, biliyor musun, senin türün gelip bozmadan önce. Hırsızlar, katiller, hepiniz öylesiniz. Pencereden giyinmemi izleyip sonra kaçan o köpekler gibi. Sapıklar!”

“Hayır, sizi temin ederim, ben asla...”

Kadının ağzı açıldı, sonra oklavayı İskoç savaşçısı gibi başının üstünde çevirdi. “SAPPIIIIIKKKKKKK!” diye bağırarak üzerine koşup neresine gelirse vurmaya başladı.

Edward kaçmaya çalıştı. Ayak bileği işbirliğine yanaşmadı ve daha birkaç adım atmışken soluk soluğa kaldı, bu yüzden istediği kadar hızlı uzaklaşamadı ama kadın da çok formda değildi. Oklava kafasına birkaç kez indikten sonra Edward sendeleyerek çırılçıplak gecenin karanlığına karışırken kadın arkasından, “Sapık!” diye bağırdıktan sonra peşini bırakmaya razı olacak kadar hıncını almış göründü.

Edward yolun ilerisindeki bir çiftlik evinin dışına kuruması için asılmış birkaç giysiyi çalmaya çalıştı ama çiftçinin bir köpeği vardı ve saldırıp sağ bacağına kötü bir yara açtı... yaralı olmayan bacağına tabii. Sonunda kendini başka bir çiftlikte, büyük bir ağılın samanlığında, her yerine batan bir saman yığının üstünde, bir at battaniyesinin altında saklanırken buldu.

Kuş halim daha iyi, diye düşündü sefil bir halde. Kendini dönüştürmeye çalıştı... kendini yeniden kanatlı olarak hayal etmeyi denedi ama hiçbir şey olmadı. Saman onu hapsiretti, sonra öksürttü ve biraz daha öksürdü. Zehir hâlâ içindeydi, kötü etkisini gösteriyordu. O kadar güçsüzdü ki. Şimdi bir de bileği zonkluyordu. Köpeğin ısırıldığı baldırı yanıyordu. Kadının onu o lanet olası oklavayla çuval gibi dövdüğü için şakağına yakın yumurta kadar bir şişlik ve Üstat Boubou'nun, kanını akıtırken açtığı çizgi çizgi kesiklerin olduğu titreyen incecik kollarında giderek moraran yerler vardı.

Üstelik üşüyordu. Ve açtı. Ve fena, çok fena kaybolmuştu.

Yüzünü battaniyeye gömüp gözlerini kırıştırarak acılı gözyaşlarından kurtulmaya çalıştı. Köpeğinin yanında olması için şimdi neler vermezdi; Pet'in bir kız olduğu düşüncesi onu rahatsız etmeyi sürdürmesine rağmen onun sıcaklığı, koruması için. Artık Pet'i de kaybetmişti. Her şeyini kaybetmişti. Jane'i. Bess'i. Tacını. Krallığı.

Ne yapacaktı?

Sonra, zehirlenmiş, yaralanmış ve açlıktan ölüyor olmasına ek olarak bitkinlikten de öldüğü için kral –ya da bu noktada artık Edward'ın teknik olarak kral olmadığını varsayabiliriz çünkü daha önce gördüğü arabada şatoya giden Jane ve Gifford vardı ve Jane kısa bir süre önce yasal İngiltere Kraliçesi olarak taç giymişti–, bir zamanlar kral olan oğlan, rahatsız bir uykuya daldı.

Başının yanında yanan fenerin parlak ışığı ve boğazında bir bıçakla uyandı. Çünkü tam da böyle bir geceydi.

“Merhaba,” dedi bıçağın sahibi.

Bir kızdı.

Kendi yaşlarında –on sekizden büyük olmadığı kesindi ama bu ışıktaki anlamak gücü– ve şaşırtıcı yeşil gözlere sahip bir kız.

Hareket etmeye cesaret edemedi. Bıçak yüzünden.

“Eee,” dedi kız uzun bir bekleyişten sonra, “kimsin ve neyin peşindesin, söyle bakalım?”

Ancak Edward onun ne dediğini anlamadı çünkü duyduğu şuydu: “İii, k’ssin ‘yin ‘şind’ssin ss’le b’klım?”

“İskoçyalısın,” diye mırıldandı Edward. “Ben İskoçya’da mıyım?”

Kız alayla güldü.

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum,” dedi Edward.

Yeşil gözler kısıldı. Bıçak boğazından ayrılmadı.

“Kimsin sen?” diye sordu kız ve Edward bu kez anlayabildi. “Burada ne yapıyorsun?”

Sorularına nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ona gerçekten kim olduğunu söylerse ihtimaller şöyleydi: a) Ona inanmaz ve boğazını keserdi veya b) Ona inanırdı ve o İngiltere hükümdarı, o da İskoçyalı olduğu ve 1553 yılında oldukları için daha büyük bir zevkle boğazını keserdi. İki seçeneğin sonu da onun için iyi görünmüyordu.

Kız beklentiyle ona bakıyordu, boynunda duran bıçak soğuktu ve kesin olarak kötüydü, bu yüzden konuşmaya başlamanın daha iyi olacağına karar verdi ve iyi bir şeyler bulsa iyi olurdu.

“Adım Dennis,” deyiverdi birden.

“Dennis,” diye tekrarladı kız. Hâlâ elinde bıçakla. “Bu senin adın mı soyadın mı?”

“Köyün nalbandının çırağıyım,” dedi hemen, Dennis’in adı mı soyadı mı olduğunu bilmediğini geçiştirmek için. “Yolda hırsızlar tarafından pusuya düşürüldüm.”

Bunun üzerine kızın dudaklarında çekici –ya da o anda bıçağıyla onu tehdit etmeseydi Edward bunu çekici bulurdu– bir gülümseme belirdi. Güzeldi ve yeşil gözleri bunun ancak bir kısmıydı. Asi ve inatçı siyah bukleleri, sivri bir çene ve kırmızı dudaklı küçük bir ağzın olduğu zarif ve solgun, kalp şeklindeki yüzünün her tarafına dökülüyordu.

“Kötü bir yalancısın.” Bıçağı tutmayan eliyle bir anda üzerindeki at battaniyesini çekip aldı ve çabucak altındakine göz attı, tepeden tırnağa ve arada kalan her yere.

Edward karşı koyamayacak kadar şaşırmıştı.

“Oralarda bir kılıç saklayıp saklamadığına bakıyorum yalnızca,” dedi sırtarak. “Ama tehlikeli olabilecek bir şey görmüyorum.” Bıçağı boynundan çekip oturdu. “Zavallı minik şey. Berbat haldesin, değil mi?”

Edward battaniyeyi geri alıp göğsüne kadar çekti. Zavallı minik şeyle neyi kastettiğinden emin değildi. Onun bir yerinden söz ediyor olamazdı herhalde. Yüzü kızgın dağlama demiri gibi kızarmıştı. “Söylediğim gibi, hırsızlar tarafından pusuya düşürüldüm,” diye kekeleydi sonunda. “Her şeyimi aldılar.”

“Ya, aslında ince ipek kumaşlar içindeydin, değil mi? Palavra. Sen kimsin, gerçekten?” Elini tutup avucunda evirip çevirdi. “Çünkü nalbant ellerine sahip olmadığın kesin.”

Edward elini çekip kurtardı ve battaniyeyi beceriksizce üzerinde tutmayı sürdürürken sendeleyerek ayağa fırladı. Kız da ayağa kalktı, pantolonundaki samanları silkeledi. *Pantolon giyiyor*, dedi içinden, o anda fark ederek. Siyah bir pantolon, beyaz bir tunik, siyah bir pelerin ve neredeyse dizlerine kadar çıkan siyah çizmeler. Daha önce hiç pantolon giyen kadın görmemişti. Bu uygunsuzdu. Sinir bozucuydu. Ve şaşırtıcı bir biçimde çekiciydi.

“Sen kimsin?” diye karşı saldırıya geçti. “Çünkü çiftçinin kızı olduğunu sanmıyorum.”

Kızın yeşil gözleri parladı ama yeniden gülümsedi. “Benim ne düşündüğümü biliyor musun?”

Tahmin bile edemezdi.

“Bence sen kaçak bir Eðian’sın,” dedi. “Yağmur başlayınca sığınmak için buraya girdin, tabii hayvan biçimindeyken, yanında giyecek bir şey olmadığı için de burada sıkışıp kaldın.” Ona acımış gibi cıkcıkladı. “Peki, hangi hayvan biçimini alıyorsun?”

“Yağmur mu yağıyor?” dedi Edward ve hemen ardından çatıya çarpan damlaların patırtısını fark etti. Çünkü yine, tam da böyle bir geceydi.

“Sürü’nün üyesi misin?” diye sordu kız. “Bunun için biraz acemi görünüyorsun.”

Edward Sürü derken neden söz ettiğini anlamadığını ve tabii ki Eðian olmadığını söylemek üzereydi. Ama daha bunlar ağzından çıkmadan kız başını hafifçe yana eğerek dinledi ve feneri üfleyerek söndürdü. Samanlık mürekkep koyuluğundaki karanlığa gömüldü.

“Ne...” diye başladıysa da kız susturmak için parmağını dudağına koyunca aklındaki her şey bir anda uçup gitti.

Aşağıda ağılın kapısı açıldı. Elinde fener olan bir adam içeri süzüldü. Birkaç dakika hayvanları yemlemekle uğraştı, bir yandan yağmur hakkında söylenip duruyordu. Bütün bu süre boyunca Edward ve kız samanlıkta, birbirlerinden bir soluk mesafede, kızın parmağı hâlâ dudağında, donmuş gibi durup beklediler.

Karanlıkta bile gözleri yeşildi. Kraliyet mücevherlerinin zümrütleri gibi.

Edward soluğunu tutuyordu. Onu öpmek istediğini fark etti, ki bu çılgınlıktı. Daha kısa bir süre önce boğazına bı-

çok dayamıştı. O bir yabancıydı. Pantolon giyen bir kadındı. Güvenilmezdi.

Yine de orada, dudağında parmağıyla dururken dudaklarını dudaklarına dokundurduğunu düşündürüyordu. Bakışlarını gözlerinden dudaklarına indirdiğinde kızın yanaklarında utangaç bir pembelik belirdi. Bu da onu daha çok öpmek istemesine neden oldu.

Çiftçi dışarı çıktı.

Kız geriledi, yüzündeki keyifli ifade kaybolmuştu. Boğazını temizledi ve parmaklarını gergince kemerindeki bıçakta gezdirdi.

“Gitmem gerekiyor,” dedi.

Nedense bu onun beklediği son şeydi... onun o anda, onu uyandırdıktan, tehdit ettikten ve acımasızca sorguladıktan sonra gitmesi. Şimdi mi gidiyordu yani? Gitmesini istemiyordu.

“Ama yağmur yağıyor.” Bu kendisine bile çok zavallı geldi. “Hem benim kim olduğumu öğrenemedin.”

Kız omzunu silkti. “Ne yazık ki o kadar da umurumda değil.”

Ağılın giriş katına inen merdivene yürüdü. Bir dakika içinde gitmiş olacak ve Edward da başlangıçtaki haliyle burada kalacaktı... giysisiz, parasız, plansız. Yalnız.

“Bekle,” diye seslendi.

Kız merdivenden inmeye başladı. Tam alt kata gelmişken ağılın kapısı sertçe açıldı ve yine o çiftçi görüldü, bu kez elinde paslı, eski bir kılıç vardı. Kız kaçacakmış gibi hamle yaptı ama çiftçi kılıcın iş gören tarafını onun tam göğsüne doğru uzattı. Kız dondu.

“Burada olduğunu biliyordum,” diye homurdandı çiftçi. “Tavuklarımdan uzak duramadın, değil mi? Kalanı için geri dönmen şarttı.”

Kız teslim olur gibi ellerini kaldırıdıysa da dudaklarında o sinir bozucu gülümseme belirdi. “Çok lezzetli tavuklardı. Kendime hâkim olamadım.”

Çiftçi tiksinererek alayla güldü. “Aslında burada seni deşip işini bitirmeliydim. Seni sabah hâkime teslim edeceğim, o da ellerinden birini kesecek. Bu sana ders olur.”

Bir şey yapmalıyım, diye düşündü Edward. *Bir şey yapıp onu kurtarmalıyım.* Ama çıplak ve silahsızdı. Tam olarak parlak zırhlı bir şövalye sayılmazdı.

Kız dimdik durdu. “Ya da şuna ne dersin? Gitmeme izin ver, ben de gelecekte tavuklarından uzak durayım.” Teklifi için yanıt beklemeden bir tarafa gidecekmiş gibi yapıp diğer tarafa koştu ama adam onu saçından yakaladı. Çekerek kapıdan uzaklaştırdı. Kız debelenip bıçağına uzandıysa da onu ilk kapan adam oldu ve toprak zemine fırlattı.

Gerçekten bir şey yapmalıyım, diye düşündü Edward. *Şimdi olsa iyi olur.*

“Ya da belki,” dedi çiftçi. “Elini kendim keserim...”

Tamam, bu kadarı yeter, diye düşündü Edward.

Samanlıkta bir ışık patlaması oldu. Çiftçi yukarı baktı, şaşırmıştı, sonra Edward olan kuş saldırarak pençelerini adamın yüzüne geçirdi. Çiftçi çığlık atıp kılıcını bıraktı. Kız bu fırsatı değerlendirerek çiftçinin bacak arasına tekme attı. Adam yere düştü. Kız bir an o zeki cümlelerinden birini söyleyecekmiş gibi duraksadı ama bunu yapmamasının daha iyi olacağına karar verdi. Sadece bıçağını kaptı ve kaçtı.

Edward onu yukarıdan, elinden geldiğince takip etti. Kuş olarak keskin gözleri olması iyiydi çünkü kızın ormanın gölgeleri arasına karışma becerisi vardı. Ağaçların arasında yolunu bulmak Edward için güçtü. En azından yağmur azalmıştı, artık çiseliyordu ve ay bulutların arasından çıkmıştı. Kız koştukça koştu, şimşek gibiydi, sanki gece yarıları ormanda gezinmeye alışmış gibi hızlı bir tempoda ilerliyordu.

Dinlenmek için küçük bir korulukta duruncaya kadar dört-beş kilometre daha koştu. Edward tepesindeki ağacın dalına tünedi. Kız yukarı baktı.

“Tepeme kuş pisliği düşmesinden endişelenmeli miyim?” dedi gülerek.

Edward alınmış gibi cıyaktı.

“Aşağıya gel. Artık değişebilirsin.” Kız pelerinini omzundan attı. “Al.”

Edward yere indi ama birkaç dakika kuş biçiminde, ışıklı bir şeyler olmadan öylece durdu.

“Gerçekten acemisin, değil mi?” diye sordu kız. “Demek nasıl eski haline döneceğini bile bilmiyorsun, ha?”

Değişti. Hâlâ çıplaktı. Kız gülümsemesini gizleyerek yere baktı ve pelerini uzattı. Edward alıp üzerine geçirdi, at battaniyesinden katbekat iyi olsa da kendini çıplak ve fazla havadar hissediyordu.

“Yardımanın için teşekkürler.” Kız başboş bir siyah bukleyi kulağının arkasına attı. “Ondan kendi başıma da kurtulurdum ama ortalık daha fazla karıştırdı.”

“Demek tavuk hırsızısın,” dedi Edward.

“Diğer şeylerin yanında,” diye itiraf etti kız.

Daha önce hiç adi bir hırsızla karşılaşmamıştı. Her şeyin bu kadar çılgın ve heyecanlı olmasından bu kadar yorulmuş olmasa bütün bunları çılgın ve heyecanlı bulurdu.

“Ben Gracie,” dedi kız, gözlerine bakarak.

“Adın mı soyadın mı?” dedi Edward.

Kız sırtıttı. “Grace MacTavish,” diye açıklığa kavuşturdu ve başıyla küçük bir selam verdi. “Hizmetindeyim.”

“Edward,” diye karşılık verdi sadece.

“Dennis değil miydi?” Gamzeleri olduğunu fark etmişti, gülümserken gülümsememeye çalıştığı zamanki kadar belli olmuyordu.

“Dennis değil.”

“İyi. Dennis gibi bir adın olsa sana acırdım. Gidelim mi?”

“Nereye?” diye sordu.

“Daha güvenli bir yere.”

“Daha güvenli” kulağa iyi geliyordu. Alışkanlıktan kolunu uzattı. Kız ona şüpheyile baksa da koluna girdi ve yürümeye başladılar.

“Oradayken dönüşebilirdim,” dedi ağaçların arasında ilerlerken. “Ama o zaman ben de giysilerimi kaybederdim ve giysi sakladığım en yakın yer yarım günlük sağlam bir koşu mesafesinde. Ve bu çizmelere tapıyorum,” diye ekledi.

“Dönüşmek mi? Yoksa sen de mi Eðian’sın?” Kalbi aptal gibi göğsünde hızla çarptı. Bu kızda onu bu kadar heyecanlandıracak ne vardı böyle?

“Evet, Eðian’ım,” dedi. “Daha önce hiç kerkenez Eðian görmemiştim. Çekici bir kuş oluyorsun.”

Midesi altüst oldu. “Ben kerkenez miyim? Öyle olduğumdan kesinlikle emin misin?”

“Kuş gözlemcisi sayılmam ama avcı kuşları tanırım,” dedi kız. “Bu neden hoşuna gitmedi?”

Yanıt vermedi ama işin aslı, Edward’ın küçüklüğünden beri çalıştığı şahin besleme kurallarına göre bazı kuşlar bazı konumlara uygundu. Kralın kuşu akdoğan, içlerinde en büyük ve en görkemli olan. Prens olarak şahinlerle çalışmıştı (tek farkı, biraz daha az görkemli olmalarıydı), babasının şövalyeleri uludoğanları kullanırdı; leydiler bozdoğanları; toprak ağaları, bıyıklıdoğanları... ve bu şekilde giderdi.

Kerkenezler şahin türünün en küçük ve en güçsüz olanlarıydı. Yalnızca hizmetkârlar kerkenezlerle çalışırdı.

Öksürüğünü bastırdı. “Sen hangi hayvansın?”

Gamzeler. “Sanırım görmek için beklemek zorundasın.”

Birden dizlerinin bağı çözüldü ve nedeni güzel bir kız tarafından etkilenmesi değildi. Bütün bu aşırı zorlamalar ona fazla gelmişti. Zihni bulandı. Sendeledi.

Kız kolunu daha sıkı tuttu.

“İyi görünmüyorsun,” diye belirtti. “Dinlenmek ister misin?”

Edward başıyla onayladı. Kız onu yan tarafından üzerine oturabileceği büyük bir kök çıkan ağacın altına götürdü. Edward birkaç dakika boyunca pelerinin içine öksürerek bitkince oturdu. Kız birkaç adım ötesinde durup onu inceliyordu.

“Sende malum hastalık mı var?” Hastalıklı biriyle kol kola yürümüş olma fikri onu endişelendirmiş gibiydi.

“Hayır.” Edward ona baktı. “Hayır, beni zehirlediler.”

O haylaz kaşlar kalktı. “Zehirlediler mi? Kim zehirledi?”

“Lord Dudley,” dedi, o anda gerçeğin dışında bir şey uyduramayacak kadar yorgundu.

“Ama neden biri seni zehirlemek istesin ki?”

“Çünkü...” İşte o andı. Ona kim olduğunu söyleyeceği ve onun da ona ne yapacağına karar vereceği an. “Çünkü ben...” diye denedi yeniden.

“Çıkar ağzındaki baklayı,” diye zorladı kız. “Heyecanlı bekleyişi kaldırabileceğimden emin değilim.” Pekâlâ, her şeye rağmen boğazını kesmeye karar verecekse en azından çabuk olurdu. En iyisi söyleyip kurtulmaktı.

“Ben Edward Tudor’um,” diye yanıtladı. “Ve yardımına ihtiyacım var.”

Jane ON DÖRT

Demek kraliçe olmuştu. Bu beklenmedik bir durumdu.

Jane yarı paniklemiş, hayret dolu bir kahkaha attı. Edward bunu ona nasıl yapardı? Bunu ona *neden* yapmıştı? O, kadınların liderlik pozisyonlarında olabileceklerine bile inanmazdı. Edward'ın aklı yerinde olsaydı onu asla kraliçe yapmazdı.

Öyle olmalıydı: Edward'ın aklı yerinde değildi. Malum hastalık beynini haşlamış ve sonunda karar verme becerilerini yok etmiş olmalıydı çünkü kendi görüşüne göre Edward son anlara kadar oldukça mantıklı davranmıştı. Edward ondan tahtta ne yapmasını beklemiş olabilirdi ki?

Tekrar güldü ancak daha çok hıçkırık sesi gibi çıktı. O kraliçeydi. Hükümdar. Egemen. Lider. Devletin başı. Önder. Yetkili kişi. Patron. Tek. İngiltere. Kraliçesi.

Jane her zaman kadınların erkeklerden daha güçsüz olduğu inanişına karşı çıkmıştı, sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Edward kadar iyi bir eğitim almıştı –hatta bir süre aynı özel öğretmenleri paylaşmışlardı– ve Jane her zaman aklına ne koyduysa o konuda başarı göstermişti. Sekiz dil biliyordu, Tanrı aşkına, öğretmenlerinden bazıları tarafından hitabet sanatı ve mantık yürütme konularında bir mucize

olarak kabul ediliyordu. Felsefenin kavramsal karmaşalarını ve dinin ince ayrıntılarını kavrayabiliyordu. Günde birkaç kez sıradan insanların yemek yemesi gibi o da kitap yalayıp yutuyordu. Sırf zaman geçirmek için şiirleri Latince ezberliyordu. Bütün bunları bütün erkekler kadar iyi yapabiliyordu.

Ama bir ülkeyi yönetebilir miydi?

Jane yeni yatak odasını adımladı, Londra Kulesi'nin kraliyet dairelerinden bir odaydı, tam da bir (başka ne denir ki) kraliçeye layıktı. Dün gece tebaasını kabul ettikten sonra (bu düşünce Jane'in midesini altüst etti) dinlenmek üzere daire-sine gönderilmişti. Lord Dudley kraliçenin geç saatlere kadar tutulmaması gerektiğini ve ertesi sabah kendisini bekleyen kraliçesel faaliyetlerle dolu uzun gün için tazelenmiş olması gerektiğini belirtmişti.

Jane bitkin olduğu için razı olmuştu ama herkesin küçük bir çocuk gibi yatağa gönderilmediğini bilmesini sağlamıştı. Gifford'a hemen bir bakış atmıştı –geliyor muydu?– ama Lord Dudley konuşmak için Gifford'ı kenara çekmişti. Jane ne olduğuna bakmadan bir kitap kapmış (*Ölümden Sonraki Yaşam: Eōianlar ve Reenkarnasyon Üzerine Yüz Yıllık Tartışma adlı kitap çıkmıştı*) ve ölümle ilgili olduğunu fark edince devasa yatağın üzerine fırlatmıştı.

O zaman tam olarak idrak etti: Edward ölmüştü.

Onu bir daha hiç göremeyecekti.

O artık yoktu.

Uzun ve öfkeli bir ağlamadan sonra uyuyamamıştı, bu yüzden güneş doğduğunda ve Gifford bir yerlerde (tercihen açık alanda) ata dönüştüğünde Jane de dairesini keşfe çıktı. Dekorasyonu sinir bozacak kadar gösterişliydi. Pencereleri uzun, sırmalı ipek perdeler çerçevesliyordu, duvarlara içi giymeyi hayal edebileceğinden fazla elbiseyle dolu sıra sıra giysi dolapları sıralanmıştı. Duvarların dolaplarla işgal edilmemiş iki yerinde tahminen kraliçenin odasını kralın odasıyla bir-

leştiren bir kapı ve büyük aynalı bir tuvalet masası vardı, ne kadar kraliçemsi görünmediğine hayran kalmak istediğinde kullanması için.

Gözlerinin altında dün geceki yolculuk ve perişanlığından kalma halkalar vardı. Güneşin altında geçirdiği günlerde pembeleşmiş teni artık renksiz ve sağlıksızdı. Gözleri ağlamaktan tahriş olmuş, hassaslaşmış ve kızarmıştı, şiş görünüyordu. Her zamanki bütün kusurlarını belirtmeye bile gerek yoktu.

Kraliçeye yakından uzaktan benzemiyordu.

Yeni dairesinin en kötü tarafı, bütün bu elbise dolapları ve tuvalet masaları ve perdeler yüzünden başka bir şey koymak için neredeyse hiç –hatta hiç– yer olmamasıydı; yani kitaplık için. İçinde kitap olmayan bir odada uyuyabilecek kadar rahat bir insan olabilir miydi bu dünyada?

Edward bir daha hiç uyuyamayacak, diye anımsattı kendine gözlerinde yaşlarla.

Bir daha hiç kitap okuyamayacaktı.

Kapı tıklatılınca aldırmadı, bunun yerine kendini yatağın ortasına atmayı tercih etti, yastıklar ve battaniyelerin arasına sığınıp aklından bir daha Edward'ın asla yapamayacağı şeylerin bir listesini yaptı. Yemek yemek ve nefes almak gibi bariz şeyleri atladı. Yirmi yedinci maddeye gelmişti: Köpeğinin kulağının arkasını kaşımak ve yirmi sekizinci madde: Gülünç miktarda böğürtlenli tatlı yemek. Ziyaretçisi kapıyı yeniden tıklattı, sonra izin beklemeden girdi.

“Günaydın.” Annesi eteklerini sürüyerek içeri geldi, peşinde bir alay nedime vardı. Leydi Frances'in talimatıyla nedimelerden bazıları küveti doldurdu, kokusu bütün odayı sarıp Jane'in gözlerini yaşartana kadar suyu gül yağı esansıyladır doldurdular. Diğerleri tuvalet masasını açıp korkutucu kozmetik koleksiyonunu sergiledi. Başka bir grup masaya tepsi tepsi yiyecek diziyordu: sosis, yumurta, üzerine bal sürülmüş ekmekler, üzerlerinden bol bol krema akan meyveler.

Bütün bu faaliyet etrafında sürüp giderken Jane yatakta kaldı, kıpırdamadan ve etkilenmeden.

“Eee?” Leydi Frances, Jane’e parmaklarını şaklatınca hizmetçilerin şaşkın bakışlarına hedef oldu. Hemen sonra ne yaptığını fark ederek elini indirip sesini yumuşattı. “Jane, canım. Majesteleri. Banyo ve kahvaltı zamanı. Halkının karşısına çıkmak için hazırlanmalısın.”

Jane dün gece halkının karşısına çıkmıştı. “Kuzenimin yasını tutuyorum.”

“Biliyorum canım ama yapman gereken... yani durum şu ki, bence kendini bir an önce güçlü ve becerikli göstermen akıllıca olur. Harekete geçmeden önce bir kriz çıkmasını beklememelisin.”

“Harekete geçmem gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Jane.

“Kesinlikle.” Annesinin dudakları gülümser gibi seyirdi. “Bence bir an önce becerikli bir hükümdar olduğunu kanıtlamalısın.”

Becerikli. Doğru. Jane örgü battaniyenin köşesiyle oynadı. (Edward’ın asla yapamayacağı bir şey daha.) “Üzerine eğilmek gereken bazı konular olduğunu düşünüyorum. Önemsiz konular.” Çok önemli konular. Gifford yüzünü ellerinin arasına alıp sayfiye evindeki konuşmalarını hatırlattığında halkını anımsamasını sağlamıştı. Tahtı kabul etmesinin tek nedeni buydu. Halk. Yoksullar. Onlara yardım etmek için her şey yapardı.

“Güzel.” Leydi Frances elini uzatıp Jane’i battaniye kalesinin içinden çekip çıkardı. “O zaman bu konuları Danışma Meclisi’ne götürür, hükümdarlığını sağlamlaştırırız. Lord Dudley’nin Kral Edward’a –huzur içinde yatsın– yardım ettiği gibi sana da yardım etmeyi arzuladığını biliyorsun, saray erkânındakilerin çoğu gibi. Ben de dahil. Hepimiz senin olman gerektiği gibi bir kraliçe olmana yardım etmek istiyoruz.”

“Benim kraliçe olmamam gerekiyordu.”

“Ama oldun.”

“Sence iyi bir kraliçe olur muyum?” Jane’in sesi elinde olmadan cılız çıkmıştı. Sözcükler de söylemek istediği sözcükler değildi ama ağzından çıktığı anda annesinin onayını ve desteğini alma arzusuna kapıldı.

Leydi Frances gözlerini kısarak Jane’e ev işlerini yapan hizmetkârları süzdüğü gibi baktı. “Şu aptal kitapları okumak yerine krallığı yönetmeye odaklanırsan her zaman hatırlanacak bir kraliçe olursun.”

Anlaşılan Jane’in tahta çıkması bile annesinin onunla gurur duyması için yeterli değildi. Hayal kırıklığıyla yutkundtu. Önemi yok, dedi kendi kendine. Artık annesine ihtiyacı yoktu.

Yanında Gifford vardı.

Jane bir ülkeyi yönetebileceğinden emin değildi. Hayatını tahtta geçirmek için yaratılmamıştı. Kraliçe olmaya biraz bile hazırlıklı değildi. Ama tek bir şeyi biliyordu: Gifford yanında olacaktı, ona yardım edecekti ve kendisi de elinden geleni yapacaktı.

“Edward’ın naaşını görmek istiyorum,” diye belirtti Jane daha sonra. “Veda etmek için.”

Koridorda annesiyle yürüyordu, Lord Dudley de birkaç adım arkadan geliyordu. Birinci günün faaliyetlerine başlamışlardı ve kimse ona bunların ne olduğunu söylemeye zahmet etmemişti. Yakında öğreneceğini tahmin ediyordu ve üçünün arasındaki bu sessizlik talepte bulunmak için çok uygun bir zamandı.

“Onun naaşını bugün görmek istiyorum. Bu sabah.”

“Korkarım bu iyi bir fikir değil, *haliyle*, Majesteleri.” Dudley’nin sesi soğuktu. “Oldukça hastaydı. Onu eski haliyle hatırlamanız daha iyi olur.”

Jane yoğun bir üzüntü dalgasını bastırdı. “Onu görmek istiyorum. Nerede?”

“Bu uygun olmaz, *haliyle*, Majesteleri...”

Jane çenesini sıktı, sonra farkına vararak gevşetti. “Ben kraliçeyim ve kuzenimin naaşını görmeyi talep ediyorum.”

“Bugün yapacak çok şey var, *haliyle*.”

Lord Dudley bir kere daha haliyle derse *haliyle* kellesini kestirecekti.

Hayır, bu doğru değildi. Bunu yapamazdı. O Gifford’ın babasıydı.

“Lord Dudley.” Annesi o ana kadar bu konuda sessiz kaldığı için bu kez sadece ona hitap etti. “Kraliçe olarak halefimin cenaze merasimini düzenlemek benim görevim ve ilk olarak ona nezaket ziyaretinde bulunmayı arzuluyorum. Özel olarak.”

Daha kalabalık bir koridora saptıklarında Dük hâlâ sessizdi. İnsanlar ona bakıp fısıldaştı. Birkaç kişi baş selamı verdi. “Pekâlâ,” dedi Dudley. “Onu ziyaret etmeniz için gerekli düzenlemeleri yaparım. Ancak korkarım bugün olmaz. Yapılacak çok fazla iş var.”

Daha fazla beklerlerse çürüyen bir cesedi ziyaret edecekti. *Ölümün Şanlı ve Ürkütücü Evreleri: Başlangıç Rehberi* kitabına göre cesetler hızla bozulmaya başlıyordu, şişip kokuyor, geride sadece önceden oldukları kişinin dehşet verici bir kopyası kalana kadar çürüyordu. Jane babasını ve Katherine Parr’ı ölümlerinin hemen ardından görmüştü ve o bile yeterince korkunç olmuştu.

Edward’ı çürüme evresinde görmek istemiyordu. Bu düşünce onu daha da derinden ürpertti.

“Elinizden geldiğince çabuk ayarlayın,” dedi aklındaki o korkunç düşünceyle, sertçe.

Dudley, kuzeninin cesedini görmesini istemiyordu.

Burada ters bir şeyler vardı, Edward'ın ölü, Jane'in de kraliçe olmasının bariz yanlışlığı dışında. Bir şeyler yanlıştı ve Jane ne olduğunu ortaya çıkarmaya niyetliydi.

Günün geri kalanı kraliçeliğin ilk gününe uygun anlarla kasırga gibi geçti:

Üyeleri kendilerini tanıtırken Danışma Meclisi'nin karşısında durmak.

Londra'nın önde gelen tüccarlarından bazıları ziyaretine geldiğinde tahtta oturmak.

Saray işleri, çeşitli lordlukların mal varlıkları ve evlilik talepleriyle ilgili belgeleri imzalamak. Bu son kısım ona kendisini biraz suçlu hissettirdi ama görünüşe göre yığının üstündeki ilk birkaç talep evlilikleri için izin isteyenlere aitti, bu yüzden bunu onay vermek olarak algılamaya karar verdi. Yine de elinde bu tür bir güç tutmak endişelendiriciydi.

Bunlar Edward'ın bir daha asla üstlenemeyeceği eylemlerin devamıydı: imzasını atmak, taht minderi için iplik seçmek ve her bir konsey üyesinin kendisinin ne kadar büyük ve korkunç derecede önemli olduğu hakkındaki konuşmasını dinlemek. (Belki bu kısmını özlemezdi.)

Devlet etkinliklerine başkanlık etmesi, çeşitli soyluların sayfiye evlerini ziyaret etmesi ve Kızıl Düğün denilen bir şeye katılması gibi birkaç davetiye vardı. Jane bu son davetiyede, üzerinde düşünmeye gerek duymadan "katılamayacak" kutucuğunu işaretledi. Sanki başka bir düğüne katılmak isteyecekmiş gibi.

Bunların hiçbirisi önemli görünmüyordu aslında. İnsanlara yardım edebileceği kayda değer bir şey yoktu. Hepsisi boş işlerdi. Ona yemek yemesi için zaman verildi ama bunun dışında hep meşgul edildi. Edward'ı düşünecek veya Dudley'nin amacı hakkında soru soracak ya da yeni bir taht siparişi verip vere-

meyeceğini düşünmek için çok az fırsatı oldu... bunda otururken kendini çocuk gibi hissediyordu, ayakları yere zor değiyordu.

Ve en can sıkıcısı, Lord Dudley'nin her yere onunla birlikte gitmekte ısrar etmesiydi. Jane'i gözünün önünden ayırdığı anda kızın pencereden çıkıp tepelere doğru kaçacağından korkuyormuş gibi.

O noktada bu çok da kötü bir fikir gibi gelmedi Jane'e.

"Son günlerinde Edward'ın yapma fırsatı bulamadığı çok şey vardı," diyordu şimdi de ölümüne üzülmüş gibi. Alacakaranlık oluyordu. İkisi ahıra yakın bir çıkışta Gifford'ı beklerken açık kapıdan içeri süzülen kehribar rengi güneş ışıkları koridora uzun, karanlık gölgeler düşürüyordu. "Rahmetli kralımız çok hastaydı. Son yaptıklarından biri sizi vârisi ilan etmekte. Bu onun tek düşüncesi, o saatlerdeki tek amacıydı, herkesten çok güvendiği birini aday göstermek."

Dük'ün kendisinden de mi çok? Belli ki adam onu pohpohlamaya çalışıyordu.

"Evet. Neyse, ben yine de onun naaşını görmek istiyorum," dedi.

"Belki yarın," diye kabul etti Dudley isteksizce.

"Aynı zamanda ilk fırsatta Greenwich'teki saraya gitmek istiyorum, odasını ve kitaplarını görmek için. Peki ya köpeğine, Petunya'ya ne oldu? Onu da görmek isterim. Buraya getirilebilir mi?"

"Elbette," dedi Dudley ama yüzündeki ifadeden Jane bu isteklerini yerine getirmeye pek niyeti olmadığını anlayabiliyordu. Onu neden reddediyordu? Ne saklıyordu?

Güneşe bakmak için döndü, yavaş yavaş batıyordu. Keşke daha hızlı hareket etseydi. Gifford yanında olsa Jane kendini daha iyi hissedirdi. "Ayrıca, bir tanesi hariç elbise dolaplarının odamdan çıkarılmasını istiyorum," dedi başından beri bu konuda konuşuyorlarmış gibi. "Hepsine gerek yok. Bu kadar

çok giysiye ihtiyacım olacağını düşünüyorsanız onları başka bir yere kaldırın.”

Suratını asmasıyla Dudley'nin dudakları inceldi. “Onlar olmadan odanız oldukça boş kalır, Majesteleri.”

“Elbise dolaplarının yerine başka bir şey koyacağız elbette.”

“Bir kraliçe, dairesinde başka ne istiyor olabilir?” Lord Dudley samimiyetle hayret etmiş görünmeyi başardı. “Odayı daha geniş gösterecek büyük bir ayna mı? Her gece tacınızı üzerine koymak için altın bir kaide mi?”

Jane o anda tacı takmıyordu bile. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dudley devam etti. “Dokuma tezgâhı mı? Tablolar mı? İp eğirmek için çıkırcık mı? Oturup örgü örmek için bir koltuk mu?”

Onu hiç tanımadığı apaçık ortadaydı. “Ah, benim örgü becerilerim dokuma efsanesinin temelini oluşturur,” dedi Jane gözlerini devirme dürtüsünü güçlkle bastırarak.

Dudley'nin yüzü ışıldadı, onu meşgul edecek şeyi bulduğu için rahatlamış gibiydi. “Örgü için koltuğunuz temin edilecek o zaman! Ve güzel kraliçenin arzu edebileceği bütün yünler ve şişler.”

Hah.

“Baba, saçmalama.” Gifford yaklaştı, alacakaranlıkta uzun bir gölgeydi. “Karımın arzu ettiği şey –biraz dikkat etseydin bunu tahmin edebilirdin– kitap rafları. Ve onları doldurmak için kitaplar tabii ki. Başka süs ve gereksiz eşyalar değil... o kitap istiyor.”

Gifford yanında durup ceketinin kolu dirseğine sürününce Jane'in kalbi hızlandı. Kitap raflarını tahmin etmişti. Ondan karısı olarak söz etmişti. Minik bir heyecan gün boyu içine gömüldüğü o matem ve karışıklığın içinden sızmayı başardı. “Kocam doğru söylüyor,” dedi gülümseyerek. “Kitap rafları. Kitaplar. Daha çok istediğim bir şey yok.”

“Ben hariç.” Gifford ona göz kırpmıştı, ancak bunun doğru olmadığını ikisi de biliyordu.

Dudley, Gifford’ın sırtını sıvazladı. “Ah, oğlum. Senin günlük... şeyinden döndüğüne memnun oldum.”

“Evet.” Gifford boğazını temizledi. “Her akşam yaptığım gibi.”

Aralarındaki gerginlik belirgindi. Jane dün gece Gifford’ın babasıyla konuşmak için yanından ayrılmasının anısıyla bir an ürperdi.

Gifford ve Dudley hangi konuda konuşmuştu? Taç giydiğinden beri Gifford ona Dudley’yle ilgili hiçbir şey söylememişti. Alışılmadık bir şekilde sessizdi, hem de her konuda. Karakterine hiç uymayacak şekilde sessizdi. Hatta şüphe uyandıracak kadar sessiz olduğu bile söylenebilirdi.

Ama neyse, bütün gün boyunca attı tabii. Her şeyi anlatacak zamanı olmamıştı.

Jane içini çekti. Lord Dudley’ye güvenmiyordu ama neden? Şüphelerinin kaynağında adamdan (ve burnundan) hoşlanmamasından daha fazlası olmalıydı.

“Gel.” Gifford ona kolunu uzatınca kabul etti. “Akşam yemeği için içeri girelim. Samandan başka bir şey yemek için karnım gurulduyor.”

Yemek katlanılacak gibi değildi. Öncelikle kat kat aptal giysiler giymek zorundaydı: kürkleri, ipekler ve kadifeler; parmaklarında, boynunda ve saçında mücevherler... ve en kötüsü de giysileri henüz ufak tefek yapısına uyacak şekilde kısaltılmadığından eteklerinin yerlerde sürünmemesi için giymek zorunda bırakıldığı bir çeşit platformlu ayakkabılardı. Sonra o ve Gifford yüz kadar saraylının beklediği büyük salona törenle girdi. Onların gelişleriyle hepsi kalkıp masanın başındaki yerini alıncaya kadar ayakta bekledi. Herkes ona bakıyordu, küçülüp

masanın altına kaçmayı gerçekten çok isterdi, tabii bunların hiçbirini bir kraliçeye uygun davranışlar değildi.

Sunulan bütün değişik yemekler boyunca Gifford sol tarafında, Lord Dudley sağ tarafında oturdu: çorbalar, sufleler, turtalar, börekler, dana ve av etleri. Çok fazla yemek vardı, Jane çatlayacağını düşündü. O kadar çok yemek vardı ki Gifford'la ziyaret ettikleri köylerdeki insanları bir hafta doyururdu. İngiliz halkı acı ve açlık çekerken bu savurganlığın ve ziyanın düşüncesi onu hasta etti.

Yemeğin yarısına gelmişlerdi ki –bir çeşit etli börek yiyorlardı– Lord Dudley, Jane'e döndü. "Majesteleri," dedi Gifford dışında masadakilerin duymaması için usulca. "Oğlumun taç töreninin ne zaman yapılacağı konusunu artık konuşabiliriz sanırım. Bu gece olmaz, eminim çok yorulmuşsunuzdur ama yarın gece uygun, hem hazırlanmak için bir günümüz olur. Tacını seçtim bile."

Jane'in dudaklarına götürdüğü çatalı havada kaldı. "Tacını mı?"

"Evet. Gifford'ı kral yapmak için."

Kral Gifford.

Çatalını bırakırken Jane'in eli titredi.

Kral. Demek buydu. Bütün bu karmaşa açıklığa kavuşmuştu. Aceleye getirilen düğün. Sayfiye evinin cömertçe onlara açılması. Edward'ın ölümünü öğrenmesinden sadece birkaç dakika sonra kraliçe olarak taç giymesi için ısrarcı olması, bütün geleneksel usullerin atlanması.

O kadar ortadaydı ki Jane daha önce anlamadığı için kendini aptal hissetti. Kendisini kullanarak ve oğlu Gifford'a kral olarak taç giydirerek John Dudley İngiltere'yi yönetmek niyetindeydi.

"Hayır." Söz Jane'in ağzından bir anda çıktı. Gifford'a sert bir bakış attı. Gifford'ın yüzünden kısa bir şaşkınlık ifadesi geçti ve mum kadar hızla söndü.

Dudley'nin burnu kıpkırmızı oldu. "Neden peki?"

Jane'in ifadesi sertleşti. Belki de bugün tacını takmalıydı.

"Majesteleri," diye ekledi Dudley.

Jane sesini neredeyse fısıltı sayılabilecek kadar alçalttı.

"Birkaç nedeni var, bunlardan hiçbirini de sizinle paylaşmak zorunda değilim. Ama size en bariz olan nedeni söyleyeceğim, bu da Gifford'ın at olması."

Dudley'nin ağzı resmen açık kaldı, bu da Jane'i devam etmesi için yüreklendirdi.

"Bir düşünün," dedi, Dük'e doğru eğilerek. "Oğlunuz krallığı yönetmeme nasıl yardım edebilir, yalnızca günün yarısında, üstelik çoğu insanın uykuda olduğu yarısında mevcutken?"

Gifford servis yapan çocuğa daha fazla şarap getirmesi için işaret etti.

"Majesteleri, lütfen tekrar düşünün," diye yalvardı Lord Dudley. "Kocanız kralken konumunuz çok daha güçlü olur. İnsanlar bunu bir güç göstergesi olarak görecektir..."

Jane derin bir soluk aldı. "Onların benim gücümü görmesi gerekiyor, çevremdeki erkeklere bel bağladığımı değil."

"Ama her kraliçenin bir krala ihtiyacı vardır," dedi Dudley öfkeyle konuşarak.

Jane başını salladı. "Bir unvana ihtiyacı olduğunu düşünüyorsan onu dük yapabilirim. Fayton Dükü mesela. Nasıl buldunuz?"

Gifford alayla güldü (dikkat çekecek kadar at sesine benziyordu), kadehini kaldırdı ve kana kana içti.

"Majesteleri, fikrinizi değiştirmeniz için çok rica ediyorum." Dudley duraksadı ve konuya yeni, hesapçı bir yaklaşımla döndü. "Bunun sizin için zor bir dönem olduğu anlaşılabilir bir durum. Bu karar konusunda aceleci olmayalım."

"Kesinlikle," dedi Jane soğukkanlılıkla. "Kuzenimin naaşını ziyaret edebilirsem kendimi şüphesiz çok daha rahat hissederim. Belki ondan sonra kraliçe eşi konusunu tartışabiliriz."

Lord Dudley çenesini ovuştururken neredeyse parmağını burnuna kaptıracaktı, sonra başıyla onayladı. “Bu tartışmayı daha uygun bir zamana kadar erteleyelim.”

“Evet,” diye onayladı Jane. “Daha uygun bir zamana.”

Kocasına bakmaya cesaret etti. Gifford’ın yanakları kırmıştı, bir kadeh şarabı daha mideye indirirken gözleri parlıyordu. Bir hizmetkâr kadehini doldurmak için hemen koştu.

“Başka yok,” dedi Jane, gereğinden yüksek sesle. Kocasının tabağının üzerinden uzanıp tam hizmetkâr şarap dökmeye başlayacakken elini kadehin ağzına koydu. “Yeteri kadar içtin.”

Yemek salonundaki konuşmalar azaldı, sonra tamamen kesildi. Herkes eli Gifford’ın kadehinin üzerinde duran Jane’e, ne yapacağını bilmeden duran hizmetkâra ve ikisinin ortasında yüzü gittikçe kızararak oturan Gifford’a bakıyordu.

Jane ne yaptığının farkına vardı.

Şaşkın ve alaycı bakışların altında Jane, Gifford’dan ve hâlâ boş olan kadehinden uzaklaşarak yavaşça ayağa kalktı.

Herkes hemen onu taklit etti.

“Uzun bir gün oldu,” diye belirtti Jane. “Bu gecelik çekilmek istiyorum. Sevgili kocam, bana katılmayı arzular mısınız?” Belki konuşurlarsa Gifford ona duymak istediği her şeyi söylerdi: onunla aynı fikirde olduğunu, kral olma fikrini aptalca ve gereksiz bulduğunu, bunların kendisinin değil babasının planları olduğunu.

Gifford’a döndü. Dudaklarını büküşünde, “Bilmiyorum, ne yapmamı istiyorsun? Ne de olsa senin emrindeyim,” der gibi bir ifade vardı. Ama ona kolunu uzattı. “Hiçbir şey beni senin olağanüstü eşliğinde zaman geçirmekten daha fazla memnun edemez.”

Gergin bir sessizlikte yürüdüler. Dairelerine geldiklerinde Jane hemen yatak odasına koşup ağırlığına daha fazla dayanamayacakmış gibi üst giysilerinden kurtuldu, sonra boğazından ve saçından mücevherleri söküp çıkarmaya başladı.

Gifford kapı eşiğinde oyalandı.

“İçeri geliyor musun?” diye sordu Jane platformlu ayakka-bılarını odanın köşesine fırlatmak için duraksarken. “Otura-cak yer yok ama elbise dolaplarından istediğini çekebilirsin.”

Gifford içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

“Benimle ne tartışmak istersiniz, Majesteleri?” Gifford’ın sesinde her zamanki samimi ton yoktu. Kahverengi gözleri soğuktu. Çenesinde bir kas seğirdi.

“Kızgınsın,” diye belirtti Jane gözlemini.

Gifford bir kaşını kaldırdı. “Kızgın olmak ne haddime? Ben sizin naçiz bir kulunuzum sadece, Majesteleri.”

Jane suratını astı. “Saçmalama. Sen benim kulum filan değilsin.”

“Neyim o zaman, Majesteleri?”

Jane yumruklarını sıkıp adımlarını hızlandırdı. “Benim kocamsın. Kraliçenin eşisin.”

“Evet, Majesteleri. Ve kraliçenin eşi olarak da kalacağım.”

Çocukça davranıyordu.

“Bana ‘Majesteleri’ deyip durmayı bırak!” Jane yatağın-dan bir yastık alıp ona fırlattı. Gifford hemen yana çekilerek kurtuldu. “Bana öyle dememeni söylemiştim.”

Gifford yavaşça gözlerini kırptı, saf olduğu izlenimi ver-meye çalışıyor gibiydi. “O zaman size ne diyeyim, Majesteleri?”

“İsmimi söyle.”

“Evet, Majesteleri.” Başıyla selam verip elini birkaç kere sallayarak abartılı bir nezaket sergiledi. “Siz ne derseniz, Majesteleri. Ve sorguluyormuş gibi olmasın, Majesteleri ama kendinizden bütün kraliyet adına siz diye söz etmeniz ge-rekmez mi? Ne de olsa artık bütün İngiltere’siniz.” Bir an bekledi. “Majesteleri.”

“Bu konuya neden kızdın ki sen?” Bir yastık daha fırlattı ve Gifford ondan da maharetle kaçındı. “Siyasetten nefret edersin. Yıllardır saraydan uzak duruyorsun.” Alayla güldü.

Lord Dudley çenesini ovuştururken neredeyse parmağını burnuna kaptıracaktı, sonra başıyla onayladı. “Bu tartışmayı daha uygun bir zamana kadar erteleyelim.”

“Evet,” diye onayladı Jane. “Daha uygun bir zamana.”

Kocasına bakmaya cesaret etti. Gifford’ın yanakları kırmıştı, bir kadeh şarabı daha mideye indirirken gözleri parlıyordu. Bir hizmetkâr kadehini doldurmak için hemen koştu.

“Başka yok,” dedi Jane, gereğinden yüksek sesle. Kocasının tabağının üzerinden uzanıp tam hizmetkâr şarap dökmeye başlayacakken elini kadehin ağzına koydu. “Yeteri kadar içtin.”

Yemek salonundaki konuşmalar azaldı, sonra tamamen kesildi. Herkes eli Gifford’ın kadehinin üzerinde duran Jane’e, ne yapacağını bilmeden duran hizmetkâra ve ikisinin ortasında yüzü gittikçe kızararak oturan Gifford’a bakıyordu.

Jane ne yaptığıının farkına vardı.

Şaşkın ve alaycı bakışların altında Jane, Gifford’dan ve hâlâ boş olan kadehinden uzaklaşarak yavaşça ayağa kalktı.

Herkes hemen onu taklit etti.

“Uzun bir gün oldu,” diye belirtti Jane. “Bu gecelik çekilmek istiyorum. Sevgili kocam, bana katılmayı arzular mısın?” Belki konuşurlarsa Gifford ona duymak istediği her şeyi söylerdi: onunla aynı fikirde olduğunu, kral olma fikrini aptalca ve gereksiz bulduğunu, bunların kendisinin değil babasının planları olduğunu.

Gifford’a döndü. Dudaklarını büküşünde, “Bilmiyorum, ne yapmamı istiyorsun? Ne de olsa senin emrindeyim,” der gibi bir ifade vardı. Ama ona kolunu uzattı. “Hiçbir şey beni senin olağanüstü eşliğinde zaman geçirmekten daha fazla memnun edemez.”

Gergin bir sessizlikte yürüdüler. Dairelerine geldiklerinde Jane hemen yatak odasına koşup ağırlığına daha fazla dayanamayacakmış gibi üst giysilerinden kurtuldu, sonra boğazından ve saçından mücevherleri söküp çıkarmaya başladı.

Gifford kapı eşiğinde oyalandı.

“İçeri geliyor musun?” diye sordu Jane platformlu ayakkabılarını odanın köşesine fırlatmak için duraksarken. “Otura-
cak yer yok ama elbise dolaplarından istediğini çekebilirsin.”

Gifford içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

“Benimle ne tartışmak istersiniz, Majesteleri?” Gifford’ın sesinde her zamanki samimi ton yoktu. Kahverengi gözleri soğuktu. Çenesinde bir kas seğirdi.

“Kızgınsın,” diye belirtti Jane gözlemini.

Gifford bir kaşını kaldırdı. “Kızgın olmak ne haddime? Ben sizin naçiz bir kulunuzum sadece, Majesteleri.”

Jane suratını astı. “Saçmalama. Sen benim kulum filan değilsin.”

“Neyim o zaman, Majesteleri?”

Jane yumruklarını sıkıp adımlarını hızlandırdı. “Benim kocamsın. Kraliçenin eşisin.”

“Evet, Majesteleri. Ve kraliçenin eşi olarak da kalacağım.”

Çocukça davranıyordu.

“Bana ‘Majesteleri’ deyip durmayı bırak!” Jane yatağın-
dan bir yastık alıp ona fırlattı. Gifford hemen yana çekilerek
kurtuldu. “Bana öyle dememeni söylemiştim.”

Gifford yavaşça gözlerini kırptı, saf olduğu izlenimi ver-
meye çalışıyor gibiydi. “O zaman size ne diyeyim, Majesteleri?”

“İsmimi söyle.”

“Evet, Majesteleri.” Başıyla selam verip elini birkaç kere sallayarak abartılı bir nezaket sergiledi. “Siz ne derseniz, Majesteleri. Ve sorguluyormuş gibi olmasın, Majesteleri ama kendinizden bütün kraliyet adına siz diye söz etmeniz gerekmez mi? Ne de olsa artık bütün İngiltere’siniz.” Bir an bekledi. “Majesteleri.”

“Bu konuya neden kızdın ki sen?” Bir yastık daha fırlattı ve Gifford ondan da maharetle kaçındı. “Siyasetten nefret edersin. Yıllardır saraydan uzak duruyorsun.” Alayla güldü.

“Bu fikir o kadar gülünç ki neredeyse üzücü. Dilekçelerin arasında beklerken taht odasında hoplayıp zıplayarak havuçla beslendiğini düşünebiliyor musun? Kral olarak ne faydan dokunabilir?”

“Demek gülünç olduğumu düşünüyorsun. İşe yaramaz olduğumu düşünüyorsun.”

“Bén öyle demedim.” Bir yastık daha savurdu.

“Söylemene gerek yok. Bütün zamanımı burnumu bir kitaba sokup geçirmiyor olmam ne demek istediğini algılayamayacağım anlamına gelmiyor.” Hâlâ kıpırdamamıştı, yastıklardan kaçınmak dışında. Elleri arkasındaydı. Çenesi havadaydı. Saçı bile kusursuzdu. “İtiraf et. Eğian olmamdan utanıyorsun.”

“Hayır! Ama burası Eğianlar için hâlâ tehlikeli bir yer ve yemeğin karanlıktan sonra sunulması şimdiden konuşmalara neden oluyor –aynı düğünümüz gibi– yazın ortasında bile olsa.”

“Onlara vampir olduğumu söyle,” dedi. “Bu onlara konuşacak malzeme verir. Bütün o konuştuğumuz kanun maddeleri neydi peki? Krallığı Eğianlar için güvenli bir hale getirmek? Masumları korumak? Yoksullara yardım etmek? Halkının güvenliğini sağlamadıysan bütün gün ne yaptın peki, Majesteleri?”

“Bütün gününü çayırda dörtnele koşup elma yiyerek geçirmeseydin anlamaya başlayabileceğin yüzlerce şey. Bunların hiçbirini ben istemedim. Buraya geldiğimizden beri huzurlu tek bir an bile geçiremedim. Önce en iyi arkadaşımın öldüğü söylendi ve ha, bu arada, bunun benim artık kraliçe olduğum anlamına geldiği de söylendi ve en ufak bir şekilde hazırlıklı olmadığım bir pozisyon olmasına rağmen bunu sadece sen beni teşvik ettiğin için kabul ettim. Sonra, kuzenimin yasını tutmama izin verilmesi yerine oradan oraya sürüklendim, önemsiz belgeler imzaladım, yeni masa örtülerinin rengini seçtim, nefret ettiğim insanlarla görüştim ve bir yandan babanın neden *senin* tahta çıkmanı bu kadar istediğini anlamaya çalıştım.”

“Neden benim tahta çıkmamı istemesin?” diye sordu Gifford.

“Eh, itiraf etmelisin ki bu işine geldi, bir anda taht sırasına giren biriyle hızlı bir evlilik. Ne de olsa benimle saçım için evlenmediğini biliyorum.”

“Seninle başka şansım olmadığı için evlendim,” dedi.

“Ve tabii babanın seni İngiltere Kralı yapmayı planladığından hiç haberin yoktu. Onu duymadın mı, Gifford? Tacını çoktan seçmiş bile.”

“Yetkiyi paylaşmanın neresi seni korkutuyor?” dedi öfkeyle. “Ben neden kral olamıyorum?”

Demek buydu. Kral olmak istiyordu.

Belki başından beri istediği buydu.

Yastık elinden düştü. İhanet duygusuyla çarpılarak bir adım geriledi. Bütün hayatı boyunca başkalarının siyaset oyunlarında piyon olarak kullanılmıştı... babası tarafından, Thomas Seymour tarafından, öz annesi tarafından ve şimdi de Lord Dudley tarafından. Ama Gifford tarafından kullanıldığını düşünmek istememişti.

“Senin için bütün anlamım bu muydu?” diye sordu Jane, sesindeki titremeyi saklamak için çabalayarak. “Hedefe ulaşmanın yolu?”

Gifford ona baktı, incindiği gözlerinden belliydi. “Bana güvenmiyorsun.”

“Ben kimseye güvenmiyorum!” diye bağırdı Jane. “Bütün bunların bir oyun olduğu bu kadar açıkken nasıl güvenebilirim?”

“Jane...”

“Taç giydikten sonra babanla konuştuğunu gördüm. Seninle gurur duyuyormuş gibi elini omzuna koydu. Ne konuşuyordunuz?”

Gifford yanıt vermedi.

“Anlıyorum. O ne isterse tam olarak onu yapıyorsun!” Yüzü yanıyordu. Alev almıştı. Hayatı boyunca bu kadar yaralanmamış ve öfkelenmemişti.

“Yapmıyorum!” Gifford yerden bir yastık alıp ona fırlattı ama uzağa nişan almıştı ve ıskaladı.

“Nişancılıkta bile berbatsın!” diye bağırdı Jane.

“Bilerek ıskaladım!” Hızla onunkini kendi odasına bağlayan kapıya yürüdü. “Şimdi, izin verirsiniz, Majesteleri, bir gece için yeterince suçlamaya maruz kaldım.”

“İyi. Defol. Seni görmek istemiyorum.”

Gifford kapıyı Jane’in tarafından çekip açtı ve karşısına başka bir kapı çıktı. Kolu yoktu. İtti, geçmesine izin vermeyeceğini anlayınca kadar birkaç kez bütün gücüyle iterek sarstı.

“Bir kapıyı bile açamazken kral olmak için gerekli niteliklere sahip olduğunu sana düşündüren nedir?”

Hiddetle burnunu çeken Gifford kapıyı çarparak kapadı ve hızlı adımlarla ön kapıdan çıktı.

Güm.

Birkaç saniye sonra: *güm.*

Odasına girmişti.

Neyse, peki. “Seni bir daha asla görmek istemiyorum!” diye bağırdı Jane bağlantı kapısına doğru.

“Sen o aptal kitaplarını okumana bak!”

“Benim kitaplarım aptal değil. Sen aptalsın.” Jane kapıya bir yastık fırlattı. Karşılık olarak gelen gümbürtü başka bir yastığa hatta belki bir ayakkabıya ait olabilirdi.

Jane kendini yatağa attığında her tarafından alev çıkıyordu.

Hıçkırıklara boğuldu.

Ağamamalıydı. Ağlayamazdı. Gifford için ağlamayı reddediyordu. Yine de ağladı. Ne de olsa on altı yaşında bir kızdı ve on altı yaşındaki kızlar bazen kendilerini yastıkların üzerine bırakıp yaşların serbestçe akmasına izin verirdi.

ON BEŞ

Gifford

G birine yastıkla vurmaya hiç bu kadar istememişti. Akşamının nasıl bu hale dönüştüğüne inanamıyordu. Karısının onu nasıl bu kadar yetersiz biri olarak algıladığına da inanamıyordu: yarım bir erkek gibi; değil bir ülkeyi, kendi şarap kadehini bile idare edemeyecek biri gibi.

Jane kral olmasını istemiyordu.

Taç takmaya meraklı olduğundan değildi. (Kral olmak çok fazla insanın bir kişiye ne yapacağını söylemesi gibi görünüyordu.) Yine de karısı taç giymişse kendisinin de başını taçla süslemesinin o kadar kötü olmadığını düşünüyordu. Bu mantıklıydı. Yoksa kraliyet çifti nasıl sunulurdu?

“Leydiler ve beyefendiler, karşınızda Majesteleri İngiltere Kraliçesi! Ve ona eşlik eden... şu beyefendi.”

Bunun suçlusu babasıydı. Dudley onu kral olmaya hazırlamış, kaçınılmaz bir şeymiş gibi taç giymesinden söz edip durmuştu. Mesela, “Bu konuyu sen kral olduğunda konuşuruz...” ve “Sen kral olunca ahıra yakın bir giyinme odanın olması gerekecek,” gibi şeyler söyleyip duruyordu.

Kendisi asla tacı istememişti.

Ama karısının onu bundan mahrum edeceğini de hiç düşünmemişti. Hem de bu kadar büyük bir hırsla. Tamam, kabul ediyordu, daha evleneli bir haftadan biraz fazla olmuştu, bu yüzden güvenmemesi şaşırtıcı olmamalıydı. Ama ona nasıl güvenmezdi?

G, Kraliçe Jane'in hükümdarlığının beşinci günü sabahının erken saatlerini kalenin kuzey ve doğusundaki çayırda rahat bir hızda gezinerek geçirdi. Kral olmaya uygun olmamasının nedenlerini düşünmeye çalışıyordu.

İlk olarak, başında taç varken dörtlüye gitmek zor olurdu.

İkinci olarak, kral olursa nadiren yalnız kalırdı ve bu da tek başına kırsal alanlarda gezinmesini zorlaştırırdı. Herhalde sırtında bir danışman olurdu. Ne kadar onur kırıcı.

Üçüncü olarak, itiraf etmesi gerekiyordu ki leydisi daha bilgiliydi. Jane'in bir ara *Bir Krallık Nasıl Yönetilir, Ancak Otuz Saniyeden Beri Tahta Çıkış Sırasında Olsanız ve Gerçekten Yönetme İhtimaliniz Pek Bulunmasa Bile: Üç Cildin Birincisi* gibi bir başlığı olan bir kitap okuduğundan emindi.

Ve son olarak, kral olmak tam da G'nin kaçındığı türden bir sorumluluktan. Kral olursa insanlar ondan büyük şeyler bekleyecekti. Her hareketi yargılanacak, önceki hükümdarlarla karşılaştırılacaktı. Ve hata yaparsa, şey, kralların hatalarının bedelleri olurdu. Fazla büyük bir baskıydı.

Taçlı başın derdi büyük olur, diye düşündü G. Bu da aslında oldukça iyi bir düzeydi. Keşke mürekkebi ve kâğıdı olsaydı. Tabii bir de yazabilmesi için iki parmağı.

G burnunu çekti (içini çekmenin at karşılığıydı bu). O hiçbir zaman kral olmak istememişti. Ve leydisi kararını mantıklı nedenlere dayandırmıştı, tabii bu mantıklı nedenlerin kendisine daha barışçıl yöntemlerle sunulması makbule geçerdi. Tercihen başının etrafında uçan yastıklar olmadan.

Yine de reddedilmek üzücüydü.

G eşkin gidişini yavaşlatıp keyifli bir tırısla vadiye doğru akan dereye yöneldi. Başını eğip su içti. Diline çarpan serinliğin, yanan egosunu yatıştırmaya yardımcı olmuştu.

Kraliçenin kocası olarak yaşamı neye benzeyecekti? Kendini gözünde kraliçenin sol tarafında duran becerikli özel uşak olarak canlandırmamak elinde değildi. Kraliçe, “Susadım,” dediği anda fırlayıp, “Majesteleri, şahsen gidip Romanya’daki sihirli Karpat Suları’nı bulmam, karşıma çıkan haydut çetesini öldürmem gerekse bile. Siz. O. İsteddiğiniz. Suyu. İçeceksiniz,” diyecek biri.

G yelesini sallayıp kişnedi, bu ses tam bir sızlanma gibi gelmişti, kendi kulaklarına bile. Sonra fark etti: O özel uşak bile olamazdı, hem olsa bile büyük olasılıkla yakınlarda bir sürahi su bulunurdu.

Güneş gökyüzünde istediğinden daha hızlı alçalıyordu. Neredeyse arkasında bıraktığı izler görülecekti.

G bazen ata dönüşmekten ve insanlığını geride bırakmaktan ürkerdi ama bugün güneşin batmasından ve karısıyla yüzleşmesi gerekeceğinden korkuyordu. Destekleyici ve şefkatli olmak istiyordu, krallığı nasıl değiştireceklerini konuşmak istiyordu, kendisini ondan aşağı ve güçsüz hissetmek istemiyordu ama Jane’i tanıyordu –ya da tanıdığını sanıyordu– ve onun kendisini aşağı ve güçsüzmüş gibi hissettirmeyeceğini biliyordu.

G her zaman kendisinin aydın biri olduğunu düşünmüştü, özellikle de o dönemin erkekleriyle karşılaştırıldığında. Ağabeyi Stan’ın karısı aile yemeği sırasında Stan’i sorgulamaya kalktığında üç gün boyunca odasına kapatılmıştı. G asla bu kadar sert davranmazdı. Jane kitaplara âşıktı ve bu onu hiçbir zaman diğer erkekleri korkuttuğu gibi korkutmamıştı. Evet, başta biraz sinir olmuştu –gayet mantıklı bir tepkiydi– ama bunun nedeni kitaplarının çok hacimli olması, yer kaplaması ve kendisinden daha önemliymiş gibi görünmesiydi. Ya da ge-

nel olarak insanlardan. Sonra Jane ağacın altında ona kitap okumuştı: o nameli sesiyle, bütün o ağdalı, eski kelimeleri kendinden emin bir şekilde telaffuz ederek. Mesela tumturaklı. Jane onun, “gerekli olmadığı halde kulağa hoş gelen, gösterişli kelimeler kullanmak” anlamına geldiğini söylemişti.

Jane’i okuduğu için hiç suçlamamıştı. Ya da düşündüğü için. Ya da görüşlerini bu kadar sık belirttiği için. Ve Tanrım, görüşlerini o kadar sık belirtiyordu ki.

“Lordu ve efendisi” unvanını G onun üstünde asla kullanmazdı.

Ama şimdi o kraliçeydi. Hükümdarı. Yöneticisi. G taç giyme gecesi ona ve yalnızca ona bağlılık yemini etmişti.

Peki, bunun üzerine nasıl kocası olması beklenebilirdi? Ancak kraliçe onay verirse mi hanesinin lordu ve efendisi olabilecekti?

Güneş hızla yörüngesinde ilerliyordu ve G Londra yönüne dönüp tırısını hızlandırdı.

Düşünceleri sanki kendisine ait değildi. Daha çok babasına ya da ağabeyine ait gibi geliyordu. G, dünya üzerinde kadının ve erkeğin rolü konusunda kendi görüşlerini tam olarak oluşturmamıştı. Jane’le olan ortaklığı ona gerçekten de bir ortaklıkmiş gibi hissettirmişti. Hâkimiyet gibi değil. Birileri emrediyormuş gibi değil. Birbirlerini pek sevmedikleri zamanlarda bile eşit derecede küçümsemişlerdi.

Sürü saldırısının ortasına atlamaya çalıştığında G ona engel olmuştu.

G kendisini biraya boğarak saçmalamaya kalktığında Jane içkileri saklamıştı.

Onu otlar... ve bir yerlerde yetişen bitkiler konusunda eğitmişti. G de onu bütün Eðianların iyi olmadığı konusunda eğitmişti.

O alkollü tentürlerden anlıyordu. Kendisi de yoncaları tanıyordu.

Onun yumuşak bir teni, narin elmacıkkemikleri vardı ve ilgi çekici pasajları okurken dudakları kelimelere tuhaf bir şekilde eşlik ediyordu.

G gözlerini kapadı. Onun yumuşak teni. Dudakları.

Aşkın kendi eliyle yarattığı dudaklar, diye yazdı arzuyla.

Kule'nin ahırlarına yaklaşırken o gece onu kimin karşılayacağını merak etti. Majesteleri, İngiltere Kraliçesi mi... yoksa leydisi mi?

Yemek salonuna karşısında uşaklarla ve gümüş takımlarla ve bir kraliçeye layık yiyeceklerle dolu müsrif bir ziyafet bulmayı bekleyerek yürüdü ama gördükleri onu tamamen şaşırttı.

İki kişilik servis, iki mum ve etrafında sebzelerle garnitür olan kızarmış ördek tabağı yanında küçük bir kâse meyve vardı. Ve masanın başında oturan İngiltere Kraliçesi.

G temkinliydi. "Majesteleri," dedi.

"Lordum," diye karşılık verdi Jane başıyla onaylayarak.

"Herkes nerede?"

"Kim?"

"Sizin... erkânınız? Nedimeleriniz? Hizmetkârlarınız?"

Jane omzunu silkti. "Kraliçe olmanın bazı faydaları var, bunlardan biri de herkese yemek salonundan çıkmasını emrettiğimde itaat etmeleri."

"Babam bile mi?" dedi G.

Jane onun adı geçince yüzünü buruşturdu ama hemen toparlandı ve yüzüne boş bir ifade yerleştirdi. "O bile. Suratını görmem lazımdı ama evet, o bile."

G'nin babası ikisinin arasında çok gergin bir konuydu ama şu anda aralarındaki her şey gergin bir konuydu. G masanın başından bir şarap sürahiysiyle iki kadeh aldı, ancak bunlardan yalnızca birinin kullanılacağından oldukça emindi. Sağ tarafındaki yerine oturdu. Kendi kadehini doldurdu, sürahiyi sorar gibi kaldırdı (elbette o da reddetti) sonra da sürahiyi

kendisinin sağına, Kraliçe'nin ulaşamayacağı bir yere koydu. Jane buna itiraz etmedi.

Hiç değilse bu gece G kendi kadehini idare edebileceğini kanıtlayacaktı. Kendi kadehinin kralı olacaktı.

Önlerindeki yemekleri kendileri servis ettiler, sonra G sohbeti güvenli konulara yönlendirdi. Birinin kraliçelik görevleri arasında yolunu bulmaya çalıştığı, diğerinin kuzeydoğu tepelerinde yolunu bulduğu günlerinden söz ettiler. Birinin nedimelerinin işlemeli kumaşlarının rengini seçtiği, diğerinin diliyle dişlerindeki samanları çıkardığı günden söz ettiler.

Jane ona, babasının bütün gün yanında olduğunu, yanından hiç ayrılmamasının canını sıkmaya başladığını ve ertesi gün kaleden ayrılacağına çok sevindiğini söyledi.

"Babam bir yere mi gidiyor?" dedi G. Harika. Konu tekrar babasına gelmişti.

"Evet. Bildiğini sanıyordum. Ah, hayır, tabii bilemezdin çünkü mesaj sen... dört ayaklı halindegken geldi. Acilen sayfiyeye çağırıldı. Nedenini söylemedi, ben de kişisel bir şey olduğunu tahmin ettim." Elini dudaklarına götürdü. "Ah, çok özür dilerim. Bu konunun senin için de önemli olacağını düşünerek ilgilenmeliydim, Dudley'nin oğlu olduğun için."

Bunu sanki onunla kan bağıının olması doğrudan karakterini belirliyormuş gibi söylemişti. G önceden konuşulmuş konulara geri dönmemek için elini kaldırdı. "Leydim, eminim her şey yolundadır." İşin gerçeği, G aileyle ilgili acil durumların hiçbirisi konusunda endişeli değildi. Babasının buradan uzaklaşmasına neden olan acil durumun daha ziyade son yıllarda babasının aklının tamamını meşgul eden konu olduğunu tahmin edebiliyordu: tahtı kontrol etme konusu.

G son gelen mesajın Mary'nin yakalanmasıyla ilgili olduğunu tahmin ediyordu. Babası bu çağrıyı şahsen yanıtlıyorsa bu, işlerin iyi gitmediği anlamına gelirdi.

"Gifford? Sen iyi misin?" diye sordu Jane.

“Şüphesiz,” diye yanıtladı G düşüncüyü aklından uzaklaştırarak. Taç giyme gecesinde kulak misafiri olduğu şeyi Jane’e söylemeyi düşündü ama söylememesinin daha iyi olacağına karar verdi. Zaten daha en baştan kraliçe olmak konusunda o kadar isteksizdi ki bir de Mary’nin onun hükümdarlığını kabul etmediğini bilse...

Hayır, bu kanıtlanmamış söylentiyle ilgili tahminlerini kendine saklayacak, babasının güncel haberlerle dönmesini bekleyecekti. Ancak onun kendisinden bilgi sakladığını öğrenirse bu kez ona güvenmemek için gerçek bir nedeni olurdu.

“Benim aklıma takılan sadece bizim... yani demek istiyorum ki... *senin* hükümdar olarak ilk kararnamen.”

“Ah. Doğru. Ben de bugün *Kanun Hükmünde Kararname Tasarlamak, Arabuluculuk Dili* kitabını okurken tam da bunun üzerinde düşünüp taşınyordum.” Elini masanın altına uzatıp dağınık bir parşömen yığını çıkardı, çoğu onun elyazısıyla yazılmıştı, üzeri çizili cümleler ve karalanmış sözcüklerle doluydu. “Bunu doğrudan Eðianların adını geçirmeden veya aynı nedenle Hakikatçilerden söz etmeden hem onları hem de onlara adil davranmayacak diğerlerini kapsayacak şekilde nasıl ifade etmem gerektiği üzerinde çalışıyordum...” G’ye bakınca sözleri yarım kaldı.

Biz değil *ben* demişti. (Gifford onun ortaklaşa bir “biz”den bahsetmesini istiyordu.) Masanın başında oturan bu kişi kesinlikle İngiltere Kraliçesiydi, kendi leydisi değil. G arkasına yaslanıp bir kadeh şarap daha doldurdu.

“Seni sıkıyor muyum?” dedi Jane.

“Hayır,” diye karşılık verdi G, “çünkü asırlar önce seni dinlemeyi bıraktım.”

“Ya,” dedi Jane.

Başını tabağına indirdi, yanakları pembeleşmişti ve G fazla mı açık sözlü davrandığını merak etti. Ama gerçekten yani, bu konuşma için Jane’in ona ihtiyacı var mıydı? Belli

ki krallığı yönetirken yanında olmasına ihtiyaç duymuyordu. Neden kanun maddelerini tasarlarken yanında olmasını istesindi ki?

Konuşacak tehlikesiz bir konu kalmamış gibi görüldüğü için yemeklerini sessizce bitirdiler ve birbirinden ayrı olan bağlantılı odalarına gittiler, aradaki kapı hiç açılmadı.

Sonraki birkaç gün birbirlerini pek görmediler. G'nin gündüz saatleri kaleden gittikçe uzaklaşarak gezinmekle geçiyordu, hatta Kraliçe Jane'in hükümdarlığının sekizinci gecesinde kaleden o kadar uzaklaşmıştı ki güneş battığında hâlâ kilometrelerce uzaktaydı. Değişim gerçekleştiği anda Londra'nın dışındaki köylerden birindeki bir ağaç kümesinin içine girip çalılığın içine gizlenmeyi başardı. Neden şu lanet olası laneti kontrol etmeyi hâlâ öğrenememişti?

Herhalde bunun için gerçekten uğraşmadığımdan, diye tahmin etti.

Şu anda Dudley Şatosu'nda olmak için neler vermezdim, diye düşündü oranın gözlerden uzak konumunu ve gece karanlığında bile tanıdığı yollarını hatırlayarak.

Kendini kaptırıp evinden uzaklaştığı birkaç sefer sorunla karşılaşmıştı ve bu durumda en iyi çözümün bir geneleve bağlı bir taverna bulmak olduğunu keşfetmişti. Öyle yerlerde etrafa saçılmış giysiler bulmak kolaydı ve sahiplerinin kafası genellikle buna aldırmayacak kadar dumanlı oluyordu. Ve bu tür tavernaları bulmak da kolaydı. Gürültüyü izlemek yeterliydi.

Yapraklı sarmaşıklardan birkaçını doğru bölgelerin üzerine denk getirerek etrafına doladı ve ağaçların arasından çıkıp köye girmeye cesaret etti. Gölgelemin içinde kalarak adı "Üç Leydi" olan en yakındaki tavernanın gürültüsünü izledi. Dışarıda duran "leydiler"e bakılacak olursa G aradığı yeri bulmuştu.

Giysiye ihtiyaç olduğunda ve üzerinde hiç giysi olmadığında bulmanın iki kuralı vardı: Birincisi, ne yaptığını biliyormuş

gibi davranmak; ikincisi, hareketlerini aksatmadan hareket etmek. G en yakın karanlık pencereyi seçti, derin bir soluk aldı ve arka tarafındaki yaprak kümesini bıraktı. (Boş bir ele ihtiyacı olacaktı.)

Pencereyi itip açtı, tırmanarak içeri girdi, kadın çığlıklarına ve birinin ışık bulmak için patırtı koparmasına maruz kaldı. Ama çok geç kalmışlardı çünkü G çoktan başka birinin pantolonunu giymiş, bir yandan kollarını gömleğin kollarına sokarak yatak odasının kapısından çıkmıştı bile.

Söz konusu odada bulunanlar için G bir hayalet olarak gözden kaybolmuştu. Ertesi sabaha, sahibi söz konusu pantolonun yokluğunu fark edene kadar.

G eski sahibinin bira göbeği nedeniyle pantolonu eliyle tutarak bitişikteki tavernaya yürüdü. O anda ve oracıkta bira tüketimini sınırlama kararı aldı.

Kraliçenin taç giymesi o kadar yeniydi ki G insanların değil kraliçenin kocasını, Majesteleri Kraliçe Jane'i bile tanıyamayacağından oldukça emindi. Yine de arka taraftan bara doğru dikkati çekmeden yürürken başını aşağıda tuttu. Saldırıya uğramadan ön kapıya ulaşmaya o kadar odaklanmıştı ki neredeyse o hafif fısıltıyı duymayacaktı.

“Kraliçe Mary çok yaşa.”

G durup etrafına bakındı. Gözüne iki kırmızı üniforma takıldı. Askerler barda duruyor, hancı onlara ağzına kadar dolu iki tane kahverengi kese uzatıyordu.

Belki de G beyanı yanlış duymuştu. Ama hayır, Mary ve Jane isimleri birbirine hiç benzemiyordu. Sonra bir slogan daha duydu, yeniden fısıldanmıştı ama bu kez bardaki askerlerden biri tarafından ve karşılık olarak söylenmişti.

“Çok yaşa gerçek ve yasal kraliçe.”

G olduğu yerde dondu. Kalbi boğazından çıkacak gibiydi. Dikkat çekmemesi gerektiğini biliyordu. Sonuçta kraliçenin

kocas ı olduğu ortadaydı. Askerler karısının kontrolünde olmalıydılar.

Ancak burada, Londra'nın hemen dışındaki bu sıradan tavernada ihanetin ayak sesleri vardı. Mekânın büyük salonunda oturan birkaç asker daha vardı ve önlerinde bira yoktu. Sadece yiyecek ve su. G her zamanki kat kat giysilerini giymediği ve bu sayede mekânda göze çarpmadığı için bir an durup şükretti.

Ön kapıya ilerlerken adımlarında daha önce olmayan bir telaş vardı, tavernadan çıkınca tepelerdeki benek benek ışıık noktalarını fark etti.

Kamp ateşleri. Çadırlar. Bir kamp. Londra'ya yürüme mesafesinde. Kule'ye dönmesi gerekiyordu, hem de çok çabuk. Şu lanet olası laneti. Neden isteyince değışemiyordu ki? Daha birkaç dakika önce attı. Birkaç dakika önce! Oracıkta, toprak yolda çömelip emekler gibi durdu ve gözlerini sıkıca yumup...

"Kalk ayağa, seni aptal dilenci," dedi şişman taverna müdavimlerinden biri.

G onu elini sallayarak geçiştirip yelesinde rüzgârı hissetmeye odaklanmaya çalıştı, arka bacaklarından kuvvet alarak...

"İçkiyi fazla kaçırmış bu," dedi başka bir adam dili dolaşarak. "Kendini eşek sanıyor!"

İşe yaramayacağını anlayan G fırlayıp yerden kalktı. "At," dedi G kendisini kim dinliyorsa ona hitaben. "Bir at! Bir ata karşılık karımın krallığı!"

Bir grup sarhoş adam, G'ye bu kadar çok bira tüketenlerden iğreniyorlarmış gibi baktı.

"Çek git, seni koca sersem!" Adamlardan en şişman ve en terli olanı G'ye tükürdü. "Atını alan olmadı."

"Hayır, bana bir at lazım."

Şişman adam göbeğini hoplatarak güldü. "Lazımdır tabii. Hey, Mason, şu dilenciye bir at getir!"

Bütün grup göbeğini hoplata hoplata güldü ve G onlara bunun komik olmadığını, aslında konuşan adamın koca bir sersem olduğunu söylememenin daha iyi olacağını düşündü ancak bunu yapmak yerine kaleye doğru koşmaya başladı.

G yavaşlaması gerektiğini ve bir insan olarak atken tadını çıkardığı dayanıklılığa sahip olmadığını hatırlayınca ya kadar tam bir-bir buçuk dakika boyunca bütün hızıyla koştu.

Kaleye kadar uzun bir dönüş yolculuğu olacaktı.

Saatler sonra, kapılara ulaştığında ve muhafızları gerçekten kraliçenin kocası olduğuna inandırmak için zaman kaybettikten sonra sendeleyerek ana koridoru ve onu kraliçenin daireesine götürecek sıra sıra merdivenleri geçti. Kraliçe onun akşam yemeği için gelmesinden ümidi kesip odasına çekileli çok olmuştu.

Dairesinin kapısına vurmak için yumruğunu kullandı.

“Jane!” diye bağırdı. “Jane, kapıyı aç.”

Uzun bir bekleyişten sonra Jane kapıyı açtı, gözlerinden uyku akıyordu, omuzlarından uzun bir sabahlık sarkıyordu. G’yi görünce sabahlığına daha sıkı sarındı.

“Ne oldu?” dedi fazla resmi bir tavırla.

G onu itip içeri girdi ve kapıyı arkalarından kapadı

“Bu çok...” diye başlayacak oldu Jane ama G sözünü kesti.

“Leydim, Majesteleri... Jane. Meclis Danışmasını toplantıya çağırmalısın.”

“Danışma Meclisi, Gifford.”

“Evet. O. Toplantıya çağır.” Yatağa oturup ona olayları kısaca anlattı, bir genelevin yatak odasında olduğu kısmıyla birlikleri gördüğü kısımlarda Jane kaşlarını kaldırdığında bile sözlerine devam etti. Bitirdiğinde Jane dört direkli yatağının direklerinden birine tutundu.

“Ama... ama baban iyi durumda olduğumuzu söylemişti.”

“Babam nerede?” diye sordu G. “Onu bugün gördün mü? Döndü mü?”

“Hayır. Onu iki gün önce gittiğinden beri görmedim.”

G derin bir soluk aldı. “Bak, sana karşı gerektiği kadar açık sözlü olmadım ama lütfen bana inan. Senin iyiliğin için öyle yaptım ve sana her şeyi açıklayacağım ama Danışma Meclisi’ni hemen toplanması için çağırmanız gerekiyor.”

Jane başıyla onayladı ve G kapıya gidip dışarıdaki hizmetkâra konsey üyelerini toplaması için bağırdı, sonra içeri dönüp leydisine her şeyi anlattı. Babasının aldığı, Mary hakkındaki mesajı. Mary’nin Jane’in kraliçe olmasını asla kabul etmeyeceği gerçeğini. Onu bir yere çağırان acil resmi mektubu. Bitirdikten sonra Jane’in yüzünün rengi kaçmıştı, tabii bu kadar solgun bir yaratık için bu mümkünse.

“Ama... bu kadar yakında kamp yapan askerler olsaydı bunu duymuş olurduk, özellikle de tahta muhaliflerse.”

G başıyla onayladı. “Ben de bu yüzden Danışma Meclisi’ni toplantıya çağırmak istedim. Hepsi kralın tahta çıkış sırası değişikliğinin altına imza attı ama senden bir şeyler sakladıklarını hissediyorum ve benden de çünkü bunlarla henüz baş edemeyeceğimizi düşündüler.”

Jane’in yüzü daha da soldu, artık bu noktada teni gri bir ton almıştı.

G elini tuttu. Günlerdir birbirlerine ilk dokunuşlarıydı. “Her şey yoluna girecek. Eminim konsey yürüyüşten haberdardır ve hazırlık yapmıştır.”

Konseyin toplanmasını beklerlerken Jane giyinmeye gitti. G gidip yardım etmesi için nedimelerinden birini çağırmayı teklif etti ama Jane kalması için yalvardı (arkası dönük oturarak elbette) ve kendi kendine giyinebileceğinde ısrar etti, ne de olsa bu kadar yıldır kendi kendine giyiniyordu ve herhalde nasıl yapıldığını unutmamıştı...

G tarif etmemesini diledi.

Jane giyinmeyi bitirdi. G bitişikteki odasına gidip çabucak duruma uyan bir pantolonla sade bir tunik giydi ve Jane'in yanına döndü.

Ve beklediler.

Ve beklediler.

Ve beklediler.

Saatler geçti. Gökyüzünde henüz şafağa dair bir belirti yoktu ama fazla uzak olamazdı.

Jane odada ileri geri yürüyordu ve G bir an üzerinde bu kadar çok yürünürse zeminin güçlendirilmesi gerekeceğine dair bir düşünceye kapıldı. Hem de daha kraliçe olalı ancak dokuz gün olmuşken.

Sonunda kapı vuruldu.

G açtı, ilk gönderdikleri haberci gelmişti. "Lord hazretleri, Danışma Meclisi üyelerine haber gönderdim ve şey, çoğunun yakınlarda daireleri var, bazılarının yok, bu yüzden bazılarının yerini bulmak gerekti ve... şey..."

"Şey ne?" dedi G. "Hepsi toplanabildi mi bari?"

"Hayır, Lordum."

"Olsun. Şimdiye dek toplananlarla görüşürüz." Ne de olsa geç oluyordu ve at saati gelmeden toplanmalarını istiyordu.

"Ama, sör, kimse... yok."

"Kimse mi?"

"Özür dilerim, sör. Kimse yok. Nerede olduklarını bilmiyorum. Kraliçe'nin muhafızlarına aramalarını söyledim ama ne kadar çok aradıklarını bilmiyorum..."

Bir anda, haberci konuşmayı kesip kaçtı.

"G?" dedi Jane. "Ne oldu?"

"Burada kal. Gidip bir bakacağım."

G koridora çıktı ve Jane onu hemen arkasından izledi. Arkada kalmayacağını bilmeliydi.

Koridorlar tuhaf bir şekilde sessizdi, şafak öncesi saatlere göre bile. Beyaz Kule'nin en tepesinde, kampın olduğu

★ AH, SEVGİLİ KRALİÇE ★

yöne bakan bir pencerenin önünde durdular. G başını dışarı uzatınca askerleri ve gül üzerine nar işli sancakları gördü.

Sonra dudakları sarktı. Ve omuzları düştü. Ve kalbi durdu.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Jane fısıltıyla.

“Kapıda bir ordu var.” G hissettiği kadar korkmuş görünmemeye çalışıyordu. “Mary’nin ordusu.”

ON ALTI

Edward

“Geldik mi artık?” diye sordu Edward milyonuncu defa.

“En son sorduğundan beş dakika daha yakınız,” diye yanıtladı Gracie.

“Peki, ne zaman varacağız?”

“Bir gün daha,” diye yanıtladı kız. “Bana bu aptal soruları sormayı kesmezsen belki iki gün.”

Edward içini çekti. Kuzeye doğru, ormanların içinden geçerek, hiç sona ermiyormuş gibi görünen yağmurun altında, sürekli ıslak ve kemiğe kadar buz kesmiş olarak yapılan zahmetli yürüyüşle geçen gün üstüne gün (üstüne gün) sonunda Kral yürümekten yorulmuştu. Ayakları acıyor, başı ağrıyordu, sakat ayak bileği onu rahatsız ediyor, öksürük ve baş dönmesi krizleri düzenli olarak onu etkisi altına alıyordu.

Zehir hâlâ öldürüyor, diye tahmin etti.

Şu anda zehir sorunlarının en önemsiziydi. Birkaç gün önce yolda askerler vardı. Görüntüleri Edward’ın dehşete kapılmasına neden olmuştu çünkü altında yürüdükleri sancakta Edward’ın hükümdarlığının nişanı olan kükreyen kırmızı aslan değil, gül yatağında nar vardı. Mary’nin arması.

Londra’ya doğru yürüyorlardı.

Bu da işlerin çok yakında Jane için gerçekten kötüleceği anlamına geliyordu.

“Oraya daha çabuk gitmenin bir yolunu bulamaz mıyız?” diye sordu, yine milyonuncu defa.

Gracie ona sahte bir şirinlikle sırıttı. “Biliyorsun, kendini kuşa dönüştürüp omzuma tünesen yolculuk çok daha hızlı olurdu. Daha hızlı ve daha sessiz.”

Bu tartışmayı daha önce yapmışlardı.

“Hayır.” Edward bir kadın tarafından taşınmanın yakışık alacağını düşünmüyordu... onu güvenliğe taşıyan kendisi olursa bir daha nasıl erkek olarak görebilirdi ki? “Aslında sadece anayollarda yolculuk etsek...” diye önerecek oldu.

Bu da daha önce tartıştıkları bir şeydi.

“Hayır,” diye karşı çıktı kız açıkça. “İhtiyacımız olan son şey daha fazla askerle hatta daha kötüsü, Sürü üyeleriyle karşılaşmak. Gözlerden uzak kalmamız lazım.”

“O zaman bir at edinebilsek...”

Kız yürümeyi bırakıp ona bakmak için döndü. “At edinmek mi dedin? Bildiğin, atlarını öylesine dağıtan nazik, dost canlısı bir çiftlik var mı?”

Edward ona kaşını kaldırdı. “Sen hırsızsın, öyle değil mi?” En azından işinin bu olduğunu iddia etmişti: tavuk hırsızı, profesyonel haydut, ihtiyaç halinde eşkıya, ev soyguncusu, ara sıra yankesici. Kanunla bağlarının gevşek olduğunu kendisi itiraf etmişti. Edward on yedi gibi genç bir yaşta birinin bu özel yeteneği nasıl edindiğini merak ediyordu, bu yaşta olduğunu söylemişti ama Gracie geçmişiyile ilgili birçok soruyu da yanıtlamamıştı. Şimdiki durumu hakkındaki konulardan da kaçınıyordu.

“At çalmanın cezası ölüm,” diye anımsattı kız.

“Seni affedebilecek bir kral tanımadığın takdirde.”

Kız elini kalçasına koyduğu anda Edward kim olduğu konusunu gündeme getirdiğine pişman oldu. Kral olduğunu

itiraf ettiğinden beri kızın keyfi kaçıktı. Ah, çoğunlukla ondan hoşlanıyormuş gibi davranıyordu; nazik ve genellikle neşeli bir yapısı vardı, hatta bazen kafa karıştıracak kadar cilveliydi ama nadiren de olsa onun yalnızca bir yol arkadaşı olmadığını, İngiltere Kralı olduğunu anımsıyor ve birden suskunlaşıyordu. Hatta daha da kötüsü ona sinir oluyor gibiydi.

Şimdi olduğu gibi mesela.

“Şu var ki, Majesteleri...” Kız ona Majesteleri demekten çok hoşlanıyordu ama söyleyiş tarzı kendisiyle alay ettiğini düşündürüyordu. “Fark etmemiş olabilirsin ama buralarda pek de kral sayılmazsın. Parmaklarımızı şaklatıp bizi gitmeyi arzu ettiğimiz yere götürecek altın tekerlekli ve dört tane güzel beyaz atlı bir araba bulamayız. Kendi iki ayağımızla idare etmemiz gerekecek.”

Edward zekice bir yanıt düşündü ama sonra durup bir ağaca yaslanması gerekti çünkü soluğu kesilmişti.

Gracie yüzündeki acılı bakışı gördü ve gözlerini kısarak güneşin hızla battığı batı yönüne döndü. “Bu gecelik dursak iyi olacak.” Çantasını yakındaki bir ağaç kütüğünün üzerine savurup hızla uyduruk bir kamp ateşi yakmaya koyuldu.

“Ben devam edebilirim,” dedi Edward hırıltıyla, kız etrafta dolanıp ateşi tutuşturmak için ince dal toplarken. “Gayet devam edebilecek durumdayım.”

Kız ona aldırmadı.

“Peki o zaman,” diye kabullendi, Gracie ateşi yaktıktan sonra. “Sen devam edemeyecek gibiyse durabiliriz.” Daha bunu söylerken ona ihanet eden bedeni sıcaklık ihtiyacının etkisiyle ateşin yanında yere yığıldı. Gözlerini kapadı. Sadece bir anlığına dinlendirmek için

“İyileşecek misin?” diye sordu Gracie.

Gözlerini açan Edward boğazını temizledi. “Elbette. Ben son derece iyiyim. Durmayı kabul etmemin tek sebebi kadın-

ların sık sık dinlenmeye ihtiyacı olduğunu bilmem, sizin o narin bünyeniz nedeniyle.”

Kız alayla güldü. “Peki o zaman. Burada bekle. Narin bünyem ve ben birazdan döneriz.” Çizmelerini çıkarmak için eğildi. Edward onun kadınısı ayak bileklerine iştahla bakmaya çalışıyordu (saray çevresinde bu ahlaksız bir görüntü sayılırdı çünkü kadınların ayak bilekleri o dönemde skandal derecesinde tahrik edici kabul ediliyordu) ama bakmamak elinde değildi.

Güzel ayak bilekleri var, diye düşündü. Çok güzel.

Gracie bakışlarını hissetmiş gibi ona baktı. “Portremi çizmek ister miydin, Majesteleri? Daha kalıcı olur.”

Edward kızarıp bakışlarını kaçırdı, bu da iyi oldu çünkü sonrasında kız ona arkasını dönüp çabucak giysilerinin geri kalanını çıkardı ve tam birkaç saniye boyunca çıplak kaldı, bu da bir ışık patlaması olmadan önce ancak yan gözle baktığında Edward’ın gözüne ilişen bir şeydi. Sonrasında Gracie orada küçük, kırmızı bir tilki olarak duruyordu; sivri kulakları, bıyıkları ve beyaz uçlu, bol tüylü kuyruğuyla.

Evet, Gracie bir tilkiydi. Hayır, gerçekten. Öyleydi. Resmen. (Biliyoruz. Aşırı havalı.)

Tilki bir gölge gibi sessizce çalılığın arasına daldı.

Karanlık çöktü. Edward yıldızların çıkmasını izledi. Yağmur sonunda dinmişti ve hafif bir rüzgâr esiyor, yüzünü serinletiyordu. Ağaçların içinde bir yerde bir baykuş öttü. Güzel bir geceydi. Düşüncelere dalmanıza neden olan türden bir gece. Ve Edward yalnızdı.

Edward’ın yalnız olmaya alışık olmadığını belirtmemiz lazım. Daha önceki yaşamında kendine ait on beş dakikasının bile olması inanılmaz nadir bir durumdu. Sürekli etrafında dönen bir insan yörüngesi olan görkemli bir güneşti. Yemek yediğinde boğulmadığından emin olmak için onu gözleyen adamlar. Atına binmesine yardım eden adamlar. Ona Latince

öğreten adamlar. Saçını tarayan adamlar. Bardağını boşaldığında dolduran adamlar, gerçi bardağı hiç boşalmazdı çünkü dolduran adamlar vardı. Hatta uyurken oda kapısının hemen dışında onu korumak için ayakta bekleyen adamlar bile vardı.

Ve şimdi burada yapayalınızdı. Bu onu hem sevinçten havalara uçuran (kaşınabilirdi ve ona bakan kimse olmazdı; kimse onu yargılamazdı... kimse!) hem de rahatsız eden bir durumdu. (Ya boğulursa?)

Edward bu süreyi pek çok şey hakkında düşünerek değerlendirebilirdi: Helmsley ve büyükannesi, panzehir bulmak için bir sonraki hamlesi, güven ve ihanetin yapısı, bir kral için bile o günlerde güvenilir iyi bir yardımcı bulmanın ne kadar zor olduğu ve krallığını yeniden kazanmak için yapılacak komplolar üzerine kafa yorabilir ya da en azından küçük kuzeni Jane'in o anda Mary'nin ordusu karşısında ne yaptığı konusunda endişelenebilirdi. Ama Edward bunların hiçbirini düşünmedi.

Gracie'yi düşündü. Tilki olduğunu (ama Edward o anda bu küçük ironinin farkında değildi çünkü bildiğimiz kadarıyla *tilki* benzetmesi Jimi Hendrix'in "Foxy Lady" şarkısını söylediği 1967 yılından önce kadınların çekiciliğini vurgulamak için sıfat olarak kullanılmıyordu). Onun kanunlara göre adi bir hırsız olduğunu (tabii Edward'ın gözünde Gracie kesinlikle bir hırsız olsa da adilikle yakından uzaktan alakasının olmadığı açıkça ortadaydı). Ve onu öpmeyi ne kadar çok istediğini.

Son kısmı hayret verici buldu. Gracie ilk öpücüğünü almak için dünyadaki en uygunsuz kızdı, bunu biliyordu. O İngiltere Kralıydı. O da İskoçyalı bir yankesiciydi. Yine de mantıksızca, olanaksızca onu öpmek istiyordu.

O olmalı, diye karar verdi. Öpeceği şanslı kız oydu.

Şimdi tek çözmesi gereken, söz konusu öpücüğün nasıl gerçekleşeceğiydi.

Genellikle Edward bir şey isteyince sadece talep ederdi. Saraydayken bir kadının onu öpmesini isteyecek olsa, Falanca Leydi, buraya gelip dudaklarınızı dudaklarıma dokundurmanızı arzu ediyorum, demesinin yeterli olacağından hiç şüphesi yoktu ve arzusu resmen emir kabul edilirdi. Lütfen demesine bile gerek olmazdı.

Ama bu farklıydı. İlk olarak, Gracie'nin her fırsatta ifade etmekten çekinmediği gibi buralarda pek de kral sayılmazdı. İkinci olarak, doğruca gidip Gracie'den onu öpmesini istese kız suratına gülermiş gibi hissediyordu. Ve üçüncü olarak o sadece Gracie'yi öpmek istemiyordu. Onun onu öpmek *istemesini* istiyordu.

Ama onun kendisini öpmek istemesini nasıl sağlayabilirdi? Edward ağıldayken onun öpüşüp koklaşma fikrine hafif de olsa ilgisi olduğunu hisseder gibi olmuştu. Kız *öyle* görünmüştü. Ateşin önünde rahatsızca kıpırdandı. Ama sonrasında hemen ondan uzaklaşmaya çalışmıştı. Ama sonra yardım etmişti. Ama bir yandan onu sürekli yalnız bırakıyordu.

Kadınlar karmaşık yaratıklardı.

Çalılar hışırdadı ve tilki-Gracie başını uzatıp küçük, komik bir sesle havladı. Bu, giyineceği zaman Edward'ın arkasını dönmesi için kullandıkları işaretti. Edian ışık patlaması olurken Edward bakışlarını ayaklarına indirdi ve kız-Gracie giysilerini kapıp yeniden ormanda gözden kayboldu.

Sonunda ortaya çıktığında elinde ölü bir tavşan, koltuğunun altında da bir kumaş yığını vardı. Yığını ona fırlattı.

Edward hevesle açtı. Kız ne zaman bir süreliğine uzaklaşsa her seferinde ihtiyaçları olan bir şeyle dönüyordu: Bir pantolon (ne de olsa Edward'ın en büyük eksikliği), peşinden yıpranmış bir pelerin, keten bir gömlek ve sıcak tutan yün bir battaniye. Oradan bir somun ekmek. Buradan bir matara su. Hafif paslı olması dışında idare edecek bir kılıç. Ve son nokta olarak da... çizme. Tam ayağına göre, kaliteli, esnek bir

çift çizme. Bunu nasıl başardığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Sormamasının daha iyi olacağına karar vermişti.

Bu seferki tomarın bir çift birbirine uymayan çorap olduğu ortaya çıktı.

“Teşekkür ederim,” dedi giymek için hemen çizmelerini çıkarırken.

“Bir şey değil.” Kız ona bakmadı, ateşin karşısında bir kütüğe oturdu ve kemerinden kabzasında güzel bir inci olan avcı bıçağını çıkardı. Tavşanın karnına bir çizik atarken ve tek bir akıcı hareketle derisini yüzerken Edward’ın biraz midesi bulandı. Bundan önce yiyeceklerinin çoğu ona önceden hazırlanmış ve yemeğe benzer şekilde sunulmuş olurdu, böyle zavallı, savunmasız bir hayvan olarak değil.

Kuşken yediği tarla faresini anımsadı. Midesi mutsuzca guruldadı. Dikkatini yeniden çoraplara yöneltti.

“Ah, çorabın parmağı delik,” dedi keşifte bulunarak.

“Öyle mi?” Kız tavşanın iç organlarını temizlediği yerden başını kaldırıp bakmadı. “Onu senin için onarmamı ister misin?”

“Evet, çok hoş olur,” dedi memnun olarak. “Müsait bir zamanında.”

“Ateşin sönmesine izin vermişsin, bu yüzden benden beslememi de isteyeceksin herhalde.”

“Tavşanı pişireceğin zaman yapsan olur,” diye yanıtladı.

“Hazır elim değmişken gömleğini de ütülesem mi?”

“Biraz buruşuk,” diye kabul etti Edward ancak onun bunu nasıl başaracağını kestirememişti.

Ayaklarının dibinde iğrenç, ıslak bir ses duydu... tavşan bağırsakları. Edward şaşırarak bakınca bacaklarını iki yana açmış, yeşil gözleri ateş saçarak tepesinde durmuş ona bakan kızı gördü.

“Ben senin ayak işlerine bakan hizmetçin değilim!” Derisi yüzülmüş tavşanı burnunun dibinde salladı. “Sana yardım edeceğimi söyledim ve edeceğim ama emir alacak değilim.

Sen benim kralım değilsin, ben de senin tebaan değilim. O yüzden bana ne yapacağımı söylemeye kalkma.”

Edward gafil avlanarak gözlerini kırptırdı.

“Öyle yapmıyordum... sana emir vermek istemedim, bütün işleri sana yaptırmak da. Ben sadece...”

Kız kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Daha önce hiç kendi başımın çaresine bakmam gerekmedi,” diye mırıldandı ayaklarına bakıp. “Nasıl yapılacağını bilmiyorum.”

Kız bir an kıpırdamadan bekledi, sonra Edward onun uzaklaştığını duydu. Yeniden bakmaya cesaret ettiğinde onun ateşe taktığı bir sopaya geçirdiği tavşanı kızarttığını gördü, siyah bukleleri yüzüne ve omuzlarına dağılmıştı, alevlere bakarken yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Kalbi duracak gibi oldu. Kız ondan nefret ediyordu. Herhalde ondan bir an önce nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi usulca.

Kız başını kaldırıp onunla göz göze geldi, yüzü alevlerin ışığında parlıyordu. “Ben de özür dilerim,” dedi sonunda. “Bu kadar başının etini yememeliydim. Bu konuda biraz hassasım sanırım.”

“Hangi konuda?”

“İngiliz kralları.”

“Ha.” Ona bitkince gülümsedi. “Evet, bunu fark ettim. Ama başımın eti hâlâ yerinde. Son baktığımda öyleydi en azından.”

Gamzeler belirdi; kız gülümsememeye çalışıyordu. Edward’ın göğsüne yine umut doldu. Belki de ondan hoşlanıyordu.

“Sanırım bu senin suçun değil,” dedi. “Önünde diz çökmüş, el pençe divan bekleyen, sana hizmet etmek için birbirini ezen insanlara alışık olmalısın.”

“Evet.” Ama ona bütün bu baskı nedeniyle kendini ne kadar sık altın kafese kapatılmış gibi hissettiğini söylemekte tereddüt etti. İşleri kendi başına halletmeyi arzuladığını da.

“Ve günlerini kraliyet kanunlarını yapmakla geçiriyor-
dun, kendini sıcak, karnını tok tutmaya çalışmakla değil,”
diye ekledi.

Edward omzunu silkti. “Kanun yapma işini çoğunlukla
danışmanlarıma bırakıyordum.” O her zaman ülke yönetimini
otların büyümesini izlemek kadar ilgi çekici bulurdu, bu yüz-
den çoğunlukla başkalarına devrederdi. Onların orada olma
nedeni bu değil mi zaten, diye mantık yürüttü.

“Peki, sen ne yapıyordun?” diye sordu kız. “Ye, iç ve keyif
yap, uzun günler boyunca hep bu mu yani?”

“Hayır.” Somurttu ama kral olarak gününe hizmetkâr-
lar tarafından giydirilerek başlamasını, sabah öğününü tam
anlamıyla gümüş olan tabaklarla özel dairesinde yemesini,
sonra da diyarın en etkileyici özel öğretmenleriyle geçen eği-
tim saatlerini düşünüyordu. Sonra öğle yemeği. Sonra öğle-
den sonralarını (yani başına bu hastalık işi gelmeden) tenis
oyunarak, okçuluk ve kılıç dallarında çalışarak geçirirdi.
Lut çalmakta da oldukça iyiydi ve bazen yamaklarla küçük
oyunlar sergilerdi. Bazen de ava çıkardı. Geyik avına. Ayı
avına ve (eyvah) tilki avına.

O anda Edward aslında kendisinin hep kral olmaya ha-
zırlanmakta olduğunu fark etti, kral olmak yerine.

Boğazını temizledi. “Peki, sen kaç yaşındaydın,” diye sordu
konuyu değiştirmek için, “Edian olduğunu ilk anladığında?”

“Ha, ben hep biliyordum,” diye yanıtladı Gracie. Yavaş
yavaş tavşanın diğer tarafını çevirdi. “Annem ve babam öy-
leydi, bütün teyzelerim, halalarım, dayılarım, amcalarım,
kuzenlerim ve hepsi işte. Farklı olsaydım büyük bir hayal
kırıklığı olurdu.”

“Peki ama tilki olduğunu ne zaman öğrendin?” diye sordu.

Kız omzunu silkti. “Birçok İskoç tilkidir. Geyik, ağaç
sansarı, karaca, avcı hayvanlarıyızdır. Sence başka neden
İngilizler bizi avlamaktan bu kadar zevk alsın ki?”

Eyvah. İngilizler, yani Edward. Ancak İngiltere'yle İskoçya arasındaki kan davasının babası yüzünden olduğuna inanıyordu Edward, kesinlikle kendi işi değildi, tabii İskoçya Kraliçesi Mary'yle yaşanan o olaylar dışında. Ürperdi. "Sen İskoçsan ve ben İngilizsem ve birbirimizi öldürmeye çalışıyorsak neden bana yardım ediyorsun?"

Kızartma çubuğunu ateşten alıp tavşanı bölmek için yeniden bıçağını çıkardı. "Bu dünyanın acınası yaratıklarına karşı her zaman hassas olmuştumdur."

"Teşekkürler," dedi Edward buruk bir alayla ve tavşan etiyle bir anda dilini yaktı. "Aman Tanrım, bu sıcak!"

Gracie su matarasını uzatınca minnetle aldı.

"Peki, bana günü kurtaracak olan şu büyükannenden biraz söz etsene." Yemeye başlamadan önce ete üflemeği akıl etmişti, bir süre Edward sadece onu izledi. "Helmsley'deki büyükannenden?" diye üsteledi.

"Ha. O eski Ana Kraliçe," diye açıkladı Edward. "Babamın annesi, Elizabeth. Yarım yüz yıl önce ölmüş olması gerekiyordu, daha babam bile kral olmadan önce. İnsanlara onun öldüğünü söylediler ama gerçekte gizlice Helmsley'e kaçırdılar, o zamandan beri orada."

"Neden?"

"Çünkü o kokarca."

Gracie alaylı bir kahkaha attı. "Kokarca mı?"

"O Eğian'dı, Eğian olmanın yasadışı olduğu zamanlarda," diye devam etti Edward ağzına daha dikkatle doldurduğu tavşanla. "Ama büyükbabam onu seviyordu, onu gerçekten seviyordu, bu yüzden kazıkta yakmak yerine ölümünü tezgâhlayıp uzaklara kaçırmaya karar verdi. Birkaç yılda bir onu görmek için taşraya yolculuk yapardık, Mary, Bess ve ben, birkaç keresinde kuzenim Jane de geldi çünkü büyükannem onun da büyük büyükannesi. O çok yaşlı —şimdiye kadar doksanına yaklaşmış olmalı ve belirtmem lazım ki— hiçbir şekilde görgü

kurallarından nasibini almamıştır. Bir keresinde babamı o kadar kızdırdı ki babam aslana dönüştü ve onu bir lokmada yutmasından korktuk ama sonra o da kokarcaya dönüştü ve tam suratına püskürdü. Babamın kokudan kurtulması birkaç hafta sürdü.”

“Ondan hoşlanacağım sanırım,” dedi Gracie sırtarak.

“Jane’le ben ona tapardık. Bizimle oyunlar oynamaya bayılırdı. İskambil kâğıtlarında onun yüzü var, biliyor musun, eline kupa kraliçesi gelince görürsün.”

“Öyle mi?” Gracie tavşanla işini çoktan bitirmişti, kemiklerini ateşe savurdu. Hep hızlı yiyordu; hiçbir kurala uymadan, her an kaçıp gitmesi gerekecekmiş gibi. Diğer yandan Edward tavşanın tadını çıkarmak için ağırdan alıyordu. Ateşte pişirilen bu yiyecekleri sarayda sunulan her şeyden daha lezzetli buluyordu çünkü yediğinde hep çok aç oluyordu ve yiyeceklerin bedenine çaresizce ihtiyaç duyduğu gücü verdiğini hissedebiliyordu. Bu yiyecekler ona hayat veriyordu.

“Demek gerçekten Helmsley’e varmamıza bir gün kaldı, öyle mi?” diye sordu bitirince.

“Başka bir sorunla karşılaşmazsak.” Gracie tavşan yağı bulaşan parmağını yaladı. “Ama daha önce de defalarca söylediğim gibi oraya daha çabuk ulaşmamız için tek yapmamız gereken senin...”

“Ve ben de sana defalarca söyledim ki,” diye sözünü kesti Edward, “kuş olup senin evcil hayvanınmışım gibi omzunda gitmeyeceğim. Bu kadar basit olsaydı dönüşüp doğruca oraya uçardım, değil mi? Seni geride bırakırdım.”

“Aman, benim için kalmasaydın.” Dirseklerine dayanarak yıldızlara baktı. “Uç git öyleyse, seni tutan yok.”

“Yapamam,” diye itiraf etti. “Yolu bilmiyorum.”

Kıkırtıya benzeyen bir ses duydu.

“Üstelik,” diye devam etti Edward nazıkçe, “sanırım yanımda olman hoşuma gitmeye başladı.”

Belki öyle görmek istediği içindi ama bu açıklama İskoç'un hoşuna gitmişti sanki. "Bak sen, öyle mi? Neyse, sanırım ben de yanımda olmandan hoşlanıyorum, şımarık bir velet gibi davranmadığın zamanlarda."

"Ya, çok teşekkür ederim," diye mırıldandı Edward.

"Çok rica ederim. Ama yapabileceksen bence uçarak gitmelisin. Helmsley buradan kerkenez uçuşuyla fazla uzak olamaz."

Edward başını salladı. "Ben kuş olduğum zaman kendimi unutuyorum. Rüzgârdan ve gökyüzünden başka her şeyi unutuyorum. Sadece uçuyorum, her şeyin üzerinde süzülüyorum ve bu dünyanın en güzel duygusu. Hasta değilim. Kral değilim. Özgürüm."

Uçmaktan söz ederken kız yüzünde düşünceli bir ifadeyle ona yaklaştı. Gökyüzüne bakıyordu, Edward boynunun kavisinin çekiciliğinden dikkatinin dağılmaması için çabaladı. "Buradan yukarısı harika görünüyor," diye mırıldandı kız. "Ben sık sık uçmanın hayalini kurardım."

"Ama bunu yaparken bütün zaman ve amaç algımı yitiriyorum," diye devam etti. "Değişince sana da böyle oluyor mu? Hayvan olunca?"

Kız düşünceli göründü. "Bazen tilkisel düşüncelerim oluyor. Çukur sevgisi. Koşma sevgisi. Tam dişlerimi gömmeden önce tavuğun gıdaklaması..." Kızardı ve gamzeleri yeniden göründü, ateş gözlerinde oynaşıyordu.

Edward ona biraz daha sokulmak için kollarını geriymuş gibi yaptı. (Tabii tarih kitaplarında yoktur ama bunun genç bir erkeğin genç bir kadın karşısında özel kol germe hamlesini ilk yapışı olduğuna dikkatinizi çekmek istedik. Edward bu kol germe hareketinin, ergen oğlanların yüzyıllardır kullandığı taktiğin mucididir.)

Gracie kaçmadı. Öpücük o anda gerçekleşebilirdi ama tam o sırada rüzgârın yönü değişti ve ateşten kaldırdığı dumanı yüzlerine savurdu. İkisi de öksürdü elbette, ama Edward ök-

sürdü, öksürdü, görüşü bulanıklaşana kadar durmadan öksürdü. Dudley'ye de zehrine de planına da ve bu kör olası öksürüğe de lanet olsun, diye düşündü. Ciğerlerinin yarısını çıkardıktan sonra kızın onu öpmesine imkân yoktu.

Gracie ayağa fırlayıp ateşle ilgileniyormuş gibi yaptı. "Neyse, zaten acemisin," dedi birkaç odun parçasını doğru noktalara yerleştirirken. "Eğian biçimini daha yeni keşfettin. Kontrol etmeyi öğrenirsin zamanla."

Edward içini çekti. "Nasıl kontrol ediyorsun?"

"O kadar zor değil. Değişmek istediğimde zihnimi boşaltmak için derin bir soluk alıyorum ve şöyle şeyler düşünüyorum: Şimdi tilki olmak yemek bulmaya yarar ve yiyeceğimizi bulmak genç krala yardım etmeye yarar, bu vesileyle tilki ortaya çıkıyor. Yeri gelmişken," diye ekledi çantasına dönerken. "Bize biraz da tatlı getirdim."

Bir mendil çıkarıp açtı, içinde ateşin ışığıyla parlayan bir avuç böğürtlen vardı.

Edward ne olduğunu anlayamadı. Bir dakika önce iyiydi hatta böğürtlenlerin tadını yeniden dilinde hissetme beklentisiyle keyifliydi ama bir dakika sonra şiddetli krize girmiş, gözleri yuvalarından kaymış, ağzından köpükler çıkıyordu. Üzerine eğilen, gözleri endişeyle açılmış Gracie'yi güçlükle seçebiliyordu.

Birkaç dakika sonra titreme geçti. Bir süre yan tarafının üzerinde, ayaklarını karnına çekerek uzandı, bitkin ve nefes nefeseydi ve yeniden öksürdü, hep öksürdü, sonra tavşanı kustu. Bitince Gracie soğuk elini onun alınına koydu.

"Ateş gibisin," diye mırıldandı.

Keşke bunu iltifat olarak alabilseydi. "Affedersin," dedi Edward. "Helmsley'e varmak için bir-iki günüm kalmadı, değil mi? Anlaşılan ölüyorum."

Kızın çenesi kasıldı. "Dönüşmelisin. Tek yolu bu."

Gururundan ne kaldıysa Edward'ı terk etmiş gibiydi. "Nasıl?" diye fısıldadı.

"Seni gevşekçe sararım, böylece yaralanmazsın ve kendime bağlarım, seni taşırım."

"Beni kendine mi bağlayacaksın?" dedi gıdaklar gibi, gözlerini açık tutmakta zorlanarak.

"Bir annenin evladını taşıdığı gibi," dedi elini tutarak. "Güvende olursun ve çabuk gideriz. Ben rüzgâr gibi koşabilirim, tilki değilken bile." Tuttuğu elini göğsüne koydu, güçlü kalp atışlarını hissedebiliyordu. "Söz veriyorum. Seni büyü-kannene götüreceğim."

"Tamam," diye fısıldadı Edward, dudaklarında çok hafif bir gülümseme belirmişti. "Göğsüne yaslanarak geçireceğim bir geceye hayır diyemem herhalde, değil mi?"

Kız elini hızla göğsünden uzaklaştırdı. "Hemen gevşeme."

Edward küçük bir kakhaha attı ve artık kerkenezdi. Gracie içini çekti, peleriniyle onu sarmaladı, sonrası karanlıktı, ona sokulduktan sonra sıcaktı ve iyiydi. Gerçekten, gerçekten iyiydi.

Yavaş yavaş hafif kötü kokunun farkına vardı. Gerindi ve kendini yeniden insan biçiminde, gerçek bir yatakta sanki kürklere sarınmış gibi bulunca şaşırdı. Gözlerini açtı. Tek bir mum yanıyordu, gözleri yatağın yanında oturanı seçebilecek kadar karanlığa alıştı. Bir kadındı.

"Gracie? Neredeyiz?"

"Helmsley'desin," dedi ses ama bu, İskoç'un sesi değildi. Bess'ti. Ona gülümseyip elini tuttu. "Başaramayacağını düşünmeye başlamıştım."

"Ben de öyle düşünmeye başlamıştım," diye itiraf etti Edward.

"Al bakalım." Dudaklarına bir fincan yanaştırdı. Edward içti ve tadını alınca tısladı. Su değildi, kokusu gözlerini yaşırtacak kadar köktü olan bir karışımdı.

“Zehri içinden söküp alacak,” dedi Bess ona. “Büyükanne yaptı.”

“Büyükanne burada mı?”

“Elbette buradayım,” diyen aksi, yaşlı bir ses geldi kapının ağzından. “Başka nerede olacaktım?”

“Merhaba, büyükanne.”

“Kendini oldukça güç bir duruma sokmuşsun, değil mi, oğlum?” dedi büyükanne. Pencereye gidip ağır kadife perdeleri çekerek açtı. Sıcak gün ortası güneşi içeri doldu.

“Büyükanne,” diye uyardı Bess nazikçe. “Ona *oğlum* diye hitap etmemelisin. O hâlâ kral.”

“Görebildiğim kadarıyla o kuş beyinli bir oğlan,” dedi yaşlı leydi gıdaklar gibi. “Yani, onu zehirlemelerine izin vermiş. Daha neler. Ben kraliçeyken insanlar beni günde on kere zehirlemeye kalkardı. Hiçbiri başaramadı.”

“Evet, büyükanne,” dedi Edward. “Kendimi zehirletmem ne kadar ayıp oldu.”

“Şimdi hemen ayağa kalk bakalım,” diye emretti kadın. “Panzehrin işini yapabilmesi için kan dolaşımını hızlandırmamız lazım.”

Hâlâ başı dönüyordu ve bacakları güçsüzdü ama itiraz etmedi. Doğrulup otururken ve bacaklarını yataktan sarkıtırken Bess’in yardım etmesine izin verdi. Ancak o zaman üzerinde sadece Gracie’nin onun için çaldığı keten gömlek olduğunu fark etti, dizlerinin üstüne kadar iniyordu.

“Şey, pantolonum nerede?”

Büyükanne onu azarladı. “Of, lütfen, sanki daha önce görmedim.” Diğer tarafına geçip kaburgalarından dürttü. “Kalk bakalım.”

Ayağa kalktı. Büyükannesinin her zamanki hoş olmayan kokusunu fark etmeden edemedi ama kokarca kokusu zihnini berraklaştırıyordu. Kendini güçsüz, içi boş ve haliyle yarı çıplak ama kesinlikle daha iyi hissediyordu.

Belki de ölmezdi.

Gracie kapının ağzında belirdi. Bakışları doğruca beyaz, bembeyaz bacaklarına gitti.

“Majesteleri,” dedi ve sırtarak küstahça reverans yaptı, bu hareketi göze korkunç yanlış görünüyordu çünkü hâlâ pantolon giyyordu.

Belki ölmek o kadar da kötü olmazdı.

Yine de büyükannenin dediği gibi, sanki daha önce görmemişti.

Büyükanne ve Bess, bir Gracie’ye bir Edward’a bakıp duruyordu ve yüzlerinde eğleniyormuş gibi bir ifade vardı. Sonra Bess kendini toplayıp pantolonunu getirdi. Ablası önce bir bacağını, sonra diğerini sokarak giymesine yardım ederken yüzünün yanmasına aldırış etmemeye çalıştı. Bağlandıktan sonra Edward ayağa kalkıp dik durdu ve, “Ben yaparım,” diyerek, ona yardım etmeye çalışan Bess’in elini itip yavaş ama dengeli bir biçimde pencereye kadar yürüdü. Dışarıda yaz hüküm sürüyordu: kuşlar ötüyor, aşağıdaki bahçede bakımsız yeşil otlar sallanıyordu, gökyüzü o kadar maviydi ki hiç yağmur yağmadığını zannedebilirdiniz.

“Ne zamandır buradayız?” diye sordu.

“Bu sabah geldiniz,” diye belirtti Bess.

Demek bir günden az. Gracie onları koşarak buraya bir günden daha kısa sürede getirmişti. Dönüp ona baktı. “Bir kıza göre oldukça hızlı koşuyormuşsun.”

“Şey, yolda bir soylunun yolunu kesip atını ödünç almış olabilirim,” diye itiraf etti kız.

İdam cezası verilebilecek bir suç, diye anımsadı Edward. “Sana hayatımı borçluyum,” dedi.

Kızın gamzeleri çıktı. “Bir kızın elinden ne gelirse, Majeste.”

“Ah, ondan hoşlandım,” diye belirtti büyükanne. “İskambil oynamayı biliyor musun, canım?”

“Biraz. Duyduğuma göre kupa kraliçesiymişsiniz,” diye yanıtladı Gracie ve bunun yaşlı leydiyi daha da memnun ettiği ortadaydı.

“İşkambil oynayacak zaman yok, büyükanne.” Bess’in ifadesi o kadar ciddiydi ki bir an neredeyse Mary’ye benzedi. Bu da Edward’ın Mary’yi anımsamasına neden oldu. Ve şatosuna doğru yürüyen askerlerini.

Büyükanne içini çekti. “Bu sizin için doğru olabilir ama benim için değil. Sen benimle gel,” dedi Gracie’yi kolundan tutup kapıya doğru iterek. “Sana nasıl koz oynandığını göstereyim.”

“Gözün giysisinin kollarında olsun,” diye seslendi Edward arkalarından. “Orada neler sakladığını tahmin bile edemezsin.”

Gracie, Sen beni amatör mü sandın? anlamına gelen bir yüz ifadesi yapınca neredeyse İskoç’un da görüldüğünden fazlası olduğuna dair büyükanneyi uyarmak isteyecekti. Ama ikisi de gitmişti.

“Konuşmamız lazım,” dedi Bess alçak sesle.

Edward yeniden pencereye gidip pervaza yaslandı. Bess kapıyı kapayıp yanına bir sandalye çekti. “Pekâlâ, Bess,” diye mırıldandı birden tekrar yorgun hissederek. “Bana olanları anlat.”

“Jane planladığın gibi kraliçe oldu.”

“Dudley’nin planladığı gibi,” diye düzeltti kasvetle.

“Dük aynı zamanda Mary’yle beni yakalayıp Kule’ye attırmaya kalkıştı, böylece Jane’in hükümdarlığına karşı bir tehdit oluşturmayacaktık,” diye sürdürdü Bess. “Ama geldiklerini duyup kaçtık, Mary kurnaz casuslarından haberi alınca rüzgâr gibi uçtu ve kayıplara karıştı. Kenninghall’daki malikânesine kaçtı, oradan da Büyük Roma İmparatoru’ndan askeri yardım almak için Flandre’ye gitti. Bir ordu kurdu elbette ve anladığım kadarıyla bu sabah tahtı geri almış.”

“Gitmemiz lazım,” dedi Edward. “Orada olmam lazım, hemen.”

Bess başını salladı. “Bunu Mary istedi –senin ölmeni ve tacın kendi başında olmasını–, krallığı Eðianlardan temizlemeyi ve eski günlerin saflığına döndürmeyi. Hiçbir şey onu durduramaz.”

Ablasının kabaca dudaklarına bastırıldığı zehirli tatlı lokmasını hatırladı.

“Yani başından beri bu işin içinde miydi?” diye sordu. “Dudley’yle.”

“Hayır.” Bess’in dudakları gerildi. “Dudley’nin seni zehirlediğini Mary’yle tesadüfen öğrendik. Bir gün, seni görmeye gelirken doktorla hemşirenin böğürtlenlerine ekledikleri madde hakkında konuştuklarına kulak misafiri olduk. Mary, Dudley’yle bu konuda yüzleştğinde bunu Mary’nin tahta çıkmasının önünü açmak için yaptığını iddia etti ancak bence başından beri niyeti Jane’in yönetmesi ve Jane aracılığıyla Gifford’ın yönetmesi, Gifford aracılığıyla kendisinin şahsen yönetmesiydi. Ama Mary onun hikâyesini yuttu ve ona ayak uydurdu, ben de öyle, ancak bir yandan seni kurtarmanın yolunu arıyordum.”

“Kayısı kavanozuyla yaptığın gibi,” diye anımsadı Edward. “Beni kurtardın.”

Bess başıyla onaylayıp şefkatle gülümsedi. “Sen benim küçük kardeşimsin. Öylece durup sana bir şey olmasını bekleyemezdim.”

“Ama Mary de benim ablam,” dedi Edward. “O benim vaftiz annemdi, Tanrı aşkına. Ne hakla doğum hakkımı çalmaya kalkışır! Ben yasal kralım!” Üzerine yeni bir yorgunluk dalgası çöktü, o kadar bitkindi ki Bess ayağa kalkıp ona sandalyesini teklif ettiğinde kabul etmek zorunda kaldı.

“Ben kralım,” diye söylendi.

“Hayır, Mary’ye göre değilsin,” dedi Bess elini omzuna koyarak. “Artık değilsin.”

Jane ON YEDİ

Krallık uğruna hiç savaş olmadı.

Mary'nin gelişiyle dakikalar içinde kırmızı ceketli askerler içeri üşüştü, Gifford'ın üzerine çullanıp kılıcını aldı (pek kullanmaya kalkıştığı söylenemezdi zaten) ve Jane'le Gifford'ın ellerini iple bağladılar. Kısa bir süre sonra da merdivenlerden indirilip kılıç zoruyla Kule'ye götürüldüler.

“Onunla mantıklı konuşmaya çalışacağım,” dedi Jane taht odasına doğru yürürlerken.

“Sence bu işe yarar mı?” Gifford solgundu ama Jane onun cesur davranmaya çalıştığını görebiliyordu.

“Bilmiyorum. Konuşma işini bana bırak. Mary'nin Eðit-anlardan nefret ettiğini herkes bilir.”

“Sadece bakarak bunu anlayamayacağını biliyorsun. Pantolonumun içinde gizli bir kuyruğum yok herhalde.”

“Olsun. Armağanını kontrol altına almak için muhteşem bir zaman doğrusu.”

Taht odasına geldiler, askerler kadar soylularla da doluydu. Nedimelerinin hepsi oradaydı, birkaçı bütün bu heyecanlı olaylardan etkilenmiş görünürken diğerleri sanki başından beri

Jane'in iyi bir kraliçe olacağını hiç düşünmemiş gibi burunları havada duruyordu.

Annesi oradaydı. Jane ve Gifford içeri girerken başını kaldırdı ama Jane'le göz göze gelmedi. Muhafız tahta doğru ilerlemesini sağlamak için Jane'i kaburgalarından dürttü.

Mary'nin beklediği yere.

Edward'ın büyük ablası tahtta arkasına yaslandı, Jane'in tacı çoktan alnını süslemişti bile. Etek uçlarına mavi üzerine gül desenleri işlenmiş, koyu kırmızı ipekli kumaştan kabarık bir elbise giymişti. Tam bir kraliçe gibi görünüyordu, sanki bunun için yaratıldığını hayatı boyunca biliyormuş gibiydi.

"Jane." Öne eğilen Mary tatlı bir sesle konuşmuştu. "Bir şeyin yok, değil mi?"

Jane kendi tahtının önünde ayakta durdu. Olabildiğince dik ve uzun durmaya çalıştı, gözüne tahtın çevresindeki topluluk ilişti: dükler, Danışma Meclisi üyeleri ve en önde duran Northumberland Dükü John Dudley.

"Merak ediyorum," diye söylendi Jane, "şimdi kimin tarafındasın?"

Adamın tek yanıtı kaypak bir gülümseme oldu.

"Jane." Mary'nin sesinde hafif bir rahatsızlık belirtisi vardı. "Bir şeyin yok, değil mi?"

Jane gözlerini yeniden Mary'ye çevirdi. "Benim yerimde oturuyorsun."

Kalabalıktaki birkaç kişinin şaşkınlıkla ağzı açıldı ama Mary gülümsemekle yetindi. "Jane. Sevgili Jane. Buraya oturmayı ancak başkalarının entrikaları sayesinde başardığını elbette sen de biliyorsundur. Taht zaten bana ait olmalıydı, Edward'ın," ölen kralın adını söylerken sesi biraz titremişti, "bir vârisi olana kadar. Ne yazık ki kardeşimin böyle bir fırsatı olmadı. Kendisi bizlerden çok erken alındı. Kanunlara göre taht için ilk sırada ben varım."

“Edward vasiyetini değiştirdi. Bu onun ölmeden önce yaptığı son şeydi.” Jane, John Dudley’ye bakmadı ama onun tam olarak söylediği bu değil miydi? şimdi orada öylece durmuş, Mary’nin kraliçeliğini mi kabul ediyordu?

“Sana acıyorum, Jane.” Mary kendi kendine başını salladı. “Nasıl oynanacağı hakkında en ufak bir fikrin olmadan kendini oyunun içinde buluverdin.”

“Edward tahtı bana bıraktı.” Jane’in sesi yumuşak ama kararlıydı. “Tahta çıkış sırasını değiştirdi.”

“Kardeşim hastaydı ve kazanacak çok şeyi olan bazı şahıslar tarafından mantıksız şeyler yapmak üzere ikna edildi.” Mary dik dik Lord Dudley’ye baktı. “Bu kişilere bir seçme şansı verildi... aynı seçimi sana da sunacağım.”

“Ama taht senin hakkın değil,” dedi Jane, daha birkaç gün önce kendisinin de hakkı olmadığını hissetmesine rağmen. En azından Jane bunun farkındaydı, oysa Mary kendini taht üzerinde hak sahibi olarak görüyor gibiydi.

“Danışma Meclisi aynı görüşte değil.”

Danışma Meclisi oylarını tahtı Mary’ye vermekten yana mı kullanmıştı? Jane ürperdi. Aleyhine dönmeye nasıl cüret ederlerdi? Buna inanamıyordu. Kraliçe olarak ilk gününde saatlerce kendileri hakkında böbürlenmelerini dinledikten sonra saygı ve sadakatlerini kazandığını sanmıştı.

“Dediğim gibi,” diye devam etti Mary, “adil olmak istiyorum. Herkese önümde eğilme şansı veriyorum.”

Bütün bu süre boyunca sessiz kalmış olan Gifford aniden Jane’e doğru eğilerek ağzını kulağına yaklaştırdı. “Buradan çıkmam lazım,” dedi telaşla. “Neredeyse sabah oldu.”

Haklıydı. Pencereilerin ardından şafak parıltısını hissedebiliyordu. Ve Mary pek de mantıklı davranacakmış gibi görünmüyordu.

“Bize bu geceye kadar zaman ver,” diye rica etti Jane. “Düşünmek için zamana ihtiyacımız...”

“Düşünülecek bir şey yok,” dedi Mary. “Sadece evet veya hayır.”

Gifford yerinde kıpırdanıp duruyordu. “Jane...”

“Uyumadım ve yemek yemedim,” diye itiraz etti Jane. “Böyle bir karar vermeden önce dinlenmem gerekiyor. Düşünmem gerekiyor. Lütfen, bana sadece...”

Çok geç olmuştu. Güneşin ilk ışını pencereyi aştı. Jane’in yanında başka tür bir ışık parladı. Giysilerin yırtılmasıyla mermer zeminde tıkırdayan toynakların sesi duyuldu.

Kalabalıktan toplu halde bir dehşet çılgılığı koptu. Muhafızlar kılıçları ellerinde öne çıktı.

Mary tahtından ayağa fırladı.

Jane’in kalbi durdu.

Gifford at olmuştu.

Jane bir an Gifford’ın sırtına atlayıp oradan olabildiğince hızlı kaçmak gibi delice bir fikre kapıldı. (Elbette bu At Kuralları’nın 3. Maddesi’ni ihlal ederdi.) Ama bu haliyle dar ve dönen merdivenlerde hareket etmesi zor olurdu ve Gifford’ın korumak istemiş gibi giderek ona sokulmasına rağmen üzerine tırmanmasına imkân yoktu. Elleri hâlâ arkasında bağlıydı.

“Yakalayın onları,” diye emretti Mary.

Askerler onu yakalayıp uzaklaştırdı. Jane debelenerek kurtulmaya çalıştı, Gifford da tepinip çifteliyordu ama sonra adamlardan biri kılıcını Gifford’ın uzun boynuna götürdü. Bir başkası da Jane’in boğazına bıçağını dayadı.

Kız ve at göz göze geldi ve ikisi de o anda mücadele etmeyi bıraktı.

“Pekâlâ.” Mary yeniden tahtına yerleşti. Yeniden o tatlı sesiyle konuşmaya başlamıştı ama Jane bu kez onun gördüklerinden öğrendiğini gözünden kaçırmadı. “Büyük sürpriz.”

Muhafızlardan biri kement şeklindeki bir ipi Gifford’ın boynuna geçirdi. Gifford direnmedi. Bir muhafız Jane’in ar-

kasından yaklaştı, bileklerini bağlayan ipi kesip yerine metal kelepçe taktı. Biraz abartılı bir önlem gibi görünüyordu.

“Sevgili Jane,” dedi Mary. “Müteveffa kardeşim sana çok düşkündü. Bu teklifi onun hatırası için yapıyorum. Hem bu nedenle hem de daha önce de söylediğim gibi sana biraz acıdığım için. Sadece etrafında oynanan oyunu kavrayamadığın için değil, aynı zamanda talihsiz kızıl saçların için de. Onlar... Neyse, kabalık etmek istemiyorum.”

Hayır, diye düşündü Jane, sen sadece tahtımı elimden alıp kocamı öldürmek istiyorsun.

Hiç kıpırdamamış olan Gifford’a bakmak için döndü. O çok kısa bir süre için kocası olmuştu, bu bakımdan değerlendirilince çok kısa bir zaman dilimiydi. En sevdiği rengi ya da en sevdiği yiyeceği bilmiyordu... elma dışında, ama o da atın zevkiydi. Onun da bu oyunun bir parçası olduğunu varsaymış, diğerleri gibi kendisini manipüle etmeye çalıştığını sanmıştı ama artık bunun önemi yoktu. Ona ne olacaktı? İkisine ne olacaktı?

“Teklifim çok adil ve kabul etmeni şiddetle tavsiye ederim,” diyordu Mary.

“Hâlâ ne olduğunu duymayı bekliyorum,” dedi Jane uyumuş gibi.

“Ah. Canım. Affedersin. Senden ne istediğimin açıkça ortada olduğunu sanmıştım. Herkesin çoktan yaptığı şey.” Mary eliyle Leydi Frances ile Lord Dudley’yi işaret etti. “Beni yasal kraliçe olarak kabul et ve kötülüğü açıkça reddet. Kâfirleri açıkça reddet. Eğianları açıkça reddet.”

Elbette.

“Tatlı küçük Jane. Eğianlar ve kahramanlar ve bunun gibi başka saçmalıklar hakkında çocuk gibi saf saf konuşmaktan hoşlanırsın. Daha küçüksün, bu tür şeyler sana ilgi çekici geliyor olabilir ama artık büyümelisin. Eğianları reddet, kocan dahil. Yaşamının geri kalanını sürgünde geçir. Senin

bir manastıra gönderilmeni ayarladım bile. Orada güvende ve rahat olacaksın.”

“Peki ya kabul etmezsem?”

Mary hızlı bir el hareketiyle boğazını kesermiş gibi yaptı. “Kitap kurdu olduğun için bunun söylenmesine gerek olacağını düşünmemiştim ama sanırım seni gözümde fazla büyüttmüşüm.”

Jane annesine bakınca başıyla onayladığını gördü. Ona razı olmasını söylüyordu. Kendisinin yaptığı gibi.

Herkes Jane’in yanıt vermesi için beklerken taht odası sessizleşti.

“Kocama ne olacak?” diye sordu Jane.

Mary başını sahte bir üzüntüyle salladı ama gözleri parlıyordu. “Sabah kazıkta yakılacak.”

Jane’in eli ağzına gitti... daha doğrusu gidecekti ama hâlâ kelepçeliydi. Direndiği için bileklerindeki metal etine gittikçe gömülüyordu. “Hayır,” dedi soluğu kesilerek. “Ona zarar vermeyin. Öyle olmayı o istemedi.”

Mary başını yana eğdi. “Demek onun bu kusurundan haberin vardı, öyle mi?”

Jane’in gözleri hemen Dudley’ye gitti.

Dük, “Elbette benim en ufak bir fikrim bile yoktu, Majesteleri. Gifford eve dilediği gibi girip çıkarken ve saraya gelmeyi reddederken onun normal bir delikanlı gibi asi davranışını sandım. Sakladığı karanlık bir sırrı olduğunu nasıl anlayabilirdim?” dedi.

“Bu yalan,” dedi Jane ama kimse ona aldırmadı.

“Bu seninle ilgili, canım. Kocanın bir canavar olduğunu biliyor muydun?” diye ısrar etti Mary.

“Düğün gecemizde öğrendim. Bilenlerin hepsi nedense,” dik dik Dudley’ye baktı, “bana söylemeyi ihmal etti.”

“Peki, sen şaşırdın mı?” Mary’nin sesi bal gibi tatlıydı.

“Kesinlikle.”

“Peki, bu aşağılık büyüüyü reddediyor musun? Onunla olan bağlarını reddediyor musun?” Mary öne eğildi. “Çok basit. Hakikatçi olduğunu ilan et, hayatın bağışlansın. Ya da beni reddet, ben de kelleni alayım.”

Jane gözlerini kapadı. Omuzları ağrıyordu. Bilekleri yanıyordu ve ellerine doğru sıcak bir sıvı damlıyordu... kanı. Daha önce hiç bu kadar kötü bir muameleye maruz kalmamıştı ve çaresiz tarafı evet demek, Mary’yi kabul ettiğini, manastıra gideceğini, hayatının geri kalanını sürgünde geçireceğini söylemek istiyordu.

Ama Gifford ölecekti.

O onu terk etmemişti. Eskiden kadın düşkününü bir sarhoş ve (şimdi) at olsa da hayatındaki en sadık insan olduğunu ona kanıtlamıştı. Ona karşı kötü davranışlarına, suçlamalarına, yastık fırlatmasına ve aşağılamasına rağmen onu uyarmaya çalışmıştı. Ordu geldiğinde kaçmamıştı. Taraf değiştirmemişti.

Şimdi Jane onu terk edebilir miydi?

At-Gifford sorgulama boyunca başını aşağıda tutmuştu, burnu neredeyse yeri süpürürken bir uysallık tablosu gibiydi. Ama şimdi başını kaldırmıştı. Gözleri, aynı zamanda hem insan hem at olan gözleri onunkileri buldu. Kabul et, diye ısrar ediyordu gözleri. Beni reddet. Kendini kurtar.

Sayfiyede geçen zamanlarının anısı birden aklına üşüştü: gezintileri, ağacın altında kitap okuyuşları, ihtiyacı olanlara yardım edişleri, en çok da alacakaranlık çöktüğünde etraflarında mumlar yanarken az kalsın gerçekleşecek olan o öpüşme. Gerçeği reddetmenin imkânı yoktu: Gifford Dudley iyi bir insandı, Eðian olsun olmasın. Ve onun kocasıydı. İyi günde ve kötü günde.

Yanıtı yüzünden okunmuş olmalıydı.

“Küçük Jane, mantıklı ol.” Mary ellerini birleştirdi. “Ölümünün kime ne faydası olacak?”

“Bu krallığı yönetemeyeceğini kanıtlamaya faydası olacak. Herkesin önünde eğilmeyeceğini kanıtlamaya faydası olacak. Bizi korkutarak yönetebileceğini sanıyorsun ama yönetemezsin. İnançlarımı da kocamı da asla reddetmeyeceğim.”

Mary’nin yüzü öfkeyle karardı. “Götürün onu! Ve şu... hayvan konusunda da bir şeyler yapın!”

Askérler Jane’i tuttu. Karşı koyamazdı, arkasında kelepçelenmiş kanayan bilekleriyle bunu yapamazdı ama konuşmayı sürdürdü.

“Edianlar da insan. Onlardan nefret etmenin tek nedeni onlardan korkman!”

Mary’nin muhafızları onu sürükleyerek götürdü ve kimse ona yardım etmek için parmağını bile oynatmadı.

Jane umutsuzluk üzerine çok okumuştı.

Sokrates’in mağara hapsiyle geçecek bir hayatla yüzleştğinde kendini zehirlemekten başka çare olmadığını hissettiği zamanki umutsuzluğunu. Daha birkaç sene önce zinayla yargılandıktan sonra başı kesilen, Bess’in annesi Anne Boleyn’in dehşetini. Kocasıyla birlikte Aktium Savaşı’nı kaybetmelerinden sonra engerek ısırığıyla kendi canını alan Kleopatra’nın teslimiyetini.

Kitaplardaki umutsuzluk uzak, güvenli bir şeydi. Sevgili kitaplarını sayfa sayfa okurken, kendi yaşamı uzun zaman önce ölmüş erkeklerle kadınlarınkine dokunduğunda duygularının derinliğini anladığını zannederdi. Onlar için üzülür, onlar için ağlardı, artık soluk almadıklarında onların yerine soluk almaya çalışırdı. Yine de, o kitapları kapayabilir, raftaki yerine yerleştirebilirdi ve sözcükler deri ciltlerinin arasında tutsak kalırdı.

Ha, bazen özellikle duygusal bir kitaptan sonra kendini toplamasının saatler, günler aldığı olmuştı ama o kederden uzaklaşmasını sağlayacak başka bir kitap olurdu.

Burada hiç kitap yoktu.

Kraliçenin Evi'nin (Anne Boleyn'in şerefine inşa edilen ve sonra ironik bir biçimde idam edilene kadar tutsak olarak kapatıldığı yer) merdivenlerinden çıkmaya zorlanırken ve yaşamının kalan saatlerini geçireceği bomboş odaya götürülürken Jane'in dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu. Dikkatini onu çevreleyen dört duvardan, soğuktan, karanlıktan ve kelepçeler çıkarıldıktan sonra bile devam eden bilekleriyle omuzlarındaki yakıcı acıdan uzaklaştıramıyordu.

İleri geri yürüyemeyecek kadar acılı ve yorgun olan Jane odanın ortasında yere çöktü. Mobilya yoktu; son gecesini yatakta geçirmemesi için çıkarılmıştı. Eğiansever bir kâfir olarak bu inceliğı hak etmiyorum tabii, diye değerlendirdi.

"On altı yaşındayım," dedi boş odaya. "Ve yarın öleceğim."

Muhafızlar ona böyle söylemişti. Yarın başı kesilecekti.

Önce kim gidecekti? O mu yoksa Gifford mı? Birbirlerini görebilecekler miydi? Belki Jane'e kocasının diri diri yakılması izletilecekti, sonra da daha bir damla gözyaşı bile dökmeden başı kesilecekti. Belki tam tersi olacaktı. Gifford baltanın inişini ve uçan kızıl saçların parıltısını görebilir, sonra da altındaki odun yığını tutuşturulurdu.

Jane dizlerine sarılıp titredi. Hayal gücü çok canlıydı.

Gece oldu. Bunu sadece pencereden giren ışık solduğı için biliyordu, bedeninden faydalı bir sinyal aldığından değil. Açlıktan ve susuzluktan başı dönüyordu. Dilini dudaklarında gezdirdiğinde kuru ve çatlamış olduklarını hissetti. Midesi bomboştu. Uykuya dalıp kaçabilecek olsa bunu yapardı ama korku ve dehşet dalgaları dakikada bir beynine saplanıyor, son saatleri olduğunu anımsatıyordu.

Uyursa onları ziyan ederdi.

Bir saat -ya da kesin olarak bilmesinin mümkün olmadığı bir süre boyunca- Gifford'ı ve o anda ne yapıyor olabileceğini düşündü. Muhtemelen ahırda değildi, artık gece olduğu için

daha güvenli bir yere nakledilmiş olmalıydı. Onun kahkahasını, şakalarını, her şeyde gülünecek bir taraf bulabilmesinin çekiciliğini düşündü. Bu durumda da gülecek bir şey bulabilir miydi? Ya yarın sabah?

Keşke şimdi onu görebilseydi. Son bir buçuk hafta için ondan özür dilerdi. Onu kral ilan ederdi. Onu öper ve ona güvendiğini söylerdi. Keşke... Keşke...

Belki şimdi Gifford düşünmek için iyi bir konu değildi.

Jane düşüncelerini Edward'a kaydırdı, kendi ölümüyle yüz yüze geldiğinde onun da bu derin rahatsızlığı hissedip hissetmediğini merak etti. Kaygıyı. Korkuyu. Dehşeti.

Daha fazla eş anlamlı sözcük bulabilmek için kendini çok zorladı ama kapısının altında hafif, turuncu bir ışık titreşti. Merdivende ayak sesleri yankılandı ve bir an sonra kapı aralandı.

Parlak meşale ışığı gözlerini kör etti. Çılgık atarak yüzünü kollarıyla dizlerinin arasındaki boşluğa gömdü. Sonra gözlerini kısarak başını kaldırdı.

“Jane?” Leydi Frances elinde meşaleyle telaşla içeri daldı ve hemen duvardaki bir tutacağa yerleştirdi. “Muhafızlar girmeme izin verdi. En fazla birkaç dakikamız var. Senden Mary’nin teklifini yeniden düşünmeni istemek için geldim.” Jane’in önünde çömeldi, yüzündeki endişeli ifade neredeyse anaç sayılabilirdi. “Orada daha... destekleyici olmadığım için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Lütfen beni affet.”

Jane annesine baktı. Daha önce Leydi Frances’in dudaklarından özür döküldüğünü hiç duymamıştı ve nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

“Önemli değil,” dedi sonunda. “Taht çok çabuk el değişti, öyle değil mi? Kimse karşı koymadı.”

Leydi Frances başını eğdi. “Danışma Meclisi aleyhine döndü. Dudley bize de ihanet etti. Mary geldiği anda –artık Lord Divan Başkanı olmadığı anlamına gelecek olmasına rağmen-

men— ona bağılılığını ve Eğianlara olan nefretini ilan etti. Kendisini Hakikatçı olarak ilan etti. Bütün bunları başından beri Mary'nin iktidara geçmesi için yapıyor gibiydi. Ama şimdi Dudley'yi unut. Bu seninle ilgili. Mary'nin teklifini kabul et. Hâlâ geç değil. Sürgünde yaşamak bundan iyidir.”

“Hayır.”

“Jane, şimdi inatçılığını sergilemenin zamanı değil.”

“Bu inatçılık değil. Bir onur meselesi. Gifford'ı da Eğianları da reddetmeyeceğim... buna sen de dahilsin anne.” Jane boğazının kuruluşundan öksürdü.

Leydi Frances'in gözleri birinin duyabileceğinden korkuyormuş gibi hemen kapıya gitti. “Nankör kız. Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun. Ben Eğian değilim.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Yıllar önce babamla bu konuda tartıştığınızı duydum.”

Annesi inkâr edebilirmiş gibi başını salladı ama sonra içini çekti. “Ve bundan nefret ediyorum,” diye fısıldadı. “Hiç değişmiyorum, buna engel olabildiğim sürece. O tarafımı gömülene kadar bastırdım. Doğaya aykırı.”

“Yine de senin bir parçan,” diye yalvardı Jane. “Eğianlar hakkındaki kitaplarımdan birinde yazar uzun zaman önce, eski zamanlarda bütün insanların bir hayvan biçimine dönüşebildiğini anlatıyordu. Herkes Eğian'mış. Bu onların gerçek doğası olarak kabul ediliyormuş. Kutsal kabul edilirmiş.”

“Saçmalık.” Annesinin yüzünde buz gibi bir ifade belirdi. “O kitaplar kafanı saçma sapan sözlerle doldurdu. Hepsini yakmalıydım, belki o zaman bu belanın içinde olmazdık.”

Jane bir an gözlerini kapadı. Sonra tutulmuş kaslarını zorlayarak ayağa kalktı. “Benden Eğianları lanetlememi isteme anne. Fikrimi değiştiremezsin.”

Koridordan sesler duyuldu. Leydi Frances omzunun üstünden kapıya baktı.

“Zamanımız doldu,” dedi Jane. “Sanırım artık vedalaşmamız gerekiyor.”

“Lütfen, Jane.” Annesi kolunu tuttu. “Ölmene gerek yok. Bu ailemizi yıkar. Beni yıkar. Bradgate’i kaybederim. Her şeyimi kaybederim.”

“Üzgünüm. Bu konuda sana yardım edemem,” diye karşılık verdi Jane ve bunda ciddiydi. Bradgate’i o da severdi ama onurunu kaybetmeye değmezdi. “Gifford’ın nerede tutulduğunu biliyor musun?”

“Gece olunca onu Beauchamp Kulesi’ne götürdüler. Bütün bildiğim bu.”

“Onu görmek istiyorum. Benim için izin ister misin?”

Leydi Frances başını iki yana salladı. “Onu görmenin tek yolu onu reddetmen, o zaman da onu sadece yanarken görebilirsin.”

Muhafızlar geldi. Aralarında tek bir sözcük daha geçmeden Leydi Frances’e eşlik ederek odadan çıkardılar ve Jane yeniden yalnız kaldı.

Hücresi etrafında küçülüyormuş gibiydi. Önceden hissettiği umutsuzluk okyanusta bir damla gibi kalmıştı. Evrendeki tek bir yıldız kadar. Annesi onu terk etmişti, ne söylerse söylesin. Dünyada düşünebileceği tek bir insan kalmıştı, o da o Gifford’dı. Kraliçenin Evi’nin bu kadar yakınına, Beauchamp Kulesi’ne kapatılmıştı ama dünyanın diğer ucunda olsa da fark etmezdi.

Jane yeniden yere çöktü, üzüntüsüyle, sefilliğiyle, perişanlığıyla ve kederiyle boğulmuştu ve...

Çevresinde beyaz, parlak bir ışık parladı, gözlerinde yıldızlar uçtu.

Yeniden görebildiğinde her şey farklıydı. Öncelikle oda daha büyüktü ve kendini... tuhaf hissediyordu. Daha kısaydı, bu değişik hissettiriyordu ama tuhaf bir şekilde uzundu da. Omurgası tuhaf ve kambur gibi geliyordu ve dört ayağının

üstündeydi. Ve aldığı kokular! Ekşi bir koku vardı –muhtemelen yıkanmamış insan kokusu– ve parfüm.

Aşağıdan gelen sesler, patilerinin altında hissettiği taş zemin... inanılmazdı.

Dönüşmüştü... bir şeye.

O Eðian'dı.

O Eðian'dı!

Jane odada hoplayıp zıplayarak çılgın bir dans yaptı, başını sağa sola o kadar şiddetle salladı ki duvara tosladı. Bozuntuya vermeden gıdaklar gibi minik bir ses çıkardı ve tekrar dans etti, içi zapt edilemeyen bir mutlulukla doldu. O Eðian'dı, hep dilediği gibi. Neydi peki? Bunun önemi yoktu. Küçüktü ve tüylüydü (kolayca bükülüp bedenini görebiliyordu ama birkaç yakın plan görüntüden bütünü hakkında fikir edinmesi güçtü) ve mükemmel bir koku duyusu ve mükemmel bir işitme duyusu ve hayatında olmadığı kadar mükemmel dans becerileri vardı, dans etmesi duvarlara toslaması anlamına gelse de. Onu görünce Gifford'ın neşesi yerine gelmez miydi?

Gifford.

İçinde bulunduğu zor durumu hatırlayınca taşkın mutluluğu söndü ve kendisi de... bir şey... olduğuna göre artık o da muhtemelen kazıkta yanacaktı.

Ama hayvan hali küçüktü, bunu biliyordu ve belki şimdi faydalı bir şey yapabilirdi.

Kapıya doğru hopladı. Alt tarafında küçük bir boşluk vardı, bir insanın yumruğunun sığabileceği kadar geniş değildi. Acaba kendisi sığabilir miydi?

Jane yüzünü kapının altındaki aralığa soktu. Başı doğruca altından geçti, onu omuzları takip etti ama bedeninin geri kalanı biraz sıkıştı.

Bu utanç vericiydi.

Sıkıştı, ittiştirdi, sonunda diğer taraftan dışarı fırlayana kadar debelendi.

Koridorda daha fazla ışık vardı. İnsan haline göre alacakaranlıktı ama artık oldukça rahat görebiliyordu, en azından birkaç adım ötesine kadar. Onun ilerisinde her şey bulanık ve tuhaf bir biçimde düzdü. Ayrıca duvardaki fenerin ışığı gibi bazı şeylerde hafif bir kırmızılık olması dışında her şey gri tonlarındaydı.

Yani görüşü o kadar da müthiş değildi ama küçüktü ve yere yakındı, bu yüzden uzakları muhteşem görüp de ne yapacaktı? Başka duyuları vardı. Daha iyi duyuları.

Jane ilk merdivenin başına koşturdu ve durup aşağı baktı. İnsan biçimindeyken zor olmayan bir şey birden oldukça zorlayıcı görünmüştü. Basamaktan inemezdi.

Karnını taş zemine bastırdı ve ön patilerini öne doğru itti, patileri bir sonraki basamağa değinceye kadar aşağıya kaydı. Bedeninin gerisi beceriksiz bir patırtıyla onu takip etti. Aynı işlemi uzun arka kısmını kontrol etmenin daha iyi bir yolunu bulana dek birkaç kez tekrarlardı ve merdivenden daha hızlı bir şekilde indi.

İlk sahanlıkta muhafızlarla karşılaştı. Onların çizmeleriyle aynı boydaydı. İlginç, topraksı kokularını koklama dürtüsüne direndi ve yanlarından o kadar hızlı geçti ki onu fark etmediler.

Basamaklardan indikçe daha yüksek başka sesler duyulmaya başladı, merdivendeki muhafızların duyamayacağı kadar uzaktan geliyordu ama kendi kulakları muhteşemdi. İnanılmazdı. Muhtemelen çok da şirindi.

Konuşanlardan biri Dudley'ydi, bundan emindi, ancak bu biçimindeyken sesler çok güçlü geliyordu ve insanken duymadığı bazı özelliklere sahipti.

“Ne oldu?” diye sordu Dudley.

“Bir ceset bulduk,” dedi diğer adam. Onun sesi de tanıdıktı. Kraliyet hekimi miydi? Adını anımsayamıyordu.

“Çok iyi.” Dudley hapsirip burnunu çekti. “Üzerine kefen ört, kimse Edward olmadığını anlamaz.”

Jane hareket etmeyi kesti. Sanki bedenindeki bütün tüyler diken diken olmuştu.

Edward'ın naaşı onlarda değil miydi?

“Onu hâlâ bulamadılar mı?” diye sordu doktor. “Zehir şimdiye dek öldürmüş olmalı. Panzehir olmadan hayatta kalmasına imkân yok.”

Dudley içini çekti. “Hastaydı. Yaralıydı. Açlıktan ölüyordu. Geride bir iz bırakmış olmalı.”

Sesler uzaklaşıyordu, sanki merdivenden iniyorlarmış gibi.

Jane basamakların geri kalanını minicik kalbi deli gibi atarak sinsi sinsi indi. Edward zehirlenmiş miydi? Dudley, Edward'ı zehirlemiş miydi? Ve sonra da Edward... Kaçmış mıydı?

Bu düşünceyle kalbi hafifledi. Ne kadar kolaymış, diye düşündü, umutsuzluğun umuda dönüşmesi.

Jane merdivenin başında durup köşeden baktı. Koridor kocamandı ama şimdilik boştu. Gölgelerin arasında kalırsa dikkati çekmezdi. Öyle umuyordu. Sonra Kule'den kaçabilirdi. Edward'ı bulabilirdi.

Ama önce atını kurtarması gerekiyordu.

ON SEKİZ

Gifford

Kazıkta yanmak. Ölmenin en kötü şekli, diye düşündü G. Daha beş yaşında bir oğlanken bir adamın kazıkta yanmasına şahit olmuştu. 1538 yılıydı ve John Lambert, Frederic Clarence'in Eðian büyüsunü reddeden bir bildiri yazdığını duyduktan sonra köpeğe dönüşüp kâğıtları yediğinde Eðian olarak dışlanmış ve Clarence'in, "Köpek yazılarımı yedi!" diye bağırmasına neden olmuştu.

Lambert kazıkta yakılmaya mahkûm edilmiş, Lord Dudley çocuklarının idam törenine katılmasında ısrar etmişti. Sonradan G'ye eski büyüye sahip olanlara kimsenin güvenmediğini ve bütün Eðianlar Lambert'le aynı kaderi paylaşırsa ülkenin çok daha güvenli olacağını söylemişti. O zamanlar G'nin babası buna gerçekten inanıyormuş gibi görünüyordu.

G'nin o güne dair tek hatırladığı, ona sonsuza kadar sürmüş gibi gelen çılgınlardı. Bir de koku.

Onu kilitli kule odasında tutanların, kullanmasına izin verdiği muma baktı, sonra fitilin ucundaki minik aleve yakından baktı. Bu kadar zararsız görünen bir şey hiç bu kadar kötülük habercisi gibi görünmemiştii.

Elini alevin üstüne tuttu.

“Aman Tanrım!” diye bağırarak elini çekmesi bir an bile sürmedi. Hayatı boyunca hiç bu kadar büyük bir acı duymamıştı ve hemen ardından bunun üzücü bir ifade olduğuna karar verdi. Duyduğu tek acı tenine değen alevin acısı olan on dokuz yaşında bir erkek, nasıl bir erkek olabilirdi?

Gecelerinin çoğunu oyunlara ve şiir okumalarına katılarak geçiren bir erkek.

İçini çekti. Genellikle endişelerini bastırmak için aklından dizeler uydururdu ama o anda G “kora dönen et”le kafiyeli bir şey bulmaya istekli değildi.

Sağ avucunu inceledi, yanık izi görmeyi bekliyordu ama elbette hiçbir şey yoktu. Minicik bir kızarıklık bile.

Artık acısı da azaldığı için (zaten başında da büyük bir acı olmamıştı) düşüncelerini Jane’e çevirdi, özellikle de onu dışlamayı reddedişine. Gözlerini kapadı, yanında göğsünü gererek dimdik duruşunu anımsadı, kararından emindi, hem de onu feda etmesi karşılığında kendi kurtuluşunu kazanabileceği halde.

Ona ihanet etmemişti.

Çılgın, sadık, güzel kız. En azından onun ölümü çok daha hızlı olacaktı.

Pencereden dışarı baktı. Bulunduğu yerden Jane’in kötü sonunun gerçekleşeceği yeri neredeyse görebiliyordu. Kule’nin iç avlusu. Ancak G, kendisinin Kule Tepesi’nde, diğer bütün adi suçlularla kâfirlerin son nefeslerini verdiği yerde idam edileceğini biliyordu. Orada yakılacaktı.

Şöyle güzel, derli toplu bir kafa kesilmesini kışkırandığı bir gün yaşaması üzücüydü. Bir ölüm şiiri (ölmek ya da ölmemek, işte bütün mesele bu...) yazmaya çalışmak yerine, taş duvara bir isim kazımaya karar verdi. Tabii ki Jane’in adını.

J

Jane. Acaba o da kendisini düşünüyor muydu? Acaba onu bir daha görebilecek miydi?

A

Bir daha başka insanları göremeyecekti. Annesini yan-ğından öpemeyecekti, Stan'le dalga geçemeyecekti (aslında o kadar da kötü biri sayılmazdı. Bunca zaman Stan'e bozulmam haksızlıktı, diye düşündü G). Bir daha Billingsly'ye gülünç emirler veremeyecekti, Tempie'yi güldüremeyecekti, babasını sırf adamın suratındaki sinirli ifadeyi görmek için kızdırmaya çalışamayacaktı.

N

Babası. G taşı daha da sert kazıdı. Bütün bu faciayı o planlamıştı. Kazanan tarafa geçmeyi sürdürdüğü sürece o şüphesiz hep iyi olacaktı.

E

Kendi hayatını kurtarmaya yarayacaksa oğlunun yan-masına göz yumardı.

G artık bu konuda daha fazla düşünemeyeceğine karar verdi. Jane'in isminin e harfine son dokunuşları yaptı, sonra odayı adımlamaya başladı, bir şey arıyordu, herhangi bir şey, aklını yanan etten uzaklaştıracak bir şey. Birkaç kitap buldu, hepsinin ilk birkaç sayfasına göz gezdirdi, sonra hepsini teker teker bir kenara fırlattı. Belki de burasının Jane'in odası olmasını planlamışlardı. O da herhalde şimdi bir fiçı elma olan bir yere kapatılmıştı.

Kapıdan gelen kanat çırpmasına benzeyen hafif ses yürümeyi kesmesine neden oldu. Biri kapının altından bir parşömen itti.

Hemen gidip kâğıdı açtı ve Jane'in tanıdık elyazısını gördü. Kalbi hızlandı. Daha önce hiç aşk mektubu almamıştı ve bu-nun büyük olasılıkla bir veda mektubu olacağını bilmesine rağmen derin duygularını itiraf etmiş olabileceğine dair çılgın bir umut hissetti.

Sevgili Edward,

Bu sabah seni ziyaret etmeyi ummuştum ama saraya gelince ziyaretçi kabul etmediğin bilgisi verildi. Beni bile görmeyeceğine şaşırdığımı ve hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmek zorundayım ama iyi bir nedeni olması gerektiğini biliyorum ve kendi isteğiyle inzivaya çekilmenin hastalığının etkisini göstermeye başladığı anlamına gelmesinden korkuyorum. Bunun için çok ama çok üzgünüm kuzen, keşke yeniden iyi olmanı sağlamak için yapabileceğim bir şey olsaydı.

Eminim bu sabah, düğününden sadece birkaç saat sonra seni neden görmeye geldiğimi merak ediyorsundur. Sevgili kuzenim, zaten evliliğim tam olarak seninle konuşmak istediğim konuydu. Ya da daha ziyade, yeni edindiğim kocam.

Gifford bir at.

“Durumu” üzerine yaptığın göndermelere ve bunu ilgi çekici bulacağım konusundaki tahminine bakılırsa bunu bildiğinden eminim. Ancak anlamlandıramadığım kısmı, bunu bana söylememeyi neden tercih ettiğin. Biz her zaman birbirimize her şeyi söylemez miydik? Seni en güvenilir sırdaşım, en değerli ve en sevdiğim arkadaşım olarak görüyordum. O zaman neden bu kadar önemli bir ayrıntıyı belirtmeyi ihmal ettin? Hiç anlam veremiyorum.

Ama şimdi düşünüyorum da, belki bu konuda da iyi bir nedenin olduğunu hissetmişsindir.

Umarım taşradaki balayımdan döndüğümde bu konu hakkında daha fazla konuşma fırsatımız olur.

Bütün sevgimle,

Jane

G buruşturup odanın bir köşesine fırlatma isteğini bastırarak mektubu yeniden katladı. Jane'in onun durumu karşısında duyduğu şaşkınlığa kırılmamıştı ama "bütün sevgimle" diye imzalamak zorunda mıydı? Bütün sevgisi biraz aşırıya kaçmıştı sanki.

Jane'in Edward'ı sevdiği G'ye göre fazlasıyla açıktı; Kral'ın öldüğü söylendiğinde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktı. Ama onu *âşık* gibi mi sevmişti? Şu anda kuzenini mi düşünüyordu, ölümüyle sevdiğine kavuşmaya mı hazırlanıyordu?

Bir önemi olduğundan değildi. G güvensizliğinden sıyrılmaya ve bunu kim veriyse ona minnet duymaya çalıştı. Bu mektubu karısı kendi eliyle yazmıştı. Bunu yazarkenki yüz ifadesi gözünün önüne geliyordu, dudaklarını büküşü, konsantre olduğu zamanlarda yaptığı gibi kaşlarını çatışı. Tam mektubu ceketinin cebine koyacaktı ki katlı sayfalarından birinin köşesinde başka bir elyazısıyla yazılmış bir şey dikkatini çekti.

Tek bir kelime.

Kokarca

Pekâlâ, bu şaşırtıcı bir sözcüktü. Kokarca gibi bir sözcükte bir güzellik yoktu.

Elyazısını tanııyordu. Ama kimin yazdığının önemi yoktu, bu onun Jane'le tek bağlantısıydı. G göğüs cebine yerleştirip bir an göğsüne bastırdı.

Bir süre sonra kapıdan gelen tırmalama sesini duydu. G başını salladı, sesi kalenin rasgele çıkırtı ve gıcırıtlarına bağladı ama sonra tekrar duydu. Değişik bir tırmalama sesiydi.

Mumu kaldırdı, zaten ancak bir-iki dakika daha yanacak, sonra da sönecekti. Temkinli bir yürüyüşle tam da altından ona bakan boncuk gibi iki gözle karşılaşacak zamanda kapıya gitti. Daha gözleri sindirememişken bütün bir kürklü beden yere yapışarak yılan gibi süzülüp odasına girdi.

G sendeleyerek geriledi. (Kesinlikle küçük bir kız gibi çılgılık atmadı.)

Yaratık kapının eşiğini geçer geçmez eski kabarık şekline dönerken G de ona fırlatabileceği en yakınındaki şeyi kapmıştı. Bir yastık. Nişan alıp fırlattı ama küçük kemirgen yana kaçarak kurtuldu.

Fare ya da sıçan olamayacak kadar uzundu ama başka bir şey olamayacak kadar da kısa boyluydu... başka ne tür kemirgenler vardı? Bir kediyle bir yılanın yavrusu gibiydi.

G o şeye doğru yürüyüp yanında ayağını sertçe yere vurdu. "Defol git, pis sincap!"

Yaratık kaçınca ayağını bir kez daha yere vurdu, bu kez kapiya doğru. "Kış kış! Burada görececek bir şey yok! Geldiğin yoldan geri dön!"

Ama kemirgen kapiya yaklaşmak için bir hareket yapmadı. Bunun yerine yatağa gitti ve sarkan püsküllere tutunarak yatak örtüsüne, oradan başucuna tırmandı, sonra da yastıklardan birinin üzerine kıvrılıp yerleşti.

"Çekil git oradan, seni pis fare!" G attığı kitaplardan birini kapıp başının üstüne kaldırdı.

Bunun üzerine kemirgen birden dikkat kesildi, dört ayak üstüne kalkıp uzun kuyruğunu kabarttı. G kitabı tehditkâr bir hareketle salladı ve kemirgen olabilecek en tuhaf şeyi yaptı. Başını iki yana sallamaya başladı, kitabın hareketini taklit ediyordu, kocaman açılmış boncuk gibi gözleri cilde kenetlenmişti.

G kitabı fırlatacak gibi önüne alınca kemirgen gözlerini kırptı.

"Tamam, bir anlaşma yapalım." G kitabı nazikçe yatağın üzerine bıraktı ve o zaman kemirgen daha tuhaf bir şey yaptı. Kitaba doğru koşup üzerine kıvrıldı, yuvasında yumurtalarının üzerine yatan bir anne kuş gibiydi.

"Jane?" dedi G.

Kemirgen başını onaylar gibi salladı.

“Jane?” dedi tekrar.

Kemirgen tekrar başıyla onayladı, bu kez hareketi daha abartılıydı.

“Jane. Sen... sen... sıçansın.”

Jane dondu, sonra ok gibi fırlayıp yatakta çılgınlar gibi dönmeye başladı, sonra odada dönmeye başladı, sonra yatak direklerine tırmandı ve püsküllerin arasına gidip çıkmaya başladı. G onun kendini yataktan fırlatarak ölmeye çalışmak gibi delice bir şey yapmasından endişelendi.

“Dur! Dur. Sıçan değilsin. Ben sıçan dedim çünkü... şey, düşünemedim. Ama sıçan değilsin.”

Jane yatak direklerinin tepesinde kıpırdamadan durup umutla bekledi.

Ona ne olduğunu söylemesini bekliyordu.

“Sen bir... bir... şey, aslında sanırım daha önce hiç görmediğim bir şey olabilirsin. Ama kürkün var... güzel bir kürk,” diye ekledi yaratık titremeye başlayınca. “Ve sevimli gözlerin, dört tane güçlü, ince olmasına rağmen güçlü bacağı... ama fazla ince değil,” diye ekledi yeniden. “Lütfen oradan aşağı iner misin?”

Yaratık karyolanın tepesinden inmeden önce ayağını yere vurdu. Gifford neredeyse onun ofladığını duyabilecekti. Tanrım, Jane olduğu o kadar açıktı ki. Bunu nasıl daha boncuk gibi gözler kapının altında görüldüğünde anlayamamıştı?

Yaratık yatağa yerleşti, Gifford da yanına oturdu. İçinden onu köpek okşar gibi okşama isteği geçti ama dayandı. Bunu hakaret olarak algılayıp bozulabilirdi.

Yüzüne baktı.

“Tamam, demek sen... sen... Eğian’sın,” dedi, görünüşünü tanımlamak için en uygun karşılığı seçerek. “Sanırım istediği gibi değişebilen o tipik Eğianlardan değilsin; yoksa bana ne olduğunu kendin söylemek için çoktan değişmiş olurdun.” Du-

raksadı. “Kulağa biraz yuvarlak geldiğini biliyorum ama demek istediğim şey şu, değişimini kontrol edemiyorsun, değil mi?”

Jane başıyla onayladı.

“Evet ne? Değişimini kontrol edemiyor musun? Yoksa evet, edebiliyor musun?” Sorularının ne kadar aptalca olduğunu fark etti. “Boş ver. Şu şekilde söyleyeyim: Değişimini kontrol edebiliyor musun?”

Başını iki yana salladı.

“Tamam. Bir yere varıyoruz. Ancak çok yavaş ilerliyoruz ve güneşin kısa bir süre sonra doğmasından endişeliyim. Peki, ne yapacağız?” İçini çekti. “Keşke bir atımız olsaydı.”

Kirpiler ya da porsuklar çaresiz görünebiliyorsa, Jane işte öyle göründü. Yataktan atladı, kapıya koştu, altından geçip çıktı, sonra tekrar altından geçerek geri döndü.

G kafasına vurdu. “Doğru ya! Elimizde attan daha iyi bir şey var. Bir... sansar?”

Jane yerde yuvarlanıp ölü taklidi yaptı.

“Sansar değil, Leydim, ama her neysen ne demek istediğini anladım. Gizlice kapıdan girip çıkabiliyorsun ve kulede dolaşabiliyorsun. Belki bir anahtar da çalabilirsin?”

Başıyla onayladı.

“Anahtarı buraya getirebilirsin ve kilidi açarız, merdivenden ineriz, aşağıdaki muhafızı gafil avlarız, etkisiz hale getiririz, kılıcını çalarak karşılaşılabileceğimiz diğer muhafızları alt ederiz, ahıra gideriz, bir at çalarız ve tepelere doğru kaçarız.”

Yeniden başıyla onayladı ve bu kez yatağın üzerinde mutlu bir dansa benzeyen bir şey yaptı.

“Şey, neden bunu başından söylemedin? Senin açıklamanla, kusura bakma ama çok karmaşık geliyordu.”

Jane tartışmakla zaman kaybetmedi. Fırlayıp kapının altından geçti (bu da fizik kurallarına aykırı bir hareketle düzleşmesi anlamına geliyordu) ve G’yi odada ileri geri yürüyerek beklemeye bıraktı. G bekledi ve yürüdü. Ve yürüdü

ve biraz daha bekledi. Bütün bu süre boyunca pencereden dışarıdaki şafak belirtilerine bakıyordu. Jane zamanında dönmezse kaçmaları olanaksızlaşacaktı. Kapıdan sığmayacaktı.

Belki onu buraya kapayanlar gündüz lanetinden habersizdi ve Jane'in planı işe yaramazsa heybetli fiziksel özellikleri kazıkta yanmasını erteletebilirdi. Ya da biliyorlardı ve onu almaya gün doğmadan önce geleceklerdi.

"Acele et, Leydim," diye fısıldadı G yürürken ve beklerken. "Lütfen acele et."

Nihayet uzaklarda bir yerden hafif bir metal şingirtısı duydu ve giderek yaklaştı ve G gözünde bir anahtar destesi taşıyarak merdivenden çıkan bir porsuk canlandırdı. Gidip kapının yanında durdu, kısa bir süre sonra Jane kapının altında belirdi.

Anahtarları ayağının dibine bıraktı ve acelesi varmış gibi burnuyla dürttü.

G anahtarları yerden kaparken onun kimse fark etmeden kaçmayı başarıp başaramadığını merak etti.

Başaramamıştı. Merdivenden koşarak çıkan ayak sesleri duyuldu.

Ancak destede en az on anahtar vardı.

"Hangisi?" diye söylendi. İlkini kilide sokup zorladı. Uymadı.

İkinciye denerken Jane durumun aciliyetini vurgulamak ister gibi pantolonuna, oradan gömleğine tırmanıp kolunda yürüdü.

"Elimden geldiği kadar acele ediyorum!"

Üçüncü anahtar. Kilit yerinden oynamadı.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu.

Dördüncü anahtar. Bir şey olmadı.

Jane minik pençelerini bileğine sapladı.

"Yardımcı olmuyorsun," diye belirtti G.

Muhafız kapının dışındaydı. "Neredesin seni küçük sıçan!"

Jane yeniden pençelerini sapladı.

“Aldırma, tatlım. Öyle demek istemedi.”

Beşinci anahtar işe yaradı. Kilit tıkırdadı. Bunu üçü de duymuştu. Tam muhafız ağır ahşap kapıya doğru hamle yapmışken G bir anda çekerek ardına kadar açtı. Muhafız içeri düştü ve G karyolanın direğini kafasına indirdi. Muhafız yere yığıldı, hareketsizdi ama soluk alıyordu.

“Çabuk!” G, Jane’i omzuna atıp muhafızın kılıcını kaptı.

Merdivenden dikkatle inerken onun bir sansar olarak kaçıp kendini kurtarabileceğini ve onu ölüme terk edebileceğini fark etti. Bir kez daha.

Ama vakti geldiğinde böyle yapmamıştı. Bir kez daha.

Londra Kulesi’nden kaçmak için gecenin en mükemmel zamanıydı, özellikle en az muhafızın bulunduğu zaman bu zamandı. Görevde olanlar ya bitkindi ya da gizledikleri mataralarından çaktırmadan bir şeyler yudumluyordu.

Yine de G ve Jane üç muhafızla karşılaştı. Ne de olsa onlar kraliyet mahkûmlarıydı. Hiçbir engelle karşılaşmadan ahıra ulaşmayı bekleyemezlerdi.

İlk muhafızı G, Jane’in zarif bir kılıç hamlesi olarak tanımlayabileceği bir hareketle saf dışı bıraktı ancak G bunun aslında kılıcın terleyen elinden kayması sonucunda olduğunu biliyordu. Yere düşmeden önce kapmak için hamle yaparken kılıç köşeyi dönen muhafızın kalbine saplanmıştı.

İkinci karşılaşma bu kadar zarif olmadı. Muhafız kılıcını çekti, diğer elini kaldırıp düello duruşu aldı, G de aynısını yaptı, içinden çocukluğunda kılıç derslerinin yarısını dadısıyla en sevdiği kafiye bulmaca oyununu oynamak için astığının anlaşılmamasını diliyordu.

İkisi uzun bir süre orada durup bakıştı, ne bekliyorlardı acaba? G merak ediyordu. Saldırmak için mi, savunmak için mi? Birinin başlama işareti vermesi için mi?

Bu karşılıklı bakışmanın sürmesiyle sabırsızlanan Jane, G'nin kolunda yürüyerek aşağı indi, yerde koşturarak muhafızın doğru yürüyüp bacağından tırmanıp gömleğinin içine girdi.

Muhafız tuhaf silkinme hareketleri yaptı. G adamın icabına bakmak için dikkatinin dağılmasını fırsat bildi ve kılıcıyla Jane'in olabileceği şişkin bölgeleri hedef almamaya dikkat etti.

Üçüncü muhafız da geldi, ikinci muhafızın kanayan yaralarını gördü, kılıcı havada olan Gifford'a baktı (kılıç konusundaki becerilerinden haberdar olmayan biri için muhteşem bir manzaraydı) ve koşarak kaçtı.

G de Jane'i kapıp koşarak uzaklaştı. İlk olarak götürüldüğü yer olan ahıra yöneldi.

"Acele etmeliyiz," dedi bir yandan omzundaki kirpiyle konuşmasının nasıl görüneceğini düşünmemeye çalışarak. "Sonuncusu herhalde alarm filan vermiştir. Bir ata ihtiyacımız var."

Küçük kemirgen pençelerini omzuna sapladı.

"Evet, evet ama at olarak kalacak bir ata ihtiyacımız var. Özellikle de askerler yakında peşimize düşecekse."

Ahırın kapısını ses çıkarmamaya çalışarak açtı, geri geri içeri girerken peşinden gelen olup olmadığına baktı, görme-yince kapıyı kapadı, döndü ve bir kılıcın sivri ucu neredeyse göğsüne saplanacaktı.

Kılıcın sahibi sakallı, uzun boylu ve üniformalı bir adamdı ama asker üniformasına benzemiyordu. Daha çok hizmetli gibiydi.

G korumak ister gibi otomatik bir hareketle elini sıçanının üzerine koydu.

"Lütfen," dedi. Ama devam edemeden adam kılıcını indirmişti.

"Sen Gifford mısın?"

G kimliğini saklaması gerekip gerekmediğini bilemiyordu ama bir anlamı olmazdı. Başıyla onayladı.

“Kraliçe nerede?” dedi adam.

“Affedersin, sen kimsin?”

Adam onu itip kapıyı biraz araladı, dışarı göz attı, sonra tekrar kapadı.

“Kraliçe nerede?” dedi yeniden.

“Korkarım söylesem de bana inanmazsın,” diye karşılık verdi G.

“Bir dene bakalım.”

G, Jane’i omzundan aldı –titriyordu– kollarında şefkatle tuttu. “Burada.”

Adamın sert ifadesi yumuşadı, gülümseyerek öne eğildi. “Ha! Cici bir gelincikmiş. Güzel şey.”

“Gelincik!” diye bağırdı G heyecanla. “Sen busun işte tatlım, gelinciksin.” Bu yaratıkları daha önce duymuş ama hiç görmemişti. “Gördün mü? Sıçandan çok daha iyi.”

Adam G’yi kolundan tutup ahır bölmelerine doğru çekti. “Sizi buradan hemen göndersek iyi olacak, kaçma şansınız olsun istiyorsak.”

“Sen kimsin?” diye sordu G yeniden. “Mektubu kapımın altından atan sen miydin?”

Adam başıyla onayladı. “Adım Peter Bannister. Kraliyet köpek yetiştiricisiyim. Kızımı Kral’ı koruması için göndermişim ve bayağı işe yaradı.”

“Kral’ı korumak mı? Neden korumak için? Malum hastalıktan mı?”

Peter ahır bölmelerinden birini açıp içerideki atı eyerledi. “Baban gibi pisliklerden ve benzerlerinden. Kral’da hiç malum hastalık olmadı.”

G’nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Açıklayacak zaman yok. Ata bin. Kızımı takip et. O sizi güvenli bir biçimde kaçırır.”

G (omzunda Jane'le) ata binerken Peter ahırın başka tarafındaki köpek kulübelerine giden kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Çok geçmeden güzel bir Afgan tazısıyla döndü.

“İşte benim güzel kızım,” dedi köpeğin tüylerini karıştırarak. “Petunya'yı takip edin, Lordum. O size yardım edecek.”

“Kızını takip edeceğimizi söyledin diye hatırlıyorum.”

Tam o anda bir boru sesi duyuldu, sonra bir tane daha. Peter'ın gözleri kocaman açıldı. “Gidin!”

Ahırın kapısını iterek açtı ve G'yle Jane, atları ve köpek-Petunya dörtnala gecenin içine daldı.

İKİNCİ BÖLÜM

(Burada Tarihi Camdan
Fırlatıp Atıyoruz)

ORTA SÖZ

Merhaba! Biziz, mahallenizin masalcıları. Önemli bir şey söylemek için bir dakikalığına araya girmek istedik: Şimdiye dek karşınıza koyduğlarımız temel olarak araştırmalarımız sırasında bulabildiğimiz şeylere dayanıyordu, biz yalnızca gerekli yerlerde boşlukları doldurduk.

Ama sevgili okur, bu noktadan sonra giderek tarihçilerin bilmenizi istemediği, gizlemek için zahmete girdiği şeylere ulaşmak için derinlere, yerin yedi kat dibine, dünyanın merkezine kadar dalacağız. (Tarih kitaplarının baştan yazılmasının bedelini ve vereceği rahatsızlığı tahmin edebilirsiniz herhalde.) Hertfordshire'ın büyük düzlüklerini aştık, Piccadilly'nin karanlık tünellerinin derinliklerine daldık, Cotswolds'un tepelerinde yürüyüp âşıklarımızın ve zehirlenen kralın soyunun izini sürdük ve GERÇEK uğruna gereken her hassas detayı topladık. (Tehlike nedeniyle isimlerimizi değiştirmeyi düşündük. Ama değiştirmedik. Ancak yastıklarımızın altında kılıçla uyuyoruz.)

Kahramanlarımızın başından gerçekten geçenler sizi korkutacaksa –ve Tanrım, gerçekten korkutacak– bu noktadan ileri geçmeyin.

Ama sisteme başkaldıran, gerçeğin dostu, aşkın müttefiki ve büyüye inanan biriyseniz, okumaya devam edin.

ON DOKUZ

Edward

“Al sana, seni tavşan kuyruğu!” diye bağırdı Gracie kılıcını savururken.

Edward salisenin onda biri hızında yana kaçarak darbeyi savuşturdu. Göğsünü şişirdi. “Kral Korkak Tavşan Kuyruğu olarak hitap edeceksin.”

Kız güldü. “Evet, Majesteleri,” dedi. “Elbette. Bunu nasıl unutabildim?”

Edward'ın kalbinin hızla çarpmasının tek nedeni dövüşmekten yorulmuş olması değildi. Kızlarla dövüşme kavramı onu çok rahatsız ediyordu. Kesinlikle münasip değildi. Ya kızın canını yakarsa? Ama büyükanne bunun saçmalık olduğunu söyleyip ikisini “ter atmaları” için dışarı göndermişti.

Öyle de olmuştu. Edward şu anda kesinlikle terliyordu. Gracie ona saldırıp savuştururken doğru bölgelerini saran o dikkat dağıtıcı pantolonu, parlayan gözleri, pembe yanakları, alnında ve siyah buklelerin arasından görünen boynunda parlayan ter damlacıklarıyla bunu çok iyi beceriyordu. Bu düpedüz haksızlık, diye düşündü. Nasıl odaklanması beklenebilirdi?

“Majesteleri.” Kız sırtarak ona yeniden saldırdı. Edward kılıç dövüşü konusundaki engin bilgisinden faydalananarak onu

etkilemek için tasarlanmış bir dizi hamleyle karşılık verince kız geri çekildi.

“Fena değilsin. Bir kıza göre,” dedi Edward.

Kızın bir sonraki hamlesi omzunu sıyırdı, sert değildi ama kesinlikle beklenmedikti. Bir şekilde onun üstün savunma tekniklerini aşmayı başarmıştı ama bunu sırf şansa başarmış olmalıydı. Kenara kayarak dengesini sağladı, sonra yeniden saldırdı. Kız geri çekildi. Açıktı; vurması için bütün savunmasız noktalarını ona sunuyordu. Yine de Edward ona bir türlü vurmayı başaramıyordu.

“Haydi, Majesteleri,” diye alay etti Edward’ın süpürgesi nazıkçe bacağına sıyırırken. “Bu kadar centilmenlik yeter.”

“Leydim,” dedi Edward onurlu bir tavırla, “ne zaman istersen durabilirim. Belki kadınsal ilgi alanlarıyla yetinsen daha iyi olur, nakış ya da müzik veya...”

Kız kaburgalarına vurdu. Elindeki kırık bir süpürge sopasının yarısı değil de gerçek bir kılıç olsaydı işi bitmişti. Olmadığı halde Edward dizlerinin üzerine çöktü, ciğerlerindeki hava boşaldı. Sonra kız eline vurdu, hem de süpürgesini düşürtecek kadar şiddetle, sonra da tekmeleyerek uzaklaştırdı. Daha almak için uzanamadan kız ayağıyla iterek onu çimenlerde yuvarladı. Başını kaldırdığında süpürge sopasının küt tarafı boğazındaydı.

Yenilmişti. Bir kıza.

Olur şey değildi.

Zihnine çeşitli bahaneler üşüştü. Hâlâ zehrin etkilerinden kurtulmaya çalışıyordu tabii. Burktuğu bileği hâlâ biraz hassastı, bacağındaki köpek ısırığını belirtmeye bile gerek yoktu. Süpürge kılıç kadar iyi tutulmuyordu... kötü bir aletti aslında, dengelemesi, kavraması zordu. Gözüne güneş giriyordu.

“Pes ediyor musun?” diye sordu kız.

Edward kahkahayla gülüp kızın vurduğu el üstü kemiklerini ovuşturdu. “Hey, bu acıttı.”

“Ah, çok üzüldüm, Majesteleri,” dedi Gracie ama hiç üzgün görünmüyordu. “Eee, İngiltere pes ediyor mu?”

“İskoçya’ya mı?”

“Evet.”

“Asla.” Edward kızın süpürgesini yakaladı, gerçek kılıç olsa asla yapamayacağı bir hareketti, sonra da kızı yanına, yere çekti. Boğuşmalar, bu Edward’a ona dokunma fırsatı verdi, zarif kıvrımlarının kendi vücuduna değdiğini hissetme fırsatı. Ama Gracie kollarında vahşi bir yaratık gibiydi, iyi anlamda değil (ancak kötü anlamda da değil). Kız nasıl olduysa saniyeler içinde onu döndürmeyi başardı ve göğsüne oturarak kollarını yere yapıştırdı.

Olur şey değildi.

“Pes ediyor musun?” diye sordu tekrar, soluk soluğa.

Yeniden hayır diyecekti ama sonra kirpikleri gözüne ilişti, o kadar uzundu ki pembe yanaklarına gölgeleri düşüyordu. O anda ne istese evet diyeceğini anlamıştı.

“Evet,” diye kabullendi. “Pes ediyorum.” Nefes nefese kıza baktı. “Biraz paslanmışım korkarım.” Bir de daha önce insanlar onun kazanmasına izin veriyordu tabii.

Kız üstünden kalkıp süpürgesini aldı. Edward hayal kırıklığını belli etmemeye çalışıyordu.

“İyileşiyorsun,” dedi kız, sadece dövüşünden değil, genel durumundan söz ettiğini biliyordu. *İyileşiyordu*. Terk edilmiş şatoda büyükannenin işkence gibi ama etkili bakımında iki gün geçirmiş olmasına rağmen bedeni daha güçlü, düşünceleri daha berraktı. Neredeyse öksürmüyordu bile.

Hayatta kalacaktı.

Gracie ayağa kalkmasına yardım etmek için ona elini uzattı. “Artık bu işi gerçekten yapmak ister misiniz, Majesteleri? Bu kadar evcilik oynamak yeter mi?”

“Bana Edward de,” dedi yardımını almadan ayağa kalkarken.

Kız yeniden dövüş pozisyonu aldı. Edward süpürgesini otların üzerinden kaptı. Alnındaki teri silip gülümsedi.

“Al bakalım seni uyduruk serseri şövalye!” Bu kez ona gerçekten vurmayı denedi. Kız kolayca kaçınıp neredeyse tamamen yolundan çekildi. Edward aniden nedense kızın ona yumuşak davrandığını sezinledi.

“Sen kime uyduruk şövalye diyorsun?” diyerek ona güldü. “Annen bir hamster, baban da leş kokulu bir mürver!” Bu şekilde, dönerek, süpürge saplayarak, toprağın üzerinde dans eder gibi hareket ederek sürdürdüler dövüşü.

Kız iyiydi. Gerçekten iyiydi.

“Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?” diye sordu Edward soluk soluğa, kız onu tekrar silahsız bıraktığında. Bu, Gracie’nin yanında geçirdiği saatlere rağmen hâlâ hakkında hiçbir şey bilmediğinin aklına ilk gelişi değildi.

Kız yüzüne düşen bir tutam saç geriye attı, sonra kılıcını sertçe kılıcının üzerine indirdi. Edward’ın tek yapabildiği onu itmek oldu.

“Oradan oraya giderken öğrendim,” diye yanıtladı, bu tür sorular karşısındaki her zamanki kaçamak tarzıyla. “Yine de bıçakları tercih ederim. Çizmenin içinde duran keskin bir bıçak gibisi yoktur.”

“Nereden nereye giderken?” diye ısrar etti Edward. “Neden İngiltere’desin?”

“Sen kendi işine bak!” Ona sopasını saplayacaktı ama savuşturmayı başardı. “Seni böcek kafalı kepçe kulaklı hilekâr!”

Edward bir kahkaha patlattı. “Seni dudak uçuğu!” diye bağırdı hamle yaparken ama kız eğilerek kurtuldu. “Ben ciddiyim, Gracie. Sence de bana kendin hakkında bir şeyler anlatma zamanı gelmedi mi?”

“Ne görüyorsunuz o, Majesteleri.” Kısa bir baş selamı verip yeniden sopasını savurdu. “Seni zehirli karakurbağası!”

Majesteleri demişti, yine. Karakurbağası demesini tercih edebilirdi.

“Yeter.” İcini çekti, sonra aniden süpürge sopasını yere fırlattı. “Artık oyun oynamak istemiyorum.”

Gracie de çekinerek kendi süpürge sopasını indirdi. “Majesteleri?”

“Belki kendi yoluna gitsen daha iyi olacak, Gracie. Benim için bütün yaptıklarını takdir ediyorum ama eminim kılıççılık oynamaktan daha iyi işlerin vardır. Beni büyükanneme götürceğine söz vermiştin ve bunu yaptın. Kalmana gerek yok.”

Kalbi yeniden hızlanmıştı. Kumar oynadığını biliyordu. Ona blöf yapıyordu.

Kızın kaşları birleşti. “Bana güvenmiyor musun? Bu kadar şeyden sona?”

“Sana güvenmek istiyorum, gerçekten istiyorum ama seni tanımıyorum,” dedi. “Bana yardım etmek için yaptıklarına minnettarım ama bunları yapma nedenini anlayamıyorum. İskoç Kraliçesi Mary’nin casusu olabilirsin, neden olmasın.” Bu düşünce onu ürpertti.

Gracie birkaç gergin kalp atışı boyunca ona baktı, kaşları hâlâ çatıktı ama sonra süpürge sopasını yere attı.

“İyi,” dedi sinirli bir tavırla. “Gel.”

Ormanın başlangıcına kadar yürüdü, şatonun yıkıntılardan ve onları duyabilecek bütün kulaklardan uzaklaştı. Edward da peşinden gitti. Gracie birkaç dakika boyunca yerdeki dal parçalarını alıp yeniden fırlatarak oyalandı, bir şey arıyor gibiydi. (Onun sopayı hak etmediğine karar verip dalla vurmaya kalkmamasını umdu.) Sonunda istediği gibi bir tane bulmuş gibiydi. Yere oturup sırtını bir karaağaca yasladı. Edward da birkaç adım ötesinde çömeldi. Onun konuşmasını bekledi.

“Bana tilki olduğumu ne zaman öğrendiğimi sormuştun.” Çizmesinden bıçağını çıkarıp tahta parçasını soymaya başladı. “Yedi yaşındaydım.”

Üzücü bir hikâye anlatacaktı; bunu o harikulade gözle-
rindeki ışığın sönmesinden anlamıştı. Onu durdurmak istedi
çünkü üzücü hikâyelerden nefret ederdi, üstelik ondan bu kadar
kişisel bir şey istemeye hakkı yoktu ancak az önce söylediğinde
gerçeklik payı vardı. Kim olduğunu bilmek zorundaydı.

Gracie bıçağıyla sopayı hünerli bir biçimde şekillendiriyordu,
konuşurken ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerini işine
dikiyordu. “O gece evimizin yanmasıyla uyandım. Hepimiz içeridey-
dik, annem, babam, ağabeylerim –iki ağabeyim vardı– kapımızı
dışarıdan kapamışlardı, pencerelere de tahta çakmışlardı.”

“İngilizler,” dedi Edward, kız yanıt vermedi ama başkası
olsa düzeltereğini biliyordu.

“Bütün ailem Eğian’dı, söylediğim gibi. Babam güzel bir kızıl
geyikti, annem de, bu yüzden çok iyi anlaşıyorlardı. Ağabeyim
Fergus alnında beyaz bir yıldız olan siyah bir attı.” Hafifçe güldü.
“Ağabeyim Daniel kocaman, hantal bir tazıydı. Bana gelince,
ben daha önce hiç değişmemiştim. O gece benim ilk seferimdi.”

Sustu. Edward huzursuzca kıpırdandı.

“Ailemdelikler evden çıkamayacak kadar büyüktü,” diye
devam etti bir süre sonra. “Sadece ben sığıp çıkabilirdim.
Babam gitmem gerektiğini söyledi. Güneye doğru ilerlememi,
manastırda yaşayan bir teyzemin olduğu Fransa’ya gitmemi
söyledi. Hatta ev dumanla dolarken bana harita gibi bir şey
çizdi ve annemin mendiliyle boynuma bağladı.”

Gözlerini kapadı.

“Neden?” diye sordu Edward usulca. “İngiliz askerleri...
neden içinde insanlar varken evleri yakıyordu?”

“İçinde Eğian olan her yeri yakıyorlardı.” Bıçağını sopaya
şiddetle indirdi, ayağının dibine kıymık parçaları saçıldı. Oyduğu
şey artık şekil almaya başlamıştı ama Edward ne olduğunu
anlayamadı. “Onları koruyanların evlerini de yakıyorlardı.”

Böyle şeylerin yaşandığını inkâr edecek kadar saf değildi.
Babasının emirleri doğrultusunda oluyordu şüphesiz. Edward

buna inanmak istiyordu, kendisi kralken bu tür kötü eylemler için yetki vermiş olamazdı. Ama bundan bile tam olarak emin değildi. Ülkeyi yönetme konusunda korkunç bir şekilde etkisiz olmuştu. Danışmanlarının önüne koyduğu kâğıtları imzalardı. Onların krallık için en doğru şeyi yapacaklarına güvenirdi.

Artık dünya ona çok farklı görünüyordu. Çok farklı düşünüyordu.

“Fransa’ya ulaşabildin mi?” diye sordu.

Kız buruk bir kahkaha attı. “Denedim. İlk hafta haritayı kaybettim, bu yüzden ondan sonra sadece patilerim kanayana kadar güneye doğru koştum. Neredeyse açlıktan ölecektim çünkü henüz ne avlanmayı ne de çalmayı öğrenmiştim. Zaten ölürdüm de eğer...”

Yontmayı bir anda bıraktı ve güçlkle yutkundu, sonraki kısmını anlatmak ailesini kaybetmekten daha çok acı veriyor gibiydi.

“Eğer...” Sözleri yarım kalınca Edward nazikçe üsteledi.

Kız başını kaldırıp gözlerine baktı. “Sürü beni bulmasaydı.”

Edward’ın soluğu kesildi. “Ya,” dedi önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışarak. “Sürü.”

“Her zaman şimdi oldukları kadar kötü değillerdi,” diye açıkladı Gracie. “Başlangıçta Sürü sadece Edian halkın güvenliğini sağlamak için vardı. Evet, çalışıyorduk, yağmalıyorduk, ara sıra da askerlerle başımız belaya giriyordu ama çoğunlukla karanlıkta kalıyorduk. Hayatta kalıyorduk. Birbirimize yardım ediyorduk.”

Yüzüne düşmüş tutamı eliyle çekti. “Liderleri babam gibiydi. Başka kimsem yokken beni kabul etti. Bildiğim her şeyi o öğretti, sadece idare edecek kadarını da değil. Okuma ve yazma da öğretti. Gömlek onarmayı. Hesap yapmayı. Ok, kılıç ve bıçak kullanmayı. Oymayı, yontmayı. Bana tarih, felsefe gibi şeyler bile öğretti.”

“Ona ne oldu?” diye sordu Edward, çünkü yüzündeki dalgın ifadeden bir şey olduğunu anlamıştı. Hem de üzerinden çok zaman geçmemiş, diye düşündü.

“Yaşlandı.” Gracie yontmaya geri döndü. “Başka bir adam –adı Thomas Archer– liderlik için herkese meydan okudu ve kazandı. Sonra işler değişti. Archer Eğianların hayatta kalmaktan daha fazlasını yapması gerektiğine inanıyordu. Doğayla bir olduğumuza, bu nedenle ona hükmetmemiz gerektiğine inanıyordu. İstedığımızı alabileceğimize. Eğianlara meydan okuyan ya da zarar veren herkesi cezalandırmak gerektiğine. Archer kurda dönüşen bir grup adam topladı ve etrafta sorun yaratmaya başladılar.”

“Sen de ayrıldın,” diye tahmin yürüttü Edward.

“Evet.” Yontusunun daha ince ayrıntıları üzerinde çalışmaya başlarken konsantre olarak kaşlarını çattı. “Bir gece çıktım ve bir daha da geri dönmedim. Bu Archer’ın hiç hoşuna gitmedi. İşine yarıyordum.”

“Demek bu nedenle Sürü’den bu kadar şiddetle kaçınıyordun.”

Hafifçe öksürdü. “Şey, evet. Archer başıma ödül koydu.”

“Ne kadar?” diye sordu Edward.

Kız ona baktı. “Neden öğrenmek istiyorsun?”

“Fazla paramız yok. Her kuruşun faydası olur.”

Kız onun şaka yaptığını fark etti. Gamzeleri belirdi. “On kraliyet altını.”

Edward’ın gözleri kocaman oldu. “On kraliyet altını! Şu Archer denen adama ne kadar çabuk ulaşabiliriz?”

“Sürü bir tavernayı karargâh olarak kullanıyor,” dedi ciddi bir tavırla, sanki bu gerçek bir olasılıkmış gibi. “Tüylü Köpek. Buradan atla yarım gün sürer tahminimce.”

Oymayı bitirdi. Bıçağını silip nazikçe çizmesinin içine kaydırıldı. Edward şekle bakmak için öne eğildi. Bir tilkiydi,

Gracie'nin Eğian biçimiyle, koşmak için zarif bir şekilde gerildiği haliyle dikkat çekecek kadar benzerlik taşıyordu.

"Senin beceremediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"İğne oyası," dedi Gracie gülümseyerek. Tilkiyi onun eline koydu. "Sadece tilki yontabiliyorum. Başka her şey sonunda yamru yumru bir köpeğe benziyor."

Birlikte küçük, tahta tilkiye baktılar. "Çok güzel," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"O zaman son bir sorum daha var," dedi.

Kız başıyla onayladı. "Sor bakalım."

"İngilizler aileni öldürdüyse, sen evini terk etmek zorunda bıraktıysa, peşine düştüyse, her fırsatta canını yaktıysa o zaman neden bana yardım ettin? Sakın şu dünyanın acınası yaratıklarına karşı hassas olduğu saçmalığını tekrarlama. Nedenini söyle."

Bu onu utanmış olarak ilk görüşüydü. Kız hafifçe öfladı. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Gerçeği."

"Güzel görünüyordun."

Edward arkasına yaslandı, hayrete düşmüştü. Adeta (bundan tam olarak emin olamasa da) onu yakışıklı bulduğuunu söylediğini sanmıştı. "Sen beni..."

"Nazik bakışların vardı. Hoş bir gülümsemen." Kızarıyordu.

Bu harikaydı, harika bir haberdı. "Sen kendi gözlerini gördün mü?" dedi düşünmeden. "Yeşili... ağaç yosunu gibi."

"Yosun mu?"

"şey birikintisi gibi..." Biraz olsun şairliği olmadığı için kendine lanet etti.

"Evet?" Dudakları ona gülmemeye çalışıyormuş gibi kıvrıldı.

"Güzel gözler," diye saçmaladı.

"Güzel göz birikintisi mi?"

“Evet. Aynen. Ve saçların. Gülümsemen, o da öyle... komiksin ve zekisin. Ve cesursun. Hiç senin gibi bir kızla karşılaşmadım.”

“Ah, o kadar da cesur değilim.” Kız ona bakıyordu. O şekilde. Kokusunu alabiliyordu, büyükannesinin banyo küvetindeki lavantalı sabunla o teninden neredeyse hiç çıkmayan orman kokusu.

Bakışlarını dudaklarına indirdi. Elinde değildi.

Ve (mucizelerin mucizesi) o da onunkilere bakıyordu.

Gergince dudaklarını ıslattı. Ya doğru şekilde yapamazsa? Ya burunları çarpışırsa? Ya dudaklarını çatlak bulursa? Ya nefesi kötü kokuyorsa?

“Gracie,” diye mırıldandı, adı dudaklarında müzik gibiydi. “Grace.” Yüzleri yakındı. O kadar yakındı ki.

Kalbi savaş davulu gibi gülmeye başladı. Bir milim daha yaklaştı.

“Majesteleri,” dedi soluk soluğa. “Ben...”

“Lütfen bana Edward de. Aramızda resmiyet olmasına gerek yok.”

Cesaretini kaybetmeden uzanıp vahşi bukleleri kulağının arkasına itti.

Eğildi. İşte oluyordu. İlk öpücüğü. İlk öpü...

“OĞLUM!” diye seslendi uzaklardan bir ses. “OĞLUM, NEREDESİN!”

Grace ani bir hareketle geri çekildi. “Büyükkannen çağırıyor.”

“Bekleyebilir,” dedi.

“İLAÇ ZAMANIN GELDİ!” diye seslendi büyükanne.

Gracie ayağa fırladı. “Eve dönmelisin.”

“OĞLUM!”

Kız telaşla pantolonunu silkeledi. “Üstelik ablanın yapmamı istediği işler olduğunu şimdi hatırladım. Çok önemli işler. Bir sürü... görev.”

“Görev mi?” dedi Edward şüpheyle.

“Evet, görev. Hem de bir sürü.”

“Gracie,” diye başladı Edward, kız ondan uzaklaşırken.
“Bekle.”

“OĞLUM, BURAYA GEL!”

Çaresizce Gracie’nin kaleye doğru neredeyse koşarak yola koyulmasını izledi.

“OĞLUM!”

İtiraf ediyoruz, o anda Edward kısa bir süre boyunca sevgili tatlı büyükannesini öldürmeyi düşündü. Üstelik bundan yakayı da sıyrabilirdi çünkü ne de olsa dünyanın geri kalanı yaşlı leydiyi zaten ölü biliyordu.

Kaleye girdiğinde büyükanne elinde o berbat ilaçlarından biriyle bekliyordu.

“Ah, sonunda geldin, oğlum. İç bitir.”

“Keşke bana oğlum demekten vazgeçsen,” diye söylendi.

“Peki, sana ne dememi istersin?”

“Ben bir erkeğim,” dedi.

Kadın kır saçlı başını geriye atıp içten bir kahkaha attı.
“Çok sevimli. Haydi, komik bir şey daha söyle.”

Dumanı tüten bir fincan uzatıyordu. Edward itiraz etti –*Bunlardan bana daha ne kadar içirecek? Zehir gitti artık, öyle değil mi? Tadı çürük elma gibi*– ama zorla hepsini yuttu. Büyükanne, zehri vücudundan atma bahanesiyle ona korkunç şeylerle işkence yapıyordu. İlk gün bir sürahi dolusu demlenmiş çürük elma karışımına ek olarak onu püsküren buz gibi suyun altında yirmi dakika kalmaya zorlamış, sonra kaynar süt dolu küvete sokmuştu. İkinci gün boynuna tavuk kursağı sarmış, dilinin altına bir parça kömür tıkmış ve alfabeyi tersinden saydırmıştı.

“Alfabe ne içindi?” diye sormuştu sonunda *a* harfine ulaşabildiğinde.

“Hiç,” demişti büyükanne kıkırdayarak. “Sadece nasıl konuştuğunu duymak istedim.”

Büyükanne ona işkence yapmaktan büyük keyif alıyordu.

“Bunu bitirince gidip ablanı gör. Kendini bir kadınla konuşamayacak kadar erkeksi görmüyorsan tabii,” dedi büyükanne, Edward ilacın son damlalarını yutarken kıkırdayarak.

Edward söyleneni yaptı ama bunun nedeni zaten Bess’le konuşmak istemesiydi. Büyükannesinden korkan küçük bir oğlan olduğu için değil.

Ablasını odasında onu beklerken buldu. “Gel, otur,” dedi Bess bir sandalye göstererek. Edward oturdu. Önündeki masada stratejik noktalarına çeşitli tahta şekiller yerleştirilmiş bir Avrupa haritası vardı. Şekiller yamru yumru köpeklere benziyordu.

Gracie’nin görevlerinden biri.

Bakışları Londra’ya ilişti ve düşünceleri Jane’e yöneldi. Bess’in Londra Kulesi’nde Eðian kuzgun casuslardan oluşan bir haber ağı vardı ve ara sıra bir kuzgun haberlerle Helmsley’e uğruyordu, gelen son haber yeni Kraliçe Mary’nin saray çalışanları arasındaki bütün Eðian olarak bilinenleri topladığı ve ay sonunda yakılacak büyük bir şenlik ateşinde herkese ibret olması için cezalandıracağıydı. Bundan sonra da askerleri Londra’ya gönderip oradaki Eðianları toplamayı planlıyordu.

Mary büyük Eðian temizliğini uygulamaya çoktan başlamıştı.

Ancak Bess’in bütün çabalarına rağmen tuhaf bir şekilde kuzenine ne olduğuyla ilgili tek bir haber bile yoktu. Sanki Jane ve Gifford, Mary’nin oraya gittiği gün sırra kadem basmıştı. Edward ablasını tanıdığı kadarıyla Mary’nin Jane’i kulede gizlice bir yere kapattığını tahmin ediyordu. Ama Jane’i de iyi tanıyordu ve Jane’in damarına basılınca oldukça... gözü pek olabileceğini biliyordu ve Mary’nin tahtını elinden almasından daha büyük bir meydan okuma olamazdı. Kuzeninin gergin durumlarda aklından geçeni söylemek gibi tehlikeli bir alışkanlığı vardı.

Mary de kolay alınan ve “Kellesini kesin!” demekten hoşlanan biriydi.

Diğer bir deyişle Edward endişeliydi.

Ama ne Jane’i kurtarabiliyor ne Edian şenlik ateşini durdurabiliyorlardı... henüz. Mary’nin dikkate değer güçlerinin, diğer adıyla İngiliz ordusunun karşısına çıkmaya hazır değillerdi. En azından bir plan üzerinde çalışan Bess’e göre böyleydi.

Edward önündeki masada duran haritaya ve tahta şekillere baktı. “Bunlar ordu birlikleri mi?” diye sordu Bess’e şaşırarak. “Kimin?”

Bess dudaklarını gülümseme sayılmayacak bir şekilde büktü. “Benim. Benim de bağlantılarım ve bana iyilik borçlu tanıdıklarım var. Senin zehirlendiğini ve Mary’nin kendini kraliçe yapmak için gizli bir ordu topladığını öğrenince kendim için gizli bir ordu toplamam gerektiğini düşündüm.” Elini haritanın üzerinde gezdirdi ve gülümsemesi kayboldu. “Ama yeterince adam yok, Edward. Mary’nin ordusu bunun iki katı. Hem İspanya’nın hem Büyük Roma İmparatoru’nun desteğine sahip. İspanyol donanması korkutucu. Yenilmez olduğu söyleniyor. Onları nasıl yeneceğimizi henüz bilmiyorum.”

Edward ablasına baktı. Yüzü derin düşünceler nedeniyle gerilmişti. İngiliz Kanalı’ndaki gemi hattına bakıyordu.

“Bunlar kimin?” diye sordu Edward bir gemi alıp elinde çevirerek.

“Fransa’nın. Kral Henry’nin, senin hayatta olduğunu gördüğü anda yasal hükümdar olarak Mary’yi değil, seni destekleyeceğini düşünüyorum. Mary gibi bir kadının kendi tahtını gasp etmesinden korkacaktır. Bu aklıma gelen tek çözüm.”

Edward, Bess’i hafife almıştı. Artık bunu anlamıştı. Dünyayı Edward’ın tam olarak anlayamadığı şekliyle tanıyordu.

“Fransa’dan gemi ve birlik alabilirsek,” diye devam etti Bess neredeyse kendi kendine, “aynı zamanda İskoç Kraliçesi Mary’nin desteğini ve İskoçya’dan asker de alabilirsek o zaman bir şansımız olabilir...”

Edward renginin çekildiğini hissetti. “Sen... İskoç Kraliçesi Mary mi dedin?”

Bess onun nefretini fark etmemiş gibiydi. “Tabii İskoç ordusunun durumunu bilmiyoruz. Fransa Kralı’nın yardımı da ucuza gelmeyecektir. Karşılık olarak muhtemelen senden bir şey isteyecektir ve başarılı olursak ona sonsuza dek borçlu kalacaksın ama tek yolu bu.”

Tek yolu. Tahtını geri almasının. Jane’i kurtarmasının.

Edward yutkundu. “Sanırım Fransa’ya gidiyorum,” dedi umursamazca ama kalbi hızla çarpıyordu. “Ne zaman yola çıkıyorum?”

Bess dudağını ısırdı. “Birkaç gün daha dinlenmeni istiyorum. Gücünü iyice toplamanı. Buna ihtiyacın olacak.”

“Jane’i getirmesi için birini gönderemez miyiz?”

“Kimi gönderebiliriz? Büyükanneyi mi?” Bess başını salladı.

“Büyükanne çok da kötü bir fikir değil.”

“Jane’in senin için kıymetli olduğunu biliyorum,” dedi Bess. “Onun tehlikede olduğunu da biliyorum. Ama Jane bir kişi, Edward. Binlerce kişinin hayatı söz konusu. Bıçağın ucunda bir krallık var. Adımlarımızı dikkatli atmalıyız.”

Edward içini çekti. Haritada Londra, Helmsley’den sadece bir parmak uzaktaydı. Ama Jane çok uzaktaydı.

“Tamam,” dedi sonunda. “Birkaç gün daha, sonra Fransa’ya gidiyorum.” Sandalyeden kalkıp pencereye gitti, bir bacağına pervazdan sarkıttı. Şimdi kuş olmak isterdi. O zaman uçarak Jane’in yanına gidebilirdi. En azından onu unutmadığını söylerdi. İstedikinden daha uzun sürecek olsa bile onun için geri döneceğini.

Bess sessizce odadan çıkıp arkasından kapıyı kapadı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Edward. Gökyüzü mavi ve davetkârdı ama çağrısına direndi. “Özür dilerim, Jane.” Büyük bir melankoli dalgasına kapıldı. “Ah Janey, neredesin?”

Jane YİRMİ

Jane o sırada canını kurtarmak için kaçıyordu.

Şehirden çıkmayı başardıktan sonra... bir yönde ilerlemeye başladılar. Hâlâ gelincik biçiminde olan Jane, çalıntı atlarının üzerinde ellerinden geldiği kadar hızlı bir şekilde ilerleyen Gifford'ın omzuna tutunuyordu. Pet önlerinde koşup yol gösteriyordu. Nereye olduğunu Jane anlayamıyordu.

Mary'nin askerlerinden uzağa gidiyorlardı; tek önemi olan buydu.

Yollar herkesin bakacağı ilk yer olacağı için ormana saptılar. Çalıntı küheylanlarının toynakları amansız bir tempoyla yere vuruyordu. Uzakta tazılar havlıyor, Pet'in burnunu rüzgâra doğru kaldırmamasına neden oluyordu. Takipçileri yaklaşıyor gibiydi. Korkmuş ve bitkin olan Jane gecenin karanlığında sağa sola saparlarken Gifford'ın boyun kıvrımına sokuldu.

Gifford atın üstüne daha da eğildi. Jane ağırlığını ayarlamak için debelenirken Gifford onu kavrayıp eline aldı ve kaldırıp göğsüne bastırdı. "Bir planım var," dedi.

Harika. Jane planlara bayılırdı.

G başını eğip ona baktı. "İyi bir plan. Sanırım."

Jane bir an önce söylemesini sağlamak için onu ısırdı—hafifçe—.

“Yakında güneş doğacak ve ben iki ayaklı ben olmaktan dört ayaklı ben olma yolculuğuma başlayacağım ve o zaman daha hızlı hareket etmem mümkün olacak. Buradaki binek dostumu dikkat dağıtmak için başka bir yöne göndereceğim. Bu sırada sen gelincik biçiminde kalacaksın ve ben seni... güvenli bir yere taşıyacağım.”

Jane başını yana eğdi. Bu çok kötü bir plan sayılmazdı (birazcık belirsiz olsa da), ama At Kuralları'nın 3. Maddesi (ata binmek yok) ne olacaktı?

Gifford başını salladı. “Ne düşündüğünü biliyorum canım, ama şimdi bu tür kuralların sırası değil. Hızlı olmamız lazım. Bu biçimindeyken neredeyse hiç ağırlığın yok. Seni bana bağlamanın, o muhteşem pençelerini saplaman dışında bir yolunu bulduğumuz sürece son sürat koşabilirim.”

Bu Jane'e iyi bir fikir gibi gelmişti.

“Mükemmel,” dedi Gifford. “Anlaştığımıza çok memnun oldum.”

Sarsılarak dar bir patikaya saptılar. Dakikalar saatler gibi geliyordu. Etraflarındaki ağaçlar giderek daha uzun ve yaşlı olmaya başlarken ayı ve yıldızları takip etmek kolay değildi. Sonunda ormanın rengi yumuşak bir mora dönüştü, kuşlar ötmeye başladı ve Jane daha kolay soluk aldığını hissetti. Bu korkunç gece neredeyse bitiyordu ve hayatta kalmayı başarmıştı. Hâlâ köpekler gibi avlanıyorlardı, orası kesindi. Ama işler gün ışığında o kadar kötü görünmüyordu.

Gifford, Pet'e seslendi ve atının dizginlerine asıldı.

Tam tırıs gidecek kadar yavaşlıyorlardı ki Jane değişti.

Bir an gelincikti ve Gifford'ın elinin içindeydi ve göğsüne sokulmuştu. Bir an sonra kör edici beyaz bir ışıkla sarmalanmıştı ve bir kızdı, bacakları atın bir tarafından sarkarak eyerde yan oturuyordu ve tamamen çıplaktı.

Çalıntı atları bir anda sırtında iki insanın ağırlığını hissetmekten duyduğu rahatsızlıkla burnundan soluyarak durdu.

“Jane! Bu planın bir parçası değildi!” Gifford pelerinini çözüp onun omzuna koydu. “Açıkladığımda beni ısırmamıştın, ben de anlaştığımızı varsaydım.”

Jane eyerde kıpırdanarak bir külçe gibi yere yığıldı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama ani değişim nedeniyle bacakları hâlâ titriyordu.

Gifford attan inip yanında diz çöktü. “Sen iyi misin?”

Başıyla onayladı.

Daha önce, Kule’de tutsakken ona söyleyecek çok şeyi vardı ama şimdi Jane (muhtemelen hayatında ilk defa) dilinin tutulduğunu hissediyordu.

Gifford da bir şeyler söylemek istermiş gibi görünüyordu. Ellerini ellerine aldı, parmaklarıyla kelepçeler nedeniyle bileklerinde oluşan halka şeklindeki kesik ve bereleri okşayınca Jane keskin bir soluk aldı. Gelincikken bilekleri o kadar acı-mıyordu, çok hafif rahatsızlık vardı sadece. Şimdiyse adeta alev alev yanıyordu.

“Yaralanmışsın,” diye belirtti Gifford fark edince.

“Önemli bir şey değil.” Ona gülümsemeye çalıştı. “Henüz değişimi kontrol edemiyorum galiba.”

G ona tek kaşını kaldırdı. “Ne dedin, duyamadım galiba? *Değişimi kontrol edemiyor musun?* Bu nasıl olabilir, Eðianlar hakkında onca kitap okuduğun halde mi?”

Jane yüzünün kızardığını hissetti. Daha dik oturdu. “Şey, bu şartlar ideal olmaktan çok uzak tabii. Biraz üzerinde çalışarak değişim konusunda kusursuz olacağımdan eminim.”

“Ah, bundan ben de eminim. Denemen lazım. Eski haline dön de gidelim,” dedi.

Ona takılıyordu. Jane bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamadı. Derin bir soluk aldı, tekrar gelincik olma fik-

rine odaklandı çünkü planları böyleydi ama hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi. Bir şey olmadı.

Gifford'ın gözleri onun köprücükkemiklerine indi. Sonra pelerinin altında kalan hatlarına. "Dur. Boş ver. Böyle kal."

Jane pelerine daha sıkı sarınarak ayağa fırladı. "Gifford Dudley! Gözlerine sahip çık."

G gülererek çizmesini çıkarmaya başladı. Sonra çoraplarını. Sonra kemerini.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Sabah oldu," diye açıkladı soyunmaya devam ederken. "Bunlardan başka giysim yok –ahırdan Kule'ye götürülürken muhafızlar vermişti– bu yüzden değişim sırasında parçalanmaları yazık olur."

Sonra göğüs hatlarını ortaya çıkararak gömlek gitti. Jane dik dik bakmamaya çalışıyordu. Sonra Gifford pantolonunu indirmeye başladı, Jane ciyaklayarak elini gözlerine kapayıp arkasını döndü. "Hiç utanma duygun yok mu senin?"

"Hem de hiç yok."

"Herhalde benim için kıyafet de getirmemişsindir, değil mi?"

Yanıt olarak kişnedi.

Jane ona döndü. "Benim için giysi yok mu?" diye tekrarladı kocası ata.

Gifford cevap vermedi.

Jane dudağını ısırp yere saçılmış giysileri süzdü. Pantolon. Ne kadar onur kırıcı. Ama bütün günü üzerinde başka hiçbir şey olmadan, sadece ince bir pelerine sarınarak geçirmekten daha az onur kırıcıydı.

Havayı yaran keskin havlamayla irkildi. Pet daire çizip geri dönmüş ve onları öylece dururken bulmuştu. Tekrar havlayınca Jane askerlerin hâlâ peşlerinde olduğunu anımsadı.

Acele etmeleri gerekiyordu.

Gifford'ın planı iyiydi, hostu ama güvenli bir yere gitmek ne tür bir plan olabilirdi? Üstelik artık gruptaki tek insan

olduğu için bütün kararlar ona kalmıştı. Çünkü başka kimse konuşma becerisine sahip değildi.

İlk olarak giyinmeliyim, diye karar verdi.

“Gifford.” Boğazını temizledi. “Onurunu kırmak istemem ama tam olarak öyle yapacağım.” Az önce çıkarıp yere attığı giysileri giyerken kendisini gözetlememesi için pelerini onun başına geçirdi.

At-Gifford homurdanır gibi bir ses çıkardı ancak yine de giyinirken kıpırdamadan durdu. Giysiler sıcak ve hafif terliydi. At kokuyordu. Her şey çok büyüktü ama kemeri sonuna kadar sıkarak bağladı ve pantolonla gömleğin kollarıyla paçalarını kıvırdı. Sonra saçını çabucak örgü yapıp Gifford’ı gözbağından kurtardı.

“Demek *senin* sırtına bineceğim, öyle mi?” diye sordu gergince. “At Kuralları’nın 1. Maddesini çiğneyecek miyiz?”

At onaylamak için başını geriye attı.

Jane fazla büyük gelen çizmeleriyle diğer atın eyerini incelemek için ayaklarını sürüyerek yürüdü.

Büyük Eyer İhtilafı: Artıları ve Eksileriyle Eyer Çeşitleri ve Bir İngiliz Vatanseveri İçin En Uygun Seçim kitabında eyerler konusunu okumuştı. Bu eyer kitaptaki çizimdekilere pek benzemiyordu ama ne kadar zor olabilirdi? Oturak, kolan ve battaniye. Küçük bir eyer çantası da vardı ama Jane içindekileri incelemek için açmadı. Zaman yoktu.

Pet kesik bir sesle havladı. Acele et, diyor gibiydi.

“Ağır ol,” diye söylendi Jane ödünç atın eyerini sökmeye başlarken. Bunun zahmetli bir iş olduğu ortaya çıktı çünkü at ondan çok daha yüksekti ve eyer kendi kilosunun yarısı kadar ağırdı ama sonunda üstünden kaydırıp yere düşürmeyi başardı.

At örtüsü terden nemli olsa da özür dileyerek Gifford’ın sırtına sermekten başka seçeneği yoktu. Zaten onun üzerinde

de onun giysileri vardı. Herhalde bir at battaniyesine katlanabilirdi.

Sonra sıra tekrar eyere geldi. Gifford en azından Jane'in üzerinde durabileceği kadar düz bir kaya parçasının yanına yürüyecek kadar nazikti. Ancak bu hareketi battaniyenin sırtından kaymasına neden oldu, bu yüzden eyeri yere indirmek, battaniyeyi düzeltmek ve eyeri yerine sabitlerken Gifford'ın hareket etmesini önlemek zorunda kaldı. Biraz zorlanarak kolan kayışını tokasını takabilecek kadar çekti ve cesaret edebildiği kadar gerdi. Taşın üzerinden yere atlayıp çıkardığı işi incelerken at-Gifford'ın normalden çok daha... yuvarlak görüldüğünü fark etti. "Sen nefesini mi tutuyorsun?"

Gifford soluğunu gürültüyle verip normal ölçülerine dönmünce Jane kolanı tekrar sıkmaya çalıştı.

O sırada Pet artık grubun etrafında dönerek daireler çizmeye başlamıştı. Jane kolan kayışına son bir kez bütün gücüyle asıldı –Gifford abartılı bir zorlanmayla soluk aldı– sonra diğer atın yularına uzandı.

Gifford burnundan soluyarak uzağa kaçtı. Mesaj açıktı: At Kuralları'nın 1. ve 3. Maddelerini çiğneyebilirdi ama At Kuralları'nın 2. Maddesi hâlâ geçerliydi. Atı dizginlemek yok.

"Tamam ama en azından izin ver de çıkarayım. Dizginlerin ayağına takılmasını istemem." Diğer atın dizginlerini çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Sonra eyer çantasını alıp Gifford'a bağladı.

Pet sızlanıp havladı ve etraflarında yeniden daire çizdi, bu seferki daha küçük bir daireydi. Atların ikisi de kulaklarını arkaya yatırdı. Yere vuran toynakların sesini artık Jane bile duyabiliyordu. Mary'nin adamları yetişiyordu.

Kendini Gifford'ın sırtına atıp ok gibi daha önce gittikleri yöne doğru fırlarken sırtından düşmemeye çalıştı, diğer at da hemen arkalarından geliyordu.

Jane başını aşağıda tutmaya çalıştı. Gifford yorulmadan koşarken etrafta dallar ve çalılar kopuyordu. Ağaçların arasından geçerek, çalılardan atlayarak, ani sapışlar yaparak, dallara çarparak yere sağlam basan ayaklarıyla güçlü bir şekilde ilerliyor, orman hızlı gidilmeyecek kadar gürleştğinde bile inatla yoluna devam ediyordu.

Bir süre gittikten sonra Gifford harekete geçtiği kadar ani bir şekilde durdu. Diğer at da durdu, Pet birkaç adım ötede oturdu. Bir dakika boyunca hepsi nefes nefese, öylece kaldı.

“Ne yapıyoruz?” dedi Jane dişlerinin arasından.

Diğer at çimenleri kemirmeye başladı. Gifford bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etmiş gibi başını eğdi ve kendi yeşilliğini dişledi.

“Gifford, mola vermek için iyi bir zaman değil,” diye azarladı Jane, boynunda öne eğilerek. “Askerler hâlâ çok yakın.”

Gifford başını sallayınca yelesi yüzüne süründü. Ağzına giren at kıllarını tükürüp dikkat kesilerek ağaçların şiddetli hışırtısı arasında at dişlerinin otları iğrenç yeşil bir posa haline getirene kadar öğütme seslerinden başka bir şey duy-maya çalıştı.

“Bu çok aptalca,” diye söylendi Jane.

Sonra Gifford hiçbir uyarı yapmadan diğer ata dönüp burnunun dibinde havayı ısırdı.

Bunun üzerine –öncesinde Gifford’ın cana yakın bir insan-at olduğuna inanan– at gerileyip kişnedi. Jane ciyaklayarak Gifford öne atılıp diğer ata ısıracakmış gibi saldırırken eyer başına elinden geldiğince sıkı tutundu. Gifford geldikleri engeli patikanın girişini kapayarak zavallı hayvanın ormanın içine dalmaktan başka çaresi kalmayınca kadar etrafında daireler çizdi.

Çalıları ezen atın çıkardığı sesleri dinlediler. Sonra Jane, Gifford ve Pet yalnız kaldı.

Jane ellerini göğsüne bastırıp alnını Gifford'ın boynuna yasladı. "Bu hainlikti," dedi ve kulağına hafifçe vurmak için öne uzandı. "O iyi huylu bir attı."

Gifford gürültüyle soluğunu verdi ve ormana girerek geldikleri patikadan geri döndü.

Daha az iz bırakmak için, diye düşündü Jane onun ne yaptığını anlayarak. Onları buraya kadar takip edenler büyük olasılıkla diğer atın bıraktığı yeni izi takip edecek, Jane ve Gifford'ın geldikleri yoldan geri dönmesini beklemeyecekti.

"Şimdi anladım," dedi Jane. "Planı unutmuşum. Ancak yaptığın yine de hainlikti. Diğer atlara karşı nazik olmalısın, siz sürü hayvanlarısınız. Gidip diğerlerine senin ikiyüzlülüğünü anlatırsa bakalım kiminle koşacaksın? Kiminle elmalar hakkındaki fikirlerini paylaşacaksın? Yakında benden başka arkadaşın kalmayacak."

Gökyüzü canlı bir kırmızıya dönene kadar durmadan koştular. Takipçilerini saatler önce atlatmışlardı, artık arkalarında havlayan köpekler ve gök gürültüsü gibi atlar olmasa da ağaçların arasında sabit hızlarını sürdürdüler. Tam mola vermelerini önerecekken terk edilmiş küçük bir çiftliğe geldiler. Gifford ağaçların arasından çıkmadan durup viran haldeki kır evinin ve arkasına gizlenmiş ağılın durumunu değerlendirmesi için Jane'e fırsat verdi.

"Burası geceyi geçirmek için iyi bir yere benziyor, öyle değil mi?"

Gifford onaylama gibi gelen bir ses çıkardı ve Jane etrafa bakınmak için sırtından aşağı kayd. Pet köpeksel bir neşeyle kuyruk sallayarak yanında koşuyor, tehlike olup olmadığına bakmak için birkaç adımda bir duruyordu. Hiç tehlikeye rastlamadılar. Kır evi kötü durumdaydı, saman çatısı içine çökmüştü ve odalar kuşlar ve fare yuvalarıyla doluydu ama ağıl hâlâ sağlam görünüyordu. Oraya sığınabilirlerdi.

Jane'in bacakları uzun süre ata binmekten titriyordu ve açlıktan bütün vücudu halsiz düşmüştü ama ağılın kapısını itip eyerli bir atın ancak sığabileceği kadar aralamayı başardı ve Gifford ağır ağır içeri girdi, yanından geçerken omzuna burnunu sürtmek için duraksadı.

"O kadar açım ki bütün bir atı yiyebilirim. Ah. Özür dilerim, G. Seni değil tabii." Kapıyı çekerek kapadı. Duvarda asılı paslı bir fener vardı, onu yakmaya gitti. Sonra Gifford'da döndü. "Şimdi değişirken mahvetmemen için eyeri çıkarmama izin ver."

Pet ağılın içinde oradan oraya koşuşturarak orayı burayı kokluyordu. Sonra Jane işe koyulmak üzereyken Pet dışarı çıkmak için kapıya koşup tırmalamaya başladı. Kesinlikle rahatsız görünüyordu.

"İçeri girmeden önce gitseydin keşke," diye söylenen Jane kapıyı araladı. At kocasıyla yalnız kalan Jane kolanı çözmeye ve onu utancından kurtarmaya koyuldu. Gifford silkelenerek ani özgürlüğüyle gerindi, sonra —Jane'i dehşet içinde bırakarak— kendini yere atıp sırtını toprağa sürterek yuvarlanmaya başladı.

"İşte bu çok gülünç." Jane battaniyeyi silkeleyince etrafa ter damlacıkları saçıldı, sonra kuruması için bir direğe astı. Aynı şeyi eyere de yaptı.

Güneşin batmasına az kalmıştı, bu yüzden pelerini yanına koyup eyer çantasını karıştırarak başka giysi aradı.

Hiçbir şey yoktu.

Onun yerine bir paket kurutulmuş etle iki matara su buldu. Sulardan birinin tamamını içti, Gifford'ın değişmesini beklemesi ve büyük parçayı ona bırakması gerektiğini fark edene kadar etin neredeyse yarısını kurt gibi midesine indirmişti. Kesinlikle Gifford da en az onun kadar acıkmış ve susamış olmalıydı. Bütün gün ayaktaydı.

“Giysiler için kavga etmemiz gerekecek,” dedi Jane. “Birimiz gömlekle pantolonu, diğeri pelerini alsın. Çizmelere gelince, zaten ayağıma uymuyor, bu yüzden beni kucağında taşıman gerekecek.”

Ağılı bir ışık patlaması doldurdu ve Gifford, “Nasıl istersen öyle olsun,” dedi.

“G!” Jane dönünce Gifford’ın pelerine sarındığını gördü. Hiç düşünmeden tuhaf ve skandal sayılabilecek (ancak aslında evliyediler bu yüzden yine de skandal sayılır mıydı acaba?) giyim tarzlarına rağmen ona sarıldı.

“Jane.” G kollarını ona sarıp başının tepesini öptü.

Bu ani şefkat göstergesi onu şaşırtmıştı ama hiç itiraz etmedi.

“Bugünü atlattık,” dedi Jane göğsüne yaslanarak. “İkimizin kellesi de yerinde. Yaşasın.”

Gifford’ın göğsü kahkahayla sarsıldı. “Evet, başardık. Yaşasın.”

Jane ona gülümsemek için geri çekilirken göğüs cebinde bir kâğıt hışırtısı duydu.

“Bu nedir?” Daha önce gömlekte katlanmış bir parşömen hissettiğini hayal meyal hatırlıyordu ama canını kurtarmak için kaçmakla meşgul olduğundan üzerinde durmamıştı. Onu çıkardı ve kendi elyazısını hemen tanıdı.

Balayı için yola çıkmadan önce Edward’a gönderdiği mektuptu.

“Peter Bannister bunu Beauchamp Kulesi’nde kapımın altından attı.” Gifford çekinerek elini Jane’in yüzünde gezdirip saçını geriye attı. “Saklamak isteyebileceğini düşündüm.”

“Teşekkür ederim.” Sayfiye evinde geçirdikleri son geceden beri ilk kez kendini güvende hissediyordu. İçinden onun kollarının arasına sokulup kalmak gelse de mektup önemli görünüyordu. “Peter Bannister neden bunu sana vermek istesin?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Ben yalnızca bana sana ait bir şey vermek istediğini düşündüm. Rahatlatmak için.”

Kâğıdı çevirdi. Arkasına karalanmış tek bir sözcük vardı: Kokarca.

Nefesi kesildi. “Bu Edward’ın elyazısı.”

Gifford kaşlarını çattı. “Edward’ın mı?”

“Edward’ın! Yazısını nerede görsem tanırım. K’leri nasıl yaptığını gördün mü? Küçükken korkunç bir öğretmenimiz vardı –adı Richard Cox’tu– hep Edward’ın yazı becerisinin kötü olmasından yakınıp dururdu. ‘Kral gibi yazmalısın,’ diye azarlardı onu sürekli. Krala sayfalar dolusu s harfi yazdırıp dururdu.” Bu hatıra onu gülümsetti. “Zavallı sevgili Edward.”

“Evet, zavallı sevgili Edward,” diye tekrarladı Gifford isteksizce. “Peki, neden kokarca yazmış?”

“Bilmiyorum. Ben...” Ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Büyük –benim büyük büyükannem, onun büyükannesi– kokarcaya dönüşmüştü. Yıllar önce terk edilmiş bir şatoya sürüldü. Onu orada ziyaret etmiştim. Helmsley diye bir yer.”

“Bu Edward’ın hayatta olduğu anlamına mı geliyor?”

“Sanırım öyle.” Kuzenini tekrar görebilme fikrinin mutluluğuyla tekrar Gifford’a sarıldı. “Edward yaşıyorsa büyükanneye gidiyordur ve biz de oraya gidebiliriz ve her şey tekrar yoluna girer, görürsün, senle ben...”

Jane gelinciğe dönüştü.

YİRMİ BİR

Gifford

Henüz G'nin, Jane'in dönüşümüne şaşırma fırsatı olmadan ağılın kapısı tırmalandı. G kılıcını kınından çekti. (İyi kılıç kullandığından değildi tabii ama G özellikle bu blöfte yani dövüşecekmiş gibi yapmak konusunda çok hünerliydi. Bazen bu hareket tek başına yeterli oluyordu.)

“Orada kim var?” diye seslendi kalbi hızla çarparken.

Karşılık olarak telaşlı bir inilti geldi.

G kapıyı açtı ve Pet içeri daldı. Tiz birkaç havlamadan sonra koşarak kapıdan çıktı, Gifford'a geri döndü, dışarı koştu, sonra da bir patisi havada, donmuş gibi gecenin karanlığına doğru baktı.

“Ne anlatmaya çalışıyor?” diye sordu G gelincik-Jane'e. Jane, G'nin bacağına tırmanıp oradan gömleğine geçerek, sonra da yılan gibi boynuna dolandıktan sonra başının tepesine çıkarak yanıt verdi.

Bu noktada G az önce bir gelinciğe bir köpeğin ne anlatmaya çalıştığını sorduğunu fark etti.

G, başında Jane şapkasıyla gözlerini kısarak karanlığa baktı, Pet'i bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Pet birkaç metre ileri koştu, döndü, G'ye

hızlı hızlı soluyarak baktı. G peşinden gelirse o yöne doğru ilerleyecekmiş gibi ağıldan biraz daha uzaklaştı.

“Pet,” dedi G. “Kötü askerleri hatırla. Şu an yolculuk için iyi bir zaman değil, özellikle de ben at olmadığım ve bu nedenle hızlı ilerleyemeyeceğimiz için.”

Pet ok gibi ağıla daldı ve bir ışık patlamasıyla bir anda bir kıza dönüştü.

Uzun sarı saçları dağılmış çıplak bir kız.

Çıplak.

Üzerinde hiç giysi olmayan.

“Majestelerinin kokusunu aldım!” diye bağırdı heyecanla.

Yumuşak bir kuyruk G’nin yanaklarına sürünerek gelip tam gözlerinin önünde durdu ama G buna rağmen Pet’in yeniden köpeğe dönüştüğü ışık patlamasını görmeyi başardı.

Uzun bir süre öylece kaldı, afallamıştı.

“Sen de gördün mü... az önce şurada duran pek de uygun bir şekilde giyinmemiş olan kıızı?” diye sordu Jane’e. Pençeler başına saplandı. “Pet’in bir kız olduğundan haberin var mıydı? Kızken kendini çok rahat hissediyormuş gibi görünmese de. Kendini gizlemek için hiç zahmet etmedi.” Bu kez Jane yüzünü tırmaladı. “Ben hiç o tarafa bakmadım tabii.”

Pet tekrar tiz bir sesle havladı ve burnuyla ağılın dışını işaret etti, G ancak o zaman onun söylediği sözcükleri anımsadı. Orada dururken. Çıplak.

“Edward’ın kokusunu mu aldın?” dedi G.

Pet iki kez havlayıp kapıya koştu.

“Şimdi gidemeyiz,” diye itiraz etti G. “Çok tehlikeli.”

Yeni bir ışık patlamasıyla bir kez daha çıplak kız oldu. “Şimdi gitmeliyiz! Koku zaten zayıf, yağmur daha da kötüleş-tirecek.” Tekrar parlayıp köpek oldu. Bu kez Jane kuyruğuyla gözlerini kapama fırsatı bulamamıştı. G ve görünüşe göre Jane güneş tarafından yönetilirken Pet nasıl bu kadar kolay biçim değiştirebiliyordu?

G'nin bu konuyla daha sonra ilgilenmesi gerekecekti.

"Pet, erzakımız yok."

Köpek hırladı.

"Tamam, tamam. Şimdi gidiyoruz."

G pelerini ve eyer çantasını kaptı, leydisini başından alıp omzuna koydu ve Pet'in peşinden geceye çıktılar.

Pet hızlı bir iz sürücüydü. Burnunu yere indirmiş, kayar gibi ilerliyor, burun delikleriyle toprak arasındaki teması kesmeden hızlı temposunu sürdürmeyi başarıyordu. G ona ayak uydurmaya çalışıyordu. En azından bu gece ay parlaktı ve G'nin tökezlemesini önlüyordu.

G'nin soluklanabilmesi için sık sık durmaları gerekiyordu. Bu dinlenmelerden birinde gelincik-Jane boynuna sarılmış uyurken Pet yeniden önünde duran bir kıza dönüştü. "Neden değişmemekte inat ediyorsun?"

G gözlerini onun güney yarım küresinden kaçırmaya çalıştı, sonra kuzey yarım küresinden, sonunda bakabileceği tek güvenli yerin yıldızlar olduğuna karar verdi.

"Ben bunu kontrol edemiyorum. Bu bir lanet. Güneş batınca insanım. Doğunca küheylanım." Tamam, küheylan biraz abartılı bir tarif olabilirdi.

Pet hırladı. "Evini düzenle."

"Evimi mi? Benim evim yok ki."

"Oradakini değil," dedi, Londra yönünü işaret ederek. (Gifford'ın gözleri hâlâ başka tarafta olsa da göz ucuyla onun işaret ettiğini görebiliyordu.) "Buradaki evini." Kız parmağıyla onun önce alnını, sonra göğsünü dürttü.

"Ay," dedi G. Kızın parmakları inanılmaz güçlüydü. "Ay. Acaba bunu nasıl..."

Ama kız parlayarak yeniden köpek biçimine döndü ve sorusunu tamamlama fırsatı vermeden koşmaya başladı.

Koştular, dinlendiler, tekrar koştular. Soluk soluğa ve göğsü şiddetle inip kalkarken G özlemle güneşin doğmasını arzuladı, kısmen insan ayaklarının dinlenebilmesi için, kısmen de Pet onun uzun mesafe koşu performansından hiç etkilenmediği ve bunu gizlemeye zahmet etmediği için.

Sonra Pet durdu ve kafası karışmış gibi etrafına bakındı. Bir o tarafı kokladı, bir öbür tarafı kokladı, sonra diğer tarafı kokladı... ve hiçbirini seçmedi. Olabilecek bütün yolları kokladı, hatta birkaç ağaç gövdesi bile kokladı ama sonra yere yatıp sızlandı, kahverengi gözleri aşağı sarkmıştı.

“Sorun ne, kızım?” G çömelip Pet’in başını okşadı.

Bir ışık patlaması oldu ve Pet bir kız oldu ve G hâlâ üzerine eğilmiş onun saçlarını okşuyordu. Görgü kurallarını kesinlikle ihlal eden bir hareket olduğu açıktı. Kendini o kadar hızlı geriye attı ki neredeyse gelincik-Jane’i ağaçların arasına fırlatacaktı.

Kız-Pet ağlayacakmış gibi görünüyordu. “Majesteleri yanında biriyle yolculuk etmiş. Ben ikisinin kokusunu alıyordum.” Sanki o gizemli kişinin kokusu hoşuna gitmiyormuş gibi burnu kırıştı. “Ama Majestelerinin kokusu, o... burada bitiyor. Burada kötü bir şey olmuş.”

Daha G ondan bunu açıklamasını isteyemeden köpek biçimine geri dönüverdi. Bu halinde daha rahat görünüyordu, sanki çaresizliğiyle bu biçimdeyken daha kolay başa çıkabiliyormuş gibiydi.

G küçük gelinciğinin omzunda titrediğini hissetti, Jane’in Edward için en kötüsünden korktuğunu biliyordu.

“O iyi,” diye fısıldadı G, sonra köpeğe döndü. “Pet, ikinci kokuyu izleyeceğiz. Bizi Edward’a götürmese bile kesinlikle bazı yanıtlara ulaştıracaktır.” Karısı tekrar titredi. “Ama eminim Edward’a götürecektir.”

Jane gelincikçe onay verdi ve bir kez daha koşmaya harekâlanarak yerinde sindi.

Ancak G, Zavallı Sevgili Edward'a kavuşmak için Jane kadar hevesli değildi.

Bunun onu kötü bir insan yapıp yapmadığını merak etti.

Birkaç saat ve kısacık bir uyuklamadan sonra G ata dönüştü ve Jane kız oldu.

Eyerleri olmadan ne yapacaklarını merak ediyordu (o telaşla ağılda kalmıştı) ama Jane sırtına tırmanmakta tereddüt etmedi.

(Tarihin özellikle o dönemlerinde bir kadının ata eyersiz binmesi skandaldı. Ancak bir kadının aslında bir erkek olan bir ata eyersiz binmesi ayıplanacak bir davranış –hatta hapis cezası için geçerli bir gerekçe– bile sayılabilirdi. Adam kocası olsa bile.)

Daha önce kimse G'ye binmemişti. Jane'in ağırlığını sırtında hissetmek, bacaklarının beline sarılması tuhaftı ama rahatsız edici bir his sayılmazdı.

"Yelene tutunmamın sakıncası var mı?" diye sordu Jane, adeta akşam yemeği sırasında, "Tereyağını uzatabilir misin?" derken kullanılabilecek münasip bir ses tonuyla.

G yanıt olarak başını geriye attı.

Yelesinin bir tutamını kavradı Jane ama çekmeyecek kadar gevşek tuttu.

"Haydi, Edward'ı bulalım, Pet," dedi bekleyen köpeğe. "Bu koku bizi Helmsley'e götürmeli."

Evet, diye düşündü G biraz keyfi kaçarak. Haydi Edward'ı bulalım.

Jane'in boynuna çarpıp tehlikeli bir biçimde yana kaydığını hissedinceye kadar saatlerce yürüdüler. G dengesini bulması için diğer tarafa doğru silkelendi ve Jane kendini düzeltmeyi başardı.

"Özür dilerim," dedi Jane. "Daha sıkı tutunurum."

Yemeğe ihtiyacımız var, diye düşündü G. Neredeyse iki gün önce yedikleri birkaç lokma kuru etten başka bir şey yememişlerdi. Eyer çantasındaki her şey bitmişti ve o küçük ağırlık bile kendilerini yavaşlatacağı için çantayı geride bırakmışlardı.

“Yiyeceğe ihtiyacımız var,” dedi Jane aklını okumuş gibi.

Ama yiyecek bulmak için etrafta yiyecek aramaları (bu konuda hiçbiri deneyimli değildi) ya da avlanmaları (hiçbiri daha önce hayvan öldürmemişti) veya uygarlığa doğru ilerlemeleri (oralarda onları öldürmek isteyen askerler olabilirdi) gerekecekti. Ve Gifford şu an bunların hiçbirini yapamazdı. Tek yapabildiği at olarak düzgün bir şekilde yürümeye çalışmaktı.

“Bir şeyler bulabilirim,” diye belirtti Jane. G durdu ve o da sırtından aşağı kaydı. Kız uzaklaşırken o bekledi, birkaç dakika sonra avucunda biraz koyu mor dağ çileğiyle geri döndü. “Bulabildiğim kadarını topladım. Bunlar Dorset çileği. Güvenlidir. *Vahşi Doğanın Zehirli ve Zehirsiz Orman Meyveleri: Düşük Bütçeyle İngiltere’de Hayatta Kalma Keyfi* kitabında okumuştum. En azından bunların zararsız olanlardan olduğunu tahmin ediyorum. Kitaptaki resimler çok açıklayıcı değildi.”

Bu çok güven verici açıklamasının ardından dağ çileklerini bir kumaş parçasının üzerine koydu ve üç eşit parçaya böldü, yığınlardan birini Pet’in önüne koydu, diğerini avucuna aldı. G’nin ağzına doğru kaldırınca G yiyecek için heyecanlanıp yanlışlıkla kızın parmaklarından birini kapmamaya çalışarak yedi.

Jane at salyasıyla kaplanmış eline baktı. “İğrenç.” Avucunun içini G’nin sağırsına sildi. “Al sende kalsın.”

Sonra diğer kümeyi yedi.

“Bir köye gitmemiz gerekiyor,” dedi mora boyanan dudaklarıyla.

Bir kez daha, bu tam olarak G’nin düşündüğü şeydi.

Kısa bir süre sonra yola çıktılar ve çok geçmeden önünde, üzerinde uyuz gibi görünen bir köpek şekli olan tahta bir tabela asılı, devasa bir tavernanın etrafına kurulmuş küçük bir köye ulaştılar. Karanlık çökmek üzereydi ve üç bitkin yolcunun ne parası ne de takas edebilecekleri bir şeyleri vardı, bu yüzden plan yapana kadar ormanın kenarında kaldılar.

Jane plan yapmaya bayılırdı.

G'nin sırtından indi ve değişimin yaklaştığını hissederek pelerini onun sırtına koydu. Sonra gizlendiği bir ağaç gövdesinin arkasından köyü inceledi.

Güneş ufka değdi. Bir ışık patlamasıyla G erkek oldu. Pelerini etrafına sarıp koşar adım Jane'in yanına gitti.

Jane'in gözlerindeki parıltı ve yüzündeki gülümseme neredeyse kalbinin durmasına neden olacaktı.

"Tavernanın arkasında bir ambar var," dedi Jane heyecanla. "Bir adamın içeri ölü tavşanlarla kurutulmuş et taşıdığını gördüm."

"Ya. Eminim kilitliyorlardır. Bir eve girsek şansımız daha çok olur."

"Hırsızlık yapmayacağız!" Böyle bir şey önerdiğine inanmıyormuş gibi başını salladı. "Ben yiyecekleri var demek istedim. Ve biraz alabiliriz. Biz derken sen demek istiyorum. Oraya gidip karşılığında bir şey yapman gerekecek."

G bir köşede omzunda bir gelincikle dikilip değişik bir yabancı grubuna şiir okuduğunu hayal etti. Gelinciğin şiiri beğenmeyince omzunu ısırmasını hayal etti. Bir şey hazırlama fırsatı olmamıştı. Yanında yazılı bir şey getirme fırsatı da yoktu. Kalabalığa ilk sunum yaptığında ezberinden bir şiir okumaya niyetlenmişti ve zihni tamamen boşalana kadar ancak "bütün dünya bir aaaa" diyebilmiş ve birazcık kafiye yapan birkaç sözcük geveledikten sonra kaçmıştı.

“Bunun en iyi çözüm olduğundan emin değilim,” dedi. “Becerilerim sınırlı sayılır, günlük at saatlerim yüzünden ve ben şey –bir süredir– yani demek istiyorum ki...”

Jane kıpkırmızı oldu. “Zaten biz evliyiz artık. Hem sen gerçekten birinin sana bunun için para ödeyeceğini sanıyor musun?”

G onun ne ima etmek istediğini anlayana kadar birkaç kez gözlerini kırptırdı. Jane... cinsellikten söz ediyordu. Ve kimsenin ona bunun karşılığında para ödemeyeceğini söylemesi kulağa hakaret gibi geliyordu ama şimdi gücenecek zaman yoktu. “Ah, ha, yok ben... yani aslında ben hiç...”

“Neyse, boş ver şimdi.” Jane elini sallayarak geçti. “Ne yapacağını sandıysan onu yapma. Sadece masaları sil veya yerleri süpür. Tavernaların yerleri her zaman pis olur, değil mi? Bütün o dökülen biralar ve kusmuklarla.”

Jane genel olarak tavernalar konusunda biraz fazla eleştirel davranıyor gibiydi.

“Anladım. Bunu yapabilirim.” Tepeden aşağı incekken Jane onu durdurdu. Bu da muhtemelen iyi oldu. Üzerinde sadece pelerin olduğunu fark etti.

“Bekle! Ben de seninle geliyorum.”

“Ama değişmek üzeresin,” diye hatırlattı.

“Gelincik olarak gelirim. Çizmenin içinde.”

“Jane,” diye karşı çıktı ona. “Bu tehlikeli olabilir. Orada karşımıza ne çıkacağını bilmiyoruz. Senin için endişelenirsem dikkatimi toplayamam.”

“Ama...”

“Lütfen. Burada kal ve güvende ol.”

Jane kaşlarını çatı ve itiraz edecek gibi göründü ama bir ışık patlamasıyla giysileri yere düştü ve gelincik olmuştu.

G giysileri alıp giyindi. Hâlâ onun bedeninin ısıyla sıcaktı ve hafifçe onun kokusunu taşıyordu. Bir an durup kokuyu içine çekmek istedi ama gelincik-Jane o anda çizmesine

yanaşıyordu. “Hayır, sevgilim. Burada kal. Hemen dönerim. Söz veriyorum.”

Jane durdu, uzun bir gelincik iç çekmesiyle yerde dümdüz olacak kadar yassılaştı. Dayanılmaz bir can sıkıntısı içindeymiş gibi görünüyordu.

“Biraz kestirmeyi düşünebilirsin,” dedi G. “Bunu hak ettin.”

Tavernanın içi iyi aydınlatılmıştı ve çoğu hayvancılıkla ilgileniyormuş gibi bütün giysilerine tüyler bulaşmış erkeklerle onlar gibi dayanıklı ve sade giysili kadınlarla doluydu. Ancak çiftçiye benzemiyorlardı. Kızaran et ve ekmeğin kokusu dışında tuhaf bir koku vardı ama yiyecekler midesinin guruldamasına neden oldu. Kendini en yakınındaki tabağın üzerine atmamak bütün gücünü kullanması gerekti.

Herkes yaptığı işi bırakıp ona dönünce konuşmalar durdu.

“Ha, merhaba.” Cesaretini topladı. Şiir okumak gibiydi ama o sahneden şiirleri çıkarıp masalarının üzerine rahat tavırlarla av bıçaklarıyla hançerlerini koyan insanları ekleyin. Kadınlardan biri pençe gibi sivri uçlu olacak şekilde tırnaklarını törpölüyordu.

Aynı şiir okumak gibi.

G tekrar cesaretini toplayıp salonun dip tarafındaki bara doğru yürüdü. Yüzlerinde damla şeklinde yara izleri olan iki iriyarı adamın arasından sıkışarak geçmek zorunda kaldı. Islak köpek gibi kokuyorlardı. Barda oturan genç bir adam öne eğilip kesinlikle hoş olmayan bir tavırla sırtıttı.

Hancı onu süzdü. “Ne istiyorsun?”

“Ben...” G’nin daha önce parası olmadığını itiraf etmesi hiç gerekmemişti. “Buralarda yapılacak iş yoktur herhalde, değil mi?”

“İş mi?” Adamın beyninden çok kulak kırı olduğu açıktı.

“Masaları temizleyip yerleri silebilirim.”

Hancı bezgin suratlı servis yamağını işaret edince o da durup ters ters baktı. “O işi Nell yapıyor.”

“Veya patates soyabilirim. Ya da havuç. Veya soğan. Ya da hangi sebze olursa.” G daha önce hiçbir şey soymamıştı ama ne kadar zor olabiliirdi?

“Onu yapan bir adamımız da var,” dedi adam. “Sen defolup git en iyisi. Burası sana göre değil.”

G daha önce hiç yapmadığı, daha da aşağılık işler yapmayı teklif edebilirdi ama o anda ipuçlarını birleştirdi: ıslak köpek kokusu; giysilerdeki tüyler; içeri bir yabancı girdiğinde savunmacı davranış biçimleri.

Bunlar ve bir de dana eti yemeleri.

İnek.

Muhtemelen köyün tek ineği.

Bütün bunlar bir araya gelince anladı. Bu Sürü’ydü.

“Şey, evet, dediğin gibi defolup gitsem iyi olacak...” diye başladı.

“Sıçan!” Kapiya yakın oturan biri ayağa fırlarken sandalyesinin devrilmesine neden oldu. “Sıçan var!”

Bu Jane olamaz, diye düşündü Gifford. Ona orada kalmasını söylemişti.

“O sıçan değil, seni üşütük ahmak,” diye bağırdı bir başkası. “Bu bir sincap!”

“Bir çeşit sansar!”

Lanet olsun. Karısıydı.

“Bu akşam yemeğimiz, işte o kadar.” Bunu söyleyen G’nin sağında duran adamdı. “Ve bu da bir casus. Sebzelerle ilgili bir sürü soru sordu.”

“*Gelincik* olduğu ortada!” diye bağırdı G yerde koşuşturan o değerli küçük yaratığa doğru atılırken. Ama Jane çok uzaktaydı ve herkes aniden hareket etmeye başlamıştı, silahları ellerinde G’nin üzerine geliyorlardı. Bir tarafa doğru kaçmaya çalıştı ama Jane’i akşam yemeği olarak isteyen adamın savurduğu kol G’nin boğazına indi. G öne eğilip öğürmeye başladı.

Sert zeminde yankılanan gök gürültüsü gibi ayak sesleri ve “Sıçanı yakalayın!” bağırıışlarının arasında Gifford olabilecek en dehşet verici sesi duydu: tiz bir ciyaklama ve peşinden gelen sessizlik.

Biri Jane’in üzerine basmıştı.

G öne atılıp karısına ulaşana dek kalabalıktakileri itti, yanına gittiğinde karısı yeniden koşturmaya hazırlanmış gibi görünüyordu. Demek kırılan bir yeri yoktu. Öyle umdu. G onu kollarına aldı.

Çıkıştan yüksek havlamalar duyuldu: Pet.

G gelinciği göğsüne bastırıp kaçmak için döndü. Yolunun üzerinde beş-altı kişi vardı. Omuzlarını Jane’i korumak için öne alarak kafasını eğdi ve çarpışmaya hazırlanarak koşmaya başladı. Kalabalık insan grubu –birkaç ışık patlaması eşliğinde– köpeklere ve kurtlara dönüştü. O ana kadar onların Sürü olduğuna dair herhangi bir şüphe varsa artık kalmamıştı. Ancak nasıl olduysa üzerlerine savrulan hançer ve kılıçlara rağmen G sonunda kapıya ulaşmayı başardı.

Pet dışarıda bekliyordu, takip etmeye kalkışanlara hırlayıp ısırarak (tanrım, bu köpeğe bayılıyoruz) geride kalıp G’ye kaçması için zaman kazandırdı. G bir insan olarak koşabileceği kadar hızlı koşuyordu ve birkaç dakika içinde kendini tek başına ormanda buldu, bir de göğsünde titreyen Jane vardı. Yavaşlayabileceğine karar verdi. Ancak o zaman kollarındaki ve bacaklarındaki kesiklerin acısını hissetti. Kargaşa sırasında yaralanmış olmalıydı.

G soluklanmak için bir dizini yere koydu ve Jane’i tutan ellerini gevşetti. “Neyse, en azından kimse evliliğimizin sıkıcı olduğunu söyleyemez, değil mi canım? Ama ormanda beklemenin daha iyi olacağı konusunda anlaştığımızı sanmıştım.”

Jane karşılık vermedi.

Aynı anda Gifford gömleğinin ön tarafından akan kanı ve onun alışılmadık sessizliğini fark etti.

Jane asla susmazdı.

Yaralanmıştı.

G telaşla pelerinini çıkarıp yere serdi ve gelinciği üzerine yerleştirdi. Küçük bedeninin dış hatlarından ve hızlı ama zorlanarak soluk aldığından başka bir şey göremeyeceği kadar karanlıktı. Parmaklarını yan tarafında gezdirdi ve uzun, derin bir yarık olduğunu fark etti. Gömleğinden yırttığı bir kumaş parçasıyla kanamayı durdurabileceğini umarak onu sardı.

“Jane?” Sesi titriyordu. “Bana iyi olduğunu söyle.”

Gelincik-Jane elbette ona yanıt veremezdi. Pelerin yığınının üzerinden ona halsizce bakmakla yetindi. Minik bir inilti çıkardı.

Çalılar hışırdadı, G hemen arkasını döndü ama gelen Pet’ti.

Bir ışık patlamasıyla çıplak kız oldu. “Diğer köpekler peşimizden gelmeyecek.” Işıldayarak yeniden köpek oldu, yanlarına geldi, Jane’i kokladı ve inledi. G gözlerini kapayıp başını eğdi.

“Jane. Jane, seni inatçı kız.” Şefkatle yerden alıp kollarında tuttu. “Seni Helmsley’e ulaştıracağım. Sakın beni oraya gitmeden önce bırakma, Jane. Beni bırakma. Koş, Pet!”

Köpek yola koyuldu, G daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koşarak onu izledi. En az on dakika son sürat koştu, sonra da koşmayı sürdürdü çünkü Jane’in hayatı ona bağlıydı ve şimdi onun hayatını kurtarma sırası G’deydi.

YİRMİ İKİ

Edward

Bir köpek havlıyordu. Aptal köpek.

Edward saatlerdir uyanık yatıyor ve uyumaya çalışıyordu ama yatağını rahatsız buluyordu ve kafası kadınlarla doluydu: kadife yastıklarda oturan Mary canını sıkıyordu. Bir yerlerde soğuk, karanlık bir odaya kapatılmış, öldüğünü sandığı için ağlayan Jane; bu kısmı haydi neyse, Edward yüksek sesle itiraf etmeyecek olsa da Jane'in arkasından yas tutması fikri hoşuna gidiyordu. Ölümü nedeniyle acı çekmesi uygun bir davranıştı, ne de olsa en iyi arkadaşıydı. Ama Jane'in ta Londra'da kapalı tutulması ve kendisinin burada olması ve yanına gitme şansı olmaması onu kızdırıyordu. Bir de Edward'ın yardım istemek için –en sevmediği insanlardan biri olan– Fransa Kralı'na yalvarmaya gitmesini içeren karmaşık planlar yapan Bess vardı, hatta Edward'ın yapacağı şey yalvarmaktan çok dilenmeye benziyordu ve krallar dilenmezdi. Üstüne bir de iğrenç tonikleri ve jilet gibi keskin diliyle ona kendisini kral rolü oynayan bir çocuk gibi hissettiren sinir bozucu büyükannesi vardı.

Ve Gracie. Gracie, Gracie.

Gülümsemesinin hoşuna gittiğini söyleyişiyle.

Küçük tahta tilkiyi uzatırken ona değen şaşırtıcı sertlikteki elleriyle.

Aklı başında bir kadın gibi etek giymeyecek kadar inatçı olduğu için pantolonuyla.

Ağılda dudaklarına değen parmakları, tehlikeli ve neşeli bakışlarıyla.

Söz dinlemeyen saçlarıyla.

Gülüşüyle.

Tabii her zaman ona gülüyormuş gibiydi. Alay ediyordu. Sırtüstü yere seriyordu. Emirlerine karşı geliyordu. Bana Edward de, gibi en basit olanlarına bile. Ona Edward demesi ne kadar zor olabilirdi?

Edward'ın canı sıkılmıştı.

Köpek hâlâ havlıyordu, sesi eski şatonun taş duvarlarında yankılanıyordu, çok gürültücü ve inatçıydı. Edward yan tarafına döndü ve dolandığı örtüleri tekmeledi. Şilte yumru yumruydı, saman ve yün karışımıyla doldurulmuştu. Sarayda kuş tüyü yatağında en pahalı çarşaflarla ve en yumuşak kürklerle uyurdu. Hiç kendi gömleğini temizlemesi gerekmemişti. Veya kendi lazımlığını boşaltması. Ya da üç gece üst üste tavşan yahnisiyle idare etmesi.

Hav hav hav, diye devam etti köpek.

Kadınları da unutmayalım. Kendini bir anda kadınların ortasında buluvermişti, hem de sarayda ona yaltaklanan ağırbaşlı ve sessiz genç nedimeler gibi olan kadınların değil. Yo, hayır. Ona patronluk taslamaktan büyük zevk alan dik kafalı kadınların ortasında.

Onu çileden çıkaran ve öpülemeyen kadınların.

Ve o lanet olası köpek bir türlü havlamayı kesmiyordu!

Burada köpekler bile saygısız, diye düşündü kafasına çektiği yastığı kulağına bastırırken. Sarayda köpekler asla bütün gece havlamazdı. Buna izin verilmezdi. Pet kesinlikle

havlamazdı, çok ters bir şey olmadığı sürece. Acil bir şey. Pet asla...

Edward doğrulup oturdu.

Elbette tam da o anda havlama durdu. Gece birden o kadar sessizleşti ki kendini bir şey duymaya bu kadar zorladığı için kulak zarlarının patlamasından korktu. Sonra şatonun bir yerlerinde bir kapının çarptığını duydu ve koridordan boğuk sesler geldi. Panik dolu sesler.

Edward yataktan çıkıp çabucak pantolonunu ve çizmelerini giydi. Aşağıda yeniden kapılar çarptı ve zeminde çekilen ağır bir mobilyanın gıcirtısı duyuldu. Şato saldırıya uğramış olabiliyordu... bu, ihtimaller dahilindeydi. Mary hayatta olduğunu bir şekilde öğrenmişse ondan kurtulmak için asker yollayabilirdi.

Edward bir kılıç bulmak için etrafına bakındı ama tek bulabildiği bir tereyağı bıçağı ve kırık bir süpürge sopasının yarısı oldu, bunlarla idare etmesi gerekecekti. Bıçağı çizmesine sokup süpürge sopasını sıkıca kavradı, yatak odasının kapısını sonuna kadar açtı ve koridora adım attı.

Büyükannesinin görünmez kokarca kokusu bir anda burnuna çarptı, o kadar güçlüydü ki onu bayıltabilirdi. Uğursuz bir işaret daha.

Edward merdivenlerden sessizce indi, kalbi gümbürdüyordu, tüyleri diken diken olmuştu. Şatonun toplam nüfusu yedi kişiyle sınırlıydı: Edward, Gracie, Bess, büyükanne, bir aşçı, artık kâhya olarak görev yapan eski bir saray nedimesi ve kılıcını zor kaldıracı çok yaşlı bir muhafız. Askerlerin saldırısına uğrayacak olsalar işleri biterdi. Kellesi hemen o sabah Mary'ye bir sepet içinde sunulurdu.

Ana koridor ıssızdı, titreşen tek bir şömine ateşi bile yoktu ama Edward gürültüleri duyabiliyordu. Sesleri mutfığa kadar takip etti. Vurma sesi. Bağırma sesi. Dikkatle itip kapıyı araladı.

Aralıktan ilk görünen büyükanneydi. Yaşlı leydi, hemen arkasından gelen, suratında asık ve korkulu bir ifade olan Bess'le, alışılmadık bir zarafetle mutfakta dolaşarak mumları yakıyordu.

“Civanperçemi, bana gereken şey o,” dedi büyükanne, Bess’e. “Yıldız şeklinde mor bir çiçek. Kilerde direklere asılı. Bir de bulabilirsen kırkkilit otu. Koş!”

Bess fırlayıp enkaz halindeki avluya açılan arka kapıdan çıktı. Sonra büyükanne ayağını bir sandalyeye koyup mor damarlı bacaklarını sergileyerek elbisesinin eteğini kaldırdı. Mutfak bıçağıyla iç eteğinden bir parça kesti. Edward gürültü yapmış olmalıydı ki büyükanne ona baktı.

“İçeri gir, oğlum,” dedi havlar gibi.

Edward itaat etti. Mutfakta başka kimse yoktu. Ortadaki uzun masanın üstü boşaltılmıştı ve üstünde bir pelerin ve pelerinin üzerinde de koyu renk, tüylü bir şey vardı. Bir çeşit hayvan.

“Bir şey mi pişiriyorsun?” diye sordu Edward aptal gibi. “Neler oluyor?”

Büyükanne iç çamaşırından kalan kumaşı ona fırlattı. “Al. Şerit şerit yırt.”

Edward buna itiraz etmek için uygun bir bahane bulamadan avlu kapısı ardına kadar açıldı ve içeri Gracie'yle bir yabancı girdi, aralarında duran büyük su kovasını taşıyorlardı. Doğruca ateşe yürüyüp suyu alevlerin üzerine asılı kazana boşalttılar.

“İyi. Şimdi kilere, Elizabeth'in yanına git ve ihtiyacım olan şeyleri bulmasına yardım et. Bitkilerden biraz anlıyordun, değil mi?” dedi büyükanne, Gracie'ye, o da hemen tekrar çıktı.

“Sen,” dedi büyükanne, Gracie'ye kovayı getirmesi için yardım eden adama. “Devrilmeden önce gel de otur. Senin kafanı da dikmek istemem.”

Adam konuşmak ona acı verecekmiş gibi yutkundu. Ter içindeydi ve pisti, tükenmiş görünüyordu. Masaya bir sandalye çekerek üstüne yığıldı, minik yaratığa bakıyordu. Bu bir mink, diye düşündü, Edward, ablası Mary'nin kış aylarında boynuna doladığı posta benziyordu. Güzel, yumuşak bir kürk. Ama bir mink için bu kadar telaşa ne gerek vardı?

Adam elini uzatıp küçük kafayı o kadar büyük bir şefkatle okşadı ki Edward'ın soluğu kesildi. Ama yaratık kıpırdamadı.

Adamın dudakları kıpırdadı, lütfen'e benzeyen bir sözcüktü.

"Edward. Kumaşlar," diye bağırdı büyükanne ters ters.

Adam, Edward'a baktı ve göz göze geldiler.

Bu Gifford Dudley'di.

Jane'in kocası. Burada. Yüzünde sanki kalbi parçalanmış gibi bir ifade vardı. Sanki masanın üzerindeki küçük minik onun için dünyadaki her şeyden daha değerliymiş gibi. Sanki ölen kendisiymiş gibi.

Edward'ın ciğerlerindeki hava boşaldı.

"O Jane mi?" dedi soluk soluğa. "Jane! Jane mi o?"

Büyükanne onu yakasından tutup masadan uzaklaştırdı. "Evet, o Jane ve yaralı ve benim o kumaşlara gerçekten ihtiyacım var, oğlum."

Edward hemen kumaşı yırtmaya başladı, bir yandan gözlerini masadan ayırmayan Gifford'a bakıyordu. Yüzünde o kadar sefil ve mahvolmuş bir ifade vardı ki Edward'ın başta onu tanınamasına şaşmamak lazımdı.

Başlarına ne gelmişti?

Kazandaki su kaynadı. Edward büyükanne'nin iç eteğini yırtmayı bitirdi ve Bess'le Gracie otlarla döndü. Büyükanne masaya bir şamdan getirip sargıları çıkarınca minkin uzun, yol yol kanlı bedeni ortaya çıktı. Büyükanne küçük yaratığa bakarken Edward'ın kalbi ağzındaydı.

"Bu biçimindeyken mi yaralandı?" diye sordu Gifford'a aksi aksi.

Gifford başıyla onayladı. “Biz şey yapıyorduk... tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.” Sesi kısıldı. “Çok hızlı oldu.”

Bess büyükanneye otlardan yaptığı merhem kâsesini ve bir leğen sıcak su uzattı. Büyükanne, Jane’in yaralarını temizlemeye başladı. Kısa bir süre sonra su pembe olmuştu.

Edward başının döndüğünü hissetti. Bir de tavşan yahnisini kusacakmış gibi.

“Edward,” dedi büyükanne sakince, gözlerini işinden ayırmadan. “Sen de otur.”

Oturdu ve başının dönmesi nispeten azalınca kadar derin derin soluk aldı. “Jane Eðian’mış,” diye fısıldadı büyükanne minik yarattığı tedavi etmesini izlerken.

“Öyle görünüyor,” dedi büyükanne.

“Bu kadar zamandır, tek istediği buydu, Eðian olmak. O... tam olarak ne acaba?” diye sordu Edward.

“Gelincik,” dedi Gifford düz bir sesle. “O bir gelincik.”

“Kızken yaralansa daha iyi olurdu,” dedi büyükanne. “İnsan olarak yaralanırsan Eðian biçimindeyken yara önemsiz kalır... kaybolmaz ama daha küçük olur. Başına bir şey geldiğinde hayvan biçimindeysen...” Gelincik-Jane’e bakarken dudaklarını sıktı. “İnsanken olsaydı daha iyi olurdu. Bir kere, tüyler olmadan yaralarını daha rahat görürdüm.”

“Bir şekilde onun değişmesini sağlayamaz mıyız?” diye sordu Edward sesi çatlayarak.

Büyükanne başını salladı. “Beden kendini hangi biçiminde daha güvende hissederse o şekilde kalır, bu genellikle hayvan biçimi olur. Korkuyu yenen bilinçli bir karar vermesi ve değişimi tetiklemesi gerek. Hayır. Uyanmasını beklememiz gerekiyor.” Küçük bir çocuğu uykuya yatırıp üstünü örtermiş gibi pelerini gelinciğin üzerine örttü. “Beklememiz gerekiyor,” dedi tekrar.

Ya uyanmazsa? diye düşündü Edward ama söylemedi. Söyleyemedi.

Büyükanne bir elini Edward'ın, diğerini Gifford'ın omzuna koydu. "Geç oldu. Ama sizi gidip biraz dinlenmeye ikna edemem sanırım, değil mi?"

İkisi de başını salladı.

Kadın içini çekti. "Pekâlâ. Ona göz kulak olun o zaman. Bir şey olursa gelip beni uyandırın."

Sabah olmuştu, güneş henüz görünmüyordu ama Jane değiştiğinde doğuda gökyüzü aydınlanıyordu. Edward kendi gözleriyle görmese inanmazdı... pelerinin altında kıvrılmış yatan şey bir an gelincik, bir an sonra kuzeniydi. Ayağa fırlayıp büyükanneyi çağırmaya koştı ama birkaç adım atabilmişti ki Jane'in inleyerek bir isim söylediğini duydu.

"G," demişti.

Gifford. Kocasını, diye hatırladı ani bir sızıyla. Gifford kocasıydı çünkü Edward ondan genç lordla evlenmesini istemişti, onu bunu yapmaya zorlamaması için kendisine yalvardığı halde. Jane, Edward'ı dinlemişti. Ve şimdi sargılar içinde yatmasının nedeni buydu.

Hepsi onun suçuydu. O berbat bir dosttu.

Döndü. Gifford, Jane'in elini tutuyordu. Yüzüne götürüp yanağına bastırdı, sonra avucunun içini öptü. "Jane," diye fısıldadı. "Uyan."

Jane'in gözleri gözkapaklarının ardında hareket etti, sonra titreyerek açıldı. "G," dedi yeniden ve dudağının kenarı gülümser gibi kalktı. "Seni bir daha göremeyeceğimi sandım..."

"Benden kurtulmak için daha fazla uğraşman lazım," dedi Gifford.

Edward özel bir şeye istenmeden tanık oluyormuş gibi hissetti. Kapıya doğru bir adım geriledi ve ayağı taş zemine takılarak tökezledi.

Jane, Gifford'ın omzunun üstünden bakıp onu gördü.

“Edward,” dedi içini çekerek, kahverengi gözleri açıldı. “EDWARD.”

Boğuk bir çığlık atıp elini uzattı. Ve Edward tabii ki yanına gitti. Gifford doğrulup Edward’ın onun yanına oturabilmesi ve elini tutabilmesi için çekildi.

“Yaşıyorsun,” dedi Jane. “Sürekli naaşını görmeyi talep ettim ama izin vermediler, ben de bütün bunların bir numara olduğunu, senin gerçekten gittiğini, onların bana yalan söylediğini, senin uzaklarda bir yerlerde olduğunu, bunun gerçek kraliçe olmadığım anlamına geldiğini ve orada olmamam gerektiğini düşündüm ama bunların hepsi benim dileklerim gibi geliyordu.”

Bu sözler onu tüketmiş gibiydi, inleyip tekrar masaya düştü. Edward o anda pelerinden kan sızdığını fark etti. Gifford’dan büyükanneyi çağırmasını istemek için döndü ama Gifford çoktan gitmişti. Büyükanne kollarını sıvayarak telaşla kapıdan girdi.

“Büyükanne,” dedi Jane. “Seni bulduk, sonunda.”

“Sessiz ol, canım,” dedi büyükanne. “Dinlen şimdi.”

Jane içini çekip gözlerini kapadı. Büyükanne, Jane’in kızıl saçlarını alnından çekti ve pelerini kaldırmaya başladı. Sonra durup Edward’a baktı.

“Sen dışarı,” diye emretti. “Sen de, at-oğlan.”

Edward, Gifford’ın gergin bir ifadeyle kapıda durduğunu gördü. Birlikte dışarı çıktılar, güneşin ilk ışınları şatonun en yüksek noktalarına geliyordu.

“Gitmem gerekiyor,” dedi Gifford. “Acaba sen...”

“Onunla kalırım,” diye kabul etti Edward.

Gifford başını eğip göğsüne doğru sertçe sallayarak onayladı. “Teşekkür ederim.”

Sonra çimenlerde uzun adımlarla yürüyerek Edward’dan uzaklaştı, bir yandan telaşla giysilerini çıkarıyordu, sonra

bir ışık patlaması oldu, sonrasında artık yürümüyor, çayırda dötrnala ilerliyordu.

Edward yere oturup sırtını duvara yaslayarak dizlerini karnına çekti. Üşüyordu, uykusu vardı ama umurunda değildi. Büyükanne içeri girmesine izin verinceye kadar Jane için burada olacaktı.

“Majesteleri,” dedi yumuşak bir ses. Başını kaldırdı. Gracie ona bir fincan uzatıyordu. Aldı. Sıcaktı, buharı tütüyordu. Elleri ısındı.

“Lütfen büyükannenin karışımlarından olmadığını söyle,” dedi.

“Anlamanın tek yolu var,” diye karşılık verdi kız.

Bir yudum aldı.

Çaydı. Sütsüz ve şekersizdi ama yine de çaydı.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Müthişsin... yani çay müthiş. Teşekkür ederim.”

“Şey, kriz zamanlarında İngilizlerin bunu içtiğini duymuştum.” Kollarını başının üstüne kaldırıp gerindi, sonra esnedi ve gülümsedi. “Biz İskoçlar viskiyi tercih ederiz.”

Düzgün bir şekilde gülümseyemeyecek kadar yorgundu. Çayı ağır ağır içti, midesini dolduran sıcaklığın tadını çıkardı. Omuzları gevşemeye başlamıştı.

“Onu seviyorsun, değil mi?” diye sordu Gracie boş fincanı elinden alırken. “Jane’i.”

“Evet, onu seviyorum,” dedi. “Birbirimizi doğduğumuzdan beri tanıyoruz.”

Bir şeyler daha söyleyecekti, Jane’in kardeşi gibi olduğu, aralarındakinin böyle bir sevgi olduğu gibi şeyler ama sonra çılgın, neşeli, küçük bir havlama duydu ve Pet üzerine atladı.

Köpek kuyruk sallayarak etrafında dans etti, inleyip sızlanıyor, tiz havlamalarla deli gibi kuyruk sallıyordu. Sırtarak onu okşamaya çalıştı ama düzgün durmuyordu. Ancak yüzünü

yalamaya başladığında onun içinde bir yerlerde bir kız, bir insan olduğunu anımsadı ve kendine gelerek ayağa kalktı.

“Biri seni gördüğüne sevinmiş,” diye belirtti Gracie.

“Hı... evet,” dedi. “İn aşağı, Pet. Aşağı.”

Bir ışık patlaması oldu ve karşısındaki çıplak bir kızdı.

“Majesteleri,” dedi coşkuyla. “Sizi gördüğüme o kadar memnun oldum ki. Buraya kadar kokunuzu takip ettim ve bir keresinde kaybettiğimi sandım ama sonra yine buldum. Daha çabuk gelirdim ama bana Jane’i korumamı söylemişsiniz, bu yüzden ben de onlarla kaldım.”

Ona “cici kız” deme ve başını okşama isteğini bastırdı. “Aferin, Pet,” dedi bunun yerine. “Jane’in yanında kalmakla iyi yaptın.”

Pet’in çıplak bir kız olmasına asla alışamayacaktı. Saçları bütün gerekli yerlerini örtecek kadar uzun ve gürdü ama yine de her seferinde onu şoke ediyordu.

Tek şaşıran o değildi. Gracie yanında ağzı açık duruyordu. Şimdiye kadar onu en afallamış gördüğü andı. Her şey bu kadar rahatsız edici olmasaydı buna gülerdi.

“Neyse, Pet,” dedi ve boğazını temizledi. “Seni Gracie Mac-Tavish’le tanıştırmak istiyorum. Gracie, bu Petunya Bannister, benim... şey...” Fedai yanlış bir sözcük gibi geliyordu. Koruma kendisi için çok gurur kırıcıydı. Eşlikçi yanlış anlaşılabilirdi. “Koruma... görevlim,” demekte karar kıldı sonunda.

Pet başını yana eğerek Gracie’ye baktı. Sonra havayı kokladı. “Tilki,” dedi kararını vererek ve burnunu tiksintiyle kırıştırdı. “Demek kokusunu aldığım sendin.”

“Buna memnun olduğundan eminim,” dedi Gracie alayla.

Bir ışık patlaması ve Pet tekrar köpek oldu. Edward’ın ayağının dibine oturup Gracie’ye kötü kötü baktı, sonra boğazının içinden hırladı.

“Affedersin,” dedi Edward yerin yedi kat dibine geçerek. “Yabancılardan pek hoşlanmaz.” Tazıyı azarlamak için eğildi. “Gracie benim hayatımı kurtardı, Pet. O benim dostum.”

Pet başını patilerine dayayıp gürültüyle iç çekti.

Edward, Gracie’nin kendisine baktığını fark etti. “Ne oldu?” diye sordu. “Bunun biraz sıradışı olduğunu biliyorum ama görünüşe göre ailesi kraliyet ailesine nesillerdir hizmet ediyormuş ve Eğian olduğunu ancak birkaç hafta önce öğrendim, yemin ederim.”

“Ben bu muyum? Dostun muyum?” diye sordu Gracie.

“Elbette,” dedi.

“Hayatını kurtardığım için mi?”

“Evet. Yani hayır. Yani ben...” Hangi yanıtı duymak istediğini bilmiyordu. Kendini toplamak için duraksadı. “Sen beni dostun olarak görüyor musun?”

Gracie başını salladı. “Sizi nasıl göreceğimi bilmiyorum, Majesteleri.”

Dişlerini sıktı. “Edward,” diye düzeltti.

Pet tekrar hırladı. Edward kaşlarını çatınca sustu.

“Hakkında bilmediğim başka bir şey var mı?” diye sordu Gracie. “Sakladığın başka sürprizler filan?”

Hakkımda bilmediği çok şey var, diye düşündü, bilmesini çok istediği şeyler. Ama “Hayır,” diye yanıtladı. “Sanırım hepsi bu kadar.”

“İyi o zaman.” Küçük bir baş selamı verdi. “Majesteleri. Pet. Şimdi huzurunuzdan affımı rica ediyorum. Büyükanneniz benden kendisi için bazı malzemeler temin etmemi istedi ve yaşlı leydiyi reddedemem.”

“Temin etmek, çalmak gibi mi yani?” diye sordu Edward.

Gamzeler. “Soru sormamak daha iyi, Majesteleri. Endişelerini Jane’ine sakla. Bırak ben de kendi işimi yapayım.”

Jane’ine. Tekrar duvardaki eski yerine yaslandı. Jane’in, sanki Jane bir şekilde ona aitmiş gibi, yoksa bunu söylerken

Gracie'nin sesinde bir ima mı vardı? Kıskanmış gibi? Onun Gracie'si olmak istermiş gibi?

Edward bunu ancak umut edebilirdi.

"Yaşayacak," diye belirtti büyükanne daha sonra, o anda kesinlikle uyuklamayan Edward'ın yerinden sıçramasına neden olarak. "Seni sordu. Onu senin yatağına yatırdım, şatodaki en rahat yatak o çünkü. Onu konuşturarak yorma. Hızlı iyileşecek ama dinlenmesi lazım."

Edward, Pet'e orada kalmasını söyleyip koşarak merdivenden çıktı.

Jane yastıklara dayanmış, oturuyordu. Yorgun ve gözlerinin altındaki lavanta rengi halkalar ve tebeşir beyazı dudaklarıyla hasta görünmesine rağmen Edward'ı görünce cesurca gülümsedi.

"Yaşıyorsun," diye tekrar belirtme ihtiyacı hissetti.

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Edward, dikkatle yanına otururken. "Sen ve ben, mucizeyiz."

"Ben gelinciğim," dedi Jane pişman olmadığı büyük bir günahını itiraf ediyormuş gibi.

"Bunu ben de fark ettim. Ben kerkenezim. Tanıştığımıza memnun oldum. Aslında muhteşem bir şey olurdu ama ne yazık ki uçarken adeta beynimi yitiriyorum. Üzerinde çalışıyorum. Daha iyi kontrol edebildiğimde uçmamın da faydasını görürüm herhalde. Önden uçup gözcülük yapabilirim. Casusluk yaparım. İnsanları gözetlemek için sabırsızlanıyorum. Ortaya çıkaracağım bütün o pislikleri bir düşünsene."

Jane parmaklarını pütür pütür keten çarşafın kenarında gezdirdi. "Bu harika."

"Demek biz Eðian'ız," dedi Edward sevinçle. "Sonunda!"

Jane tekrar gülümsedi ama aklı orada değil gibiydi. Hâlâ canı yanıyor, diye düşündü Edward. Elini tuttu. "Janey. Artık

iyileşeceksin. Büyükanne öyle söyledi ve büyükanneye karşı gelmeye cüret edemezsin.”

“Ben iyiyim,” dedi Jane. “Yani iyi olacağım. Söz.”

Edward pencereden baktı, güneş gökyüzünde alçalıyordu. “Yakında alacakaranlık çökecek ve kocan dönecek. Ona da bu sözü ver.”

“O nasıl?” diye sordu Jane sesi titreyerek. “Bana çok mu kızgın?”

“Gifford sana neden kızgın olsun?”

“Tavernaya girerken bana dışarıda beklememi söylemişti. Ama ben yine de içeri girdim.”

Büyük sürpriz.

“Kızgın değil. Ama çok endişelendi tabii,” diye yanıtladı Edward. “Nefesi saman kokuyor mu? Hep merak etmişimdir.”

Jane ona vurdu, sonra yüzünü buruşturdu. “Kraliçe olduğumda kavga ettik. Dudley onu kral yapmamı istedi, eşitim olarak, ama ben reddettim.”

“Zeki bir kız olduğunu biliyordum zaten. Sanırım seni bağışlamış,” dedi Edward.

Gifford’ın Jane için hissettikleri yadsınamazdı. Adam onu kaybetme korkusuyla acılar içindeydi. Dün gece onun aşkı odada yanan bir ışık gibiydi, gören herkes için aşıkârdı, öleceğini sanırken yüzündeki ifadeden, odada ileri geri yürüyüşünden ve Jane yeniden bir kıza dönüşene kadar geçen o uzun saatler boyunca surat asmasından. Gifford’ın, Jane’in elini tutup yanağına götürerek nasıl öptüğünü düşünmekten kendini alamıyordu Edward. Romantik bir biçimde değil tabii.

Gifford, Jane’i seviyordu. Ve kocasından bahsederkenki yüz ifadesine bakılırsa Jane de Gifford’ı seviyordu. Birbirlerini seviyorlardı. Bunu henüz birbirlerine itiraf etmemiş olsalar da.

Edward gülümsedi.

Belki de her şeye rağmen bu hikâyenin mutlu bir sonu olacaktı.

Jane YİRMİ ÜÇ

“Hayvan biçimine dönüşmenin anahtarı,” dedi büyükanne, “kalbinin arzusunu bilmektir.”

Yine mi bu, diye düşündü Jane. Kalbimin arzusu.

Akşamüstüydü, Jane, Edward ve Gifford yıkıntıyı çevreleyen eski yolun biraz dışında duruyordu. Şato tepelerinde yükseliyor, güneşin yakıcı ışınlarını kesiyor, taş yığınlarının ve gür çimenlerin üzerine koyu renk gölgeler düşürüyordu. Büyükanne karşılarında dururken Gracie yüzünde ciddi bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturmuş, grubun etrafında dolanıyordu.

Jane’in başı ağrıyordu.

“Kendinize karşı dürüst olun,” diye devam etti büyükanne. “Değişmek istediğiniz anda neden kuş veya gelincik ya da at olmak istediğinizi bilmezseniz...”

Gifford burnundan soludu. O zaten attı.

“...ya da insan, o zaman olduğunuz biçimde kalırsınız.”

“Peki ya lanetler?” diye sordu Jane.

“Ne ilgisi var lanetle?” Havaya keskin bir çöp kokusu yayıldı, gırtlığında hissettiği ekşi tat Jane’i öksürttü. Büyükanne

hiçbir zaman sabırlı biri olmamıştı ve ne kadar sıkılırsa o kadar kötü kokardı.

“Lanetlenmişsek değişimlerimizi nasıl kontrol edeceğiz?”

“Sana lanetlendiğini düşündüren nedir?”

“Gifford günlerini at, gecelerini de insan olarak geçiriyor. İstisnasız her gün değişiyor.” Jane eskiden bu başarısızlığı nedeniyle onu suçlardı. Disiplinsiz olduğunu düşünürdü. Şimdi biraz daha anlayışlıydı. “Ve şimdiye dek ben de gecelerimi gelincik olarak geçirdim.”

En azından Kule’den beri her gece böyle olmuştu. Güneş batıyor ve bir ışık patlamasıyla Jane gelincik oluyordu, değişmek istese de istemese de. Bu bir sorundu. *İlk adım bunu kabullenmek*, diye düşündü.

“Biz de bunun için buradayız zaten.” Büyükanenin kokusu arttı. “Çünkü hepinizin kendini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyor.”

“Lanetin mantığı, kontrol edilemez olması değil mi zaten?” Jane, başını eğip otlayan Gifford’ı işaret etti. “Önce lanetleri bozmalıyız, ancak ondan sonra değişimi kontrol etmeyi öğrenebiliriz.”

“Bu kulağa mantıklı geliyor,” dedi Edward. “İyi düşünün, Janey.”

“Bana sorarsan aptalca,” dedi Gracie, Jane’e soğuk soğuk bakarak. “Siz lanetli değilsiniz. Sadece inatçısınız.”

“Gracie haklı.” Büyükanne abartıyla içini çekti. “Lanetli değilsiniz. İçinizde, değiştiğiniz zaman değişmenizi isteyen bir şey var.”

“Şey, güneşin konumu nedeniyle dönmek bana kesinlikle lanet gibi geliyor,” diye itiraz etti Jane.

“Bence de.” Edward kaşlarını çatı. “Bana Gifford lanetliymiş gibi geliyor ve Jane, sen de onunla evlenerek bu laneti kaptın. Bu da kısmen benim suçum demek oluyor. Çok özür dilerim.”

Jane teselli etmek için Edward'ın koluna dokundu. "Bu senin suçun değil."

Gifford bir kez daha gürültüyle burnundan soludu ve arka tarafından büyük, lapa gibi bir şey döküldü. At biçimindeyken kesinlikle görgü kurallarına uymuyordu.

Jane ödünç elbisesinin eteklerini düzeltti. Kesiminin ve renklerinin modası onlarca yıl önce geçmişti ama o bu tür şeylere hiç aldırmazdı. Pantolondan daha onurlu bir şeye sahip olduğu için minnettardı. Yine de Gracie pantolonu bir kadının o zamana kadar giydiği en moda şeymiş gibi gösteriyordu. Gözlerini ondan alamamasına bakılacak olursa Edward bu manzarayı takdir ediyormuş gibiydi.

Jane neredeyse Edward'ın adına utanacaktı. Gerçekten.

"İkinizin de güneşle birlikte değişmek için bir nedeni olmalı," dedi Gracie.

"Bu doğru," diye onayladı büyükanne. "Söylediğim gibi, bu bir kalp meselesi. Biçimlerinizi gerçekten kontrol etmek istediğinizde edersiniz."

Bunlar Jane'e fazla yargılayıcı geliyordu. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Kimse değişimini kontrol etmeyi benden daha fazla isteyemez!"

Büyükanne onu onaylamayarak cıkcıkladı. "Bana ilk dönüşümünü anlat."

"Çok büyük bir duygusal ihtiyaç anımdaydı," dedi Jane çenesini kaldırarak. "Tıpkı hikâyelerdeki gibi. İdamımdan kaçmak istiyordum. Ve Gifford'ı kazıkta yanmaktan kurtarmak istiyordum. Bu yüzden gelincik oldum ve onu kurtardım."

"Çok asil bir ilk değişim." Edward ona bakıp gülümsedi. "Benimki de yatağымda öldürölmek istemediğimdendi. Kaçmam gerekiyordu, ben de kaçtım."

Büyükanne sanki ilk değişimini anlatmasını bekliyormuş gibi Gifford'a göz attı ama o hava püskürtüp olmayı tercih ettiğı yer orasıymış gibi eski şatoyu çevreleyen çayıra baktı.

“Senin ilk değişimin nasıldı, büyükanne?” diye sordu Jane.

“Hizmetçilerimden biri kahvaltıda meyveyi unutmuştu. Ben de kokarca olup ona püskürdüm.”

Gracie kahkaha attı. “Gerçekten böyle mi oldu?”

Büyükanne tek kaşını kaldırdı. “Sen bana yalancı mı diyorsun?”

“Masal anlattığınızı söylüyorum.”

“Tamam. Bahçıvan bir gül çalısını soldurmuştu ben de öfkeleniverdim.”

“Büyükanne!” dedi Edward. “Bize gerçeği anlat.”

“Ah, gerçek çok kaypak bir şeydir,” dedi büyükanne ama sonra içini çekti. “Tamam, peki. Saray nedimelerimden biri geceyi kocamla geçirmişti.” Ne demek istediğinin anlaşılması için bir an bekledi. “Bunu saray erkanı toplandığı zaman öğrenemedim ve herkesin önünde kokarcaya dönüşüp her yöne püskürdüm. Beni aldatan kocamı hedef almıştım, herhalde tahmin edersiniz, bir de hain nedimemi. Ama kokarcaların gözleri çok iyi değildir, bu yüzden yerlerini tahmin etmem gerekiyordu. Tahminlerimden birkaç tanesi yanlış çıktı.”

Jane kahkahasını bastırmaya çalıştı. Bu çok komik bir düşünceydi ama o zamanlar Eğian olmanın ölümle cezalandırılabilceğı dönemlerdi.

Mary’nin yeniden dönmek istediğı dönemler. Bu da insanı kendine getiren bir düşünceydi.

“Kontrol etmek başta benim de çok zamanımı aldı, merak ediyorsanız,” diye itiraf etti büyükanne aksi aksi. “O zamanlar kalbimin arzusunu anlayabildiğimi sanmıyorum. Daha temel duygular tarafından yönetiliyordum.”

Jane bir dakika kadar ayaklarına baktı. Kendisine karşı dürüst değil miydi yoksa? Kendi kalbi ne arzuluyordu?

“Tamam,” dedi Edward. “Ben denemeye hazırım.”

“İyi.” Büyükanne elini sertçe iki kere çırpı. “Artık la-
netten söz etmek yok.”

“Gözlerinizi kapayın,” diye tavsiyede bulundu Gracie. “Bazen işe yarar. Diğer biçiminizin en çok nesini sevdiğinizi düşünün. O biçimdeyken yapmak istediğiniz şeyleri düşünün.”

Jane her zaman harikulade bir öğrenci olmuştu. Hemen gözlerini kapadı ve gelincik olmanın nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı. Her şeyi duyup koklayabilmesi. Oldukça kolay taşınabilir oluşu, Gifford’ın omzuna kolayca dolanabilmesi. Daha iyi bir yaratık olunamazdı.

“Gelincik olmak istiyorum,” diye fısıldadı. “Gelincik olmak istiyorum.”

“İçinden, Jane.” Edward rahatsız olmuş gibiydi. “Odaklanmaya çalışan bir tek sen değilsin.”

Jane başını kaldırıp kuzenine baktı. Yakın zamanda geçirdiği hastalık –zehirlenme, diye düzeltti kendini– yüzünden hâlâ çok zayıf ve çok solgundu ama daha iyi görünüyordu. Daha güçlü. Çok daha canlı.

Onu izlerken Edward’ın gergin omuzları gözlerinin önünde gevşedi. Gözleri kapalıydı ve hayalinde muhteşem bir şey canlandırıyormuş gibi gülümsüyordu.

“Gökyüzü,” diye mırıldandı.

Işık patlaması o kadar parlaktı ki Jane gözlerini sımsıkı yummak zorunda kaldı. Kanat sesleri duydu. Kuş tüylerinin hışırtısını. Tekrar baktığında Edward havadaydı.

Ellerini kalçasına koydu. “Nasıl yaptı bunu?”

“Aynen söyledığımız gibi.” Gracie bakışlarını Jane’den hâlâ otlanan Gifford’a çevirdi. “Kerkenez olmayı yeteri kadar istedi. Bu onun kalbinin arzusuydu.”

Jane kalbinin arzusunun gelincik olmak olduğundan oldukça emindi ama hâlâ öyle duruyordu. İki bacaklı. Ayakta. Yeterince tüyü olmadan. Boncuk gibi olmayan gözlerle.

Gifford’ı dürttü. “Ya sen? Bir kez olsun denedin mi bari?”

G başını kaldırıp ona kulağını kaşıyabileceği şekilde yaklaştırdı.

“İnanamıyorum!” Bir adım gerileyip kollarını kavuşturdu. “Gündüzleri insan olmak istemiyor musun? Bütün iş arzuda bitiyorsa insan olmayı arzulamıyor musun?”

G ona aldırış etmedi ve at olmak onu yeterince tatmin ediyormuş gibi gezinerek uzaklaştı.

Bu sırada Edward havada süzülüyor, keyfince dalıyor, tepelerinde ileri geri uçuyordu, kısa bir süre sonra güçlü bir çığlık atarak ağaçların tepesinde gözden kayboldu.

“Ben en iyisi peşinden gideyim,” dedi Gracie. “Belli ki kendini yine şu kuş coşkısına kaptırdı.” Sonra oracıkta, Jane’in, büyükannenin ve –koşturabileceği bir çayır bulmaya yönelmiş, artık leydilerin farkında bile olmayan– Gifford’ın önünde pantolonundan kurtuldu ve o kadar hızlı bir şekilde tilkiye dönüştü ki Jane itiraz etme fırsatı bulamadı.

Jane büyükanneye döndü. “Şimdi ne olacak peki?” Edward kuştı ve buna bayılıyordu. Gifford attı ve bunu düzeltmeye bile çalışmıyordu. Gracie ile büyükanne canları istedikçe dönüşebiliyordu ve Jane’in bunu neden yapamadığını anlayamıyorlardı.

Neden dönüşemediğini Jane de anlamıyordu.

“Şimdi tekrar dene,” dedi büyükanne. “Yoksa kokarcaya dönüşüp sana koku püskürtürüm.”

Jane gözlerini kapadı. Kendini gelincik olarak hayal etti. Bütün kalbini ortaya koydu.

“Sadece burnun seğiriyor,” dedi büyükanne.

“Şişşt.” Jane gelincik olmayı hayal etti.

“Şimdi de sadece çömeldin.”

Jane bıkkınlıkla içini çekti.

“Yoksa sen miyavladın mı?” dedi büyükanne.

Jane ellerini yumruk yapıp ayaklarını yere vurdu. Çığlık atmak istiyordu ama kararlı bir fısıltı dışında bir şey söylememek için kendisini tuttu. “Ben, şu anda gelincik olmayı gerçekten ama gerçekten çok istiyorum.”

Ama her baktığında hâlâ bir kızdı.

★ ★ ★

Ertesi sabah uyandığında Jane gelincikti.

Çünkü gelinciğe *dönüşmüştü*... sonunda. Güneş ufkun gerisinde kaybolduğunda. Önceki seferler gibi.

Büyükanne ve Gracie kanıtları istedikleri kadar göz ardı etsin, Jane onlardan iyi biliyordu. Lanet lanetti.

Yastıkta, Gifford'ın başının yanına kıvrılmıştı. G biraz horluyordu, o kadar hafifti ki insan kulağı için bir şey sayılmazdı ama gelincik kulakları çok daha iyiydi ve ona gök gürültüsü gibi geliyordu. Durdurmaya kararlı olarak uzanıp burnuyla gözkapağına çarptı.

G homurdanıp onu eliyle kovaladı.

Tekrar gözkapağına çarptı.

"Soğuk," diye homurdandı G.

Hafifçe burnunu kemirdi.

G irkilerek doğruldu, artık kesinlikle uyanmıştı. "Leydim! Amacın beni uyandırmaksa başardın. Burnumu kemirmene gerek yok." Ama sıırıyordu.

Jane kıkırtı gibi hafif bir ses çıkardı ve yatakta dans etti, şilte sıçramasını kolaylaştırıyordu.

"Bu çok uygunsuz, sevgilim. Ama oldukça sevimli." Gifford güldü ve odadan çıkmak için izin istedi. "Sen değişince gelirim."

Birkaç dakika sonra yeniden kız olmuştu. Şöyle oluyordu: güneş doğuyor ve o hiç uğraşmadan değişiyordu. Bu kadar zaman sonra hâlâ Eōian tarafını kontrol etme becerisinin olmaması esrarengiz bir durumdu.

Elbisesinin bütün bölümlerini olmaları gereken yerlere yerleştirmeyi ancak başarmıştı ki Gifford kapıya vurup odaya geri döndü.

"Bağcıklar için yardım lazım mı?" diye sordu.

"Evet. Teşekkür ederim." Elbisenin arkasındaki kurdelelere erişebilmesi için sırtını döndü.

G kızıl saç tutamını omzunun üstünden çekerken eli elbisesinin iplerini bağlamadan önce orada biraz oyalandı. “Karım için her şeyi yaparım.”

Bu sözcük Jane’in hoşuna gitmeye başlamıştı... karım. Özellikle de onun söyleyiş tarzıyla.

“Peki, bugün için planımız ne?” diye sordu G elbisenin üst tarafındaki kancayı takarken, parmakları kürekkemiklerinin arasında tenine değiyordu. Jane ürperdi. “Fethedeceğimiz şa tolar var mı?”

“Hayır, ama yarın Fransa’ya olan uzun yolculuğumuza başlıyoruz. O yüzden toplanmamız lazım.”

“Toplamamız gereken bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum.” Bağları gerdi ama fazla sıkmadı. Jane bunu memnuniyetle karşıladı.

“Bess giymem için bana daha şık bir elbise ayarlıyor,” diye açıkladı Jane. “Fransa sarayı için. Edward kraldan ricacı olurken yanında olmamı istiyor.”

Gifford boğazını temizledi. “Ya. Anlıyorum. Edward seni yanında istiyor.” Elbisenin işini çabucak tamamlayıp geri çekildi. “Oldu.”

“Orada olmam mantıklı, Edward’ın hikâyesini onaylamamı gerekmesi ihtimaline karşı.”

“Evet, elbette,” dedi G gergince. Bir anda yüzü ifadesizleşmişti. “Güneş doğmak üzere. Gitmem gerekiyor.”

Dışarı çıkarken Jane de arkasından gitti. “Bekle, G...”

“İyi günler, Leydim,” dedi ve giysilerini çekiştirerek koşar adım yürüdü.

“İyi günler,” diye seslendi Jane arkasından boş yere.

Ve at olmuştı bile. Jane onun bahçede tırıs gidişini, yıkık duvarın alçak bir yerinden atlayarak geçmesini izledi.

İçini çekti.

Gifford Londra’dan kaçtıklarından beri tuhaf davranıyordu. Çoğunlukla ona karşı sıcak ve sevecendi. Takılıyordu ama asla

duygularını incitecek şekilde değil. Sık sık elini tutuyordu. “Sevgilim” ve “Tatlım” gibi farklı hitaplar kullanıyordu. Bu tür şeylerin onu bu kadar etkilememesi gerekirdi ama etkiliyordu. Onunla olmak soluklarının hızlanmasına, kalbinin daha hızlı atmasına, avuçlarının terlemesine neden oluyordu. Birlikte olmak için onun insan kalmasını dilemesine neden oluyordu.

Ama diğer zamanlarda, özellikle yanlarında Edward, Bess veya büyükanne varsa Gifford bir sessizlik duvarının arkasına çekiliyor, çenesi o artık iyi tanıdığı öfkesiyle kasılıyordu. Bütün bu yaşananlar için onun kendisini mi suçladığını merak ediyordu.

Artık evleri yoktu, bu kırık dökük manastır dışında gidebilecekleri güvenli bir yer yoktu. Unvan veya mevki yoktu. Onun da belirttiği gibi, eşyaları yoktu.

Bunlar onun suçu sayılmazdı ama yine de. Jane Londra’da ona korkunç davranmıştı. Gerçekten kavga etmişlerdi. Kafasına yastık fırlatmıştı.

Onun büyükanne ve Gracie’yle eğitim seansları süresince zahmet bile etmemesine şaşırmamak lazımdı. Herhalde eşliğinden kaçınmaktan mutluydu.

Jane onun çayırdaki başı yukarıda, yelesi uçuşarak eşkin gidişini izledi. Atken o kadar halinden memnun görünüyordu ki. Hem ona insan olmaya çalışması için pek fazla neden vermiş sayılmazdı.

Çenesini kaldırdı. Artık birlikte çok az zaman geçirebiliyorlardı... sadece her günün sonunda ve başında birkaç dakika. Bu değerli dakikaları akıllıca kullanmalıydı.

Güvenini yeniden kazanmak için daha çok çaba göstermeliydi.

Daha sonra mutfağa gittiğinde Gracie, Bess ve Edward Fran-sa’ya gitmek için en iyi yolları tartışıyordu.

Bess bir harita açıp masaya yaydı. “Hızlı hareket etmek istiyorsak...”

“Ki istiyoruz,” dedi Edward.

“...o zaman en iyi yolların olduğu en düz yoldan gitmeliyiz,” diye tamamladı Bess.

Jane, Edward’ın omzunun üzerinden görebilmek için parmak ucunda durdu. “Öyle yapalım.”

“Ama bu yolla ilgili birkaç sorun var,” dedi Gracie. “Mary’nin adamları hepinizi arıyor olacak ve bu yol,” parmağını bir çizginin üzerinde sürükledi, “bizi Tüylü Köpek’e tehlikeli bir şekilde yaklaştırır.”

“Tüylü Köpek mi?” diye tekrarladı Jane.

“Gifford’ın bize verdiği tarife göre,” dedi Edward, “orası saldırıya uğradığınız han. Sürü’nün karargâhı.”

Jane ürperdi. “Diğer seçeneklerimiz ne?”

“Daha kötü yollardan geçilen daha uzun güzergâhlar.” Edward birkaç tanesini gösterdi. Oldukça uzaktan geçiyor gibiydiler.

“Peki, ne yapacağız?” diye sordu Jane.

“Bence...” Edward parmaklarıyla haritanın üzerinde tempo tuttu. “En önemli şey hız. Ama güvenlik de öyle. Diğerleri ne düşünüyor?”

“Uzun yol,” diye karşılık verdi Gracie hemen. “Sürü bela getirir.”

“Kısa yol,” dedi Bess. “Biz bir krallığı geri alıyoruz. Cesur olmalıyız. Ve hızlı.”

Herkes Jane’e baktı. Jane eşitliği bozacak olsa da sonunda Edward’ın kararının geçerli olacağını düşünerek teselli buluyordu. Ne de olsa o kraldı. “Kısa yol,” dedi. “Bess’le aynı fikirdeyim.”

Gracie ters ters baktı. Edward huzursuz görünüyordu. Bess hafifçe gülümsedi.

“Üstelik,” dedi Jane, “bence Sürü’yü kendi tarafımıza çekmeliyiz.”

“Aklını mı kaçırdın?” diye bağırdı Gracie. “Seni neredeyse öldüreceklerdi.”

“Bunun farkındayım.”

“Onlar öyle sıradan haydutlar değil,” dedi Gracie. “İyi işleyen bir organizasyon. Ve kendilerini insanlardan üstün görüyorlar. Kesinlikle hiçbir krala itaat etmezler. Senin o gösterişli tüylerini yastıklarını doldurmak için kullanırlar, Majesteleri.”

“Doğru. Sürü’yü kendi tarafımıza çekmek berbat bir fikir,” diye onayladı Edward.

“Ama henüz Mary’nin tarafına geçmemiş herkese ihtiyacımız var,” diye itiraz etti Jane. “Bulabildiğimiz bütün yardımları almalıyız.”

“Onlarıinki yardım olmaz!” Gracie başını salladı. “Söyle ona, Edward.”

“Sen ne düşünüyorsun kardeşim?” Edward düşünceli görünen ablasına döndü.

“Benim ordum var ve Kral Henry’den istediğimizde Fransa’nın da bize biraz asker vermeyi kabul edeceğini umuyorum. Ama bu kadar adam tacını geri alman için yeterli olmaz.” Bess haritada Tüylü Köpek’in konumlandığı yere parmağıyla vurdu. “Üstelik ben sadece tacını geri almanın yeterli olmayacağını düşünüyordum.”

Edward ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu ülke bölündü. Eðianlar ve Hakikatçiler birbirlerinin gırtlığına çöktü. Arada kalan halk bu nedenle acı çekiyor. Tacını geri kazanman olayın bir kısmı, Edward. Ülkeni geri kazanman apayrı bir şey. Halkını geri kazanman. Bunu yapmak için iki tarafa da ihtiyacın var. Hakikatçilere ve Eðianlara. Onları birleştirmelisin. Bunu yapmak için de Sürü’ye ihtiyacın olacak.”

“Haklısın,” dedi Edward.

“Delirmişsiniz.” Gracie’nin yeşil gözleri endişe doluydu... tabii bunu alışık olduğu gibi o sıkılmış yüz ifadesiyle maskeleyordu. “Sürü’ye giderseniz ölürsünüz.” Jane’e döndü. “Bu kış Thomas Archer’ın taktığı gelincik etolüyle ilgili bir dedikodu duymak istemiyorum.”

Jane ürperdi. Gelincik etolü olmayı o da istemiyordu. Sürü’nün ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlıyordu. Yan tarafındaki kesiğin dikişleri hâlâ iyileşiyordu. Ama köylülerle zavallı ineklerini de hatırlıyordu.

İşler İngiltere için iyiye gidecekse asıl durdurmaları gereken bu tür şeylerdi. Bu da Bess’in haklı olduğu anlamına geliyordu. *Ben haklıydım*, diye düşündü Jane içinden bu fikri bulduğu için kendisini tebrik ederek.

“Endişen için teşekkür ederim,” dedi Gracie’ye, “ama ben gitmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Biz’ derken kimi kastediyorsun?” Edward kaşları panikle kalkarak Jane’e döndü. “Sen yaralarının iyileşmesi için burada kalıyorsun.”

“Yaralarım mı? Ben iyileştim sayılır, gerçekten.” Neredeyse.

“Öyle bile olsa gelmiyorsun. Sürü çok tehlikeli.”

Gracie dikleşti. “Bu doğru, Majesteleri. Burada anahtar sözcük tehlikeli.”

“Neden onlardan bu kadar korkuyorsun?” Edward, Gracie’ye döndü. “Ben daha önce senin tehlikeden kaçtığını görmemiştim.”

“Ben korkmuyorum!” Gracie öfkeyle diklendi. “Sadece... Archer’ı tekrar görmek istemiyorum.”

“Neden?” Bess kollarını önünde kavuşturdu.

“Çünkü o benim kırığım,” diye patladı Gracie.

“Kırık mı?” Jane’in bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Bess, Jane’in kulağına eğilip fısıldadı. “Eski sevgilisi.”

“Ya!” Jane sonunda anlayarak başıyla onayladı. “Romantik bir ilişkileri olmuş yani.”

“Ne?” Gracie’ye bakarken Edward’ın yüzü kıpkırmızı ke-sildi. “Onunla bir ilişkin mi oldu? Archer’la?”

“Benim işlerim beni ilgilendirir, Majesteleri.” Gracie elini karışık siyah buklelerinin içinden geçirdi. “Ama bu, Sürü hakkında hepinizden daha çok şey bildiğim anlamına geliyor, o yüzden tavsiyemi dinleseniz iyi olur. Onlardan uzak durun. Onlar belalıdır. Özellikle Archer.”

“Özellikle.” Edward surat asarak Jane’e döndü. “Tamam. Kararımı verdim. Ben Sürü’yü yanımıza çekmek için gidi-yorum. Ama sen burada kalıyorsun. Bess ve Gracie de öyle.”

Bess kaşını kaldırdı. “Ben burada kalmıyorum.”

“Bu tehlikeli ve saçma görevde ısrar edeceksen benim de seninle gelmem lazım.” Gracie ellerini yanında yumruk yaparak öne çıktı. “Archer mantıklı davranmayacaktır. Ona doğrudan çıkar sağlamayan bir şey yapmak yapısında yok. Ama kendini öldürtmeni engelleyebilirim.”

“Hayır,” diye itiraz etti Edward. “Sen de burada kalıy-or-sun. Şey için... ee... Jane’i korumak için.”

İskoç’un yeşil gözleri Edward’a alevler saçarak bakıyordu. Jane neredeyse kuzenine acıyacaktı. “Ya, Gifford’ın seninle gelmesine izin vereceksin sanırım, değil mi?” dedi Gracie of-layarak.

“O genç ve güçlü bir adam...”

“O bir at!” Jane ve Gracie aynı anda bağırdı. Duraksayıp birbirlerine baktılar ve Jane o anda aynı tarafta olduklarını hemen anladı. “Neden seninle gelmek istediğimizi açıklama-mıza izin ver.” Hızlı bir baş hareketiyle Gracie’nin başlaması için işaret etti.

“Öncelikle Sürü’yü tanıyorum. Numaralarını ve gizlenme yerlerini biliyorum. İlâveten, çok acıkırsan ve etrafta yemek için böcek aramaya başlarsan sana gerçekten yemek isteyeceğin

bir şeyler bulabilecek olan kişi benim. Silahlar konusunda hızlı olduğumu ve kralların yanlarına alabilecekleri kadar koruma almaları gerektiğini belirtmem gerek bile yok.”

“Dur bakalım...”

Ama şimdi de Jane hazırdı. “Gracie’nin şiddet ve yasadışı faaliyetler konusundaki takdire değer becerilerine ek olarak ben de senin en az iki katın kadar kitap okudum, Edward. Üç veya dört katın bile olabilir, bu da işe yarayabilecek konu çeşitlemelerinde oldukça bilgili olduğum anlamına geliyor.”

“Sadece kız olmamız bizi koruyup kollaman gerektiği anlamına gelmiyor,” dedi Gracie. “Gerçek ortada, bize ihtiyacın var. Özellikle bana ihtiyacın var, tabii Sürü’nün karşısına çıkmak istiyorsan.”

“Kız olduğunuz için değil.” Edward’ın yüzü yine kızarmıştı. “İyi, peki. Herhalde zaten peşimizden geleceksiniz ve bizi bekleyen diğer şeylerin arasında bir de sizi kurtarmakla uğraşacağız. Sanırım gelebilirsiniz.”

“İyi,” dedi Gracie. “O zaman anlaştık.”

Ama Jane’in içinde nedense pek de anlaşılmadıklarına dair bir his vardı.

Tüylü Köpek’e yaklaşırlarken grubun ruh hali oldukça kasvetliydi. Gracie onlara tekrar tekrar bunun kötü bir fikir olduğunu söylemişti. İşe yaramayacağını. Hepsinin öleceğini, yastık ve etol olacaklarını.

“Pekâlâ,” dedi Bess sonunda köyün anayolundan hana doğru ilerlerlerken. “İçinizde duaya meyilli olan varsa şimdi tam zamanı.”

“Evet. Vazgeçmek için son şansınız,” dedi Gracie.

“Hâlâ atlarla kalıp bekleyebilirsiniz,” dedi Edward. “Bunu tek başıma yapabilirim.”

“Kapa çeneni, kuş çocuk.”

Yanlarında beş at vardı; dördü normal, bir tanesi çok özeldi, Jane'e göre. Dört gerçek atı bir direğe bağladılar. Sonunda tavernanın basamaklarında duruyorlardı. Üzerine boyayla rasgele atılan çiziklerle tüylü bir köpeğe benzeyen bir resim olan tabelası asıldığı direkte gıcırdayarak sallanıyordu. Gün ışığında farklı görünüyordu. Ve artık minik bir gelinciğin bulanık gözlerinden bakılmadığı için daha küçüktü.

Jane yine de ürperdi. Burası daha birkaç gün önce neredeyse öleceği yerdi.

Edward, "Gifford..." dedi.

Beşinci at burnundan soludu.

"Ona G de," diye tercüme etti Jane.

"G, bineklerimize göz kulak ol."

Gracie atların dizginlerindeki düğümleri değiştirdi. "Durumumuz için bu düğüm daha iyi. Bağırarak dışarı koşarsak biz -ya da G- ucundan tutup çekerek kaçabilir."

Gifford'ın gözlerinin beyaz kısmı parladı.

"Katılıyorum," dedi Jane ona, sonra Gracie'ye döndü. "Sence kaçmamız gerekecek mi?"

Gracie yolun karşısında, kasap dükkânının olduğu köşeyi dönerek kaybolan adamı başıyla işaret etti. Sonra eczacının dükkânının çatısını. Sokaklar günün bu saatine göre tuhaf bir şekilde ıssızdı. "Burada olduğumuzu biliyorlar. Henüz bir şey yapmamış olabilirler ama biliyorlar."

Jane, Gifford'ın yumuşak yanağını okşadı. O da hızla soluk verip çenesini kızın omzuna indirdi, onu burnuyla kendisine çekmesi sarılmanın at karşılığı olabilirdi. Jane kollarını onun boynuna dolayıp tüylerinin sıcak kokusunu içine çekti.

"Bana bir şey olmayacak," diye fısıldadı kulağına. "Beni tanıyamazlar. Ama kötü bir şey olursa çiftleyle kapıyı yıkmak için sana izin veriyorum." Diğerlerinin ardından tavernaya girmeden önce alnını okşadı.

“Thomas Archer’la konuşmaya geldim,” diye seslendi Edward kapı arkalarından çarparak kapanırken.

Meyhanede yedi kişi vardı —beşi masalarda oturmuş içiyordu ve bir kişi hancıyla derin bir sohbet içindeydi— ve hepsi yaptığı işi bırakıp Edward’a döndü.

“Sen kimsin?” diye sordu hancı.

“Ben İngiltere Kraliyim,” diye belirtti Edward. “Ve Thomas Archer’la konuşmak istiyorum.”

İçenlerden biri güldü. “Kral öldü. Yeni kraliçe de öyle. Şimdi tahtta en yeni kraliçe oturuyor. Mary.”

“O yasal kraliçe değil,” diye itiraz etti Jane.

Bess uyarmak için Jane’i dirseğiyle dürttü. Sonra çaktırmadan başıyla barda oturan adama bakan Gracie’yi işaret etti. İskoç’un elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Hiç şüphe yoktu: O adam Archer’dı.

Arkası dönüktü ama genç bir adam olduğunu ele veren yeteri kadar şey vardı. İnceydi ve dik duruyordu. Siyah dalgalı saçları yakasına kadar iniyordu.

“O kral,” dedi Gracie sadece ona hitaben. “Doğru söylüyor.”

Bardaki genç adam yavaşça döndü. Keskin elmacık kemikleri ve güçlü çenesiyle çarpıcı bir yüzü vardı. Gracie’yi tepeden tırnağa süzdü. “Demek küçük tilki geri döndü. Hem de bir kralla, aşağısı şanına yakışmazdı. İyi görünüyorsun, Gracie. Beni özledin mi?”

“Biraz bile özlemedim.”

“Ya, yapma ama.” Archer sırtarak elini göğsüne götürdü. “Beni yaraladın, kızım. Tekrar dene.”

Edward kızarak bara doğru ilerledi, bir avuç altını Archer’ın önüne attı. “On kraliyet altını. Onun başına konan ödülün karşılığı olarak.”

Archer bakışlarını Edward’dan altınlara, sonra tekrar ona çevirdi. “Başına konan ödül mü? Sana öyle mi söyledi?”

Edward altınları Archer'a doğru itti. "Bu konuyu aradan çıkardığımıza göre sizi davama dahil etmeyi arzu ediyorum."

Archer yerinden kalkmadı. "Hangi davaymış bu peki?"

"Krallığımı geri almak istiyorum."

İçenlerden başka biri güldü. "Duyduğuma göre Mary'nin bir ordusu var. Senin de bir tilkin, bir leydin," başıyla saygılı bir tavırla Bess'i işaret etti, "bir de kızıl kafalı bir kızın var."

"Hey, Jane'in saçları o kadar da kötü değil." Edward onun saçlarını çok yaratıcı bir tarzda savunmayı kesip kendini toparladı. "Demek istediğim şey şu, tahtı geri almak niyetindeyim ve İngiltere vatandaşı olarak Sürü yanımda yer almalı."

Archer onu tersledi. "İngiltere bizim için ne yaptı?"

"Siz Eðian'sınız," dedi Edward.

"Suçumuzu kabul ediyorum. Ama bunun neden kralın tarafında olmamızı gerektirdiğini anlayamıyorum, kral çocuk."

"Mary bir Hakikatçi, hem de sonuna kadar. Şimdiden İngiltere'yi onlardan temizlemek niyetiyle Eðianları avlıyor."

"Biliyorum," dedi Archer ters ters. "Kraliyet hizmetkârlarının çoktan sorguya çekildiğini ve Eðian olduğu düşünülen herkesin hapse atıldığını duymadın mı? On beş güne kalmadan kazıkta yakılacaklarını duydum." Bira kupasından büyük bir yudum aldı. "Ama biz Eðianlar yüzlerce yıllık zulme direndik. Mutlak hükümdarın Eðian ya da Hakikatçi olması ne fark eder?"

Bess öne çıktı. Herkes ona baktı... Bess'in odayı ele geçiren bir egemenliği vardı. "Özgürlük," dedi soruya yanıt olarak. "Gerçek özgürlük, Bay Archer. Hakikatçilerle eşit olacaksınız. Artık zulme uğramayacaksınız."

"Affedersiniz Leydim ama kral olduğunda Kral Henry de aynı sözü vermişti ama bizim için fazla bir şey değişmedi." Archer başını salladı. "Kral olman ya da olmaman beni ilgilendirmiyor."

İyi gitmiyordu.

“Ama ben sizin kralınızım!” dedi Edward. Bunu son zamanlarda çok sık söylüyordu. Fazla sık.

“Hayır,” dedi Archer. “Ama şimdi gidersen buradan canlı çıkmanıza izin veririm. Çünkü bugün çok cömert bir günüm-deyim.”

Daha önce de belirttiğimiz gibi handa yedi kişi vardı ve altı tanesi silah çekmişti.

Edward’ın grubunun üyeleri endişeyle bakıştı. Denemiş ve başarısız olmuşlardı. Gracie haklı çıkmıştı: Archer’la anlaşmanın imkânı yoktu. Belki de buradan canlı çıkmayı zafer saymakla yetinmeliydiler.

Edward içini çekti. “Tamam. Gidelim.”

Kapıya yürümek için döndü.

Jane öne çıktı. “Bekle. Bize katılacaksınız,” dedi Archer’a. “Bunun tek bir basit nedeni var.”

Artık herkes ona bakıyordu.

“Zor zamanlardan geçiyoruz.” Jane titreyen ellerini arkasına sakladı ve Archer’ın karşısında durmak için yürüdü. “Güçlü bir çeten var ama bu sizi dünyanın sorunlarına karşı bağışık yapmıyor. Sürü avlanıyor. Mary’nin, Eğianları toplu yakma planının seni ilgilendirmediğini söyledin ama bundan söz ederken sesinin titrediğini duydum. Muhtemelen o saray hizmetkârlarının bazıları senin için çalışıyordu ve onlara yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını biliyorsun. Ama Edward onlara yardım edebilir. Avı durdurabilir. Yakılmaları durdurabilir. Bu sonsuz öldürüp öldürölme döngüsünü kırabilir. Kralın tarafına geçersen bundan bütün Sürü fayda sağlar. Gururun bunu göremeyecek kadar mı büyük?”

Archer, Edward’ın olduğu tarafa bakıp bir kaşını kaldırdı ve Edward bu fırsatı göğsünü şişirerek değerlendirdi. “Tahtımı yeniden kazanırsam Sürü affedilecek; bütün yasadışı eylemlerinin durması şartıyla. Ve ülkeyi Eğianlar için güvenli bir hale getireceğim. Hayatım üzerine yemin ederim.”

“Tamam. Peki, sen neden Eðianları bu kadar önemsiyorsun?” diye meydan okudu Archer.

“Çünkü o Eðian,” dedi Jane.

Archer’ın bakışları tartar gibi Edward’ın üzerinde dolaştı. “Sen mi? Sen Eðian mısın?”

“Evet.” Edward, Sürü’nün liderinin gözlerine baktı. “Öyleyim.”

“Hangi yaratık?”

Edward ellerine baktı. “Bir çeşit kuş. Şahin gibi.”

Archer’ın dudağının bir kenarı hafifçe kalktı. “İlginç.”

“Biz sözlerimizi hafife almayız, Bay Archer,” diye araya girdi Bess, adam onlardan Eðianlığını kanıtlamasını istemeden ve hepsi soyunmadan önce. “Af, yiyecek, tıbbi malzeme, para, neye ihtiyacınız varsa hepsi size sağlanacak.”

Archer’ın gözleri açgözlülükle parladı. Başardık, diye düşündü Jane. Onların yanında savaşmayı kabul edecekti.

“Hayır, sanmıyorum,” dedi uzun bir an sonra. “Senin, uğruna savaşmak isteyeceğim türden bir kral olduğuna inanmıyorum.”

Edward afallamıştı. “Neden?”

“Dürüst olalım.” Archer sandalyesinde arkasına yaslandı. “Öldüğün iddia edilmeden önce bile krallık iyi durumda değildi. Hakikatçiler hâlâ Eðianları avlıyordu. Yetkililer yoldan çıkmıştı. Bir şilinin bile eski değeri yoktu. O zaman bize yardım etmek için hiçbir şey yapmadın. Eðian olabilirsin, yetki sendeymiş gibi davranabilirsin ama bütün ikna edici iddiaları ortaya koyanlar leydilerin oldu.” Archer tavernadaki diğer insanları işaret etti. “Burada düzgün bir hayatımız var. Hiçbirimiz zahmetimize değecek bir değeri olmayan biri için canımızı tehlikeye atmak istemeyiz.”

Edward derin bir soluk aldı. “Sana değerimi nasıl kanıtlayabilirim?”

“İstediğim bir şey var,” dedi Archer ve Jane başından beri aklında bunun olduğundan şüphelendi, hatta taleplerini dile getirmelerinden bile önce. “Bana o şeyi verebilirsen sana katılırım.”

“Nedir o?” diye sordu Bess.

Archer, Gracie’ye baktı. “Gracie’nin benden çaldığı şeyi geri vermesini istiyorum.”

Bir anlık şaşkınlıktan sonra Jane de Edward da Gracie’ye döndü.

“Ee?” dedi Jane.

“Git kendini nehre at,” dedi Gracie, Archer’a. “Alamayacaksn.”

“O Sürü’nün liderine ait,” diye itiraz etti adam.

“O Ben’indi ve benim almamı isterdi.”

“Şey, Gracie, krallığın kaderi söz konusuysa...” diye mırıldandı Edward ama kız ona aldırmadı.

“Sana onun karşılığında on kraliyet altını teklif ettim,” dedi Archer. “O parayla yüz tane bıçak alırsın.”

“Bıçak mı?” Edward, Gracie’ye ağzı açık kalarak baktı. “Ödül bir bıçak için miydi?”

“Benim bıçağım.” Gracie’nin eli kalçasına asılı inci kabzalı bıçağa gitti. “Ondan vazgeçmem. Asla.”

Jane bütün bu şamatanın bir bıçak için olmasının biraz abartılı olduğunu düşündü, kesinlikle dikkat çekici bir silah olsa da. Ama Edward içini çekip Gracie’nin omzuna dokundu. “Tamam.” Archer’a döndü. “Verebileceğim başka bir şey olmalı.”

Archer’ın gözleri Edward’la Gracie’nin arasında gidip geldi, sonra Edward’ın kızın omzunda duran elinde durdu. Suratını astı. “Bıçağı istiyorum. Arzuladığım başka bir şey yok.”

“Bıçak bana ait değil ki vereyim. Gracie’nin,” dedi Edward. “Ama başka bir şey olmalı. Bir görev belki. Senin için benim yapabileceğim bir şey.”

Odada ağır bir sessizlik oldu. Sonunda Archer gülerek konuştu. "Tamam o zaman. Rhy'l'in Büyük Beyaz Ayısı'nı öldür."

Jane onu tersledi. "Bu çok saçma bir istek. Büyük Beyaz Ayı bir mit. Bu konudaki bütün kitapları okudum ve bütün uzmanlar bunun uydurmadan başka bir şey olmadığı konusunda hemfikir." Efsaneye göre Büyük Beyaz Ayı Dover Uçurumu kadar uzundu. Manş Denizi kadar genişti. Anneler ve babalar çocuklarına zamanında yatağa gitmezlerse veya görevlerini yapmazlarsa Ayı'nın gelip onları alacağını söylerdi ama hepsi bu kadardı. Yaşlı kadın masalı. Bir fabl.

"Ah, ayı gerçek, hiç şüpheniz olmasın." Masadaki adamlardan biri yüzünün yan tarafında boydan boya uzanan yara izlerini işaret etti. Pençe izleriydi. "Buradan birkaç kilometre uzakta yaşıyor. Düzenli olarak bu köye saldırıyor. Yiyecek çalışıyor. Sürü'nün yağmaladığından çok daha fazlasını yağmalıyor."

Archer kederle gülümsedi. "Benim şartım bu. Ayıyı öldür. İster kabul et ister etme."

"Bize bir dakika izin ver." Bess, Gracie ve Jane'e köşede toplanmalarını işaret etti Edward. Birbirlerine sokulup alçak sesle konuştular. "Ne düşünüyorsunuz?"

"BBA mı?" Jane başını salladı. "Onun var olduğunu sanmıyorum."

"Ya da var ve Archer sırf eğlencesine beni öldürtmeye çalışıyor," dedi Edward ters ters.

"İki türlü de vakit kaybı." Bess kaşlarını çattı. "Fransa'ya gitmemiz gerek. Almamız gereken bir ülke var. Boş işlerle uğraşmak... veya ayı avı için zamanımız yok."

Edward başıyla onayladı. "Biliyorum. Ama bu, Sürü'yü kendi tarafımıza çekmenin tek yoluysa..."

"Bıçak ne olacak?" diye patladı Jane. "Ona şu aptal bıçağı verelim bitsin."

Gracie dikleşti. "O aptal bir bıçak değil. Ben'den bana kalan tek şey. Archer bunu bildiği için istiyor sadece."

★ AH, SEVGİLİ KRALİÇE ★

“Ona bıçağı vermeyeceksin.” Edward, Gracie’yi yatıştırdı. Elbette. Ondan hoşlanıyordu. Gösteriş yapıyordu. Ve rakibi Archer’dı. Ama üstünlüğünü kanıtlamakla vakit kaybetme zamanı değildi.

“Soru yanıtlanmadı.” Bess gözlerini kardeşine dikti. “Yapıyor muyuz?”

“Daha önce söylediğin gibi... muhtemelen Mary’nin ordusunu alt edecek kadar adamımız yok.” Edward’ın çenesi gerildi. “Onlara ihtiyacımız var. Neye mal olursa olsun.”

Gruptan ayrılarak bir kez daha Archer’ın karşısına dikildi. “Tamam. Yapacağım.”

Archer bakışlarını Gracie’den Jane’e, ondan Bess’e, sonra da Edward’a çevirdi, sonunda başıyla yavaşça ve sakince onayladı. “İyi. Anlaştık.” Yumruğunu masaya indirdi. “Kutlama zamanı!”

Diğerleri içkileri elden ele geçirirken Jane atları ahıra götürmek ve Gifford’a haberleri vermek için dışarı çıktı. Mitolojik bir ayıyla savaşmaya gidiyorlardı.

YİRMİ DÖRT

Gifford

Güneş ufka değdiği anda G ışık patlamasıyla insana dönüştü ve Jane onu içeri sokup konuşmaya başladı. Telaşla.

“Sana BBA’yı öldüreceğimizi söylediğimde beni duydun mu?” G başıyla onaylayınca Jane hemen ona sarıldı çünkü zamanları çok kısıydı. “İyi. Aklında daha kolay kalması için ayılar hakkında bütün bildiklerimi insan olduğun zamana sakladım. İlk olarak, ayılar daima açtır. Bu yüzden ayıyla karşılaştığınızda yiyecek gibi davranmayın.”

“Ha?”

“Bunu geçen sene bir kitapta okumuştum, adı...”

G elini kaldırdı. “Kitabın adını söyleme! Zaman yok.”

“Doğru. Dediğim gibi, ayılar hep açtır. Yiyeceğe benzememeye çalış.”

“İnsan nasıl yiyeceğe benzeyebilir?”

“Ben sadece bildiklerimi söylüyorum.” Değişimin yaklaştığını hissederek pelerinin altından eteğini düzeltti, bu telaş arasında süt beyazı tenli bacağı bir anlığına G’nin gözüne ilişir gibi oldu.

G’nin soluğu kesildi.

“Yapman gereken bir sonraki şey, olduğundan büyük görünmeye çalışmak.”

G bir şey söylemedi; hâlâ soluk almıyordu. Pürüzsüz ten yüzünden.

“Pelerinini başının üstünde tutabilirsin. Ya da göğsünü şişirebilirsin. G, sen beni dinliyor musun?”

G gözlerini sımsıkı yumup alnını kaşdı ve tene değil, aylara odaklanmaya çalıştı. “Evet. Yemek gibi davranma, kendini büyük göster. Ekleyecek başka bir şey var mı?”

“Evet. Kendini korumak için eline ne geçerse kullan. Kaya, sopa, ne olursa. Ama sakın almak için eğilme çünkü o zaman daha küçük ve daha savunmasız görünürsün.”

G içini çekti. “Yani omuz hizanda bulunacak herhangi bir silahı kap.”

Kapıya vuruldu ve Edward başını içeri uzattı, Gracie ve Bess de arkasında duruyordu. G onlara el salladı.

Jane konuşmayı sürdürdü. “Ve kötünün de kötüsü olursa, ölü taklidi yap. Ama ayı yaralarını yalamaya başlarsa bu onun seni yemeyi planladığı anlamına gelir, o zaman başka bir şey yapmalısın.”

“Yani beni yemeye başlamadığı takdirde ölü taklidi yapayım.”

Jane çaresizce omzunu silkti. “Ben de elimden geleni yapacağım elbette. Dikkatini dağıtır, sonra da korunmak için bir ağaca tırmanırım.”

G, Edward’a dik dik baktı. Kral’ın, Jane’in onlarla birlikte gideceğini sanmasına izin verdiğine şaşırıyordu. Edward —o benim karım değil, ona hayır demek zorunda olan ben değilim— der gibi gülümsedi.

G’nin ona gelmeyeceğini söylemesi gerekmez miydi? Ama bunu son söylediğinde yine de gelmiş ve yaralanmıştı.

Aynı şeyin tekrar olmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Jane bu bakışmaları fark etmemiştir. “Ayının dikkatini dağıtmak için mükemmel bir fikrim var,” dedi. “Bir kere-sinde bir kitapta ayıların kafalarını çok fazla çeviremediğini okumuştum, bu yüzden sırtına tırmanıp tüylerini yolmayı düşünüyorum, dönerek benden kurtulmaya çalışacak ve tam o anda sen ve Edward onu öldürmek için harekete geçeceksiniz.”

Hava neredeyse kararmıştı. Jane dönüşmeden önce ancak birkaç saniyeleri vardı. G söylemek zorundaydı. “Sen orada olmayacaksın.”

“Nasıl ben orada olmayacağım?” Jane ona gözlerini kı-sarak baktı.

“Nasıl mı? Çünkü sen gelmiyorsun.”

“Yo, ben de geliyorum. Aksini asla kabul etmem. Söyle ona, Edward.”

Edward ensesini kaşdı ve yanıt vermedi. Jane kuzenin-den destek alamayacağını anlayınca tekrar G’ye döndü. “Sen benim kocamsın, patronum değilsin.”

“Evet, Leydim,” dedi G. “Her zaman sen ne istersen yap-parım. İçinde bulunduğumuz bu durum hariç. Ve hayatını tehlikeye atabileceğin diğer zamanlar hariç.”

“Gifford Dudley, benim hayatımın tehlikede olup olmadı-ğına sen karar veremezsin.”

G başını eğdi. “Elbette, Jane. Ve gelecekte bunu kesinlikle aklımda tutacağım. Bu gece hariç.”

Jane dudaklarını o kadar sıktı ki ince bir çizgi oldu. “Beni durduramazsın.”

G’nin gözleri istemeden odanın köşesindeki boş kuş kafe-sine gitti. “Bunu aklımdan bile geçirmem. Ancak bu gece seni durdurmak için ne gerekiyorsa hiç düşünmeden yapacağım, bu seni bir yere kapamak anlamına gelse bile.”

“Buna cüret edemezsin!”

“Yüz tane Karpat boğası üstümde tepinecek olsa bile bunu yapmam aslında. Ancak bu gece, bizimle gelmeyeceğine söz vermezsen seni bir yere kapatmak zorunda kalacağım.”

Jane öfkeden çıldırarak bağırdı. “Bana bu şekilde davranamazsın! Beni yakalayamazsın!” Bunu o kadar büyük bir hırsla söylemişti ki adeta çevresinde hava dalgalandı. Ve bir ışık patlamasıyla gelinciğe dönüştü ama G üzerine atlamak için hazırlıktı. Jane değişimin akıl karıştırıcı bulanıklığını üzerinden atamadan onu boynundan yakaladı.

“Ben sana asla bu şekilde davranmam,” diye fısıldadı kulağına. “Bu gece hariç.”

Sonra debelenen gelinciği kafese sokup kapısını kapadı.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye üsteledi Gracie. O ve Bess o ana kadar sessiz kalmıştı ama gergin görünüyorlardı.

“Eminim,” dedi G ve emindi. “Onu çıkarmayacağınıza söz vermenizi istiyorum. Onu koruyacağınıza.”

Prences başıyla onayladı ve Jane’in kafesinin yanındaki koltuğa yerleşti. “Sanırım bu kez gerçekten de Jane’i korumak için arkada kalıyoruz. Buna itiraz ederdim ama ayı avında nasıl faydalı olabileceğimi bilmiyorum.”

“Onu dışarı çıkarmam,” diye onayladı Gracie. “Ama bence daha sonra seni öldürecek.”

Yatağın kenarına oturdu.

“Durun, Bess ve Gracie, ikisi de burada mı kalıyor?” Edward şaşırmış görünüyordu. “Gracie neden gelmiyor? Faydalı olurdu.”

“Sürü’ye güvenmiyorum,” dedi Gracie. “Özellikle Archer’a. Siz yokken bir şeyler karıştırması ihtimaline karşı burada kalmalıyım. Gözüm üzerinde olmalı. Ve Bess de Jane gelincikleyip kafesten çıkmasını diye Jane’in yanında kalmalı.”

“Gelinciklemek diye bir fiil var mı?” diye sordu G.

Gracie omzunu silkti. “Artık var.”

Edward kaşlarını çattı.

“Majesteleri?” dedi G. “Sorun mu var?”

“Hayır. Her şey yolunda. Gracie. Burada kalıyor. Sürü’yle. Ve... Archer’la. Sorun yok.”

“Doğru,” dedi G yavaşça. Kılıcını aldı. “Gidiyor muyuz o zaman?”

“Hiç kuşkusuz,” dedi Edward.

Birkaç saniye kuşkuyla durdular. Sonra yola çıktılar.

Sonra sadece G ve Kral vardı, yalnızlardı ve toprak yol altlarından geçerken G, Helmsley’e geldiklerinden beri beyninin derinliklerini didikleyen önemsiz bir hatırayı düşünmeden edemiyordu. Yarı bilinçli karısının Edward’a ulaşabilmek için onu yolundan ittiği sahneyi. Evet, kuzeninin öldüğünü sanıyordu ve onu canlı gördüğü için mutlu olmuştu.

Ama yine de, o önemsiz düşünce... onu... didikliyordu.

G onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını anımsadı. Onun ne kadar halsiz kaldığını. Ne kadar kan kaybettiğini. Gözkapakları titreşerek açılana kadar G onun, kalbinde ne kadar büyük bir yeri olduğunu anlayamamıştı.

Ama Edward’ı gördüğü için onu neredeyse iterek yolundan çekmişti. Anlaşılan onun için en önemli insan oydu, ölüme meydan okuduktan sonra sarılmak istediği insan Edward’dı. En değerli ve en sevdiği arkadaşı... mektupta bu şekilde dile getirmemiş miydi?

Belki efsanevi ayıyı avlamak onu bunları düşünmekten uzaklaştırmaya yarayabilirdi, mantıksız olduğu ortadaydı zaten. Ne de olsa Jane hiçbir zaman Edward’a âşık olduğunu itiraf etmemişti ve o her şeyi olduğu gibi dile getirecek türde biriydi. Gifford onun kendisine de düşkün olduğunu biliyordu. Jane ona gülümsüyordu. Değişimden sonra hep ona sarılıyordu. At düşüncelerini diğerlerine tercüme ediyordu.

Ama Edward’a gönderdiği mektubu “bütün sevgimle” diye imzalamıştı.

Evet. Ayı avı. Doğru. Evet, işte buradaydılar.

Ama bu önemsiz düşünce hâlâ beynini didikliyordu.

Ve elbette onun sevgili kuzeni hayatta olduğu için o da mutluydu ama durum biraz rahatsız ediciydi. Ne de olsa Edward'ın, "Kuzenimi üzersen seni öldürürüm, öldükten sonra bile," şeklindeki evlilik öncesi konuşmasından Edward'ın Jane'i sevdiğini biliyordu, hem de belki kuzen sevgisinden daha öte bir sevgiyle. Belki Jane'i G'yle evlendirme nedeni o sıralar ölüm döşeğinde olmasıydı ve artık ölmediğine göre belki bu evliliği ayarladığı için pişmandı ve belki Jane de aynı şeyi düşünüyordu.

Of Tanrım. Çok fazla belki vardı. Belki dev ayıyı nasıl öldüreceklerine odaklanmalıydı.

Ama G yine de Edward'a, Jane'e olan duygularını sormak istiyordu, daha spesifik olarak da o atken ve ikisi yalnızken ve insanken neler yaptıklarını.

G o atken onların birlikte geçirdikleri saatler hakkında fikir yürütmekten hiç hoşlanmıyordu. Ama Jane'le evli olan benim, diye anımsattı kendine. Sadece bu da değil, kerkenezler avcı kuşlardı ve sincap yiyebileceği gibi, bir gelinciği yemekte de tereddüt etmezdi. İşte. G onun kocasıydı ve Edward onu yiyebilirdi. Jane'in G'yle kalması için çok iyi iki sebep. Ve saçları! G krallıktaki diğer erkeklerin çoğunun zavallı atkuyruklarını gölgede bırakan gür ve havalı saçlarını unuttuğuna inanamıyordu. Kral'ın saçlarını bile gölgede bırakırdı.

Yani, o Jane'in kocasıydı ve Edward onu yiyebilirdi ve kimsenin saçı kendisinininkine rakip olamazdı.

G içini çektii. Bunların hiçbirii gerçekten İngiltere Kralı'yla yarışamazdı.

Bu yüzden bunları Edward'a sormak yerine, "Jane sana ayılar hakkında bildiği her şeyi söyledi mi?" dedi.

“Evet,” diye yanıtladı Kral. “Yiyecek gibi davranma, her nasılsa boyunu ve enini iki katına çıkar ve bunlar işe yaramazsa ölü taklidi yap.”

“Acaba canavarı nasıl öldüreceğimizle ilgili bir şey söylemiş olabilir mi?”

“Hayır,” dedi Edward. “Verdiği bilgiler çoğunlukla gereksiz türdendi.”

Yollarına bir süre sessizce devam ettiler, ta ki...

“Majesteleri, siz Jane’i seviyorsunuz.” G bunu bir anda söylemek istememişti ama oluvermişti.

“Elbette seviyorum. O ailemden biri.”

“Ama siz, Majesteleri, sanırım onu *seviyormuş* gibi seviyorsunuz.”

Edward karşı çıkmadı, ancak kafası biraz karışmış görünüyordu, herhalde G’nin ifade tarzındandı.

G gerisini de ağzından çıkardı. “Evliliğimizi, öleceğinizi sandığınız zaman ayarladığınızı biliyorum ama artık ölmüyorsunuz ve onu kendiniz için istiyorsanız kenara çekilirim. Şerefli olanı yaparım.” Sesi son kısmında utanç verici bir şekilde çatladı.

“Gifford,” dedi Kral.

“Bana G deyin,” dedi G.

Kral ona aldırmadı. “Karın seni seviyor.”

G ona bakıp kaşını kaldırdı.

“Seviyor. Ahıra senin en sevdiğin elmalardan bırakıyor, onları bulmak için kilometrelerce yürümek zorunda kalsa bile. Yeleni tarıyor ve tüylerindeki düğümleri açmak konusunda çok titiz.”

“Bunların hepsi sadece özenli at bakımına giriyor.” G gözlerini indirdi. “Benim kral olmamı istemedi. Onunla birlikte hükmetmemi istemedi.”

“O zaman kime güveneceğini bilmiyordu. İnan bana, Gifford, Jane seni seviyor.”

G bir an bunun doğru olmasını umarak sessiz kaldı.

“En azından onu kafese tıkmadan önce seni seviyordu.”

Bunu unutmaması gerekirdi.

Edward bir süre sessiz kalıp içini çekti. G belki bir şey itiraf edeceğini düşündü. Mesela Jane’in G’yi sevdiğini söylemiş olmasına rağmen (ya da Edward’ın iddiası buydu), ne yazık ki Kral da Jane’e âşık olduğu için Jane’i kendisine bırakmasının bir İngiliz vatandaşı olarak G’nin görevi olduğunu. Ülkenin iyiliği için.

“Gracie için ne düşünüyorsun?” dedi Edward ve aynı anda G, “Onu alamazsın!” diye patladı.

“Pardon, kim?” dedi sonra G.

“Gracie.”

“Ha. Ondan hoşlandım.”

Edward dudaklarını sıkıp başıyla onayladı. “Peki ya Thomas Archer’la bütün o olanlar... Sence aralarında bir şey var mı?”

“Jane, Gracie’nin bıçağı vermeyeceğini söyledi.”

“Hayır, romantik olarak demek istiyorum.”

“Ha. Romantik olarak. Şey, Archer’ın, Gracie’nin kırığı olduğundan söz etmişti Jane, bu yüzden aralarında romantik bir şeyler olmuştur.”

Edward’ın omuzları düştü.

G devam etti. “Hâlâ var mıdır diye soruyorsanız bilmiyorum. Yine de, onlar aynı odada bulunduğu sırada şahsen hanın içinde değildim.”

Edward tekrar içini çekti. “Keşke ona ne söyleyeceğimi bilseydim. Ona ne zaman gerçek duygularımı söylemeye kalksam sonu aptal görünmemle bitiyor.”

G resmen rahatlayarak oh çekti. Göklerdeki tanrılara şükürler olsun... Edward, Gracie’den hoşlanıyordu! Tabii ki ondan hoşlanıyordu! Gracie cazibeliydi, o tür bir güzellikten hoşlanıyorsanız tabii. G kızıl saçları tercih ediyordu, elbette. Sıcak kahverengi gözleri. Yumuşak tenleri. Kitap düşkünle-

rini. Dik kafalıları. Ama Gracie sevimliydi; evet, bunu kabul edebilirdi.

G o kadar mutluydu ki şarkı söylemek istiyordu. Ve Edward'ın aptal gibi görünmek demekle neyi kastettiğini tam olarak biliyordu. "Evet, şey, aşk gözlerle değil, zihinle görür ve kanatlı aşk melekleri bu nedenle kör olarak resmedilir," dedi.

"Ne?" Edward ona boş boş baktı.

"Demek istiyorum ki, gerçek aşka giden yol hiçbir zaman pürüzsüz değildir," diye açıklığa kavuşturdu G. Bu iyiydi, diye düşündü. Daha sonra bir yere yazması gerekecekti.

"Bu bir oyundan mıydı?" diye sordu Edward.

"Hayır, o... şey... sadece aklıma gelen bir düşünce."

"Hımm. Sende biraz şairlik var galiba, değil mi?" dedi Kral.

G yüzünün yandığını hissetti. "Amatörce ilgileniyorum."

"Şiiri severim," dedi Kral. "Oyunları da. Sarayda küçük amatör oyunlar sahneye koyardım. Bunu atlatırsak ve tacımı geri alırsam ve zaman olursa bir gün bir tiyatro açmak isterim."

"Bunu atlatırsak bunu kesinlikle yapmalısınız," diye onayladı G.

İkisi de kılıçlarını daha sıkı kavrayıp aptal yaşlı bir ayıdan korkmadıklarını vurgulamak için erkeksi bir tavırla öksürdü. "Cesaret üzerine bildiğin şiir var mı?" diye sordu Edward bir süre sonra.

G bilmiyordu. Bir şeyler uydurmaya gayret etti. "Hımm... korkaklar birçok kez ölür," dedi. "Cesurlar bir kez. Siz yüreğinizi gergin tutun yeter, bakın nasıl oluyormuş başarmak."

"Gergin mi tutayım?"

G omzunu silkti. "Bu kadar hazırlıksız ancak bu kadar oldu."

"İyiydi," diye yorum yaptı Edward. "Bir yere yazmalısın."

Archer'ın verdiği haritayı izlemek kolaydı ve kısa bir yolculuktu ama G yolun kısa mı olduğunu yoksa sonunda dev bir ayıyı

öldürme görevi olduğu için mi ona kısa geldiğini anlayamadı. Yanlarına her çeşit silah almışlardı: palalar, savaş baltaları ve bir topuz. Jane, Edward'a ayının gözlerini yakacağını söylediği bir "tentür" bile yapmıştı.

Harita onları kesin bir noktaya değil, sadece ayının en sık görüldüğü yere yakın bir vadiye götürdü. Elbette bu bilgi söylentilere ve raporlara dayalıydı. Yaklaşırlarken G raporların yanlış olmasını ummaya başlamıştı ama kısa süre içinde olmadığını anladı çünkü yerde ayı pisliği öbekleri vardı. G onların ayı pisliği olduğunu biliyordu çünkü dünyanın bu bölgesinde bu kadar büyük miktarda pislik çıkarabilecek diğer tek hayvan attı ve G bunların at pisliği olmadığını biliyordu çünkü bu konuda uzman sayılabilirdi.

"Yaklaşıyoruz," dedi Kral'a.

"Planımızı hatırlıyor musun?" dedi Edward.

G başıyla onayladı.

İkisi ağaçların ve çalılıkların arasında yollarını buldular ve Edward duruverdi. G de aynı şeyi yaptı. Sonra Edward, G'ye, "Sanırım daha büyük bir kılıca ihtiyacımız olacak," dedi.

Yaratık dev gibiydi. Bu tam da İngiliz dilinin ayının bel çevresini tasvir etmek için kifayetsiz kaldığı anlardan biriydi. O şey ağaçtan meyve yiyordu ve meyveye ulaşmak için arka ayaklarının üstünde durmasına bile gerek yoktu. Sadece meyveyi de yemiyordu, meyveyle birlikte yaprakları ve dalı da yiyordu çünkü ağzı kocamandı ve bunu yapabiliyordu.

Sonraki ağaca geçerken yer sarsıldı.

G, Edward'a dönüp eğilerek selamladı. "Benim için bir zevkti, Majesteleri, ama burada sizden ayrılıyorum." Kısmen şaka yapıyordu.

"O cesaret hakkındaki konuşmalarına ne oldu?"

"Uydurmaydı, Majesteleri."

Edward içini çekti. "Bırak numarayı. Plana bağlı kalıyoruz."

"Ona teslim olma fırsatı tanısak?"

“Kapa çeneni.” Edward bir savaş çılgılığı attı. Ayı döndü ve o kadar yüksek sesle kükredi ki G kulak zarlarının patladığını sandı, sonra ayı Kral’a saldırdı ve Kral da dönüp ormana kaçtı.

G yalnız kalmıştı. Soluğunu verip bir ağaca tırmandı. Çünkü plan böyleydi. Dakikalar sonra ya da belki saniyeler ya da saatler, Edward koşarak geri geldi. “Gifford! Hazır ol!” diye bağıırıyordu.

G elinde tuttuğu meşaleyi yaktı.

Ayı Edward’ı kovalıyordu ama ışığı görünce onu izledi ve ön patilerini ağaca dayadı, bu da G’ye Jane’in karışımını gözlerine dökmek için mükemmel bir açı sağladı.

Ayı korkunç bir homurtu ve böğürtü çıkardı ve sonra inleyerek ön pençeleriyle ağacın kabuğunu kazıdı.

Şimdi Edward’ın ölümcül hamlesinin zamanıydı ancak ayı delirmiş gibi kükrerken daireler çizerek dönmeye başlamıştı. Sonra da koçbaşı kadar şiddetle ağacın gövdesiyle çarpıştı.

G’nin ağacıyla.

Ve G yere düştü.

Ayının sırtına düşmesi düşüşünün şiddetini yumuşatmıştı, bu aslında dünyanın en büyük ayısının üzerine düşmemiş olsa G’nin kutlayabileceği bir gerçektir.

Neyse ki ağaca çarpması ayıyı sersemletmiş ve G o sırada kendini toplayıp canavarın üstünden inebilmişti. Edward ve kılıcı neredeydi? Tabii artık etraf zifiri karanlıktı çünkü G’nin meşalesi ağaçtan düşerken sönmüştü ve Edward aynı zamanda G’ye de isabet etme riski olduğu için kılıcını ayıya saplayamazdı.

“Gifford?” diye seslendi Edward.

Ses canavarı tahrik etmiş gibiydi. G hızlı düşündü. Yanında hiç silahı yoktu (çünkü sözüm ona Edward ayıyı öldürürken onu ağacın tepesinden izleyecekti) ve herhalde ayıyı elleriyle öldüremezdi, bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı.

Ölü taklidi yaptı. Ve yiyecek değilmiş gibi davrandı.

“Ben öldüm, Majesteleri,” dedi G. Neden, “Ölü taklidi yapıyorum,” demediğini bilmiyordu, ayının dillerini anlıyor olması ihtimali dışında. Aslında hiçbir şey söylemeyebilirdi ama Edward’ın, onun yerde olduğunu bilmesini, böylece kılıcıyla yer dışında her tarafa nişan almasını istemişti.

Yanıt yoktu.

Gifford leydisinin ona böyle bir durumda ne yapması gerektiğini söylediğini hatırlamaya çalıştı, sonra leydisini düşünmeye başladı ve bir anda onun kendisini seviyor olma ihtimalini, sonra onu bir daha hiç göremeyeceğini düşündü, bu da onun tekrar ayıyı düşünmeye başlamasıyla sonuçlandı.

G gözlerini kapadı ve rahatsız soluklarını düzenlemeye çalıştı. Ayı homurdandı, inledi, kokladı ve pençesiyle yeri yokladı... ve sonra pençesiyle G’yi dürttü.

Tek yapabildiği kıpırdamamaktı. Veya çılgılık atmamak Edward neredeydi? G’yi burada ölüme mi terk etmişti?

Ayı, G’nin bacağına kokladı. G bacağına daha az yiyeceğe benzetmeye çalıştı. Ayı, G’yi omzundan itti, sonra tekrar itti, çevirmeye çalışıyor gibiydi. G uyum sağlamasının onu daha mı çok yoksa daha mı az ölü gibi göstereceğinden emin olamadı. Yine de gerçekten ölüyseniz döndürülmemek için mücadele etmezsiniz.

Ayı onu bir kez daha ittiğinde G karın üstü döndü.

Ayı pençesiyle tekrar G’nin sırtını yokladı ve G’nin kanını donduran bir şey yaptı. G’nin ensesini kokladı ve yaladı.

Yalamak yemek anlamına geliyor, diye düşündü G. Yalamak yemek anlamına geliyor!

Jane ona ayı onu yemeğe kalkmadığı takdirde ölü taklidi yapmasını söylemişti ama böyle savunmasız bir durumdan nasıl kurtulabileceğini söylememiştir. Ayı, G’nin ensesini yaladı ve G tam ayağa fırlayıp kaçmaya çalışacaktı ki aniden ayı kafasını geriye atıp kükredi ve G’nin üzerine devrildi.

Ve yine aniden, G ayı ısırığından değil, ayı tarafından ölmek suretiyle öleceğini fark etti. Leydisi haberleri aldığı anda Kral'ın ona ayı ısırığından öldüğünü söylemesini umdu. Aslında ayı üstüne oturduğu için değil. Elini tutan bir el hissetti ve Edward onu bütün bu süre boyunca bir an bile ayı değilmiş gibi davranmamış olan ölü ayının altından çekti. Rhyl'in Büyük Beyaz Ayısı kesinlikle Eðian değildi. Bu G'yi rahatlatmıştı.

"Palayı ayının ensesinin dibine sapladım. Bu onun işini gördü."

"Harika," dedi G. "Ama sakın unutmayın, öncesinde ben üzerine düşerek onu yormuştum."

"Haklısın," dedi Edward iyi niyetle.

İkisi bir süre soluk soluğa öylece durdu. "Biliyor musunuz, Majesteleri, kral olunca artık efsanevi bir ayı katili de olduğunuza göre arzu ettiğiniz kadını tavlayabileceğinizi söyleyebilirim."

"Senin karın da sana bir kez daha âşık olacak."

"Onu kafese koyduğum için beni affederse."

Edward cevap vermedi. Sonra bir şeyi fark etti. "Of, lanet olsun," dedi. "Artık yapılacaklar listemizde gidip Fransa Kralı'yla konuşmaktan başka bir şey kalmadı."

"Ben hiç Fransa'ya gitmedim," dedi G, "ama peynir severim."

"Ben de peynir severim," diye ona katıldı Edward sanki başka bir ortak noktalarını bulmuşlar gibi.

Dönüş yollarında güneş doğdu ve G, Tüylü Köpek'e at olarak döndü. Gracie, Bess ve Jane hanın kapısında durmuş onları bekliyordu ama Jane'in yüz ifadesi rahatlamadan hemen kızgınlığa döndü. Ona öfkeyle bakıyordu. Tek kelime etmedi. Sadece kısılmış gözleri konuşuyordu.

O anda G ayıya geri dönmek istedi.

Jane derin bir soluk alıp Edward'a baktı, yüzündeki çizige dokunurken ifadesi yumuşadı. "Sevgili kuzenim, yaralanmışsın."

Edward gülümsedi. "Sadece bir sıyrık."

“İçeri gel. Kendi ellerimle ilgileneceğim.”

G burnundan soluyup başını arkaya attı. Jane ona kaşlarını kaldırdı. “Ve sen.”

G çekinerek burnuyla kızın omzunu dürttü. Jane etkilenmemiş görünüyordu.

“Senin hana girmene engel olmaktansa bin tane Karpat boğasıyla savaşırım.” Ona kaşlarını çatarak baktı. “İçinde bulunduğumuz durum hariç.” Ormanı işaret etti. “Odana git.”

Çok tuhaf bir Fransa yolculuğu olacaktı.

YİRMİ BEŞ

Edward

Paris'e ulaşmaları dört günlerini aldı. Ve Gracie artık elbise giyyordu.

"Neye bakıyorsun öyle?" diye sordu Gracie, Edward gözlerini arzuyla dikmiş ona bakarken.

"Sen," diye karşılık verdi. "Kız olmuşsun. Yani kadın olmuşsun. Aradaki farka şaşıyorum."

"Durum gerektirdiğinde üstüme başıma özen gösteriyorum." Dekoltesini kapamak için elbisesinin korse kısmını çekiştirdi. "Ama bence bana yakışmıyor."

Elbise gri kadifeydi, belini sıkıca sarıp göğsünün dolgunluğunu vurguluyordu, bu Edward'ın daha önce görmediği bir tarafıydı ve gözleri olmaması gereken yerlerde geziniyordu. Güzeldi ama haklıydı; gösterişli giysiler ona yakışmıyordu. Elbise onu bir şekilde küçültmüş, itıştırıp sıkıştırmış, Gracie metrelerce kumaşın içinde kaybolmuştu.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Bir şey değil." Gracie'nin eli dalgınca toplu saçlarının arkasına gitti. "Ama Fransa Kralı konusunda sana nasıl yardımım dokunabileceğini gerçekten bilmiyorum."

“Kral konusunda değil,” dedi Edward. “İskoç Kraliçem Mary konusunda. Fransa Kralı’nın yanında yaşıyor.”

İçinin ürpermesine engel olamadı.

Gracie’nin kaşı şaşkınlıkla kalktı. “Neden, ikimiz de la koçyalı olduğumuz için mi?”

“Benden nefret ettiği ve beni sevmesi gerektiği için. Bence onun beni sevmesini sağlayacak bir kişi varsa, o da sensin Gracie. Çünkü İskoçyalısın, evet. Ama asıl nedeni senin sen olman.”

Kızın yanakları hafifçe kızardı. Başıyla onayladı. “Demek senden nefret ediyor. Neden?”

“Çünkü karım olması gerekiyordu.”

“Ne?” dedi Gracie bağırarak. “Bu ne zaman oldu?”

“Ben üç yaşındayken.”

Evet, babası onu Mary’yle nişanladığında Edward sadece üç yaşında minik bir oğlandı. Mary de o zamanlar bebektir ama altı günlükken babası öldüğü için çoktan kraliçe olmuştu bile. Aslan Kral’ın düşünce tarzında böyle bir izdivaç İngiltere’yle İskoçya’yı kalıcı olarak birleştirdi. Hatta Henry, Mary’nin gelip sarayda onlarla yaşamasını bile istemişti, böylece yetiştirilmesini denetleyebilecek ve gerçek bir İngiliz kadını gibi düşünmeyi öğretebilecekti.

Mary’nin yasal velilerinin fikirleri farklıydı. Nişanlarını onaylayan anlaşmayı imzalamışlar ama onurlandırmamışlardı. Bu yüzden daha sonra Kral Henry, Mary’nin velilerinin başka bir evlilik teklifini kabul ettiğini haber alınca –teklif Fransa Kralı’ndandı ve onu Fransız veliaht prensi Francis’le eşleştiriyordu– Kral Henry haberciyi yemiş ve günlerce kükreyen bir aslan olarak kalmıştı.

Sonra da İskoçya’yı istila etmişti.

Henry’nin askerleri yıllarca kaçak Kraliçe’yi bütün İskoçya taşrasında saraydan saraya kovalamış ama bir türlü ele geçirmeyi başaramamıştı. Eðian büyüğü sayesinde onlardan

kaçmayı başardığına inanılıyordu. En küçük alanlarda bile duman gibi kayboluverme özelliği vardı. Böylece kendisi de Eğian olduğu için normalde Eğianlara hoşgörölü davranan Henry, onu sakladıkları için İskoç Eğianları cezalandırmıştı. Edward'ın bildiğı kadarıyla Gracie'nin ailesine ait kır evinin yakılma nedeni büyük olasılıkla buydu. Babasının küçük bir çocuğa kızgın olması.

İnsanlar bunu Haşin Sevgi olarak adlandırıyordu. Vurgu haşin sözcüğündeydi.

Bütün bunlar olurken Edward çocuktu ama bir kraliçeyle evleneceğinin söylendiğini ve saray koridorlarından birinde asılı İskoç Kraliçesi Mary portresine baktığını hatırlıyordu. Portre yaptırıldığında kız dört yaşından büyük olamazdı, yine de kraliçe gibi poz vermişti. Koyu renk gözleriyle Edward'ı suçluyordu. Senden nefret ediyorum, diye sırtıyordu tablo adeta. Senden hep nefret edeceğim. Dua et de evlenmeyelim. Hayatını cehenneme çeviririm.

Edward babasının ölümünden sonra bir parça rahatlamıştı. Artık İskoç Kraliçesi Mary'yi kovalaması gerekmeyecekti. Mary de Louvre Sarayı'nda yaşayan Fransa Kralı'yla ailesinin himayesine kaçmış, o zamandan beri orada yaşıyordu.

O ve Mary, birkaç yıl önce bir kez karşılaşmıştı. Edward, Fransa Kralı'yla bir barış anlaşması ayarlamak için Paris'e seyahat etmişti. Mary sekiz yaşına gelmişti. Veliaht prens Francis'in sözlüsü (Edward veliaht sözcüğünün kulağa tuhaf geldiğini düşünürdü) olarak tanıştırılmıştı. Mary ona reve-rans yapmıştı. Edward başıyla selam vermişti. Kız ona dik dik bakmıştı, portresindeki kinci halinin bütün özelliklerini taşıyordu. Edward gerginliği onun ayakkabılarına iltifat ederek yumuşatmayı denemişti.

Kız da ayağına basarak karşılık vermişti.

Çok sert.

Sonra kız doğruca dairesine gönderilmişti çünkü küçük leydiler krallara saldıramazdı ama Edward buna aslında pek aldırmamıştı. Hatta onunla konuşması beklenmeyeceği ve muhtemelen bir daha görmeyeceği için fazlasıyla sevinmişti. Bir daha hiçbir zaman.

Ama işte şimdi buradaydı, Kral'ın huzurunda davası için yalvarmak üzere Louvre Sarayı'na geri dönmüştü, tabii İskoçya'yı da yanına çekmesi akıllıca olurdu. En azından Bess'in söylediği buydu ve Edward her zaman Bess'in söylediklerine inanırdı.

Bu hissettiklerinin hiçbirini Gracie'ye açıklamak istemiyordu elbette. "Fırsatını bulursan onunla konuş," dedi. "Benim ricalarımı dile getirmene gerek yok. Ona sadece durumum hakkında bildiklerini anlat. Bak bakalım bize yardım etmeye sıcak bakıyor mu, gücü neye yetiyorsa, tabii fazla bir şey olamayabilir, burada yaşadığı ve sadece genç bir kız olduğu için ama..."

"Peki," dedi Gracie elini kaldırarak. "Onunla konuşacağım."

"Teşekkür ederim." Edward onun kendisine bu kadarını borçlu olduğunu hissediyordu, o güzel bıçağının onda kalmasını sağlamak için nelere katlandığı düşünülürse hele.

Kapı tıklatıldı ve Jane'le Bess içeri girdi, ikisi de Sürü ve ayıyla yaşananlar ve en sonunda Manş Denizi'nde yaptıkları gizli tekne yolculuğu gibi etkinliklerle dolu hafta nedeniyle yorgun görünüyordu. Özellikle Jane hiç uyumamış gibi bitkindi.

"Edward," diye selamladı onu. "Yine tam bir kral olmuştun."

Evet, bir kez daha tayt, altın işlemeli balkabağı modeli pantolon, ipek iç gömleği, kabarık kollu altın ve krem rengi sırmalı yelek ve hepsinin üstüne kürk kenarlı kadife pelerin giymişti. Haftalar boyu köylü gibi giyinince kat kat giysilerin ne kadar ağır olduğunu unutmuştu. Ağırlıklarının sorumlu olduğu her şeyin fiziksel bir dışavurumu olarak onu aşığa çektiğini hissediyordu.

"Siz leydiler de oldukça gösterişli görünüyorsunuz," dedi bakışlarını Gracie'den Jane'e, ondan Bess'e, sonra tekrar Gracie'ye çevirirken.

Jane karşısında durup pelerininin kürkünü düzeltti. "Umarım bu gelincik değildir."

"Beyaz benekli ermin," diye yanıtladı Edward. "Yine de bütün bunlar sona erdiğinde kürkten vazgeçmem gerektiğini düşünüyorum. Yanlışlıkla talihsiz bir Eðian'ı giymek hiç hoşuma gitmez."

"Aynı hisler içindeyim," dedi Jane.

"Gifford nasıl?" diye sordu Edward çünkü bir anda genç lordun yokluğunu yoğun olarak hissetmişti. Jane onun kız kardeşi gibiye Gifford da kardeşi gibi olabilirdi. Arkadaşı. Ölümün kızgın dişlerine birlikte bakmaktan daha yakınlaştıran bir arkadaşlık olamaz, diye düşündü. "Seni kapattığı için hâlâ köpek kulübesinde mi?"

"Ahırda," dedi Jane sertçe.

"Onu fazla uzun cezalandırma, Janey," diye rica etti Edward, Gifford'ın adına. "Bunu sadece seni korumak için yaptı."

"Sorun da bu zaten." Oflayarak konuk odasındaki koltuklardan birine yerleşti. "Bu konuyu onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Her denediğimde kendimi şirret ve tiz sesli bir aptal gibi hissediyorum. Bana hiç yakışmıyor."

Edward gülümsemesini bastırdı. "Neyse, yanımda olduğun için memnunum," dedi. "Sanırım bu toplantının yerine dev bir mitolojik ayıyla yüzleşmeyi tercih ederim."

Gracie buna şaşırmış gibiydi. "Bu, yaşadığımız onca şeyin yanında hiçbir şey sayılır, öyle değil mi? Tek yapman gereken adamla konuşmak."

"İngiltere Kralı olmam gerekiyor," dedi ensesini ovuşturarak. "Henry'yle iki kral gibi konuşmamız gerekecek." Bu görev onu birçok yönden canavarla karşılaşmaktan daha fazla korkutuyordu.

“Sen kralısın,” dedi Bess sakince. “Bu kadar basit, Edward. Kendin ol yeter.”

“Demek Fransa Kralı’nın adı da Henry. Bu kafaları karıştırmıyor mu?” dedi Gracie, tekrar elbisesinin yaka kısmıyla oynayarak.

“Bu kralı hatırlamak kolay,” dedi Edward dalgınca. “Kral Henry ve karısı Kraliçe Catherine. Babam gibi ama bütün o ekstra karıları olmadan.”

Konuk odasının kapısı açıldı ve gösterişli giyinmiş bir uşak içeri girip saygıyla eğilerek Edward’a selam verdi. “Majesteleri sizi kabul edecek, Majesteleri.”

“Hayır, hiç de kafa karıştırıcı değilmiş,” diye söylendi Gracie. Dönerek uşağa hitap etti. “Bana genç Kraliçe Mary’yle bir görüşme ayarlar mısın? Gördüğün gibi ben de İskoç’um ve ona vatanından haberlerim var. Önemli bir şey değil elbette ama ilgi çekici bulabileceği şeyler.”

Uşak bu talebin resmiyetten uzak tarzından biraz rahatsız olmuş görünüyordu. “Kraliçe’nin ziyaretçi kabul edip etmediğini öğreneceğim,” dedi. “Burada bekleyin.”

Jane, Edward’ı yanağından öpmek için parmak ucunda yükseldi. “İyi şanslar, kuzen.”

Edward, Gracie’nin surat astığını fark etti. Jane’in onu öpmesini kıskanmış olabileceği düşüncesiyle çok mutlu oldu. Ve iyi bir fırsat yakaladığında bunu kaçırmazdı. Gracie’ye döndü. “Senden de şans öpücüğü almayacak mıyım? Bulabildiğim kadar çok şansa ihtiyacım var.”

Gracie’nin yeşil gözleri kısılmıştı. “Korkunç şanslı biri olduğumdan pek emin değilim.”

“Bana şans getireceğinden eminim.”

“Of, tamam.” Dudakları yanağına kısa, sıcak bir öpücükle süründü. “İyi şanslar, Majesteleri.”

“Majesteleri?” diye araya girdi uşak.

Zamanı gelmişti.

Bu görüşmenin onları birleştirebileceğini de ayırabileceğini de fazla düşünmemeye çalıştı. Askere ihtiyaçları vardı. Ve gemilere. Ve çeliğe. Fransa Kralı'nın yardımı olmadan Mary'yi alt etmeyi hayal bile edemezlerdi. Her şey bu görüşmeye bağlıydı. Onun sözlerine.

Dizlerinin titrediğini fark etti, çok hafif olsa da. Gracie'nin öpücüğü bile sinirlerini yatıştırmaya yetmemişti.

"Konuştuklarımızı hatırla," dedi Bess, kapıya doğru ilerlerken.

Başıyla onayladı.

"Onlara bağlı kal, iyi olacaksın," dedi. "Plana bağlı kal. Kral'ın zayıflıklarına, senin güçlü noktalarına oyna."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Edward. Tek yapabileceği buydu.

Fransa Kralı, Edward'ın babasına hiç benzemiyordu. Bu Henry düzgün şekillendirilmiş sakalıyla beyaz kürk ve boyunu uzatan yüksek topuklar giymekten hoşlanan havalı, aklı başında bir adamdı. Köpeklere düşküncü ama ne Eğian'dı ne de davalarını destekliyordu. Hatta aksine hayvana dönüşen insanlardan hiç hoşlanmadığını belirtmekten hiç çekinmezdi, ona göre sanki bu sadece kaba bir davranış sorunuuydu. Bu durum Edward'ın konumunu biraz tehlikeli bir hale getiriyordu.

Yine de Kral Henry, Edward'ın ricası karşısında anlayışlı davranıyormuş gibi görünüyordu. Edward'ın tahtını nasıl kaybettiğiyle ilgili her şeyi duymak istiyordu, sanki bu en müthiş kraliyet dedikodusuydu.

"Yani bu Mary senin zehirlenme komplonda rol mü almış?" diye sordu dehşet içinde, Edward hikâyesinin o kısmına geldiğinde.

"Çatalı ağzıma götürdü," diye yanıtladı Edward. "Ama yemedim."

“Ne küstahlık,” dedi Kral Henry hiddetle. “Bir kralı öldürmeye kalkışan bir kadın, öz kardeşini üstelik. Ne cüret. Peki, kaçmayı nasıl başardın? Nasıl kaçabildin?”

Edward derin bir soluk aldı. *Kendin ol yeter*, demişti Bess ona ama asıl söylemek istediği şeydi: *Kendin ol ama kendini kuş olarak bulduğun zamanların dışındaki kendin ol, o biçimindeki kendin olma... bunu itiraf etme, asla. Saygıdeğer bir Hakikatçi ol, Tanrı aşkına.*

“Hizmetkârlardan biri beni gizlice dışarı çıkardı,” diye ılımlı bir yalan söyledi. “Bir saman arabasının arkasında. Oldukça zahmetli oldu.”

“Ha!” Bu Kral’ı oldukça eğlendirmiş gibiydi. “Saman arabası. Gözümde canlandı.”

Güldü ve saray erkanı da onunla birlikte güldü.

“Görüyorsunuz işte,” diye devam etti Edward eğlenceli anlar sona erince dikkatle. “Hiç karşı çıkılmadan ablamın tahtımda oturmasına izin verilirse bu dünyanın geri kalanına tehlikeli bir mesaj verir: kraliyet soyundan ağgözlü, hırslı herhangi bir kadın tahtı ele geçirmeye kalkar ve almayı başarır, iktidardaki yasal kralın elinden bile. Sonra Avrupa’nın her tarafında ortaya, bahçedeki tavşanlar gibi kraliçeler çıkmaya başlar. Kaos olur.”

Son derece kendine güvenli konuşmaya çalışıyordu. Mary’nin korkunç bir örnek oluşturacağı ve dehşet verici bir kadın anarşisi yaratacağıyla ilgili olarak bunları söylemesi için Bess onu çalıştırmıştı ama nedense bu sözcükleri telaffuz etmek onu rahatsız etmişti, özellikle de en çok saygı duyduğu insanlar olan Jane ve Bess arkasında dururken.

Kral Henry tahtında öne eğildi. “Yani, bu mantıklı. Evet, onlar hep hırslıdır, öyle değil mi?” Yanındaki Kraliçe Catherine’e hemen suçlayıcı bir bakış attı. O şöhretli bir komplocuydu, Edward bunu Bess’ten öğrenmişti ve Fransa Kralı sık sık bir gün sonunun karısının elinden olacağından, oğlunun tahta

gececeğinden ve karısının da onun danışmanı olarak iktidarda olacağından endişelenirdi.

“Evet, kendi yerlerinden daha fazlasına göz koyuyorlar,” diye onayladı Edward. “Siz de ben de bunun erkek işi olduğunu biliyoruz, bir ülkeyi yönetmek kadın işi değil. Kadınlar bu iş için yeterli donanımına sahip değildir.”

“Ama sen kendin tahta bir kadın geçirdin, öyle yapmadın mı?” diye sordu Kral Henry, Jane’i işaret ederek.

Saray erkanı sustu.

Edward kuzenine baktı. Gözleri kapalıydı. Dudakları ondan geriye doğru sayıyormuş gibi kıpırdıyordu.

Edward hemen Kral’a döndü.

“Benim arzum tacımın kuzenimin erkek vârisine geçmesiydi,” diye açıkladı Edward. “Doğal olarak. Elbette Jane’i kraliçe olarak kabul edemezdim.”

Ah, onu uykusunda bıçaklayacaktı. En azından şükürler olsun ki ses çıkarmamıştı. Şimdilik. Edward boğazını temizledi. “Ancak ne yazık ki hastalığım o kadar çabuk ilerledi ki Jane’in erkek vârise sahip olacak zamanı olmadı. Ve tahtı miras alacak bir oğlanın eksikliğinde Dudley beni tahta geçiş sırasını değiştirerek Jane’i hükümdar ilan etmeye ikna etti, tabii ardından oğulları gelecekti. Bu pişman olduğum bir karar ama o noktada fazla seçeneğim yoktu.”

“Hımm. Neyse, önemi yok,” dedi Kral Henry düşünceli bir tavırla. “Bu değişikliği yapamadan seni zehirlemeyi başarsalardı şimdi tahtta yine Mary oturuyor olacaktı, değil mi?”

“Doğru.” Edward ellerini kaldırıp avuç içlerini gösterdi, Elden ne gelir? der gibiydi.

“Ve sen bu yüzden buradasın, yardımımı istiyorsun,” dedi Kral Henry, gözlerinde Edward önünde diz çöküp yalvarıyormuş gibi bir pırıltı vardı.

Edward’ın elbette yere diz çökmeye niyeti yoktu. Omuzlarını dikleştirdi. “Böyle bir ihanet Mary’nin yanına kalmamalı,” dedi

onunla göz göze gelerek. “Elbette kendime ait bazı gemilerimi ve ordum var ama Mary’nin cezalandırılması gerekiyor. Bu konuda yanımda olmanın hoşunuza gidebileceğini düşündüm. Dünyaya farklı bir mesaj verebiliriz: bir kral, kendini büyüklük sanrılarına kaptırmış sinsi bir ortaçağ kadınına boyun eğmez. Biz erkeğiz. Biz kralız. Böyle durumlarda taviz vermez.”

Kraliçe Catherine ona gözlerinden alevler saçarak bakıyordu ama Edward kendini Fransa Kralı’na odaklanmaya zorladı.

Ve Kral kendini çok cömert hissediyordu.

“Pekâlâ,” dedi Henry uzun, dramatik bir duraksamanın ardından. “Fransız gemilerini hizmetine alabilirsin, Fransız askerlerini de alabilirsin, gözden çıkarabileceğim kadarını. Kendine kraliçe demeye cüret eden o gülünç inekten bir an önce kurtul.”

Edward o anda o kadar büyük bir rahatlama hissetti ki yerinde dans etmemek için kendini zor tuttu. “Kurtulacağım,” diye söz verdi. “Şükranlarımı sunuyorum.”

“Ben de gelecekte ülkelerimizin daha iyi dost olmasını bekleyeceğim,” dedi Kral.

Edward Fransa’ya borçlu kalacağını biliyordu. Bu adam teşekkürden fazlasını alırdı. Ama bu tacının bedeliydi. Ödemeyi göze almıştı.

“Şüphesiz,” dedi.

“Bir nasihatte bulunabilirsem,” diye ekledi Kral Henry. “Kraldan krala.”

“Elbette. Bana sunabileceğiniz bütün bilgeliğe minnettar olurum.”

“Yapman gereken şey, genç adam, kendine bir eş bulmak. Hem de en kısa zamanda diye düşünüyorum. Kendine bir oğul yap. Benim üç tane oğlum var mesela, bir sürü de piçim. Kendimi hiçbir zaman senin durumunda bulmayacağımı bilmek beni çok rahatlatıyor. Benim soyum garantide. Seninkini de halletmelisin.”

Edward sakinleşmeye çalıştı çünkü eş sözcüğüyle birlikte göğsü buz kesmiş gibiydi. Ciğerlerine yeterince hava çekemiyordu.

Bir eş.

Kral Henry haklıydı.

Edward evlenebilirdi. Evlenmesi gerekecekti. Hem de yakında.

“Çok bilge bir öneri,” demeyi başardı. “Tekrar teşekkür ederim.”

“Belki kızım Elisabeth’i göz önünde bulundurabilirsin,” dedi Henry ve Kraliçe Catherine genç bir kızı kabaca öne itti. Kız oldukça sıradan olmasını aşırı gösterişli giysileriyle gizlemeye çalışmıştı. Önünde büyük bir reverans yaptı.

“Ha... evet, onu göz önünde bulunduracağım,” dedi. “Mat-mazel.”

“Votre Altesse.” (Fransızca bilmeyenleriniz için bunun Ekselansları anlamına geldiğini belirtelim.) Küçük prenses onunla göz göze gelmedi.

Edward, Kral’ın huzurundan ayrılırken biraz şaşkıındı. Tahtını gerçekten geri alırsa kendisinden bütün bunların bekleneceğini hesaba katmamıştı.

Bunu unutmuştu, İngiltere’nin hükümdarı olarak asla gerçekten özgür olamayacaktı.

Kral Henry o gece Edward’ın şerefine bir kutlama düzenledi, bu nedenle Edward, düşüncelerini toplamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olmasına rağmen katılmak zorundaydı. Kadınlar ve meziyetleri konusundaki tartışma onun gerçekten ne düşündüğü konusunda kafasını biraz karıştırmıştı. Keşke Jane orada olsaydı. (Ondan özür de dilemesi gerekiyor olabilirdi ama neden özür dilemesi gerekiyordu? O sadece Bess’in ona söylediklerini söylemişti, üstelik doğrudu da, öyle değil mi? Kadınlar zayıftı, değil mi? Kutsal Kitap’ta bile böyle yazmıyor

muydu?) Ama Jane şimdi gelincik halindeydi. Gifford henüz ortaya çıkmamıştı. Bess bir sonraki hamlelerini planlamak üzere odasına dönmüştü. Ve Gracie'yi de Kral'la görüşmeye gittiğinden beri görmemişti.

Müziğin, dansların ve süslü Fransız hamur işlerinin arasında gezindi. Bütün bunlar Fransa Kralı'nın servetinin küstahça ve aşırı savurganca sergilenmesi gibi geldi Edward'a. Louvre Sarayı kocamandı, Edward'ın en büyük sarayının rahatça üç katıydı ve müsrifçe döşenmişti. Normal şartlar altında bu Edward'ın ciddi bir şekilde saray kıskançlığı duymasına yol açardı ama şimdi binayı görgüsüz buluyordu.

Sanki bir ömür öncesindeki kendi eski hayatı gibi.

Nasıl mümkün olabilir, diye düşündü, etrafında bu kadar çok insan varken bu kadar yalnız olmak mümkün mü? Çevre sinde büyük bir hayran kitlesi vardı, çoğu Kral, Edward'a bir eş bulmasını öğütlerken bunu duymuş olanlardı ama Edward onlarla konuşurken boş boş başını salladığını, söyledikleri tek bir sözcüğü bile dinlemediğini, sadece şarap kadehine baktığını fark etti.

Bir eş, diye düşünüyordu sürekli. Ne kadar göz korkutucu bir sözcük.

Lanet olsun.

Ancak yeniden kral olacaktı ve o zaman kendi adına kiminle ve ne zaman evleneceğine karar verebilirdi. Kimse onu bir şey yapmaya zorlayamazdı.

"Majesteleri," dedi yanında ince, tatlı bir ses. "Bana bir dans bağışlar mıydınız acaba?"

Başını kaldırdı.

İskoç Kraliçesi Mary'ydi. Onu nerede görse tanırdı, o gözler portresinden ona yıllarca musallat olmuştu. Ama ayağına basan kızdan farklı görünüyordu. Daha büyüktü, elbette. O zaman sekiz yaşındaydı. Şimdiyse on üçüne yaklaşmış olmalıydı. Kırmızı saten bir elbise giymişti, siyah saçları örgülüydü

ve saatler sürmüş olması gereken bir modelle toplanmıştı. Hatta yanaklarında kırmızı boya bile vardı.

Oldukça yetişkin görünüyordu.

“Majesteleri?” diye üsteledi.

“Majesteleri,” diye karşılık vererek gergince başıyla selamladı Edward. “Elbette sizinle dans ederim.”

Pistin ortasına ilerlediler. Dans uzun ve karmaşıktı, konuşmaya çok az fırsat tanıyordu, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen dönüş ve geçiş dizileri onları soluksuz bırakmıştı. Mary zarif adımları olan deneyimli bir dansçıydı. Sık sık gülümsüyordu ve Edward bunun karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Elbisesinin katları arasına gizlenmiş onu bekleyen bir hançer mi vardı? Bir yanı her an etine bir şey saplanmasını bekliyordu.

Dans sona erdi. Edward kıza teşekkür etti ve kaçmak için döndü.

“Benimle yürür müsünüz?” diye sordu kız, daha kaçamadan. Küçük elini ona uzattı.

Edward başıyla onaylayıp elini koluna aldı.

“Öğleden sonrayı leydiniz Grace’le geçirdim,” diye bilgi verdi Mary salonun dış tarafına doğru ilerlerlerken. “Hikâyelerini oldukça eğlenceli buldum.”

Aman Tanrım, Gracie ona neler anlatmıştı? “Evet, o eğlenceli bir kadındır,” dedi.

“Oldukça. Vatanımın aksanını duymak İskoçya’yı özlememe neden oldu.” Mary’de Edward’ın fark edebileceği bir İskoç aksanı yoktu. Yıllardır vatanından uzaktı.

Tuhaf bir sessizlikle yürüdüler. Edward dili tutulmuş gibi hissediyordu. Diğerlerinin bakışlarını üzerlerinde hissedebiliyordu, meraklı ve dedikoducu bakışlardı, özellikle de Fransız Kraliçesi ve ekşi suratlı kızı Elisabeth’inkiler.

“Hatırladığımdan daha uzun boylusunuz,” dedi İskoç Kraliçesi Mary sonunda.

“Evet, ben de sizi değişmiş buldum.”

Kız kızardı. “Beni bağışlayın, geçen sefer ayağınıza olanlar nedeniyle.”

Edward gülümsedi. “Bağışlandınız,” dedi. “Umarım eski çirkinlikleri geride bırakıp arkadaş olabiliriz.”

“Evet. Arkadaş. Ben sadece, bana ne yapacağımın ya da kiminle evleneceğimin söylenmesinden hoşlanmam,” dedi sesini biraz yükselterek. “Bu size karşı biraz ters davranmama neden oldu.”

“İnanın bana, anlıyorum.”

Mary durup elini kolundan çekti. Gözlerinde samimi bir ifade vardı ama saf değildi. “Ne yapacağımın söylenmesinden hâlâ hoşlanmıyorum.” Kızın salonun ortalarına yönelen bakışlarını takip edince Edward gösterişli giysiler içindeki somurtkan suratlı sarışın oğlanı gördü.

Ah, veliaht prens, diye tahmin etti. Prens Francis.

“Fena birine benzemiyor,” diye gözlemini açıkladı Edward, oğlanın yanından geçen tepsiden bir avuç şekerleme kapıp ağzına tıkmasını izlerken. Sonra veliaht prens burnunu karıştırdı ve yedi. “Ah. Bu talihsizlik.”

İskoç Kraliçesi Mary mutsuzca dudaklarını büktü. “Bazen saçımı çekip bana isimler takıyor.”

“Büyüyünce geçer herhalde,” dedi Edward. Burun karıştırma olayı için de aynı şeyi umdu.

Küçük kraliçe dönüp bu kadar genç yaşta maske takmayı öğrenmek zorunda kaldıkları için Edward’ın ikisi adına üzülmesine neden olan özenli, boş bir ifadeyle Edward’a baktı. “İngiltere’yi Fransa’dan daha çok severdim, ne dersiniz?” dedi sakince.

Mary’ye uyarak o da sesini alçalttı. “Kesinlikle. Yemekler hariç.”

“Ah, evet,” diye onayladı Mary. “Buranın yemekleri güzel. Ama Kral bazen deliriyor. Ve Kraliçe bana korkunç davranı-

yor, benden nefret ediyor ve... burası bizim gibi insanlar için dostça bir yer değil.”

Bu Edward'ın ilgisini çekti. Gracie, Mary'yle işini iyi yapmıştı belli ki. Ona içini dökmek istiyordu. Ona güvenmek istiyordu. “Bizim gibi mi?” diye tekrarladı.

Kız onu omzundan tutup kulağına fısıldayabilmek için çekerek kendine yaklaştırdı. “Kerkenez olduğunu duydum.”

Kalbi elinde olmadan hızlanmıştı. Bu ülke hâlâ Hakikatçilerin elindeydi. Bu tehlikeliydi, onun için bile burada Eðian olduğuna kabul etmek tehlikeliydi.

Ama bu yolculuk zaten risk almak üzerineydi.

Fısıldamak için Mary'ye döndü. “Öyleyim. Sen nesin?”

Kız suç ortaklarıymışlar gibi gülümsedi, esmer başı onunkine yakındı, soluğunu yanağında hissediyordu. “Fareyim. İnsanlar beni kovaladığında bu sayede kaçabiliyorum... kimsenin dikkat etmediği küçük siyah bir fareye dönüşüyorum. Saklanmakta çok iyiyim. Ve dinlemekte. Öyle şeyler duyuyorum ki anlatsam bana inanmazsın.” Ona daha da sokuldu. “Gizli bir ordum var, İskoçya’da. Hepsi Eðian. Bu harikulade değil mi?”

“Harikulade,” diye onayladı Edward.

Kız dudağını ısırdı. “Ordumu sana yardım etmeye göndereceğim. Ama bir gün fareye dönüşüp bir daha dönmek üzere Fransa’dan kaçabilirim. O zaman bana yardım eder misin?”

Edward'ın soluğu kesildi. “Elbette,” dedi. “İngiltere’nin kapısı size her zaman açık olacak, Majesteleri.”

Kız elini tutup sıktı. Parmakları yumuşaktı, tırnakları kusursuzca kesilmiş ve yuvarlatılmıştı. “Bana Mary de.”

“Mary,” dedi ve göğsündeki acının farkına vardı. Bunu bastırmaya çalıştı. “Sen de bana Edward diyebilirsin.”

“Edward.” Gülümsedi. “Birbirimizi anladığımıza çok memnun oldum.”

Evet, diye düşündü, sonra acı daha büyük bir şeye dönüştü. Onu anlıyordu. Hatta belki biraz fazla anlıyordu.

Mary keyifli görünüyordu. “Ah, işte Leydiniz de geldi,” dedi başka tarafa bakarak. “Tekrar merhaba.”

“Leydim mi?” Edward dönünce gri kadife elbisesiyle onlara yaklaşan Gracie’yi gördü. Görüntüsüyle göğsü kabardı.

“Ben onun leydisi değilim,” diye düzeltti Gracie. “Sadece arkadaşım.”

Kraliçe Catherine, Mary’yi veliaht prensle dans etmesi için çağırıyordu. “Hep ayağıma basıyor,” dedi küçük kraliçe somurtarak ve bir kez daha o portredeki öfkeli kıza dönüştü. Sözlüsünün yanına gitmek için eteklerini sürüyerek uzaklaştı. Edward onun gidişiyle üzerinden bir yük kalktığını hissetti. Elini Gracie’ye uzattı.

“Dans edelim mi?”

Kız başını o kadar sert salladı ki bir tutam saçı tokasından kurtulup yüzüne çarptı. “Ben dans etmeyi bilmiyorum.”

“Senin yapmayı bilmediğin bir şey var mıydı?” dedi kuşkuyla. “Bu nasıl olabilir?”

Kız gülüp etraflarında dönen çiftleri inceledi. “Siz bambaşka bir dünyada yaşıyorsunuz, Majesteleri. Renklerle ve müzikle o kadar dolu ki. O kadar büyük ki. Neden özlediğini anlayabiliyorum.”

Özlemedim, diye düşündü. Pek değil.

“Nehir kıyısında yürüyelim,” diye önerdi. “Burası çok kalabalık.”

“Emriniz buysa.” Kız elini tutunca onu dışarı, yıldızların parlak, sarayın da Seine üzerinde uzandıkça uzanıyormuş gibi görüldüğü yere götürdü.

“Sana dans etmeyi öğretmeme izin ver,” dedi sakın bir yer bulduklarında.

“Bunun akıllıca olacağından emin değilim,” diye yanıtladı Gracie alayla. “Seni hayatta tutmak için girdiğim onca çabadan sonra şimdi ölmen hiç hoşuma gitmez.”

“Aslında baş selamlarıyla reveranslardan ibaret sayılır.”
Baş selamı verdi. “Şimdi sen.”

Grace bir an hareketsiz durdu, durumu değerlendiriyordu, sonra yavaşça ve beceriksizce reverans yaptı.

“Gördün mü, o kadar da kötü değil. Elimi tut,” diye talimat verdi Edward.

Tuttu.

“Şimdi beni kendine doğru çek, karşılıklı baş selamı vereceğiz, sonra uzaklaşacağız ve baş selamı.”

Bir süre çalıştılar, saraydan etrafa yayılan müziğe uyarak hareket ettiler.

“Bunda oldukça iyisin,” diye itiraf etti kız, Edward ona adımlarında rehberlik ederken.

“Yıllarca ders aldım. Öğitmenlerim sık sık başarılı bir dansın anahtarının kendini dans etmekten alıkoyamıyormuş gibi yapmak olduğunu söylerdi. Partnerinin gözlerinin içine bakıyorsun ve o bakışlar, bedeninin müziğe uyarak hareket ederken sizi bağılıyormuş gibi yapıyorsun.”

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken ikisi de adeta soluğunu tutmuştu. Edward ellerini onun beline koydu ve kaldırarak yavaşça döndürdü. Onu yere indirip ayaklarının yere basmasını sağlarken kızın kolları onun boynuna gitti.

“Seni öpebilir miyim?” diye sordu Edward bir anda düşünmeden. “Daha önce hiçbir kıızı öpmedim ve onun sen olmanı istiyorum. Kabul eder misin?” Ondan istediği şey korkunç uygunsuzdu ve bunu biliyordu. Onun gibi insanlar için kurallar vardı. Gelecekte iki şey olabilirdi: tahtını geri alma girişiminde savaşırdı ve ölürdü ya da savaşırdı ve kazanırdı ve o zaman İngiltere Kralı olurdu ve ülkelerinin arasındaki bağı güçlendirmek için yabancı bir prensesle evlenirdi ya da günlerden bir gün, küçük, siyah bir fare sarayının kapısında belirirdi ve onun kendisinden ne beklediğini bilirdi ve muhtemelen buna razı

olması gerekirdi. Gracie hâlâ İskoçyalı bir yankesici olacaktı ve onu öpmekle işi olamazdı.

Ama umurunda değildi.

“Ben zarif bir leydiymişim gibi davranmayacağım,” dedi Gracie çenesini kaldırarak. “Bana hangi giysiyi giydirirsen giydir. Ben bir saraya ait değilim.”

“Biliyorum. Öp beni.”

Kız ufak bir kahkaha attı. “Pek de girişkensin, değil mi?”

“Grace. Seni gözlerime iliştığın ilk andan beri öpmek istiyorum. Bu kadar zaman seni öpememek işkence gibiydi.”

“İşkence mi?” Sesi bundan şüphe edermiş gibiydi.

Edward yüzünü ellerinin arasına aldı. “Zehir daha az acı vermişti, inan bana. Helmsley’de benim için tahta tilkiyi oyduğun gün büyükanneyi neredeyse boğacaktım. Lütfen bu acıma artık bir son ver.”

Gracie tekrar güldü, gergince. “Tamam o zaman. Sadece bir öpücük.”

Sadece bir öpücük, dedi Edward kendi kendine.

Bir öpücük. O kadar.

Sonra, bir yetişkin ve bir kral olmaya teslim olacak ve kendisinden beklenen şeyleri yapacaktı.

Kız ürperdi ve altdudağını ıslattı ve Edward alev alacağını sandı. Ona daha da yaklaştı. O gözlerin yeşil, yeşil... birikintilerine düştü. Bunu mahvetmemek için dua etti. Ona çok önemli geliyordu, ülkesini geri almak kadar büyüktü. Daha büyüktü. Gözlerini kapadı.

“Bekle,” dedi Gracie. “Majesteleri.”

“Kahretsin,” dedi soluyarak. “Bana Edward de.”

“Diyemem,” dedi sesi titreyerek. “Öyle söylememi istediğini biliyorum. Ama senin kim olduğunu unutamam. Sen her zaman kral olacaksın.”

Sözcükleri yüzüne çarpan soğuk su gibiydi. Edward gözlerini açıp kendini ani bir hareketle ondan uzaklaştırdı. “Tamam. Anlıyorum.”

“Senden hoşlanıyorum. Gerçekten. Ama yapamam...”

Edward eliyle sertçe yüzünü ovuşturdu. “Gitmeliyim.”

Kızın suratı asıldı. “Majesteleri...”

“Kahretsin!” Sözcük ağzından bir anda çıkıvermişti. Işık parladı. Kerkenezdi. Uçarak uzaklaşıyordu. Durgun havayı yaran büyük bir çığlık attı ve daha yüksekte uçtu, daha hızlı, ta ki Gracie ardında bir benek kadar kalana dek.

“Neyse. İsteddiğin her şeyi elde ettin,” dedi Bess, çok sonra.

“Doğru,” dedi Edward alayla. Onları İngiltere’ye geri götüren zarif Fransız gemisinin küpeştesine yaslanmıştı. Güneş doğuyordu. Rüzgâr saçlarını uçuşturdu.

“Senin derdin ne?” diye sordu Bess ilgiyle.

“Hiç. Evet. Artık ordum var.” Pruva’nın uzak köşesinde yan yana duran, Gifford’ın ata dönüşmesinden önceki o değerli ve yetersiz zamanlarını, kısa birkaç dakikalarını birlikte geçiren Jane’le Gifford’ı izliyordu. Onlar için ne kadar kolaydı. Ne kadar basit.

“Bu topraklarda yürüyen en tuhaf ordu,” dedi Bess hafif, neredeyse kendini beğenmiş gülümsemesiyle. “Fransızlardan ve İskoçlardan ve senin arkanda birleşen binlerce Eðian’dan oluşan bir ordu, kardeşim. Kazanacağız, Edward. Kartlarımızı doğru oynarsak.”

“Sonra ben yeniden İngiltere Kralı olacağım,” dedi.

“Sen benim gözümde hep kraldın. Ama bu kez gerçekten yöneteceksin,” diye devam etti Bess. “Ülkedeki bütün yanlışlıkları düzeltebileceksin. Archer’a söylediğin her şey doğrudu. Eðianlarla Hakikatçilerin yan yana, barış içinde yaşamasını sağlayabilirsin. İşlerin gidişatını değiştirebilirsin, savurganlıklara son verip daha mütevazı yaşayabilir, kasalarımızın

yeniden altınla dolmasını sağlayabilirsin, halkın üzerindeki vergi yükünü azaltıp acılarını dindirebilirsin ve yine de asillerin ihtiyaçlarını karşılayabilirsin. Babamızdan daha iyi bir kral olabilirsin. Bilge, adil ve dengeli.”

“Babamızdan daha mı iyi?” Böyle bir şeyi aklı almıyordu.

“Evet. İngiltere bir kez daha bolluk içinde olabilir. O günü görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi ablası tutkuyla.

Edward düşüncelere dalarak ufka baktı. Gecenin büyük bir kısmını uçarak geçirmiş ve uçarken düşünmüştü. Kuş coşkusuna kapılarak kendisini kaybetmediği ilk seferdi. Bunun bir başarı sayılabileceğini düşündü.

“İskoçya Kraliçesi Mary’nin,” dedi bir süre sonra, “fare olduğunu biliyor muydun?”

“Elbette.”

İrkilerek ona baktı. “Biliyor muydun? Nasıl oluyor da her şeyi bilebiliyorsun?”

“Ben kediye,” diye itiraf etti. “Lezzetli kokuyordu.”

Bu onun şaşkın bir kahkaha atmasına neden oldu. “Kerkenezler de fare yer.” Öldürdüğü fareyi anımsadı, kuş olduğu ilk gece. Tekrar uçmak istedi, kanatlarını germek.

“Kendimizi tutmamız konusunda biraz çalışmamız gerekecek, onunla tekrar karşılaşabiliriz,” diye belirtti Bess.

“Karşılaşacağız,” dedi Edward sakince.

Bess yüzünü inceliyordu. “Canını sıkın nedir, Edward? Korkuyor musun? Yaklaşan savaştan mı?”

“Hayır,” dedi tereddüt etmeden. Küpeşteyi tutan ellerini sıktı. Ona bakarken gri gözleri korkusuzdu ve parlıyordu. “Savaşmaya hazırım.”

Ama Edward hikâyemizin başından beri ilk kez, daha önce berbat bir kral olduğunu fark etmişti. Kral olmayı hak etmediğini. Başka birinin (herhangi birinin, gerçekten, Mary hariç) bu iş için daha uygun olabileceğini anlamıştı.

Jane YİRMİ ALTI

Eðian ordugâhı kamp ateşlerinin çıtırtısı ve ateşlerin etrafında gruplar halinde toplanarak taktik tartışan ya da daha önce kimseye anlatmadıkları ama anlatılması gereken hikâyelerini anlatan askerlerin alçak sesleri dışında sessizdi. Sabah ölmeleri olasılığı vardı ne de olsa.

Gökyüzünde güneşin ışığı soluyordu. Çadırlarının girişinden Jane Londra'yı göremiyordu... yüzlerce başka çadır tarafından gözden gizleniyordu. Ama orada olduğunu biliyordu. Kaderinin manzarasında boydan boya bir hayal gibi uzanıyordu.

Kestane rengi bir at kampın içinden ona doğru hızla yaklaştı. Gifford.

Jane rahatlayarak oh çekti. O sabah erkenden, Gifford'ın da dahil olduğu bir Eðian grubu önden keşfe çıkmıştı, o da bütün süre boyunca endişelenmişti.

Onu dışarıda çıplak bir erkeğe dönüşmenin utancından kurtarmak için çadırın kapısını sığabileceği şekilde sonuna kadar açtı. Gifford sıkışarak yanından geçip içerideki tek yer yatağını nallarıyla çiğnememeye dikkat etti ve Jane sırtına bir pelerin örterken kıpırdamadan bekledi.

Bu, Helmsley'den ayrıldıklarından beri akşam ritüelleriydi, denk gelen insan anlarına olabildiğince tutunma çabasıydı. Elbette, her zamanki giyinme karmaşası ve ikinci değişimin beklentisi olsa da şimdiye dek yürütmeyi başarmışlardı. Sabahları da buna benzer bir rutinleri vardı ama süreleri bazen ikisinden birinin uyanmak istememesiyle kısalıyordu. Gelin-cikler ve genç erkekler herkesin bildiği gibi uykucu oluyordu.

Ama ayı avından beri araları tuhaflaşmıştı. Belli nedenlerden ötürü.

“Umarım at zamanının verimli geçmiştir,” dedi Jane. Çadır loştu, en uzun direğe asılı tek bir fenerle aydınlanıyordu. “Bunu beceremezsek idamlarımızı beklemek üzere doğruca Kule’ye döneriz.”

Çadırın içinde bir ışık parladı. “Böyle konuşma.” Gifford çabucak pelerini düzelterip Jane’in onun için hazırladığı giysileri buldu. “Yarın hayatta kalacağız, sonraki günlerde de. Kavga etmek istediğin her şey için kavga edebileceğimiz uzun yıllarımız olacak.”

Bunu sanki arzu edilir bir şeymiş gibi söylemişti.

“Umarım,” dedi Jane. “Ben de listesini yapıyordum.”

“Bundan hiç kuşku yok. İlk olarak hangi konuda kavga edelim?”

“Bence biliyorsundur.”

“Ha...” Artık aşağı yukarı giyinmişti, pelerin yarım ay şeklinde ayaklarının dibindeydi. Jane ona dönüp kollarını kavuşturdu.

“Beni kapattın. Bir kafese.” Bunun bir sorun olduğunu nasıl anlamazdı?

“Seni korumaya çalışıyordum!” diye karşı koydu Gifford.

Jane ellerini kaldırdı. “Ben korunmak istemiyorum! Ve korunmam gerekip gerekmediğine senin karar vermeni kesinlikle istemiyorum! Bu senin vazifen değil.”

Bir süre sadece birbirlerine baktılar.

“Ben senin kocanım,” dedi G sonunda. “Vazifem seni korumak değilse ne peki?”

Jane ilk kez onun da bu ilişkide kendisi kadar tereddütlü olabileceğini fark etti. Belki her zaman varsaydığı gibi kendinden o kadar da emin değildi.

“Kocam olarak vazifen,” dedi sakince, “bana saygı göstermek. Bana güvenmek. Sana bir şey yapmak istediğimi söylediğimde sırf zarar görebileceğim için beni durduramazsın. Bu hayat değil. Kendi kararlarımı kendim vermem lazım.”

“Peşimden hana geldiğinde az kalsın ölüyordun.” Bu anıyı düşünürken perişan görünüyordu. “Neredeyse ölecektin, o zaman ben kiminle kavga ederdim?”

“Birini bulurdun.”

“Hayır.” Ona doğru ilerledi. “Ben sadece seninle kavga etmek istiyorum.”

Jane gözlerine bakınca bunda samimi olduğunu gördü. “Ben de sadece seninle kavga etmek istiyorum.”

“Sana saygı duyuyorum,” dedi Gifford içtenlikle. “Ve sana güveniyorum.” Artık hızlı konuşuyordu; neredeyse karanlık çökmüştü. “Özür dilerim, Jane. Seni isteğin dışında kafese kapamamalıydım ve sana isteklerinin benim için önemli olmadığını düşündürmemeliydim. Ama seni kaybetme fikrine dayanamadım. Ama üzgünüm. İçtenlikle, delice, gerçekten çok üzgünüm.”

Jane bir an bunu çözümlemeye çalıştı. “Demek beni kafese kapadığın için özür diliyorsun, öyle mi?”

Başıyla onayladı. “Ve muhtemelen kısa olacak yaşamlarımızın kalanı boyunca da senden her gün özür dileyeceğim, faydası olacaksa.”

“Bu oldukça gereksiz olur.” Aralarındaki mesafeyi kapadı ve gözlerine bakabilmek için başını yukarı (yukarı, yukarı) kaldırdı. İşaretparmağını burnuna doğru salladı. “Ama beni

kafese kapamayı bir kez bile aklından geçirecek olursan örgü şişimi sana saplarım.”

“Adeta en korkunç kâbuslarıma isabet ettirdiniz, leydim.” Sırıttı.

“Ben de sanırım kendimi tehlikeye atmak konusunda daha az aceleci olmaya çalışacağım. Ne de olsa ben ölürsem sen kiminle kavgaya edeceksin?”

“Sonunda mantıklı düşünmene sevindim.”

Başını onun omzuna yasladı. Gifford’ın sıcak nefesi saçını okşuyor, midesinde kıvılcımlar çıkmasına sebep oluyordu. “Şimdi,” dedi Gifford. “Senin gününü dinlemek istiyorum. Yeni kitaplar okudun mu?”

“Yanımızdaki bütün kitapları okudum.” Burnunu kırıştırdı. “Ordular yanlarında kütüphane taşıma konusunda pek de iyi değil. Nedenini anlayamıyorum. Herkes bir yere oturup kitap okusaydı çok daha az savaş olurdu.”

Gifford’ın gürültülü kahkahası onu sarstı. “Bu soruyu ben de sık sık kendime soruyorum. Hükümdarlar servetlerini savaş yerine kütüphanelere harcasalar ülkenin ne kadar tasarruf edeceğini bir düşün.”

“Tabii benim kitap satın almama izin verilmezse.”

“O zaman İngiltere iflas ederdi,” dedi Gifford ciddiyetle. “Savaşlar için Tanrı’ya şükürler olsun.”

Jane onu şakayla itti. “Böyle çabuk taraf değiştiremezsin.”

Gifford’ın dudağının kenarı hafifçe kalktı. “Çok geç. Çoktan değiştirdim ve sen bu kadar çabuk taraf değiştirmemi yasakladığın için seninle karşı görüşte takılıp kaldım.”

“Tebrikler,” dedi Jane. “Bütün ilişkimizi özetledin.” Gifford’ın elini tutarken bakışları yeniden ciddileşti. “Evlendiğimiz için pişman değilim. Oluş şekli ve birbirimize verdiğimiz bütün rahatsızlıklar için belki. Ama evlendiğimiz için değil.”

Gifford’ın gülümsemesi o kadar umut ve rahatlama doluydu ki Jane’in soluğu kesildi ve parmaklarının ucunda yükselip

dudaklarını onunkilere bastırmak için dayanılmaz bir istek duydu. Ama Gifford dönüp çadırın kapısına baktı. “Gelincik zamanı olmak üzere.”

Geri çekilmeye çalıştı ama Jane ellerine daha sıkı tutunup başını salladı.

“Bu gece değişmek istemiyorum.” Sarılıp yüzünü omzuna gömdü. “Bu birkaç dakikadan daha fazlasını istiyorum, Gifford. G.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı o da. Ona daha sıkı sarıldı. “Ben de.”

Jane ona sanki çapasıymış gibi tutundu. Bazı geceler değişime teslim oluyor, bazı geceler savaşıyordu ama kazanamayacağını biliyordu. Ama şimdi, ışık titreşimlerine bütün iradesiyle direniyordu.

Büyünün içini doldurduğunu hissetti. Sonra akıp gitti ve Jane, Gifford’ın göğsüne sokulmuş küçük ve tüylü bir şey olmayı bekleyerek gözlerini açtı.

Sadece ilk kısmı doğruyd.

Gifford ona sıkıca sarılmıştı ama okşadığı şey insan saçlarıydı ve Jane insan bacaklarının üzerinde duruyordu ve insan gözleri onunkileri buldu.

Gifford’ın yüzü şaşkınlık içindeydi. “Sen... lanetini bozdun.”

Jane değişimin beklentisiyle hâlâ titriyordu. Belki bunca zaman yanılmışlardı. Günbatımında ve doğumunda yaşadıkları kısacık zamanlarla haftalarca yarım hayatlar sürdükten sonra ikisi de birlikte ne kadar zamanları olduğunu kabul etmişti ama belki yanılmışlardı.

“Gelincik olmak istemedin,” diye devam etti Gifford, “ve insan biçiminde kaldın.”

“Öyle olmadı,” dedi Jane soluk soluğa. “Seninle kalmak istedim. Bu benim kalbimin arzusuydu.”

Gifford’ın yüzünde şaşkınlık ve hayret vardı ama sonunda kocaman bir gülümseme belirirken elleriyle onun yüzünü kavradı.

Kalbi hızla atan Jane ona yaslandı. Yakındılar. Çok yakın.

Kumaş hışırtısı oldu ve içeriyi bir meşale ışığı aydınlattı. “G...” Edward çadırın ortasına kadar gelip durdu. “Ah, affedersin Jane, gelincik olduğumu sanıyordum.”

Bir an Jane gelincik olmuş olmayı diledi. Bu kuzeninin tam da... şeyin ortasında içeri dalmasından daha az utanç verici olurdu. Gerçekleşmeyen öpücüğün.

Geriye çekilip soluklandı, kabullenmişti. Krallık önce gelmeliydi. “Sorun yok. Sonunda kontrol etmeyi öğrendim. Sanırım bu gece kız olarak kalacağım.”

“İyi. Bu iyi.” Edward gergin bir gülümseme sergileyerek Gifford’a döndü. “Çadırımda strateji toplantısı yapıyoruz.”

Gifford dönüp Jane’e baktı. “Sen de gelmelisin.”

Jane dondu. Onlarla gitmek mi? Plan yapmak mı? Strateji yapmak mı?”

Edward, Gifford’a baktı. “Biz bir savaş planlayacağız, G. Erkekler demek istedim. Şey, bir de Bess tabii.”

“İşte tam da bu nedenle Jane’in bize katılması lazım,” dedi Gifford. “Planlama konusunda mükemmeldir.”

Jane’in bakışları ikisi arasında gidip geldi.

“Tamam,” dedi. “Gidelim. Bir sürü fikrim var.”

Üçü, liderlerin toplandığı çadıra yürüdü. Archer, Bess, Fransız ve İskoç ordu komutanları, üzerinde Londra haritası olan bir masanın etrafında duruyordu. Gifford birkaç dakika boyunca değişik önemli noktaları gösterdi... işe yarayacak bir tepe ve şehre girmek için girişimlerini yoğunlaştırabilecekleri yerlerdi.

“Plan bu mu?” diye sordu Jane birkaç dakika Edward’la Archer’ın şehir duvarlarına saldırmak için en iyi yer konusunda yaptıkları ağız dalaşını dinledikten sonra. “Londra’yı kuşatmak mı?”

Edward omzunu silkti. “Bir şekilde Londra’yı almamız gerekiyor.”

“Londra daha önce asla bir kuşatma karşısında dize gelmedi, bu tarihte yazmıyor,” diye vurguladı Jane.

“Ama Mary bizimle savaş alanında karşı karşıya gelecek değil.” Edward hafifçe öksürdü. “Gerektiğini düşünmediği sürece ordusunu dışarı göndermez. Savaş kuralları ona bir şey ifade etmez.”

Jane’in aklına ani bir fikir geldi.

“O zaman savaş kurallarının bizim için de bir şey ifade etmemesi gerekiyor,” diye belirtti. Odadaki bütün erkeklerin suratı asıldı. “Londra alınamaz. Ve alınması gerekiyor.”

Mary’nin Londra’yı almak için orduya ihtiyacı olmamıştı. Evet, bir ordusu vardı ama Mary gözlerini korkutarak Danışma Meclisi’ni ona itaat etmeye zorlar ve tahtı ele geçirirken duvarın etrafında oturup korkunç görünmeleri yeterli olmuştu.

“Senin önerin ne, Jane?” Bess onu gülümseyerek yüreklendirdi.

“Mary’yi alacağız.”

“Onu nereye alacağız?” diye sordu Fransız komutan.

“Onu nasıl alacağız sorusu muhtemelen daha iyi bir soru olur,” dedi G.

“Mary’yi almak. Evet, bu zekice,” dedi Bess, G’nin endişesine aldırmadan. “Edward’ın tek yapması gereken karşısına çıkıp Mary’yle yüzleşmek. Herkes yasal İngiltere Kralı’nın hayatta olduğunu gördüğünde taht üzerindeki hakkı inkâr edilemeyecek. Ancak bu karşılaşmanın, kimliği konusunda hiç kuşkunun olmayacağı uygun bir yerde olması gerekiyor. Ve Mary’ye hazırlanma fırsatı vermememiz lazım.”

“Mary kendini Londra Kulesi’ne kapamış olacaktır, değil mi?” diye sordu G. “Beyaz Kule’nin üst katlarındaki kraliyet dairesine?”

Jane elini masaya indirdi. “O zaman biz de Kule’ye gireriz.”

“Kendisi de hiç aşılamamış olan... Kule’ye mi?” Edward, Jane’i süzdü.

“Doğru ama diğerlerinde olmayan avantajlarımız var.” Jane parmaklarıyla saydı. “Bir: Londra Kulesi’nin planı ve işleyişi hakkında içeriden özel bilgi. İki: bir kerkenez.”

Herkes Edward’a baktı. (Neden herkesin Edward’a baktığını bilmeyen Fransız komutan bile baktı. Bütün imalara rağmen hâlâ çözememişti.)

“Oraya yalnız gidemem,” diye itiraz etti Edward.

“Ben gönüllü olurdum,” diye böbürlenerek öne atıldı Archer. “Ama duvarları uçarak geçmem.”

(Burada, Fransız komutanın gözleri şüpheyle kısıldı. Ne de olsa Fransa hâlâ Hakikatçiler tarafından yönetilen bir ülkeydi.)

Edward dik dik Archer’a baktı. “Sorun duvarlar değil. Çıplak olacak olmam. Ve silahsız. Yeşil Kule’ye inip değişmem gerekecek ve bu da ne tesadüf ki Mary’nin benim gibi insanları idam ettirdiği yer ve bunu onun için bu kadar kolaylaştırmamayı tercih ederim.”

(Artık herkes onun neden söz ettiğini tam olarak anlamıştı.)

“İçeri kuşu yollamak istiyorsanız benim için fark etmez.” Archer, Edward’a alayla sırıttı. “Ama gördüğünüz gibi ordularımız var. Hiçbir işe yaramayacaklar mı?”

İskoç ve Fransız komutanlar bir an ortak bir dayanışmayla baktı.

“Ordular işe yarayacak.” Jane herkesin artık bir an önce anlamasını diliyordu. “Onlar *dikkat dağıtacak*. Mary’nin dışarı bakıp şehrin dışında birleşmiş binlerce değişik askerin toplandığını gördüğünde yaşayacağı paniği düşünsenize. Şurası.” Haritada bir noktaya dokundu. “Londra’nın Kule’nin tam karşısındaki tarafında.” Hevesle masaya eğildi. “Mary senin hayatta olduğunu bilmiyor, Edward. Onun bildiği kadarıyla Londra’ya saldırmaya hazırlanan *benim*. Ve bırakalım böyle düşünmeye devam etsin.”

“Bu yine de Yeşil Kule’de duran çıplak kuş kral sorununu çözmüyor,” dedi Archer. “Henüz Mary’yi şaşırtmadan öldürülmesini engellemek için bir planın var mı?”

“Evet.” Jane sıırttı. “Var.”

Edward şehre şafakta saldırmayı planlamıştı ama Jane’in yeni ve gelişmiş planıyla Kule’ye görülmeden gizlice sokulabilmek için gece çökene kadar bekleyeceklerdi. Bu da onlara hazırlanmak için bütün bir gün veriyordu.

“Pratik yapacağım,” diye belirtti Jane, Gifford’la birlikte o çok ihtiyaç duydukları uyku için çadırlarına döndüklerinde. Perde görevi görmesi için çadır direklerinden birine bir pelerin astı, sonra giysilerini çıkardı. Kızdan gelinceğe, sonra tekrar kıza dönüşürken ışıık parladı. Yapabileceğini bilince değışmeyi bu kadar kolay bulması şaşırtıcıydı. Gerçekten ne istediğini öğrendikten sonra.

“Gösterişçi,” dedi Gifford pelerin perdenin diğer tarafından. “O ışıııııla komşularımızı uyutmamışsındır.”

Keşke G de isteseydi. Sabah insan biçiminde çok daha faydalı olurdu. Ve ertesi gün yanında olmasını istemek için o kadar çok sebebi vardı ki.

Jane gelinceğe dönüşüp bacağından yukarı tırmanarak omzuna tünedi.

Gifford tüylerini karıştırdı. “Aferin sana, sevgilim. Artık uyuyabilir miyiz?”

Jane onun da pratik yapmasını istemeyi düşündü. Ama istese bunu kendisi önerirdi. Denerdi. Ama Gifford denemeyi önermediğı için Jane yeniden insana dönüşüp giyindi ve birlikte dar yer yatağına sıkıştılar.

“Bu güzel oldu,” dedi G onu göğsüne çekerken saçlarının içine doğru. “Yerde uyumamı istemediğın için teşekkür ederim.”

“Bir şey değıl,” diye mırıldandı Jane. Güzelden de iyi, diye düşündü gözlerini kapayıp zihnini yatıştırmaya çalışırken.

Elinde olsa her gece yatağa böyle giderdi. Ama bu birlikte son geceleri olabilirdi.

Ertesi gün ölebilecekleri hissi artık çok tanıdık bir duygu halini almıştı.

Onu birkaç saat sonra kuş sesleri uyandırdı. Kollarını gerip ayak parmaklarını oynattı; hâlâ insandı.

“Uyudun mu?” Gifford’ın sesi arkasından kalın ve uykulu gelmişti.

Jane başıyla onaylayıp kendini uyduruk yatağından çık maya zorladı. “Çok iyi değil ama hiç yoktan iyidir.” Aslında saatlerce dönüp durmuştu. Bugün ona bağlı olan çok şey vardı.

Gifford doğrulup oturdu, saçlarını düzelterek arkaya attı. “Ben uyumadım. Sürekli senin lanetini bozmanı düşünüp durdum.”

Jane ona baktı, umutla.

“Kalbinin arzusu, demiştin.” Ayağa kalktı, giysileri uyur ken buruşmuştu, yüzünün yan tarafında boydan boya uzanan bir yastık izi vardı. O güzel, diye düşündü Jane, erkekler güzel denebiliyorsa tabii. Bakışlarında bir soru vardı ve Jane yanıtını biliyordu.

“Gifford, ben...” Sözcük dilinde kaldı. Söylemek bu kadar zor muydu? Yanlış olamazdı. Sayfiye evinde geçirdikleri günlerden beri içinde toplanan bu duygu o zamandan beri büyüyor ve derinleşiyordu. Ve şimdi biçimini kontrol etmenin sırrını bildiği için artık gerçekten birlikte bir gelecekleri olabilirdi.

Birlikte bir gelecek istiyordu çaresizce.

“Jane.” Gifford çadırın kapısına baktı. “Zamanı gelmek üzere. Güneş.”

“Değişme,” diye fısıldadı Jane. “Benimle kal.”

“İsterdim ama...” Giysilerini çekiştirmeye başladı, gömüğünün yakasını gevşetip düğmelerini çözdü.

“Değişme!” Jane yanına gidip omzunu tuttu, teması laneti bozabilirmiş gibi. “Benimle kalmayı başka her şeyi yapmaktan daha çok iste.”

“Üzgünüm, Jane. Keşke...”

Jane yüzünü tutup onu öptü, onu kendine çekmek için parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. “Benimle kal,” diye yalvardı dudaklarına. “Değişme.”

Gifford bir an geri çekildi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Jane,” dedi soluk soluğa. “Ben...”

“Değişme.” Jane bakışlarını ona kaldırdı. “Lütfen.”

“Ah, Jane.” Onu öptü. Başta yumuşaktı, sonra Jane onu kendine çekip dudaklarını sertçe onunkilere bastırdı. Ve olan oldu. Jane onun teslim olduğunu, bedenini onunkine bastırısından, bir eliyle yanağını tutmasından ve diğerini aşağıya kaydırmasından hissedebiliyordu. İnsan olarak kalma arzusunu ateşli, çaresiz öpücüğünden hissedebiliyordu. Bunun sürmesini, bu anın uzayıp gitmesini istiyormuş gibi.

Ama sonra başını geriye attı ve parlak beyaz ışık onu sarmalarken Gifford gömleğini çekip çıkardı.

“Yo!” Jane’in gözleri yaşlarla yandı.

Işık soldu ve Gifford orada at olarak duruyordu.

Jane elleriyle ağzını kapayıp güçsüz hıçkırığını bastırdı. Gifford’ın başı aşağı düştü.

“Sorun değil,” dedi Jane titrekçe, uzun bir andan sonra. “Değişimi idare etmek çok zor. Büyükanne bile bu konuda zorlandığını söylemişti, unuttun mu? Tekrar deneyebilirsin. Daha iyi dinlendiğinde.”

Çadırdan çıkabilmesi için gidip çadırın kapısını kaldırdı.

“Sonra görüşürüz,” dedi. “Bu gece.”

Gifford yanından geçerken ona bakmadı. Sadece gitti. Sonra Jane hâlâ hafifçe at kokan o karanlık çadırda yalnız kaldı.

Ağlamamaya çalışarak paylaştıkları dağınık battaniyelere baktı. Belki kendisine karşı olan hislerine fazla umut bağla-

mıştı. Ya ona verdiği değer kadar değer vermiyorsa? Ya insan olarak kalmamasının nedeni buysa? Jane *denemişti*. Hem de nasıl denemişti ve *öpüşmüşlerdi*. Ama bu yeterli olmamıştı.

Kendisi ona yeterli gelmemişti.

Jane o günü akşam karanlığını bekleyerek geçirdi.

Arada bir diğer atlarla koşarken gözüne çarpması ve gölgede dinlendiği zamanlar hariç Gifford'ı görmedi. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Aklını onunla yormaya da niyeti yoktu zaten. Gece çöktüğünde yapılacaklar için çok hazırlık vardı.

Güneş batmak üzereyken Edward'ın kumanda çadırına yöneldi. Gifford da tırıs tırıs yaklaşıyordu, kestane rengi tüyleri bal rengi ışıkla parlıyordu, Jane'i gördüğünü belli etmek için duraksamadan çadırın içinde kayboldu.

Jane'in kalbi duracaktı.

Savaşta hazırlanan kampı izledi. Erkekler zırhlarını giyiyor, kılıçlarıyla kalkanlarını kuşanıyordu. Yaylarını deniyorlardı. Şövalyeler atlarını eyerliyordu. Savaşçı olmayanlar çadırlarının kapılarını kaldırıp tutturarak yaralıları kabul etmeye hazırlanıyordu.

Yaralılar olacaktı. Ölüler olacaktı.

"Tek yapmaları gereken korkutucu görünmek." Edward çadırın dışına çıkınca Jane'in düşünceli düşünceli revir çadırlarına baktığını görmüştü. "Söylediğin gibi. Mary'nin dikkatini bizim üzerimizden çekecekler."

"Biliyorum." Jane kollarıyla bedenini sardı. "Yine de bazılarının yaralanması kaçınılmaz. Üzerlerine ateş çekmek için buradalar." Archer dışarıdaydı, ortak birliklerin arasında Sürü'ye savaşta liderlik etmeye hazırды. Gracie'nin savaşta ona katılmakta ısrar ettiğini biliyordu. Ya Gracie yaralanırsa? Ölecek olsa bu Edward'ı nasıl etkilerdi kim bilir?

Bütün vücudu ürperdi. Ya Edward ölürse? Planı kusursuz değildi. Mutlaka hesaba katmadığı değişkenler olacaktı. Edward ölebilirdi.

Onun ölümünü ikinci bir defa kaldırabileceğinden emin değildi. Ya da Gifford'ın.

Gifford.

(Bu noktada, anlatıcılar olarak size bu durumun gerçek tehlikelerinden söz etmek istiyoruz. Size sadece tarih kitaplarında anlatılan hikâyeye bir alternatif sunmaya söz verdiğimizizi anımsatmak isteriz. Jane'in adının geçtiği bir tarih kitabına rastlarsanız bile şanslı sayılırsınız –çünkü İngiliz hükümdarları kronolojisinde genellikle atlanmıştır– ama rastlarsanız, o kitap size Leydi Jane Grey'in İngiltere'yi dokuz gün yönettiğini, Mary tarafından görevden alındığını, sonra da başının kesildiğini söyleyecektir. Neyse. Bizim öykümüzde böyle olmadığını zaten biliyoruz. Bizim Jane'imizin başı yerinde duruyor.

Ama yaklaşan bölümde Jane'in her zaman güvende olacağına söz veremeyiz, Gifford'ın, Edward'ın ya da şimdiye dek tanıyıp sevdiğiniz diğer bütün karakterlerin de. Gerçek şu ki içlerinden herhangi biri her an ölebilir ve o zaman, yani Kraliçe Mary'nin sonraki beş yılı yüzlerce zavallı Eğian'ı kazıkta yaktırarak aldığı lakap olan Kanlı Mary'ye yaraşır bir şekilde geçireceğine şüphe yoktur. Bu yüzden devamını okurken bunu göz önünde bulundurun.

Neyse, biz yine Jane'e ve endişelerine dönelim.)

"Hepimiz bunu aynı amaç için yapıyoruz," dedi Edward şefkatle. "Askerler bunu biliyor. Bir fedakârlıkta bulunmaları gerekiyor ve bu amaç için her şeylerini feda etmeye istekliler."

"Nedir bu amaç?"

"İngiltere'yi olması gerektiği gibi bir yer yapmak: Barış ve bolluk ülkesi, korkmadan kendimiz gibi olmaya iznimizin olduğu bir krallık."

“Bunun için belki de ölmeye değer.” Gifford’ın sesi arkasından gelmişti.

Jane döndü. Onu tekrar insan olarak görmek, hem sevinçten hem üzüntüden ürpermesine neden oldu. O sabah değişmemesi için *yalvarmıştı* ve o buna rağmen değişmişti.

“Gördün mü?” Edward, Gifford’ı dirseğiyle dürttü. “At bile aynı fikirde.”

Gifford başıyla selam verdi.

“Yüreğini gergin tut, öyleydi, değil mi, G?” dedi Edward. Gifford’ın omzuna vurup Jane’i yanağından öpmek için eğildi. “Şimdi gidip değişsem iyi olacak. Kuş coşkumu bastırabilecek kadar zamanım olsa iyi olur.”

Kuş coşkusu bastırsa iyi eder, diye düşündü Jane. Görebildiği kadarıyla Edward kendisini oldukça geliştirmişti. Ama hazır olduğunda orada olmazsa...

Kuzeni kerkeneze dönüşüp yıldızlı göğe uçtu. Jane onun gidişini izledi.

“Bunu yapacak kişi sen olmak zorunda değilsin, Jane,” dedi Gifford yalnız kaldıklarında. “Bunu yapabilecek başkaları da var.”

Ona hüznle gülümsedi. “Bunu yapmak zorundayım. Sadece dokuz gün kraliçeydim ve tekrar kraliçe olmak arzusunda değilim ama İngiltere’yi seviyorum. Uğrunda savaşmak istiyorum. Edianlar için. Bizim için.”

Gifford yaklaşarak gözlerinin içine baktı ama ona dokunmadı. Öpmedi. Bu sabahki değişimi aralarında soğukluğa neden olmuştu.

“O zaman gidelim, Leydim.”

Çadıra döndüler ve Pet’i, çenesini Edward’ın sandalyesine dayamış otururken buldular.

“Haydi gel, Pet.” Jane yumuşak bir sesle konuşuyordu. “Edward’a yardım etmek istediğini biliyorum. Tam olarak sana daha önce anlattığım gibi yapacağız. Gel haydi.”

Pet sanki bütün bunların çok aptal bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibi inledi ama Jane'le Gifford'ın peşinden kamptan çıktı.

"Merak etme, Pet," dedi Gifford yürürlerken. "Böyle bir ihtiyaç doğarsa ben bizi koruyabilirim."

Pet tekrar inledi ve Jane onu onayladı. Kocasının kılıç becerilerine tam olarak güveni yoktu. Yine de dev ayı konusunda başarılı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Uzaklardan borazanlar duyuldu... şehre saldırı başlamıştı. Jane, Gifford ve Pet şehri koruyan eski Roma duvarına paralel hareket ederek hızla ters yönde ilerledi.

"Burası." Jane grubu duvarın yanındaki geniş bir yarığa yönlendirdi. Uzun otlar sessiz kaldıkları sürece mükemmel bir paravan olacaktı. "Eğilin."

Gifford alayla güldü. "Senin için söylemesi kolay."

Jane ona bakmak için boynunu çevirdi. "Kimse sana bu kadar uzun ol demedi." Ama heybetsiz endamının sonunda bir işe yaradığına memnun olmuştu. Sonunda avantajlı olmuştu. Nimet. Rahatlık. Kazanç. Değerli bir nitelik. Bir meziyet... Kendini kaptırdığı sonsuz eş anlamlı kelimeler döngüsünü durdurdu. Yapılacak işler vardı. "Saint Katherine'e doğru gidiyoruz."

Üçü cesaret edebilecekleri kadar hızla yaklaştı. Duvarın ötesinden gelen her bağırış iki insanın (şimdilik) sinip eğilmesine neden oluyordu. Pet her seferinde kulağını sesin geldiği yöne çevirip heykel gibi hareketsiz kalıyor, her şeyin yolunda olduğundan emin olunca kuyruğunu sallıyordu.

Pet'i Jane ve Gifford'la göndermek bir son dakika fikriydi ve Pet bazen çıplak bir kız olup herkesin rahatsız olmasına neden olsa da Jane onun yol arkadaşlığından çok memnundu. Zor durumlarda yanınızda Pet'in olması her zaman iyi oluyordu.

O gecenin çok zor geçmemesini diledi Jane.

Önlerinde, kararan havada, büyük bir manastır duruyordu. Jane bu toprakları iyi biliyordu... o ve Edward çocukken bazen buranın yakınlarında oynardı. Londra'nın hemen dışındaki bu bölgede birkaç manastır, bir kilise, bahçeler ve bir hastane bulunuyordu. Şimdiden Kule'yi ve gece karanlığında önlerinde yükselen birkaç yapıyı görebiliyordu. Duvarlarda meşaleler yanıyordu. Edward'ın nerede olduğunu... şimdiden başlarının üzerinde daireler çizerek onu bekleyip beklemediğini merak etti. Ama onu göremiyordu. Çok karanlıktı.

"Baksana," dedi Gifford etrafına bakınarak. "Kule Tepesi'ndeyiz."

Jane ürperdi. Gifford'ın daha kısa bir süre önce idam edileceği topraklarda duruyorlardı. Yakınlarda kocaman, yeni yığılmış bir odun tepesi vardı, kömürleri bile atılmış, yakılmayı bekliyordu. Mary'nin son birkaç haftada topladığı Eğianlar bekliyordu. Jane daha önce hiç yakılma görmemişti ama kitaplarından birinde –*Çağlar Boyu Eğianların Uğradığı Zulüm: Hayvan Biçiminin İtibar Kaybetmesinin Ayrıntılı Bir Değerlendirmesi*– kazıkta yakılanlar üzerine gerçekten ayrıntılı açıklamalar verilmişti. Korkunç ve acılı bir ölümdü.

Gifford'ı bekleyen buydu. Onun Gifford'ını. Biçimini kontrol etmeyi denemeye tenezzül etmeyen aptal at kocasını. Onu kendisi kadar sevmeyen kocasını. Ama Jane onu korumak için her savaşa girerdi.

Gifford'ın elini tutmak için elini uzattığında onun da uzandığını fark etti. Bu gece başaramazlarsa bu odun yığını safakta ikisini bekliyor olacaktı.

Hızla Aldgate'in yanından geçip güneye, Saint Katherine Manastırı'na gelene kadar Doğu Smithfield Yolu'nda ilerlediler. Üçü bahçeleri hedef alıp yoğun çalılıkların ve nehir kıyısında biten otların içinde kalıyordu.

"Sen buraya kadar geliyorsun," dedi Jane manastır yakınındaki alçak duvarın arkasına yerleşirlerken. Karanlık

arazide hendeğin üzerinden geçip doğruca Londra Kulesi'nin içine giren küçük köprüyü işaret etti. içeri giriş yolunu kapayan indirilmiş Demir Kapı —Jane'in hedef noktası— diğer tarafta duruyordu. Köprüde dört muhafız vardı; çok fazla nöbetçiye ihtiyaç yoktu, zaten Jane'in burayı seçmesinin nedeni buydu.

Soluklanmak için bir an durdu. Akan Thames'le araları on metreden azdı ama Jane muhafızları incelerken ve hareketlerini değerlendirerek bir şablon yakalamaya çalışırken kendi kalbinin gümbürtüsünden nehrin gürültüsünü neredeyse duymuyordu.

"Bu hoşuma gitmedi." Gifford ona endişeyle baktı. "Güvenli değil."

"Bu senin kararın değil," diye tersledi Jane ama yüzünü buruşturduğunu görünce yumuşadı. "Mecburum. Mecbur olduğumu sen de biliyorsun. Bunu bir tek ben yapabilirim. Bir at yakalanabilir. Bir köpek bile. Beni yakalayamazlar."

"Sevgilim, gelinciklerin senin tahmin ettiğin kadar sinsi olabileceğini sanmıyorum."

Jane kolunu çimdikledi. "Ben gerektiği kadar sinsiyim. Seni Beauchamp Kulesi'nden kurtarmayı başarmadım mı?"

"Evet, ama..."

"Ve istersem mükemmel bir şekilde sessiz durabilirim."

"Uykunda bile duramazsın, tatlım."

"Ve saatlerce ortadan kaybolabilirim, beni asla bulamazsın."

"Çünkü kenara atılmış bir battaniyenin içinde uyuyakalmış olursun." Ama dehşete kapılmış görünüyordu. "Lütfen bir kere daha düşün."

"Tek yolu bu," dedi Jane ona bakarak. Bekledi. Umutla. Onun bir şeyler daha söylemesini dileyerek. Dün gece değiş-meyerek ona duygularını kanıtlamamış mıydı? Şimdi bir şey söylese duygu ve endişe düğümlerinin çözülmesine faydası olurdu.

Pet içini çekip sıkıntıdan yerde yuvarlandı.

Jane gelinciğe dönüştü.

Değişiminin ışığı muhafızların dikkatini çekmiş olmalıydı çünkü Gifford, Jane'i arkasına gizlendikleri alçak duvarın diğer tarafına bırakırken –ve o düşüp diğer taraftaki otların arasında yuvarlanırken– bir bağırış duydu, sonra Pet havlamaya başladı ve Gifford başka bir gizlenme yerine doğru uzaklaştı.

Şimdi onlar için endişelenecek zaman yoktu. Jane hemen hızla yürümeye başladı... çünkü koşan gelincikler zıplayarak ilerlerdi ve hiç sinsi olmazlardı.

Uzun otların arasında hızla ilerledi, aslında kısacık olan yürüyüş artık minicik olduğu için birden çok uzayıvermişti. İnsan görüşünü de özlüyordu ancak gelincik olarak karanlık o kadar da aşılmaz değildi. Bir de muhafızları çok daha iyi duyabiliyordu.

"Eğian ara," diye seslendi köprünün ortasından bir muhafız.

"Gördüğün bütün hayvanları öldür!"

Jane'in kuyruğu kabararak kocaman oldu. İçgüdüleri ona ters yöne kaçmasını söylüyordu. (Bir yerlerde gelinciklerin korkusuz yaratıklar olduğunu okumuştı ama insan zekâsına sahip bir gelincik olmasına rağmen buna inanmamıştı. Gelincikler de diğer herkes kadar yaşamak istiyordu.)

"Bak, köpek. Yakala onu!"

Bot sesleri duyuldu. Kaç tanesinin köprüden uzaklaştığını anlayamamıştı. Elbette hepsi olamazdı... Kule'nin bu girişini tamamen nöbetçisiz bırakmazlardı.

Başını kaldırıp etrafına bakındı. Artık mükemmel bir burna sahip olduğu için etrafı kokladı dememiz daha doğru olur.

İlk olarak hendekten gelen iğrenç lağım kokusunu aldı ve mükemmel burnundan pişman oldu. Pis kokuyu engellemeye çalışarak havada başka izler aradı. Bitki. Küf. Ter.

Bir süre koklayıp dinledikten sonra orada hâlâ iki insan olduğu kanısına vardı, ikisi de silahlarını çekmiş, gördükleri hayvanı öldürmeye hazırdı.

Onu öldürmeye.

Jane kürklü göbeğini yere bastırıp köprü üzerindeki yolculuğunu tasarladı. Dar bir köprüydü, en azından bir insan için. Gelincik olarak çok daha fazla yeri olacaktı. Sadece adamları geçmesi, kapalı asma kapının arasından sıkışarak geçmesi ve doğru kuleyi bulması gerekiyordu.

Çocuk işi. Ne demezsin.

Arkasından, Gifford'la Pet'i bıraktığı kilisenin oralarda bir köpek uludu... ve bir anda sesi kesildi. "Birini hallettim!" diye seslendi bir muhafız.

Jane'i yeni bir adrenalin dalgası sardı.

(Tamam, size her an herkesin ölebileceğini söylemiştik ve siz endişeleniyor olmalısınız ama Pet iyi. Jane muhafızların onun Eğian değişiminin ı ışık patlamasını fark edeceğini öngörmüş ve Pet'i muhafızları uzağa çekmekle görevlendirmişti. Bu da kapıyı açmasını beklerken Gifford'a başka bir yerde saklanmak için zaman verecekti. Pet'in, muhafızları arazinin diğer tarafında bekleyen Sürü üyelerinin pususuna yönlendirmesi gerekiyordu ama bunu başarabilmiş miydi –yoksa muhafızlar takibi bırakmış mıydı– bekleyip göreceğiz. Ama bize güvenebilirsiniz: bir köpeği öldürecek türden anlatıcılar değiliz.)

Köpek uluması Jane'in devam etmesi için sinyaldi.

Jane tahta köprüde minik bacaklarının onu taşıyabileceği son hızda fırladı.

"Dikkat!" Botlar gümbürdeyerek üzerine geldi. "Sıçan!"

Ben sıçan değilim, diye düşündü Jane ve doğruca en yakın muhafızın üstüne atladı. Bacağına zıplayıp uzun botlarının üstüne tırmandı ve dizinin arkasındaki yumuşak eti sertçe ısırdı. Pençelerini botun derisine saplamıştı. *Bir sıçan bunu yapabilir mi?* diye düşündü kendini beğenerek.

Muhafız uluyarak onu silkeledi ve Jane'in minik bedenini köprünün kenarına doğru fırlattı.

"Sıçanı yakalayın!"

Öfkesi ona enerji verdi. Jane dört ayağının üstüne düşüşünün neden olduğu acı dalgalarına aldırmadan oraya buraya koşmaya başladı. Muhafızlar peşindeydi ama o onların asla yakalayamayacağı kadar hızlıydı. Sonunda öyle ani bir dönüş yaptı ki onu yakalamak için eğildiklerinde birbirlerine çarptılar... ve Jane köprüyü geçmeyi başarıp asma kapıdaki bir delikten geçerek bütün hızıyla Londra Kulesi'nin içine doğru koşmaya başladı.

Tepesinde kocaman, görkemli taş duvarlar yükseliyordu. Bir gelincik için daha da yüksekti.

Ama elbette Jane bütün gününü Londra Kulesi'nin haritalarını ezberleyerek ve Eðian biçimindeyken bir yerden bir yere gitmesinin ne kadar süreceğini hesaplayarak geçirmişti. Bu yüzden hızla yeşillikte ilerler, bir kapının arasından sıkışarak geçer, birkaç koridoru hızla aşar ve sonunda onu Londra Kulesi'nde küçük baskınları için en uygun yer olacağını düşündükleri yer olan Constable Kulesi'nin tepesine çıkaracak sonsuz sayıda basamaktan oluşan merdivenin karşısında dururken kendinden emindi.

Basamakların her biri onun boyundaydı.

Hız önemliydi.

Ama sinsilik de bir o kadar önemliydi.

Ama hız da öyle.

Edward bekliyordu.

Dikkatle yakınlarda hareket eden bir şey olup olmadığını dinledi ama etrafta hiç ses yoktu. Henüz. Ancak köprüde attırdığı muhafızlar yakında peşine düşerdi.

Bu da şu anda hıza sinsilikten daha fazla ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Jane kıza dönüştü.

Çıplak bir kızdı ama giysi seçeneğine sahip değildi. Taş basamakları elinden geldiği kadar hızlı tırmandı, çıplak ayakları dar merdivendeki her dönüşünde giderek daha fazla de

nuyordu. Bu doğru bir karardı çünkü yukarıya gelincikken olabileceğinden çok daha çabuk ulaştı.

En büyük pencerelerin olduğu oda en tepedeydi. Jane çabucak şöminenin yanından ateş süngüsünü kaptı ve güneye bakan pencereye yöneldi. Kule'nin pencereleri mat eski camdan yapılmıştı ve açılmıyordu. Suçluluk hissetse de başka şansı yoktu. Bütün gücünü kullanarak cama çatlayıp parçalanıncaya, sonunda gece göğüne açılan büyük bir delik ortaya çıkıncaya kadar şömine demiriyle defalarca vurdu.

Bu idare ederdi.

Şömine demirini yere atıp etrafa bakınarak işe yarar bir şeyler aradı. Oda elbise dolapları, çekmeceli dolaplar, sandıklarla tıklım tıklımdı, Londra Kulesi'nin özellikle bu tarafını seçmelerinin bir nedeni de buydu.

İlk olarak giysiye ihtiyaçları vardı. Dolaplardaki giysilerin çoğu Jane'e çok büyük gelen askeri üniformalardı. (Pantolonların uygunsuzluğundan söz etmeye bile gerek yok.) Ama çıplaklık bir seçenek olmadığı için bulabildiği en küçük takımı çekip başka bir tanesini de kırık pencerenin yanına çıkardı.

"Haydi gel, kuş beyin." Dışarı baktı ama tek görebildiği karanlıktı. Bu açıdan fazla bir şey göremiyordu... ne Bess'le Archer'ın şehir duvarına saldırmasını ne de Gifford'ın sağ salim kendisini beklediğini umduğu yeri. Ama aşağıdaki avluda birbirine seslenen muhafızları duyabiliyordu. Muhtemelen nereye gittiğini görememişlerdi (yine de bir pencerenin kırıldığını duymuş olmalıydılar, bu yüzden genel bir fikirleri olması gerekirdi), ama birinin Kule'ye girdiğini biliyorlardı. Bir noktada organize olacak ve köşe bucak arayacaklardı. Burada çok uzun kalırsa yakalanırdı.

Edward hâlâ gelmemiştı.

Gelmezse ne yapacaktı?

Jane kalbindeki çılgın sıkışmaya aldırmamaya çalıştı ve silah bulmak için çekmeceleri araştırmaya koyuldu ama hepsi

sadece çoraplar, botlar ve şapkalarla doluydu. Daha derin bir araştırmayla ancak belli uzaktan silah sayılabilecek nesneler bulabildi. Bir kızartma tavası. Bir hamur oklavası. Ha, bir de şömineden aldığı demir ateş süngüsü.

Jane onu attığı yerden aldı ve sivri ucuna bakarak gü-lümsedi. Bu işe yarardı.

Edward *neredeydi?*

Tam da lafının üstüne (ya da belki lafının çok üstüne) bir kerkenez uçarak pencereden içeri girdi.

“Edward!” En azından kuşun Edward olduğunu umuyordu. Yabancı bir kuşla konuşması utanç verici olurdu.

Işık patlaması olunca Jane arkasını dönüp gözlerini kapadı.

“Jane!” diye selamladı onu Kral mutlulukla. “Özür dilerim ama hangi pencereye gitmem gerektiğini bulmam sandığımdan zor oldu. Güneye bakan pencere dediğini biliyorum ama kuşken yön duygum pek harika olmuyor.”

“Sohbet için zamanımız yok, kuzen,” dedi Jane. “Gifford bekliyor.”

“Doğru.” Sesi alışılmadık bir şekilde gergindi. “Gidelim.”

“Ama sana giysi çıkardım.”

“Ah, tabii ya. Ne kadar düşüncelisin.” Aceleyle gidip hızlı giysileri giydi. Jane aniden aşağıdaki avludan bir bağırış duydu: Bir asker pencerenin kırık camlarına denk gelmişti. Bulunmalarına çok az kalmıştı.

Edward ona vahşice baktı. “Pekâlâ, silah olarak neleri miz var?”

Jane ona şömine demirini fırlattı.

Edward onu kılıç gibi tuttu, belki her şeye rağmen işe yarardı. “İdare eder. Peki ya senin neyin var?”

Jane tavasını kaptı.

YİRMİ YEDİ

Gifford

Jane neredeydi? G, Demir Kapı'nın diğer tarafında ileri geri yürüyor, gözlerini kısarak karanlığın içinde asma kapının diğer tarafını görmeye çalışıyor, Jane'inden bir iz bulmayı umuyordu. Dakikalar saatler, saniyeler günler gibi geliyordu. Geceyi delen her şiddetli ses (gelincik-Jane'i manastır duvarının diğer tarafına indirdiğinden beri birkaç korkunç ses duyulmuştu) onun ölümünün habercisi olabilirdi. Karısının ölümünün. Sevdiğinin.

G onu seviyordu. Ama sevdiğini ona söylememişti.

Jane kalması için yalvarmıştı ki bunu Gifford da istemişti, özellikle o öpücükten sonra. Jane gibi bir kız nasıl böyle öpebilirdi? Bütün kalbi ve bütün bedeniyle. Herhalde, Öpüşmek: Sadece Dudaklarla Yapılan Bir Şey Değildir gibi başlıkları olan bir düzine kitap okumuştı.

Jane'in öpücüğü sanattı. Kitap gibi öpmüştü.

Yine de G ata dönüşmüştü. Ve onu sevdiğini söylememişti. Şimdiyse Jane onun günü gecesi, güneşi ayı olduğunu öğrenemeden ölebilirdi. G, Jane'e tapıyordu -ona âşıktı!- ve bunu herkesin bilmesini sağlamalıydı. Kalbini saklamamalıydı.

Gözlerini kapadı ve Tanrı'ya onu tekrar görebilmek için dua etti.

Edward'ın onu koruması için dua etti.

Edward başarısız olursa Jane'in gelinciğe dönüp saklanması için dua etti.

Bulunursa askerlerin beceriksiz parmaklarının arasından kaçıp kurtulması için dua etti.

Ve kaçamazsa onu hemen öldürmeleri için dua etti.

G gözlerini sıkıca yumup sonuncu duasını unutmaya çalıştı. Bunun yerine aklından bir dize yazdı.

Seni bir kez daha görebilecek olsam, sevgilim, kalbimi koyardım ortaya...

Öpmeden hemen önce Jane'in yüzünde beliren ifadeyi anımsadı. Ağır kapıyı çerçeveleyen meşalelerin titrek ışıklarına baktı, rüzgârda alevleri güçsüz ve sönüktü. Jane'in yüzü o meşaleleri daha parlak yaktırırdı. Dün gece onun güneşiydi ve ülkenin bütün çiçekleri ısınmak için yüzlerini ona çevirmişti.

G kalemını, mürekkebi ve not defterini cebinden çıkarıp içindekileri dökmeden kavanozun tıpasını açmak için el yordamıyla uğraştı.

(Sevgili okuyucu, ne yazık ki çok daha portatif olan ve artık hepimizin aşına olduğu tükenmez kalem on altıncı yüz yıl sonlarına kadar icat edilmeyecekti, bu yüzden G mürekkep ve tüylü kalemle boğuşmak zorundaydı. Hikâyemizi ilk okuyan kişiler savaşa yanında neden tüy kalem, mürekkep hokkası ve not defteri götürme zahmetine girdiğini merak etti, özellikle de yanında zaten üç tane kılıç –biri kendisi, diğerleri ihtiyaç duyacakları zaman kullanmaları üzere Edward ve Jane için taşıdığı göz önünde bulundurulursa. Ama G elinde kılıç yerine kalem tutarken kendini çok daha rahat hissettiğini söyleyerek buna itiraz ederdi ve savaşa götürmek için ikisinden birini seçmek durumunda kalırsa yanına kalemi alırdı. Çünkü iş

oraya varırsa muhtemelen kendini kalemle savunurken şansı daha yüksek olurdu.)

G kılıçları yere bırakınca sonunda kalemi kâğıda değdirmeyi başarabildi.

Ah, parlak yanmayı öğretiyor meşalelere! Gün ışığıdır gecenin...

Daha düşüncesini tamamlayamadan Kule'nin içindeki kaldırım taşlarından gelen ayak seslerini, sonra fısıldayan sesi duydu.

"Gifford?"

Bu Edward'dı. G kapıya iyice yaklaştı, ona doğru hızla gelen iki kişinin hatlarını güç de olsa seçebiliyordu ama onlar G'nin konumlandığı yere daha bir taş atımı mesafeye gelemeden, Kule muhafızlarından hatlarını çok daha iyi seçebildiği iki farklı insan onların yolunu kesti.

"Jane!" diye seslendi G yüksek bir fısıltıyla.

G'nin gözleri, önündeki sahneye alışınca Edward'ı gördü, elinde tuttuğu şey bir... şömine süngüsü müydü? Jane de bir... tava mı çekmişti?

Bu silahlar hangi akılsızın fikriydi? Herhalde Jane'in. Bunlar Jane'in silahtan anlayacağı şeylere benziyordu.

Kimse tavaya dikkat etmiyordu ama. Bir leydi olmanın avantajıyla Jane geri planda kalmayı başarmıştı. Duvar dibine çekilirken kimse onun tarafına bakmadı bile. Tehdit oluşturmuyordu.

İyi, diye düşündü G. Ama bir tarafı onun kendisini fark etmemiş olmasına üzülmüştü.

Muhafızlar kılıçlarını çekip Kral'ın karşısına çıktı.

"Beyler," dedi Edward. "Kılıçlarınızı kınına sokun. Ben Tanrı'nın lütfuyla İngiltere, Fransa ve İrlanda hükümdarı Kral VI. Edward'ım. Dünyadaki en yüce önder. Sizin yasal kralınızım."

“Kral Edward öldü,” diye karşılık verdi adamlardan biri. “Hem zaten Fransa’nın kendi kralı yok muydu?”

“Ben ölmedim,” diye itiraz etti Edward. “Sizi öldüğüme inandıran alçak hainler var. Ancak ölümümle ilgili bütün açıklamaların iğrenç bir şekilde abartılı olduğuna sizi temin ederim, ne de olsa burada, karşınızdayım ve gördüğünüz gibi gayet canlıyım.”

Muhafızlar bakıştı.

“Doğru söylüyor,” diye seslendi G kapının diğer tarafındaki yerinden. “O bizim gerçek kralımız. Birlik toplamak için Fransa’ya yolculuk yaptık. Rhyl’in Büyük Beyaz Ayısı’nı öldürürken onun yanında savaştım. Çok yaşa Kral Edward!”

Sağdaki muhafız tam kılıcını indirmeye başlanmıştı ki soldaki muhafız konuştu: “Bekle. BBA diye bir şey yok. Yalan söylediği ortada.”

İlk muhafız başını kaşıdı. “Ama ya doğru söylüyorsa?”

“Doğru söylemiyorsa ve gitmesine izin verirsek ihanetten asılırız. Ama doğru söylüyorsa onu burada öldürebiliriz ve bundan daha akıllıca bir şey olamaz.”

“Hayır!” dedi G. “Bu kötü bir karar!”

Sağdaki muhafız kılıcını tekrar kaldırdı ve konuşacakmış gibi derin bir soluk aldı ama daha ağzından tek bir ses bile çıkamadan yüksek bir dong sesi yankılandı ve taş gibi yere düştü. Jane muhafızın arkasında duruyordu, tavaşı adamın kafasının az önce olduğu noktada duruyordu.

“Müthiş, Jane!” G sıırttı. Kızartma tavaşı. Kim tahmin ederdi?

Mükemmel kılıç ustalığıyla, yılların çalışmasıyla ve geri kazandığı gücüyle Edward diğer muhafızı şömine demirini iki savuruşuyla alt etti.

“İyi işti, Majesteleri,” dedi G. Bir an şiir yazmak için kılıç derslerini ekmesinin gerçekten iyi bir tercih olup olmadığını

merak etti. Ama bu merakını daha sonraki bir zamana ertelemesi gerekecekti. Kılıç savaşıdan sonraya.

Edward kapıya koştu, hemen arkasından Jane de gelmişti ve güçlerini birleştirerek asma kapıyı kaldıran kayış-kasnak mekanizmasını harekete geçirdi.

G'ye göre çok yavaş yükseliyordu. Parmaklıkların arasından bakışları Jane'in üzerindeydi. Taşların üzerindeki pati sesleri Pet'in ani gelişini haber veriyordu, köpek asma kapının altından geçerek Edward'a koştu. G de becerebildiği anda altından emekleyerek geçti ve karısını kollarına aldı. "Jane."

"Gifford."

"Ben... biz... sana söylemem gereken o kadar çok şey var ki..."

"Gitmemiz lazım," dedi Edward.

(Şimdi, anlatıcılar olarak burada seni bilgilendirme ihtiyacı hissediyoruz ki Edward'ın nasıl her seferinde öpüşmelere engel olmayı başardığını bilmiyoruz, sevgili okuyucu. Tek bildiğimiz, bunun hayatı boyunca sergilediği bir beceri olduğu, en dikkati çeken sefer, rahip karı-koca ilan ettiğinde üçüncü kuzeni Cheshire'lı Leydi Dalrymple düğün mihrabında tam yeni kocasını öpecekken Edward'ın şeref konuğu yerinden öne çıkıp, "Bölmek istemezdim ama düşündüm de bence şimdi kuşlar hatta kerkenezlerin boğulabileceği sebebiyle düğün kutlamasında pirinç atılmaması gerektiğini hatırlatmanın tam sırası," demesiydi.)

Elimizdeki sahneye geri dönelim. Edward, G ve Jane'e, "Şimdi Beyaz Kule'ye gitmeliyiz. Mary'nin yanına," dedi.

Hepsi Londra Kulesi'nin tam ortasında yükselen devasa taş yapıya döndü. Beyaz Kule, kale binalarının en eskisi ve en iyi korunanıydı. Mary'nin Edward'ın tahtında oturuyor olması gereken yer.

"Kılıçları getirdin mi?" diye sordu Edward, G'ye.

G kapının diğer tarafına koşup kılıçları öylece orada bırakmamış gibi davranmaya çalıştı. Jane tavasını bırakmadı ama G ve Edward birer kılıç aldı.

Londra Kulesi'ne gece yarısı hırsız gibi giriyorlardı. G, Jane'in kraliçe olarak taç giyeceği, kraliyet muhafızlarının törenle ve saygıyla eşlik ettiği önceki seferden ne kadar değişik olduğuna şaşırdı. Ama Beyaz Kule'ye doğru yürümeye başlayamadan yollarını üç kişi kesti. İlki G'nin tanımadığı bir adamdı. İkincisi G'nin ağabeyi Stan'di. Üçüncüsü ise dev bir kartal burnunun sahibiydi.

Edward hemen kılıcını kaldırdı. "Bash," dedi.

"Affedersin, ne?" G'nin kafası karışmıştı.

Edward başını yana eğerek kılıçlı ilk adamı işaret etti. "Bu kılıç ustası Bash. Bana kılıç kullanmak konusunda bildiğim her şeyi o öğretti."

"Ah, harika," dedi G hafifçe. "Bash. Bir şeyin kısaltması mı?"

Bash denilen adam onlara kötü kötü bakıp düello duruşuna geçti. G, Jane'i arkasına alıp koruma dürtüsüyle kolunu önüne uzattı, ancak iş oraya varırsa onu durdurmanın imkânı olmayacağını biliyordu.

Dudley onlara sırtıttı. "Ne kadar hoş. Hastalıklı bir oğlan, işe yaramaz bir at-insan ve bir kız. Kolay olacak."

G babasının haklı bir tarafı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Belki Edward, Bash'le boy ölçüşebilirdi ama G'nin hem Stan'i hem babasını alt etmesinin hiç yolu yoktu.

"John Dudley," dedi Edward tükürür gibi. "Seni hain yılan. Ülkene ve kralına ihanet ettin. Senin kelleni kazığa geçirteceğim."

Bash bir saldırı hamlesi yaptı –"Dikkat et!" diye bağırdı Jane– ve Edward hemen harekete geçti. Hayatı boyunca kılıç ustasıyla düello yapmayı beklemiş gibi Bash'in üzerine atıldı. İkisi kılıçları ay ışığında parlayarak ileri geri adeta dans

ediyordu. G'nin görüşüne göre Edward müthiş görünüyordu... güçlüydü ve ayakları hızlıydı. Krallara layık bir şekilde sa-
vaşıyordu.

G kendi etkileyici kılıcını kaldırmış ağabeyine döndü.

"Stan," dedi G rica eder gibi. "Aklını başına topla. Kral yaşıyor. Sonunda sadece iki taraf olacak: haklılar ve taklitçiler. Şu anda ikincilerin tarafında duruyorsun."

Stan'in kılıcı sallandı ve yan gözle babasına baktı.

"Yanılıyorsun," dedi Lord Dudley. "Sen zaten hep aptaldın."

"Aptallar kendini zeki sanır," diye tersledi G. "Ama zeki biri aptal olduğunu kabul eder."

Bu harika bir dize, diye düşündü. Kalemikle kâğıdını nereye kaldırdığını anımsamaya çalıştı.

Babası keyifsiz görünüyordu. Boğazını temizledi. "Her neyse. Bash oğlanı halleder ve hepimiz senin becerikli bir kılıç ustası olmadığını biliyoruz."

Herkes Edward'la Bash'e baktı. Kılıç ustası o anda saldıran taraftı. Edward zaman kazanmak ve kendi saldırısından önce biraz dinlenmek için zarıfçe bir ağacın arkasına doğru geri çekildi. Ama o an Bash avantajlı görünüyordu.

"Görüyor musun, Gifford?" diye bağırdı babası sevinçle. "Kralının korkudan nasıl sindiğini gördün mü?"

"Edward sinmez!" Jane tavasını eline vurdu. Stan ve Dudley bu tehditkâr gösteriden etkilenmemişti ama iş oraya varırsa G onun savaşıcağını biliyordu. Ufak tefek olsa da karısının gözü pekti.

Bash ilerledi ve Edward geri çekilmeyi sürdürdü. O ilerledi. Diğeri çekildi. Ama tam Bash vurucu hamleyi indirmeye hazır görünürken Edward'ın ayakları hızla hareket etti ve ağacın arkasından çıkarak rakibini gerilemeye zorladı.

"Beklenmedikti, ha?" dedi Edward soluk soluğa. "Aynı bana öğrettiğin gibi."

Jane bir gören olsa kesinlikle leydilere yakışmadığını düşüneceği şekilde tezahürat yaptı.

İki adam iki kılıç ustasının dansına geri döndü ve G de arka planda çınlayan kılıç sesleri arasında babasına döndü.

“Baba, belki de,” dedi, “son haberlerin ışığında kimin kazanacağıyla ilgili fikrini değiştirirsin. Birincisi şu: Kral Edward senin zehrinden tamamen arındı. Onun bir damla ter dökmeden Rhyl’in Büyük Beyaz Ayısı’nı öldürmesini izledim. Artık hastalıklı bir oğlan değil. İkincisi, ki bu senin için daha da endişe verici olabilir: Sevgili ilk oğlun kaçtı.”

G başıyla daha kısa bir süre önce Stan’in durduğu noktayı işaret etti. Gerçekten de, uzaktaki iki binanın arasından Stan’in kaçan gölgesinin sendeleyerek köşeyi döndüğü görülebiliyordu. Onun cesareti her zaman pire kadardı zaten.

“Peşine düşebilirim,” diye önerdi Jane. “Tavamla.”

“O buna değmez, sevgilim. Tavanı buna değecek birine sakla.”

Jane hıhladı ama olduğu yerde kaldı.

“Ve son haber de şu...” G aniden kılıcını savurarak ucunu o kartal burna yaklaştırdı. “Beni son gördüğünden beri uyanık olduğum her saati kılıç becerimi geliştirmekle geçirdim. Şamdan mumlarını dilimledim, kamıştan hedefleri doğradım ve Fransa’nın en büyük kılıç ustalarıyla dövüştüm. Bir kılıç ustasını yenmeyi başaramayabilirim ama yaşlı, fazla kiloslu olan, ödle, ikiyüzlü, değersiz, iğrenç bir adam müsveddesini kolayca yenebilirim.” Kılıcını babasının boğazına değecek kadar itti. “Kılıcını indir.”

Şeref ve onurdan –bu noktada zamandan ve destekten de– yoksun olan Lord Dudley kılıcını indirip tam da Edward, Bash’in kılıcını düşürdüğü anda dizlerinin üzerine çöktü.

Bash ellerini birleştirdi. “Benden istediğiniz her şeyi yaparım, Majesteleri,” dedi soluk soluğa ve başını eğdi.

“Sadakat. Sadakat yemini et,” diye emretti Edward.

“Kralım, hükümdarım, en ufak dileğiniz ruhumun arzudur. Gerekiyorsa beni öldürün ama canımı bağışlarsanız sizin naçiz bir hizmetkârınız olurum, bana hangi görevi layık görürseniz.”

Edward alnındaki teri silip G’ye baktı. “İstedliğini yap,” dedi, Lord Dudley’i başıyla göstererek.

Bu artık babayla oğul arasındaki bir meseleydi.

G dönüp kılıcının ucunu babasının göğsüne dayadı. Kuşmaşların üst katmanını deecek kadar kuvvetli bastırıyordu.

“Bak, Gifford, ne yaptığını iyi düşün.” Dudley’nin sesi alışılmadık bir incelikteydi.

“Kes sesini, baba.” G iğrenerek tükürür gibi konuşmuştu.

“Oğlum, lütfen. Ben ne yaptıysam krallığın iyiliği için yaptım.”

“Yok ettiğin krallık mı? Şimdi bile, şu anda, duvarların ardında insanlar senin yaptıkların yüzünden savaşıyor. Ölüyor. Sen korkakların en önde gideni, sınırsız ve sonsuz bir yalancısın, verdiğin sözleri saat başı çiğnersin ve tek bir iyi özelliğin bile yok.”

Lord Dudley elini kaldırdı. “Sen siyasetten anlamıyorsun. Hiçbir şey mi öğrenmedin? Krallığın yönetiminde rolü olan herkes bir noktada ölmeyi hak eder. Bu oyun böyle oynanır. Ya kazanırsın ya ölürsün.”

“Sen ölmeyi hak ediyorsun.” G babasının uzattığı eline baktı ve bu adamla aynı kanı paylaşmak midelerini bulandırdı. (Belki bu doğru değildi çünkü onun burnu almamıştı.) Kılıcının tek hamlesiyle Lord Dudley’nin avucunda bir kesik açtı.

Arkasında Jane çığlık attı.

Dudley dizlerinin üzerine çöktü. “Evladım. Yavrum. Kızgın olmanı anlıyorum. Hayatımı bağışlaman için ne yapabilirim? Her şeyi yaparım. Ne olursa!”

“Her şeyi mi?” dedi G. “Bana malikâneni verir misin?”

“Evet! Sana sahip olduğum her şeyi hatta fazlasını veririm.”

“İnsanlara benim yarım akıllı olduğumu söylemeyi kesip herkesin içinde Eğian olduğumu itiraf eder misin?”

“Evet!”

“Bana Stan kadar iyi olduğumu söyler misin?”

Dudley tereddüt etti. “Şey, Stan olağanüstü biri.” Tekrar G’nin kılıcına baktı. “Ama... evet. Sen de oldukça... iyisin. Lütfen beni öldürme.”

Jane’in küçük eli usulca omzuna kondu. G elini onun elinin üzerine koydu. Soluğunu verip gece göğüne baktı. Babasına ne yapacağını biliyordu. Evet, bazıları Lord Dudley’nin ölümü hak ettiğini söyleyebilir ama G kral değildi, yargıç da değildi, cellat da değildi.

“Baba, seni, halkın iradesine bırakacağım, yarın bu saatlerde hepsi ihanetini öğrenmiş olacak.”

Jane ipi kullanarak Bash’le Dudley’i asma kapının demir ızgarasına bağladı (ne de olsa bir keresinde esirleri düzgün bir şekilde bağlamak hakkında bir kitap okumuştı) ve tutsaklar bağlandıktan sonra üçü Beyaz Kule’ye doğru yola koyuldu. Taht odasına.

(Herhalde siz de bizim düşündüğümüz şeyi düşünüyorsunuzdur: Jane tutsakları bağlayacak ipi nereden buldu? Bu muammayı biz de derinlemesine araştırdık ve iki haftanın sonunda hiçbir şüphemiz olmadan şunu söyleyebiliriz: Kimse bilmiyor. Bu tarihçileri de arkeologları da şaşkına çeviren bir soru. Profesör Herbert Halprin şöyle açıklıyor: “İpler, çağlar boyu akademisyenler için bir gizem olmuştur. İlk iplerin MÖ. 17.000 civarında ortaya çıktığı ve sarmaşıklardan yapıldığı düşünülmektedir. Ne yazık ki sarmaşıklardan yapıldıkları için bu ilk örneklerden hiçbirisi günümüze gelememiştir. Daha sonra, da Vinci bir ip yapma makinesinin çizimlerini yapmıştır ama hiç inşa edilmemiştir. Ortaçağlarda İp Loncası denilen gizli loncalar vardı ve ip bükme uygulamaları karmaşık el sıkma dizileri ve parolalarla korunurdu...” Tamam. Anlatı-

cılarınız değerli profesörün sözlerini sıkıcılıkları nedeniyle burada kesiyor. Üstelik İngiliz aksanı uyduruk ve zorlama geliyordu. Ona Jane'in ipi nereden bulmuş olabileceğini sorduk ama kendisi tarihin *herhangi* bir noktasında *herhangi* bir insanın *herhangi* bir ipi nasıl bulabileceğini sorduğumuzu sandı. Bize güvenin, biz de kesin bir yanıt olmaması nedeniyle sizin kadar hüsrana uğradık.)

Neyse. Kahramanlarımızın yapmaya geldikleri şeyi yapma zamanı gelmişti. Mary'yle yüzleşme zamanıydı. Nihayet.

"Bu işi hızlı yapmalıyız, girip çıkacağız," dedi G taht odasının yakınına geldiklerinde. Başını yaklaştıran şafağın gölgelerinin süzüldüğü pencerelere doğru salladı. Birkaç dakika sonra yeniden at olacak, Beyaz Kule'de sıkışıp kalacaktı. Bunu daha önce yaşamış, deneyimlemişti.

Ama taht odasının kapısına ulaştıklarında Edward duraksadı.

"Bunun işe yarayacağını gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu aniden. "Çünkü bu kapının diğer tarafında muhtemelen bir sürü insan vardır." Bakışlarını üzerine oturmayan üniformasına indirdi.

"Seni tanıyacaktı," diye rahatlattı Jane. "İşe yarayacak."

"Ya öyle ya da hepimiz öleceğiz," diye ekledi G. "En azından iyi bir amaç için."

Edward başıyla onayladı ve elini kapıya koydu.

"Bekleyin!" G onu durdurdu. Jane'e döndü. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Şimdi mi?"

"Başka fırsatım olmayabilir." Derin bir soluk aldı. "Zayıftım. İnsan olarak kalmam gerekirken at oldum. Ama sana ait olduğumu öğrenmeden oraya girip bizi bekleyen her neyse onunla yüzleşmem. Etimle, insan olarak, tüyümle, at olarak... sana aitim, Jane."

Yeniden pencereye baktı. Güneş neredeyse doğmuştu. “En azından birkaç saniye daha.”

Jane gözlerinin içine bakabilmek için parmak ucunda durdu. “Benimle kal, G.”

İçini çekti. “İnsan olarak kalmayı hiç bu kadar istemiştim.”

“Ama daha önce denemedin bile. Neden denemiyorsun?”

G utanarak başını salladı. “Hayatımın çoğunda koşmak benim için daha kolaydı. Ya kalbimin arzusu koşmaya devam etmekse? Ya evimi düzenleyemezsem, senin istediğin erkek olamazsam? Ama Jane.” Elini tutup öptü. “Sevgili Jane. Sen benim evimsin. Yuvamsın. Yalnızca yarım bir hayata sahip olabilirim ama sahip olduğum her şeyi sana adıyorum. Ben... seni seviyorum.”

“Beni seviyor musun?” diye fısıldadı Jane.

“Seni gördüğüm anda kalbim sana adandı,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Hayır,” diye itiraf etti G. “Tam olarak değil. Ama bu iyi bir dize oldu, haksız mıyım?”

“G.” Jane içini çekti. “Mantıklı konuş, lütfen.”

“Seni ilk gördüğümde beni sevmeyecek kadar güzel olduğunu düşündüm. O geceye kadar gerçek güzelliği hiç görmemişim.” Elinin tersiyle onun yanağını okşadı. “O zaman seni tanı mıyordum. Ne kadar zeki, ne kadar cesur, ne kadar iyi kalpli, ne kadar samimi olduğunu bil miyordum. Leydim. Jane. Dünyada yanımda olması için senden başka kimseyi istemem.”

Jane’in gözleri parlıyordu. “Ben de seni seviyorum.”

“Seviyor musun?”

Jane gülümsedi. “Seviyorum. Ama bir sorum var.”

“Nedir, Leydim?”

“Şuradaki pencereden gelen ışığı görüyor musun?”

G şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Jane onun yüzünü ellerine aldı. “Güneş doğdu,” diye fısıldadı. “Görüyor musun?”

“O güneş olamaz. Hâlâ insanım,” dedi G.

“Güneş doğdu ve hâlâ insansın,” diye onayladı Jane.

G gözlerini kapadı ve altı yıl, sekiz ay, yirmi iki gündür ilk defa güneşi teninde hissetti. Işınlarını içine çekti, parlaklığını emdi ve kalbine bir huzur yayıldı, uzun bir yolculuktan sonra eve dönmenin rahatlığı gibi bir duygu. Lanet bozulmuştu.

İki âşık kucaklaşırken Edward ve anlatıcılarınız aşk kuşlarının kutsanmış birleşme anında başlarını çevirdi.

“Öhö. Bitirdiniz mi?” diye sordu Edward sonunda dudakları soluk alabilecekleri kadar bir süre birbirinden ayrıldığında.

“Pek değil.” G, Jane’in şiirlere ilham veren dudaklarına son kez yumuşak bir öpücük kondurdu. “Şimdi hazırız.”

“İyi,” dedi Edward. “Çünkü *benim* hâlâ yapmam gereken bir şey var.”

YİRMİ SEKİZ

Edward

Edward kapıyı bir hamlede açıp hızla taht odasına girdi.

Başarmıştı. Kule'ye girebilmişti ve bu neredeyse imkânsız bir görevdi. Cesurca ve çok iyi savaşıyordu. Muhafızları alt etmiş, Dudley'le yüzleşmiş hatta kılıçta Bash'i yenmişti. Şimdi de tahtını geri almak üzereydi. Her şey Jane'in planına uygun gitmişti. Neredeyse olmuştu... zaferin tadını alabiliyordu.

İlk sürpriz taht odasının neredeyse boş olması oldu. Şehir duvarlarına yapılan saldırı sırasında Mary'ye tavsiye vermek ve desteklerini göstermek üzere saray erkanı ve Danışma Meclisi üyeleriyle tıklım tıklım olmasını bekliyordu. Ama halihazırda en fazla on-on beş kişi vardı. Görkemli dönüşüne tanık olmasını umduğu övünülecek bir kalabalık sayılmazdı.

Yine de, içeri girdiğinde salonda sessizlik oldu, bütün gözler ona döndü, ağızlar şaşkınlıkla açıldı. Çünkü kan ter içinde ve ayakları çıplak olsa da Kral Edward olduğuna şüphe yoktu.

Bu çok iyi olacaktı.

Kapının yanında duran, çocukluğundan beri tanıdığı uşağa döndü. "Beni takdim et, Robert," diye emretti Edward.

Adam sanki hayalet görmüş gibi bakıyordu (öyle sayılırdı aslında) ama sorgusuz sualsiz itaat etti. "Majesteleri Edward Tudor."

Edward sessizce tahta yürüyerek Mary'nin karşısında durdu.

"Onun yerinde oturuyorsun," diye konuştu Jane arkasından cınlayan bir sesle.

Mary elindeki mendille oynadı. "Ah, Eddie. Hayatta olduğuna o kadar sevindim ki. Bana öldüğünü söylediklerinde kalbim kırılmıştı."

"Bu ne cüret," dedi Edward, sesi o kadar öfke doluydu ki kendi sesi gibi değildi. "Benim olanı çalmaya nasıl cüret edersin? Seni zehirli karakurbağası!"

"Oo, bu çok iyiymiş." Gifford bu dizeyi yazarken arkasında bir kâğıt hışırtısı oldu.

Ablasının yüzü soldu. "Bak, kardeşim..."

"Yaptıklarından sonra bana *kardeşim* diyecek cesareti nereden buluyorsun? Seni astırmalı ve kestirmeliyim. Arınma... öyle diyordun, değil mi? Planladığın bu muydu... hainleri törenle yakmak?"

"Dudley'nin planıydı," dedi Mary sakince. "Tahtı oğluna istediği için aldı. Ben sadece ondan geri aldım."

Edward güldü ama bu neşeli bir ses değildi. "Ah, yerimi sıcak tuttuğun için sana teşekkür etmeli miyim?"

Mary ona konuşmadan baktı.

"Bu kadar yalan yeter, abla," dedi Edward. "Artık ne yapılacağını açık açık konuşma zamanı."

Burası onun hayatını bağışlaması için yalvaracağı bölüm, diye düşündü, ağlayıp yalvaracağı, dizlerine kapanacağı bölüm. Kalbinde onu affedecek gücü bulup bulamayacağını merak etti.

Herhalde bulamazdı.

Ama tekrar şaşırdı çünkü Mary yalvarmıyordu. Yavaşça ayağa kalktı, karşısında hiç eğilmeden, dimdik durdu. Taç

hâlâ başındaydı. “Sen aptal bir oğlansın sadece,” dedi sonunda. “Bu büyük krallıkla ne yapacağını nereden bileceksin?”

“Ben bu büyük krallığı yıllardır yönetiyorum,” diye belirtti Edward.

Mary alayla yüzünü buruşturdu. “Buna yönetmek mi diyorsun? Sen konseyin kuklasıydın, o kadar. Bak sonu nereye vardı. Eðianlar etrafta özgürce dolaşüyor, her tarafta zarar ziyan veriyor, topraklarımızı tahrip ediyor, bizim yaşam biçimimize saygısızlıkta bulunuyor. Bu ülkenin yıkımın eşiğine gelmesine göz yumdun. Eðianlar bizi karanlık çağlara ve sapkınlığa götürmeye kararlı, sen de onlara yardım ediyorsun.”

“Ben Eðian’ım,” dedi Edward. “Benden önce babamın olduğu gibi. Ben babamın oğluyum.”

“Ben de babamın kızıyım,” diye karşılık verdi Mary öfkeyle. “Onun ilk doğan çocuğu ve tek gerçek vârisiyim. Bir dizi Eðian sürtüğüyle evcilik oynamış olabilir ama benim annem onun tek yasal karısıydı. Bu da esasen bir piç olan seni değil, beni İngiltere’nin yasal hükümdarı yapar.”

Ha, diye düşündü Edward. Onun kendisiyle tartışmasını beklememişti. Ağzını açtı, sonra kapadı. Dur, hayır, bu doğru değil. Yasal hükümdar benim. Mary olamaz. Çünkü o kadın, demek istiyordu.

Ama bu mantık artık ona anlamlı gelmiyordu. Buna inanmıyordu.

Ne söyleyeceğini bilemedi. Hatta tam anlamıyla dili tutuldu.

Onun bu sessizliği karşısında Mary’nin gözlerinde bir zafer pırıltısı belirdi.

“Ben kraliçeyim,” dedi daha da dik durmayı başarak. “Hayatım boyunca bu unvanı elimden almaya çalışmanı izledim, seni rezil kâfir, acınası, değersiz çocuk. Çalmaktan söz ediyorsun ama burada hırsız olan sensin. Tahtı *gasp eden* sesin.”

“Hayır,” dedi bir ses salonun arka tarafından. Otoriter bir sestti.

Bess.

Edward dönüp diğer ablasının koridordan yaklaşmasını izledi.

Mary'ye bakarken Bess'in gri gözleri kısılmıştı. "Edward İngiltere tahtının yasal vârisi çünkü babam onu vârisi ilan etti. Kral kendisinden sonra gelmesi için istediğini vâris ilan eder."

"Ama babam onu sadece etrafındaki kötü Edianların kendisini kandırarak iyi ve erdemli karısını kenara atmasını sağladığı için vâris ilan etti," diye ısrar etti Mary. "Ve sadece Edward oğlan olduğu için."

Bess bilmiş bilmiş gülümsedi. "Bu doğru değil, abla. Babam tahtı Edward'a bıraktı çünkü o zaman bile Edward'da kral olacak yürek olduğunu biliyordu. Babam, Edward'ın halkının iyiliği söz konusu olduğunda cömert ve düşünceli olacağını, akıllıca kararlar alacağını biliyordu. Babam, Edward'ın bu ülke için en iyi seçim olduğunu biliyordu."

Ha, diye düşündü Edward yeniden, kaşlarını çatarak. Bu sözlerle koltukları kabarabilirdi ama içinden doğru olmadığını biliyordu. Daha önce "yönettiğinde" halkının iyiliğini pek düşünmemişti. İşin gerçeği, halkı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ve akıllıca davranmadığı kesindi. Ona ne söylenirse onu yapmış, önüne ne koyulursa imzalamış, etrafındaki erkekler ona neyin doğru olduğunu söylediyse onaylamıştı. Kukla olmuştu, sadece adı kraldı. Ve babası, Edward'ı sadece kız olarak değil, erkek olarak doğduğu için seçmişti.

Bess gelip yanında durdu. "Edward gerçek kral," dedi. "İngiltere'yi barışa ve refaha ulaştıracak olan Edward'dır. O İngiltere'yi güçlendirecek."

Mary'ye hitap etmek için döndü. "Sen hepimizi yıkıma götüreceksin. Öz kardeşini öldürüp tahtını çalmak için komplo kurdun. Sen ülkemizin bayrağını yırtıp ikiye bölmeye kalktın. Sen damarlarında akan kraliyet kanının yüz karasısın."

"Onu tutuklayın!" Mary muhafızlara bağırdı. "Kellesini alın!"

Muhafızlar kıpırdamadı. Edward'a baktılar. O bir şey söylemedi.

"Oyun bitti, Mary," diye devam etti Bess yumuşak bir tavırla. "Sen kaybettin."

"Hayır!" Bu sözcük salonda yankılandı. Sonra Mary öfke dolu bir haykırıyla kollarını açarak kardeşini boğarak öldürmek istermiş gibi Bess'in üzerine atıldı.

Ama daha Bess'e ulaşamadan bir ışık patlaması oldu.

İzleyenler aynı anda şaşkınlıkla çığlık attı.

Mary'nin olduğu yerde artık tombul, gri bir katır duruyordu.

İlk gülen salonun ön taraflarındaki yaşlı kadın oldu... onun saraydan biri olmadığını diğerleri sonradan fark edecekti ama iskambil oyunları oynayan herkese bir dejavu hissi verecek tanıdık bir tipti.

"Ah, canım. Şu eşeğe bak!" dedi yaşlı leydi gıdaklar gibi ve kart katır anıarak başına gelenler yüzünden sefil bir halde orada dururken herkes kıkırdamaya başladı. (Anlatıcılar olarak size Mary'nin bir daha hiç insan olarak görünmediği bilgisini vermek isteriz. Hayatının sonuna kadar eşek olarak kaldı. Bilirsiniz, eşeklik baki kalır.)

Edward diğerleriyle birlikte gülmedi. Muhafızlara dönerek emretti. "Götürün."

Bir adam –aslında Peter Bannister'dı– eski kraliçenin boynuna bir ip geçirip onu odadan çıkardı.

Edward tahta yaklaştı. Bu sadece önemi abartılmış bir sandalye, diye düşündü. O kadar rahat bile değildi. Yine de dikkatle oturup salona göz gezdirdi. Çünkü kendisinden beklenen buydu.

İnsanlar bir kez daha sustu. Sonra yavaşça, kumaş hışırtıları ve ayakkabı sürtmeleri arasında Edward'ın önünde diz çöktüler. "Çok yaşa Kral Edward," dediler hep bir ağızdan. "Kralımız çok yaşa."

Edward'ın boğazına bir yumru takıldı. O anda hissetmeyi beklediği gibi hissetmiyordu. Galip hissetmiyordu, zafer kazanmış hissetmiyordu, tahta geçmeyi hak etmiş gibi hissetmiyordu. İlk kez kral olduğunda hissettiklerine yakın duygular içindeydi. Midesinde bir burukluk hissediyordu. Korkuyordu.

Bess, Mary dünyaya gerçek kimliğini gösterirken şingirtıyla yere düşen tacı almak için eğildi. Yavaşça yürüyüp Edward'ın yanında resmi bir tavırla durdu. Gülümsedi. Sonra tacı onun başına doğru kaldırdı ama Edward onun bileğini tuttu. "Dur."

Bess donup kaldı. "Edward, ne yapıyorsun?"

"Mary'nin söylediği doğrudu," diye fısıldadı. "Yasal hükümdar ben değilim."

"Elbette sensin," dedi Bess.

"Neden, erkek olduğum için mi?"

"Az önce söylediklerimi duymadın mı? Babamın seni neden seçtiğiyle ilgili?"

Ayaklarına bakıp hüznle gülümsedi. "Cömert olan sensin, abla. Ben aslında halkımın iyiliğini hiç düşünmedim. Ben bilge değilim. Sadece bir oğlanım."

"Sen hiçbir zaman sadece bir oğlan olmadın," dedi Bess.

"Bende kral olacak yürek yok ama sende var," dedi samimiyetle.

Bess ona bakakaldı. "Bende mi?"

"İngiltere'yi güçlü yapacak olan sensin." Tacı elinden nazikçe alıp ayağa kalktı. Jane, Gifford, büyükanne, hepsi ön sırada ayakta duruyordu, ağızları şaşkınlıkla açıldı... asla şaşırtılamayacağı sanılan büyükannenin bile. Keşke Gracie de burada olsaydı, diye düşündü Edward. Gracie'yi fazla düşünmemeye çalışıyordu, herhalde hâlâ şehir duvarında askerlerinin yanında savaşıyordu ve şu anda ona olabilecekler hakkında düşünerek dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Ama yapmak üzere olduğu şeyi gördüğündeki yüz ifadesini görmeyi çok isterdi.

“İyi dinleyin,” diye duyurdu toplanmış insanlara. “Ben, Kral Altıncı Edward, huzurunuzda tacımı ablam Elizabeth Tudor’a bırakıyorum, onun hem doğum hakkı olarak hem de ölçülemeyecek kadar iyi meziyetleri açısından İngiltere tahtının yasal vârisi olduğunu düşünüyorum. Bu güzel ülkenin kralı olarak şu ana kadarki bütün hak ve ayrıcalıklarımı kendisine devrediyorum.”

Sessizlik.

Jane’le göz göze geldi. Kız ağzını kapayıp gülümsemeye çalıştı. Sonra hafifçe başını sallayarak onayladı.

“Çok yaşa Kraliçe Elizabeth!” diye bağırdı ince ama güçlü bir sesle. Bütün bu süre boyunca elini tutan Gifford’a dönüp onu dürttü.

“Ha. Çok yaşa Kraliçe Elizabeth!” diye ekledi o da, sonra diğer sesler katılmaya başladı, giderek yükselen bir tempoyla.

“Gel, abla,” dedi Edward, Bess’e. Elini tutup onu tahta götürdü.

“Emin misin?” diye fısıldadı Bess dikkatle onun koltuğuna otururken. (Kral olsun olmasın orayı daha uzun bir süre kendi koltuğu olarak görecekti.) “Nelerden vazgeçtiğini bir düşün.”

Nelerden vazgeçtiğini biliyordu. Güç. İtibar. Ölçülemeyecek bir servet. Aylaklıkla ve lüks içinde geçecek bir hayat. Boğulmasın diye yanında bekleyecek bir kişi. Ve en çok da geleceği. Edward gerçekten de kral olmazsa ne olacağını hayal bile edemiyordu. Tahttan feragat ederek kendi kimliğinden vazgeçiyordu.

Ama ülkesinin değerli ve becerikli bir yöneticiye ihtiyacı vardı. İngiltere’nin Bess’e ihtiyacı vardı.

“Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım,” dedi. “Sen iyi bir kraliçe olacaksın, Bess. En iyisi. Babamdan bile iyi. Bana güven.”

Yüzü kireç gibi beyaz ve gözleri kapalı olan Bess başını bir anlığına eğerken bu tanıdık sözleri o belli belirsiz, düşünceli

gölümsemesiyle dinledi. Edward onun yirmi iki çil tanesinin her birini görebiliyordu. Sonra Bess halka hitap etmek için ayağa kalktı. “Pekâlâ. Kaderim böyleyse ben de halkına karşı bir kraliçenin olabileceği en iyi şekilde davranacağım.”

“Çok yaşa Kraliçe Elizabeth!” diye karşılık verdiler aynı anda. “Kraliçemiz, çok yaşa.”

Edward tacı onun başına koydu.

Hemen araya girelim. Biliyoruz, biliyoruz, sona o kadar yaklaştık ki mutlu sonun artık kokusunu alabiliyorsunuzdur. Kim böyle biteceğini tahmin edebilirdi, değil mi? Yani, kim Edward’ın oracıkta, Danışma Meclisi’nin ve bütün hayranlarının önünde onun –Birinci Elizabeth’in– İngiltere Kraliçesi olması gerektiğini söyleyeceğini tahmin edebilirdi?

Çünkü açıkça ortadaydı ki bu konum için en uygun niteklere sahip olan oydu. Nihayet Edward bir kadının o görevi bir erkek kadar iyi bir şekilde yerine getireceğini anladığı bir aydınlanma yaşamıştı.

Ya işte. Aynen böyle oldu. Edward tahttan feragat etti. Elizabeth o hafta Westminster Manastırı’nda kraliçe olarak taç giyecekti ve onun İngiltere’nin gelmiş geçmiş en iyi hükümdarı olacağını zaten biliyoruz. Artık tarih bıraktığımız yerden yoluna olduğu gibi devam edebilecek.

Ama Edward’a ne olduğunu merak ediyor musunuz? Peki. Anlatacağımız hâlâ biraz hikâyemiz kaldı.

Edward sonraki hafta, günlerinin çoğunu Gracie McTavish’i (başka kimi olacaktı?) düşünerek geçirdi. Çünkü hâlâ ona tahttan indiğini söylemek ve o anda yüzündeki şaşkınlığı görmek istiyordu. Ve çünkü (samimi olalım) hâlâ onu öpmeyi çok istiyordu. Bunu utandırıcı olacak kadar sık düşünüyordu.

Ancak çekici İskoç ortalarda yoktu.

“Er geç ortaya çıkacaktır,” dedi Bess onun huzursuzca taht odasını adımlamasını izlerken. Taht minderinden çıkan bir ipliği kopardı. “Endişelenmene lüzum yok, Edward.”

Bess haklıydı. Bess her zaman haklıydı, hele artık kraliçe-yken daha da haklıydı; bu sinir bozucu olmaya başlamıştı. Gracie hayattaydı. Şehir duvarına yapılan sahte saldırıya liderlik eden siyah saçlı cesur kadın hakkında abartılı hikâyeler vardı... peki o arada Archer neredeydi? Ve Archer şimdi neredeydi?

Sürü henüz Londra’da görünmemişti. Savaş bittiği anda Tüylü Köpek’e geri çekilmişlerdi. Gracie de onların arasında olmalı, diye tahmin ediyordu Edward.

Muhtemelen Archer’la birlikte, diye düşündü sefilce. Archer’ın Gracie’ye güzel görüldüğünü söylemesi hafızasında çok parlaktı. Ve pire ısırıklı adamın onu bir et parçasıymış gibi gözleriyle yiyip bitirmesi de.

Gracie’nin Archer’la birlikte olması fikrine tahammül edemiyordu. Hem neden kendisini görmeye gelmemişti? Fransa’da birlikte son anları kötü bitmişti ama onu bir daha görmek istemeyeceği kadar mı kötüydü?

“Edward, otur,” dedi Bess. “Başımı döndürüyorsun.”

Sandalyeye çöktü. Pet kuyruğunu sallayarak şapşal şapşal yanına geldi. Edward onun kulağının arkasını kaşdı ve o da mutlu bir köpek iniltisi çıkararak ayaklarının dibine devrildi. Pet ondan Kraliçe’nin koruması olarak kalmayı istemişti, ne de olsa görevi buydu. Bess de (köpeklere düşkün biri olmamasına rağmen... hatırlıyorsunuzdur, o daha çok kediciydi) bunu kabul etmişti. Bazen biraz tuhaf oluyordu ama en azından onun için bu kadarını yapabiliyorlardı... bir de arada bir kaşıyor ve yemek artıklarından veriyorlardı.

“Hımm, Majesteleri,” diye bir ses geldi kapıdan. Ürkek bir sestti. “Tacınız hakkında.”

“Tacıma ne olmuş?” diye sordu Bess titreyen hizmetkâr önünde korkarak durunca... Edward adamın isminin Hobbs olduğunu anımsadı.

“Yerini mi... değiştirdiniz?” diye sordu Hobbs.

“Tacımın yerini değiştirdim mi?” Bess kaşlarını çatı. “Neden yerini değiştireyim?”

“Normalde kralın –yani kraliçenin– dairesinde kadife minderin üzerinde durur.”

“Doğru.” Edward’la Bess endişeyle bakıştı. İngiltere vatandaşları tek taraflı olarak Bess’in ülkenin yasal hükümdarı olduğunu kabul etmiş görünüyordu ancak birisi tacı çaldıysa bu bela anlamına gelirdi. Tacın paha biçilemez olduğunu belirtmeye gerek bile yok.

“Konuş, Hobbs,” diye emretti Bess. “Bize ne olduğunu anlat.”

Hobbs gergince ağırlığını bir bacağından bir bacağına geçiriyordu. “Gitmiş, Majesteleri.”

“Gitmiş.”

“Evet, Majesteleri.”

“Nereye gitmiş?” Bess’in sesi yükseldi ve hizmetkâr ürktü.

“Kaybolmuş!” dedi Hobbs ağlayarak. “Benim görevim onu parlatmak. Yaptığım şey bu, her perşembe tacı parlatırım ama bugün onu almaya gittiğimde, onun yerinde...” Ağlamaya başladı. “Onun yerinde...” Hıçkırdı. “Onun yerinde...”

Hobbs elini uzattı, avucunun içinde çok küçük bir şey vardı, taç olamayacak kadar küçük bir şey. Belki bir kraliyet mücevheri olabilirdi. Yine de kötü haberdi.

“O nedir?” Edward’la Bess görmek için öne eğildi. “Göstersene,” dedi Bess.

Hobbs elini açtı. Bunun için kellesini kaybedebileceğinden korkuyordu. Bu yüzden hem eski kral hem de yeni kraliçe gülmeye başlayınca şok geçirdi.

“Majesteleri?”

“Sorun yok, Hobbs,” dedi Bess.

Edward giysilerini çıkarmaya başladı.

“Eee, Majesteleri...” Hobbs’un kafası artık iyice karışmıştı.

“Bana burada ihtiyacın yok, değil mi?” diye sordu Edward, Bess’e, gömleğini başından geçirerek çıkarırken.

“İdare ederim,” dedi Bess. “Git.”

“Teşekkürler.” Ona minnetle gülümseyip pencereye doğru dönerken pantolonunu indirdi. Sonra kör edici bir ışık patlaması oldu ve Hobbs yeniden görebildiğinde eskiden kral olan oğlan gözden kayboluvermişti.

Hobbs eline baktı, Bess’in tacının yerinde bulunduğu nesneye.

Minik tahta bir tilki.

Edward sonunda Tüylü Köpek’in çatısına konduğunda, muhteşem kerkenez gözleriyle arka kapılardan birinin aralık bırakıldığını gördü. Kapı tavana kadar her çeşit yeni teslim edilmiş yiyecek ve malzemeye dolu bir depoya açılıyordu.

Edward’ın Sürü’yle olan anlaşmasını onurlandırmaya söz veren Kraliçe Elizabeth’in teşekkürleriyle gönderilmiş bir armağan.

Yerdeyse Bess’in göndermediği bir şey duruyordu: güzelce katlanmış temiz giysilerden oluşan bir yığın. Şık şeyler değildi elbette. Sade keten bir gömlek, siyah pantolon ve tam ayağına göre çizmeler. Edward o kadar acele giyindi ki başta gömleği ters giydi.

Depodan çıktığında onu bekleyen bir adam vardı. Adam homurdanarak, “Tep-te beklyr,” gibi bir şey söyledi ve hanın arkasındaki tepeyi işaret etti.

Edward koştu.

Gracie’ye tepede, geniş gövdeli bir meşe ağacının altında dururken rastladı. Başta kız onu fark etmedi. Batan güneşe bakıyordu.

Edward onun görüntüsünün tadını çıkardı. Uzun, gri bir etekle beyaz bir bluz giymişti, saçları açıktı ve omuzlarına

dökülüyordu. Sırtında bir çanta vardı ve inci kabzalı bıçağı kemerine asılıydı.

Kalbi gümbürdeyerek boğazını temizledi.

Kız ona döndü. “Majesteleri.”

“Ben artık kral değilim,” diye yumurtladı aptal gibi.

“Ben Sürü’nün lideriyim,” dedi o da aynı anda.

Edward doğru duyduğundan emin olamadı. “Dur, ne?”

“Archer öldü,” diye bilgi verdi Gracie. “Kuşatmanın ilk on dakikasında göğsüne bir ok yedi.”

“Ya. Üzüldüm.” Daha bir dakika önce Edward, Archer’ın çiçek hastalığına yakalanmasını diliyordu. Ama şimdi onun için neredeyse üzülmüştü. “Sen benim... kral olmadığımı söyledim kısmı duydun mu?”

“Burada herkesin konuştuğu şey bu. Bunu... benim için yapmadın, değil mi?” Yeşil gözlerinde samimi bir endişe vardı.

“Hayır, senin için yapmadım,” diye yanıtladı Edward hemen. (Ancak burada tam olarak samimi davranacaksa Edward’ın İngiltere tahtından vazgeçmek istemesinde minicik de olsa İskoç bir yankesiciyi canının istediği kadar sık öpmek için özgür olma isteğinin etkisi vardı.) “Aklımın ucundan bile geçmedin!”

Gracie bakışlarını indirdi. “Ya. Anlıyorum.”

“Demek istediğim şu, ben kral olmak istemiyorum,” diye devam etti Edward telaşla. “Hayatım boyunca taç başıma zorla kondu. Ama bu konuda bir tercih hakkım olduğu anda istemediğime karar verdim.”

Kız gülümsemek için dudağını ısırды. Gamzeler. Ve bu kadarı yetti.

Edward iki uzun adımda aralarındaki mesafeyi aştı. Ne yaptığını tam olarak bilmiyordu, tek bildiği o anda bir şey yapmazsa patlayacağıydı. Kalp şeklindeki sıcak yüz ellerinin arasındaydı, parmakları buklelerine takılmıştı. Kız bir şey söylemek için ağzını açtı, o da onu öptü.

Onu öptü!

Ne yaptığını biliyor olmalıydı çünkü birkaç paniklemiş kalp atımından sonra kız gözlerini kapadı ve uzanıp onu omuzlarından tuttu ve o da onu öptü.

Edward kendini uçuyormuş gibi hissetti, tek farkı ayaklarının sıkıca yere basmasıydı.

Onu öptü ve öptü.

Dilliydi, bunu belirtmek gerekiyor.

Gracie yeşil gözleri kocaman, geri çekildi. “Tanrım,” dedi soluk soluğa.

Edward bunu iltifat olarak aldı.

“Bunu yapmayı ne kadar uzun zamandan beri istediğimi bilemezsin.” Kızın parlak siyah buklesini kulağının arkasına attı ve parmağını nazikçe çenesinde gezdirdi.

Kız dudakları neredeyse onunkilere değinceye kadar eğildi. “Bir tahminim var.”

Edward onu tekrar öptü.

Elbette bütün bu Gracie’yi öpme olayı Edward’ın onunla evleneceği ve sonsuza kadar mutlu yaşayacakları anlamına gelmiyordu. (Ama kartlarını iyi oynarsa, belli mi olur?) Bu kitabın onlar ermiş muradına kısmı Gifford’la Jane’e ait. Doğal olarak. Şimdilik Edward sadece Gracie’yi öptü. Bu kez daha yavaştı. Yeni dünyaların kâşifi gibi.

Bir süre sonra, “Artık Bess’in tacını bana geri ver, haylaz, küçük şeytan,” dedi.

Gracie güldü ve tacı omzundaki çantadan çıkardı. “İyi. Al bakalım. Ama istemediğini söylediğini sanmıştım.”

“İstemiyorum. Ben akdoğan değilim, değil mi? Ben kerkenezim,” dedi kulağına. “Kral değil.”

Gracie başını çevirip onu öptü, baştan çıkarıcı hafif bir temastı. “Tamam o zaman,” dedi çekici aksanıyla. “Ama şunu bilmen lazım, Edward...”

Onu tekrar öptü. “Bana Edward dedin!”

“Evet. Edward.” Ona sırtıarak baktı. “Benim için her zaman kral olacaksın.”

Jane YİRMİ DOKUZ

Tamam, onlar ermiş muradına kısmına geldik sayılır. Ama ondan önce düğün hakkında konuşmalıyız. Ah, düğünün zaten yapıldığını biliyoruz. *İkinci* düğünden söz ediyoruz.

Jane ve Gifford'ın ikinci düğünleri ilk düğünlerine oldukça benziyordu.

Tek farkı bunun açık havada yapılmasıydı.

Ve gündüz.

Ve gelinle damat bu kez birbirlerini gerçekten seviyordu.

Ve evlilik törenleri süresince ikisi de insan biçimlerindeydi, tabii ilk kutsanmış birleşmeleri sırasında da böyle olmuştu ama bu seferkinin gündüz saatlerine denk gelmesi nedeniyle vurgulamak gerektiğini düşündük.

Jane ve Gifford çiçeklerle süslenmiş bir kemerin altında duruyordu, etraflarında çayırlar göz alabildiğine uzanıyordu. Konuklar için sadece bir avuç sandalye vardı ama hepsi doluydu. Leydi Dudley ve G'nin küçük kız kardeşi Temperance ön sırada oturuyordu. Edward ve Gracie (elbette el eleydiler), Bess ve büyükanne karşı sırada oturuyordu. Peter Bannister'la Pet de gelmişti, ikisi de insan biçimlerindeydi (ve bu Pet'in gerçek giysilerle ilk görünüşüydü). Eksiklikleri dikkati

çekenler ilk düğünün komplosunu kuranlardı: Leydi Frances artık Jane'i manipüle edemeyeceği (ya da çimdikleyemeyeceği veya dürtmeyeceği) kesinleşince sürgüne gitmişti (Grey Malikânesi'nin at ustasıyla kaçmıştı ki bu skandal sayılırdı); Danışma Meclisi kesinlikle davetli değildi. Lord Dudley ise...

Lord Dudley'den bir daha haber alınamadı. Bildiğimiz kadarıyla hayattaydı, yaşamının geri kalanını bir kükürt maddeninin yakınlarında geçirmeye mahkûm edilmişti. Ya da idam edilecekti ve o kükürdü seçmişti. Bu kararından mutlu olup olmadığını hiç öğrenemeyeceğiz.

Neyse, düğüne dönelim.

Herkesin kucağında bir kitap vardı. Herhangi bir kitap. Düğünün sıkıcı olma ihtimaline karşı. Rahip önceki sefer olduğu gibi uzata uzata sıkıcı konuşmasını yaparken kimse kitaplardan faydalanmadığı için Jane hem mutlu olmuş hem de canı sıkılmıştı.

"Şimdi de," dedi rahip, "kutsal evlilik bağının mucizelerini açıklayalım."

Birincisi, gerçek aşk.

Jane boştaki eliyle Gifford'ın elini sıkarak ona gülümsedi. Sahip oldukları şey kesinlikle aşktı. Gerçek bir histi. Rahip aşkın harikalığına ve kusursuz eşini bulmaya methiyeler düzerken Jane'in kalbi hızla çarpıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Gifford ve Jane'in içi ısındı.

"Henüz yeminlere geçmedik," diye söylendi rahip ağzının içinden.

"Affedersiniz."

İkincisi erdem.

Gifford'ın bakışları heyecanla onun korsesine indi.

Jane yüksek sesle gülünce herkes ona baktı. Ama umurunda değildi. Bu kez.

Üçüncüsü, üreme.

Şey, bu konu henüz tartışılmaktaydı. Belki bir gün.

“Şimdi yeminlerinizi edebilirsiniz,” dedi rahip.

“Önce ben,” dedi Jane. İlk düğünlerinde Gifford başlamıştı, bu kez Jane’in başlaması adıldı. “Ben, Jane Grey-Dudley, burada sana bağlılığımı beyan ediyorum. Seni sadakatle ve sonsuza dek seveceğime, ölüm tehlikesi altıda olduğunda kurtaracağıma ve hiçbir zaman aç kalmaman için kileri her zaman elmayla dolu tutacağıma yemin ederim. Duygularımın derinliğini örneklerle açıklamak için daha üstün olduğun şeylerin listesini yaptım.”

Jane elinde tuttuğu kâğıt çiçekleri açmak için bir süre oyalandı. Gifford ne yazdığını görmek için gergince kıpırdandı. Jane kâğıtları onun göremeyeceği şekilde kaçırdı.

“Gifford, seni örgüden daha çok seviyorum ama dürüst olmam gerekirse örmekten daha çok sevdiğim çok şey var.

“Seni kraliçe olmaktan da daha fazla seviyorum ama itiraf etmem gerekir ki onu da fazla sevmemiştim.

“Bu noktaya kadar pek güven vermediğimin farkındayım ama belirtmem gerektiğini düşündüğüm bir şey daha var.” Bakışlarını ona kaldırdı. “Seni kitapları sevdiğimden daha çok seviyorum.”

Gifford güldü ve onu öpmek için eğildi ama rahip boğazını temizledi. “Yüzük. Sonra yeminlere devam. Öpüşme en son geliyor.”

Gifford abartılı bir şekilde içini çekip elini uzattı. “Peki.”

Jane elbisesine dikili cepten yüzüğü çıkardı... ilk evliliklerinde taktığı yüzüktü, o geceden beri çekmecede duruyordu. Şimdi onu Gifford’ın parmağına taktı ve elini elinin üzerine koydu. “Kendimi sana veriyorum.”

“Seni kabul ediyorum,” diye fısıldadı Gifford. Sonra yüksek sesle devam etti: “Bunu geçen sefer de söylediğimi biliyorum ama bu kez bütün kalbimle söylüyorum. Ben Gifford Dudley, burada sana bağlılığımı ifade ediyorum. Seni seveceğime, koruyacağıma, sana sadık kalacağıma ve seni dünyanın en mesut

kadını yapacağıma yemin ediyorum. Sana olan aşkım okyanus kadar derin ve güneş kadar parlak. Seni bütün tehlikelerden koruyacağım. Gözüm senden başka kadın görmeyecek. Senin saadetin kalbimde en yüce yerde.” Yüzüğün eşini çıkarıp onun parmağına taktı. “Kendimi sana veriyorum, Leydi Jane'im.”

“Seni kabul ediyorum.” Jane öpücük için talimatı bekledi. Parmak uçlarına yükselip kollarını kocasının boynuna doladı ve konuklar coşkuyla alkışlarken onu öptü.

OTUZ

Gifford

Gerdek olmadan düğün olur mu? İlk düğün gecelerinin odanın bir kenarında at pisliği yığınıyla sonlandığı göz önünde bulundurulursa bu seferkinin daha iyi olacağını beklemek güç değildi.

Daha da iyi olan tarafı G'nin leydisinin, leydisinin de G'yi seviyor olmasıydı.

Ve artık aralarında sır yoktu, bir tane hariç. G, o çok özel kucaklaşmaya başlamadan önce bunu leydisine itiraf etmek istiyordu.

Jane'den yatakta yanına oturmasını istedi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Devam et," dedi Jane.

G elini tutup parmaklarını kolunun narin cildinde gezdirdi. Jane'in fark etmediği şey aslında onun kısa bir süre önce yazdığı şiirin sözcüklerini oraya karalıyor oluşuydu. Leydisinden esinlenmiş ve kalbindeki hislere tercüman olacak uygun sözcükleri bulmak için saatlerini harcamıştı.

Başta güzel olmayan birçok denemesi olmuştu çünkü önceleri bir atın bir gelinciğe âşık olduğu o anı yakalamaya çalışmıştı.

*Benzetebilir miyim seni bir fıçı elmaya?
Sen daha kıllısın ama için daha tatlı
Sert rüzgârlar engel olamaz bana, götürürken seni mihraba
Erlenirken at sonunda geliniyle orada...*

Sonra, sadece şairane bir şekilde gelincik kısmını allayıp pullamayı denemişti...

*Benzetebilir miyim seni büyük bir sıçana?
Daha uzunsun sen ama daha az hastalıkla
Kimse karıştıramaz seni uyusuk bir kediyle...
Ya da pis bir köpekle çünkü pirelidir köpeğim.*

Şiire olan tutkusunu bu saçma örneklerle itiraf edemezdi. Ve sonra, ikinci düğünlerinde, Jane'in çarpıcı gülümsemesinden aldığı zevkle sonunda G'ye ilham gelmiş ve ziyafetten sonra kalemını kâğıda değdirip doğrusunu bulana dek yazdıkça yazmıştı.

"Söyle aşkım."

"Benim bir şöretim olduğunu hatırlıyor musun? Leydilerle ilgili?"

"Evet," dedi Jane onu kuşkuyla süzerek.

"Gerçek şu ki, aslında hiç leydi yoktu, kötü şöretli evlerde gece çapkınlıkları da."

Sevgili Jane'i şaşkın görünüyordu. "O zaman o hikâyeler nereden çıktı?"

"Gece geç saatlere kadar dışarı çıkmalar vardı ama o gecelerde sadece..." Kalbi hızlanınca sözlerini tamamlamamıştı.

"Sadece ne?" dedi Jane aklı hızla tatsız sonuçlar çıkarırken.

"Ş..." diye başladı G sözcüğe ama durakladı.

"Şişeler?" dedi Jane.

"Hayır."

"Şafağa kadar süren âlemler?"

“Hayır. Yani bir tür.”

“Ne olduğunu hemen söylemezsen bundan sonra bütün giysilerini ben dikerim,” dedi Jane ve bu tehdidini gerçekleştirmekte kesinlikle kararlıydı.

“Şiir,” diye çıkardı G sonunda baklayı.

“Anlamadım?” dedi Jane.

G yataktan inip ayakucunda durdu. Bir kâğıt çıkarıp şiirine başladı.

“Leydi Jane’im...

Benzetebilir miyim seni bir yaz gününe?

Sen daha güzelsin ondan, daha cana yakın:

Sert rüzgârlar savurur bahar tomurcuklarını,

Kısa kalır yaz mevsimi, aşkı yaşamak için;

Bazen çok sıcaktır güneş, gözü yakacak kadar,

Sık sık da girer bulutların ardına, solar altın sarısı;

Her güzel şey yitirir elbet bir gün güzelliğini,

Ya talihsizliktir nedeni ya doğanın kanunu;

Ama senin sonsuz gençliğin solmayacak asla,

Ne de kaybedecek zamanla değerinden bir parça;

Ne de ölüm alacak seni bir gün kendi yanına,

Çünkü sonsuz şiirimde yaşayacaksın daima:

Var oldukça yaşayan tek bir insan bu diyarda,

Yaşayacak bu şiir, ulaştıracak seni sonsuzluğa.”

G derin bir soluk alarak leydisinin tepkisini görmek için gözlerini kâğıttan ayırdı.

“Bu... çok hoştu,” dedi Jane.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Yani senin şiirlerinle geçinmek zorunda olmadığımıza memnun oldum çünkü masamda yemek olmasına alışkınım. Ama sözcüklerin arkasındaki çabayı takdir ediyorum.”

(Şimdi, içinizden Bay Shakespeare'e ait olan bu dizeleri tanımış olanlar çıkabilir, tabii kendisi aslında 1553 yılına kadar doğmuş olmayacaktı. Ama Shakespeare'in oyunlarını ve sonelerini aslında kimin yazdığına dair bir sürü komplo teorisi olduğunu bilmeniz gerekir ve biz gerçek yazarın çok yaşlı ve çok mutlu bir Gifford Dudley olduğunu iddia ediyoruz... kitaplardan aldığı ölçülemez bilgisiyle ona destek veren Jane'le birlikte, kendisini ünlü veya zengin yapmak için değil, bir leydiyi mutlu etmek için.)

G gülümseyip kendini yeniden yatağın üzerine bıraktı. “Bunu söylediğini duymanın ne kadar büyük bir rahatlık verdiğini bilemezsin.”

Jane de yanına uzandı, yan tarafının üzerine yatıp başını eline dayadı. “Başka itiraflarınız da var mı Lordum?”

“Hmmm,” dedi G. “Seni ne kadar çok sevdiğimle ilgili olanı duymuş muydun?”

Jane elini onun göğsüne koyup iç gömleğini kapalı tutan bağcığı yavaşça çekti. G'nin soluğu kesildi.

“Evet, onu anımsıyorum.”

Düğüm çözüldü.

“Peki, kılıç dövüşleriyle ilgili pek bir şey bilmediğimi?” Gifford'ın sesi alçak ve yumuşaktı.

“Evet, onu da hatırlıyorum.”

Jane yeleğinin üst düğmesini açtı. G elini tuttu. “Öp beni, Jane.”

Dudaklar dudaklarla buluştu, başta yumuşak ve meraklıydı, önceki düğünde yatak odaları onların adına konuşan yabancıların yankılarıyla doluydu ama bu gece baş başaydılar. G kendini Jane'in öpücüğünde kaybetti. Sonra bir an geri çekildi. “Sana söylemem gereken bir şey var, Jane, öpücüklerin adeta bir sanat ve...”

“Kapa çeneni de öp beni,” dedi Jane.

Tekrar öpüştüler, dudaklar birbirini keşfetti, sordu, yanıt verdi, sonra hevesli parmaklar düğmeleri çözdü ve kurdeleleri açtı ve bu süre boyunca, bir kez daha aynı şeyi söyledikleri an dışında dudakları birbirinden hiç ayrılmadı.

“Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

Sonunda tek vücut oldular, daha sonra olacakların ayrıntılarını vermek uygunsuz olacağı için biz anlatıcılar olarak size “çok özel kucaklaşma” tanımının olanları tarif etmek için yetersiz kaldığını belirtmekle yetineceğiz.

Not: Kesinlikle tamamına erdirdiler.

Sevgili okuyucu, bu konuda şunun dışında söylenecek fazla bir şey yok: Gifford ve Jane kaderleri sık sık çakışarak son-
suza dek mutlu yaşadı. Bu da ikisini ziyadesiyle memnun etti.

Son

TEŞEKKÜRLER

Merhaba! Burada bulunan Leydi Jane'ciler. Burası bu kitabın olduğu gibi olmasına yardım eden bütün o muhteşem insanları sunduğumuz kısım, ama biz üç kişiyiz ve her birimizin kapsamlı bir destek takımı var, bu yüzden kısa kesmeye çalışacağız (ha-ha). Ne de olsa beş yüz sayfalık bir kitabı bitirdiniz. Yorgunsunuz. Biz de öyle.

İşte harika olduğunu düşündüğümüz insanların (kesinlikle eksik olan) listesi:

Öncelikle okurlarımız, hem eski hem de yeni olanlar. Ne zaman Leydi Jane Grey hakkında bir kitap (bir komedi?!) yazacağımızdan söz etsek her seferinde büyük bir coşkuyla karşılık verdiniz. Bu da o fikrin gözümüze biraz daha az çılgın ve biraz daha fazla yapılabilir görünmesini sağladı. Müthişsiniz.

Tabii temsilcilerimiz: Katherine Fausset, Lauren MacLeod ve Michael Bourret. “Üçümüz birlikte bir kitap yazmak istiyoruz” cümlesi muhtemelen bizden duyduğunuz lojistik açıdan en kâbusumsu şeydi ama altından iyi kalktınız. Küçük komik öykümüze olan sarsılmaz inancınız için teşekkür ederiz.

Bu kitabı... esprileri, kahramanları ve anlatımının oyun-culuğuyla en başından ele alan şahane editörlerimiz Erica Sussman ve Stephanie Stein. Bu kitabı yazmanın en güzel kısmı sizi güldürmektir. Bir de Kristin Rens ve Laurel Symonds'a, Brodi ve Jodi'nin ara ara başka bir kitap yazmak için kaçmasına aldırmadıkları için teşekkürler.

Yayıncımız Rosanne Romanello bu kitabı o kadar çabuk okudu ki beyin sarsıntısı geçirdik. Pterodaktıl Eğianlar da apayrı bir konu.

Kapak tasarımcımız Jenna Stempel, bu kez bu kadar seçici olduğumuz için bizi öldürmediği ve bize incili, dantelli bir kapak verdiği ve Jane'in yaramaz imajı için.

Ailelerimize, yazmak ve oynamak için İngiltere'ye her seferinde haftalarca gittiğimizde gösterdikleri sabır ve destekleri için. (Jodi için Jeff'e; Cynthia için John, Will ve Maddie'ye; ve Brodi için Carter ve Beckham'a.)

Evcil hayvanlarımız: Todd, Katniss, Kippy, III. Walter Fishop, Stella, Frank, Pidge, Jewels ve Londra'daki balkonu-muzda bulduğumuz kız olan ya da olmayan Güvercin Fred. Sizler bizim Eğian ilhamımızsınız.

Ve bize Jane'den söz eden, Beauchamp Kulesi'ne çıkarıp Guildford'ın Jane'in ismini kazıdığı iki yeri de görmemizi sağ-layan Londra Kulesi çalışanı.

Bu kadar. Burada kesiyoruz. Hoşça kalın.

ÜÇ KAFADARLAR:

BRODI ASHTON, *Everneath* serisi ile *Diplomatic Immunity*'nin yazarıdır. **CYNTHIA HAND**, *Unearthly* serisi ve *The Last Time We Say Goodbye* romanı dahil olmak üzere pek çok gençlik romanının *The New York Times* çok-satan yazarıdır. **JODI MEADOWS**, *Incarnate* ve *Orphan Queen* serilerinin yazarıdır. İlk olarak 2012'de tanışan üçlü birlikte kitap turnesine çıkmıştır. Toplamda on üç roman, bir sürü novella, birkaç tane kısa öykü ve gerçekten kötü şiirler yazmışlardır ama ilk kez birlikte bir roman kaleme almışlardır. Her seferinde bir üzücü öyküyü ele alarak tarihi tekrar elden geçirmeye çalışmaktadırlar. www.ladyjanies.com adresinde daha çok bilgi edinebilirsiniz.

**LEYDİ JANE GREY'in komik, fantastik, romantik,
tamamen doğru hikâyesi.
pek de doğru olmayan** ♡♡

On altı yaşındaki Leydi Jane Grey hiç tanımadığı bir adamla evlendirilmek üzeredir ve kendisini bir anda kuzeni Kral Edward'ın tahtını ele geçirmek üstüne kurulu komplonun ortasında bulur. Ama bu küçücük ve önemsiz sorunları dert edecek değildir çünkü Jane, İngiltere Kraliçesi olmak üzeredir.

Ne yanlış gidebilir ki?

★ “Sıradışı, kural tanımaz ve gerçekten komik.

Bu fantastik macera, tarihe ufak bir göz kırptuktan sonra hoplaya zıplaya kendi yoluna gidiyor. Gerçekten keyifli.”

BOOKLIST

★ “Komik mi komik, kaçırılmaması gereken bir tarihi fantezi.”

PUBLISHERS WEEKLY

“Tarihi birbirine katan bir komedi.”

KIRKUS REVIEWS

“Macera, entrika, mizah ve romantizm dolu.

Alternatif tarihi maceraları sevenler için harika bir seçim.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-625-430-062-8

